

thriller & mystery

LEE CHILD

„Literatura de suspans nu poate fi mai bună de-atât.“

LIBRARY JOURNAL

CAPCANA MARGRAVE

HUMANITAS
fiction

LEE CHILD

Capcana Margrave

Traducere din limba engleză:
CONSTANTIN DUMITRU-PĂLCUȘ

LEE CHILD

Killing Floor

Publisher: Putnam, Bantam, 1997

HUMANITAS FICTION, 2006

EDITURA
HUMANITAS
fiction

Un thriller pursânge.
Premiile Barry și Anthony

Literatura de suspans nu poate fi mai bună de atât.

LIBRARY JOURNAL

„Jack Reacher este un personaj-locomotivă și centrul de greutate al uneia dintre cele mai reușite serii de thriller din ultimii ani.”

PUBLISHERS WEEKLY

„O combinație de suspans și acțiune aproape non-stop. Reacher este un erou minunat: dur, taciturn și în același timp vulnerabil.”

PEOPLE

„Jack Reacher este însoțitorul pe care o femeie visează să-l aibă alături de ea într-o călătorie primejdioasă.”

BROADWAY HAM & HIGH

LEE CHILD s-a născut în 1954 la Coventry, în Anglia. Urmează liceul la Birmingham (într-o venerabilă instituție frecventată cândva de J.R.R. Tolkien) și studiază dreptul la Sheffield. Lucrează cu jumătate de normă într-un teatru, apoi se angajează la studiourile de televiziune Granada din Manchester. Este concediat în 1995, după optsprezece ani de muncă asiduă (și o activitate sindicală deloc pe gustul patronilor). Cititor pasionat încă din copilărie, Child transformă criza în ocazie: își cumpără hârtie și pixuri și se apucă să scrie. Rezultatul: *Capcana Margrave* (*Killing Floor*, 1997), primul roman cu Jack Reacher, succes instantaneu în Marea Britanie și SUA. Cele nouă romane care i-au urmat până acum au urcat, fără excepție, pe primele locuri în clasamentele de vânzări și au fost publicate în zeci de țări.

LEE CHILD

Capcana Margrave

Margrave. Un punct neînsemnat pe harta statului Georgia.

Un orașel unic în felul lui: este perfect, chiar înspăimântător de perfect. Peluzele și străzile sunt imaculate; magazinele și localurile sunt pustii, dar prospere. Când Jack Reacher se oprește acolo, vrea doar să mănânce și să bea o cafea. După o jumătate de oră va fi arestat și acuzat de crimă. Așa începe coșmarul. Apoi Reacher este eliberat și secretele ascunse sub fațada bine întreținută explodează. Margrave, desăvârșitul Margrave, se transformă într-o capcană.

UNU

Am fost arestat în restaurantul lui Eno. La orele douăsprezece. Mâncam niște ouă și beam cafea. Un mic dejun întârziat, nu un prânz. Eram ud și obosit după un drum lung pe jos printr-o ploaie torențială. Tocmai de la autostradă până la marginea orașului. Restaurantul era mic, dar luminos și curat. Nou-nouț, construit ca să semene cu un vagon de cale ferată modificat, îngust, cu o tejghea lungă pe o latură și o bucătărie ieșită în spate. Avea separeuri aliniate pe peretele opus și o ușă în locul în care ar fi trebuit să fie separeul central.

Mă afluam într-un separeu, la fereastră, și citeam în ziarul uitat de cineva un articol despre un președinte pe care nu l-am votat la ultimele alegeri și n-aveam de gând să-l votez nici de data asta. Afară, ploaia se oprise, dar geamul era încă împestrițat de picături strălucitoare. Am văzut mașinile de poliție oprind în parcare acoperită cu pietriș. Se mișcau repede și roțile au scrâșnit la oprire. Barele luminoase de pe capotă pâlpâiau și piuiău. Lumini roșii și albastre în picăturile de ploaie de pe fereastra din dreptul meu. Portierele s-au deschis brusc, iar polițiștii au sărit afară. Câte doi din fiecare mașină, cu armele pregătite. Două revolve și două puști. Marfă grea. Un revolver și o pușcă au alergat în spate. Unul dintre ei a dat buzna pe ușă.

Eu stăteam și mă uitam la ei. Știam cine era în restaurant. Un bucătar în spate. Două chelnerițe. Doi bătrâni. Și eu. Operațiunea asta îmi era destinată. Mă afluam în oraș de mai puțin de o jumătate de oră. Ceilalți cinci probabil că fuseseră aici toată viața lor. Orice problemă ar fi avut oricare dintre ei, un sergent stânjenit ar fi intrat fără gălăgie în local. Mai-mai că și-ar fi cerut scuze. Ar fi rostit ceva nedeslușit. L-ar fi rugat pe respectivul să vină până la secția de poliție. Așadar, armamentul greu și graba nu erau pentru vreunul dintre ei. Erau pentru mine. Am înfulecat ce mai rămăsese din ou și am strecurat o bancnotă de cinci dolari sub farfurie. Am împăturit ziarul uitat și l-am vârât în buzunarul hainei. Ținându-mi mâinile pe masă, la vedere, am golit ceașca.

Tipul cu revolverul a rămas la ușă. S-a ghemuit și a luat poziția de tragere ținând pistolul cu două mâini. Îndreptat spre capul meu. Tipul cu pușca s-a dat mai aproape. Erau niște băieți zvelți, în formă. Curăței și ordonați. Cu mișcări ca din manual. Revolverul de la ușă putea să acopere încăperea cu un anumit grad de exactitate. Invers, ar fi fost o greșală. Revolverul și-ar fi putut rata ținta într-o încăierare directă, iar o salvă trasă la distanță de lângă ușă i-ar fi ucis pe polițistul care urma să efectueze arestarea și pe bătrânul din separeul din spate, precum și pe mine. Până în acel moment, procedau corect. Nici o îndoială în privința asta. Avantajul era de partea lor. Nici în privința asta nu încăpea vreo îndoială. Separeul strâmt mă ținea prizonier. Eram prea înghesuit ca să pot face ceva. Mi-am întins palmele pe masă. Polițistul cu pușca s-a apropiat.

— Nu mișca! Poliția! a țipat el.

Țipa cât de tare putea. Încerca să-și alunge încordarea și, totodată, să mă sperie. Mișcări ca la carte. Gălăgie și furie cât cuprinde, ca să frăgezească ținta. Am ridicat mâinile. Tipul cu revolverul a început să se apropie, venind dinspre ușă. Cel cu pușcociul s-a dat și mai aproape. Prea aproape. Prima lor greșală. Prins la îngheșuială, m-aș fi putut repezi la țeava puștii, îndreptând-o cu forța în sus. Poate-ar fi urmat o salvă și, după un cot în fața polițaiului, arma ar fi fost a mea. Tipul cu revolverul își micșorase unghiul și nu putea risca să-și rănească partenerul. S-ar fi putut sfârși rău pentru ei. Dar am stat acolo, nemișcat, cu mâinile ridicate. Tipul cu pușca continua să zbiere și să țopăie.

— Ieși de-acolo, întinde-te pe podea! a țipat el.

Am ieșit încet din separeu și mi-am întins încheieturile spre polițistul cu revolverul. N-aveam de gând să mă întind pe podea. Nu voiam să le dau satisfacție băieților ăștia de la țară. Nici dacă ar fi adus cu ei întregul departament de poliție înarmat cu mortiere. Tipul cu revolverul era sergent. Își păstra destul de bine calmul. Am stat în bătaia puștii în timp ce sergentul și-a pus revolverul în toc, și-a desprins cătușele de la centură și mi le-a prins la încheieturi. Cei din echipa de acoperire au intrat prin bucătărie. Au dat ocol tejghelei. Au luat poziție în spatele meu. M-au percheziționat. Cu meticulozitate. L-am văzut pe sergent luând act de clătinările din cap ale celorlalți: nu aveam la mine nici o armă.

Băieții din trupa de acoperire s-au dat cu un pas înapoi. Mă aflam în continuare în bătaia puștii. Sergentul a ieșit în față. Era un bărbat alb, îndesat, cu o constituție athletică. Suplu și bronzat. De vârsta mea. Pe ecusonul de plastic de deasupra buzunarului de la cămașă scria „Baker”. S-a uitat la mine.

— Ești arestat pentru crimă, a spus el. Ai dreptul să nu spui nimic. Orice spui poate fi folosit drept dovadă împotriva ta. Dacă nu-ți permiți să angajezi un avocat, statul Georgia va numi un avocat care să te reprezinte din oficiu. Înțelegeți aceste drepturi?

Era o redare reușită a Codului Miranda. Omul vorbea clar. Nu citea cuvintele de pe vreun bilețel. Vorbea ca și cum știa ce însemna și de ce era important. Pentru el și pentru mine. Nu i-am răspuns.

— Îți înțelegeți drepturile? a repetat.

Nici de data asta nu i-am răspuns. O experiență îndelungată m-a învățat că tăcerea absolută e calea cea mai bună. Cum ai spus ceva, riști să fie auzit aiurea. Înțeles greșit. Interpretat pe dos. Te poate incrimina. Te poate ucide. Tăcerea îl tulbură pe polițistul venit să te aresteze. E nevoit să-ți spună că ai dreptul să taci, dar îl calcă pe nervi când te folosești de acel drept. Eram arestat pentru crimă. Dar n-am spus nimic.

— Înțelegeți care-ți sunt drepturile? m-a întrebat iarăși tipul numit Baker. Vorbești englezește?

Era calm. Eu n-am spus nimic. El a rămas calm. Avea calmul unui om care depășise niște momente de pericol. N-avea decât să mă ducă la secție, după care deveneam problema altcuiva. S-a uitat la cei trei colegi ai săi.

— Bun, rețineți, n-a spus nimic, a mormăit el. Să mergem.

Am fost condus către ușă. Acolo am format un șir indian. Mai întâi Baker. Apoi tipul cu pușca, mergând cu spatele, având încă îndreptată spre mine țeava mare și neagră. Pe ecusonul lui scria „Stevenson”. Și el era un bărbat alb, de înălțime medie, în bună formă fizică. Arma lui arăta ca o țeavă de scurgere. Îndreptată spre măruntaiele mele. În spatele meu erau băieții care asigurau acoperirea. Am fost împins prin cadrul ușii cu palma lipită de spate.

Afară, în parcare cu pietriș, era arșiță de-a dreptul. Plouase toată noaptea și cea mai mare parte a dimineții. Acum soarele ardea, iar din pământ ieșeau aburi. În mod normal, ar fi fost un loc extrem de calduros și plin de praf. Astăzi aerul era încărcat de acea minunată aromă îmbătătoare de asfalt umed în bătaia soarelui de amiază. Mi-am ridicat fața spre soare și am tras aer în piept în timp ce poliștii se regroupau. Mergeau umăr lângă umăr pe scurta distanță până la mașinile de patrulare. Stevenson continua să stea cu arma pregătită de tragere. La prima mașină a făcut un pas înapoi când Baker a deschis ușa din spate. Capul mi-a fost apăsător în jos. Am fost împins în mașină printr-un foarte corect contact sold la sold din partea agentului de acoperire din stânga. Băieții se mișcau bine. Într-un oraș atât de izolat, mișcările acestea erau cu siguranță consecința unor antrenamente temeinice și nu ale unei experiențe bogate. Eram singur pe bancheta din spate, izolată de restul mașinii cu un geam gros. Ușile din față erau încă deschise. Baker și Stevenson s-au urcat și ei. Baker s-a așezat la volan. Stevenson stătea pe jumătate întors ca să mă țină sub observație. Nimeni nu vorbea. Mașina de acoperire

venea în urma noastră. Mașinile erau noi. Mergeau liniștit și fără hurducăieli. Înăuntru era curat și răcoare. Nu se vedeau urmele impregnate ale unor oameni disperați și jalnici mergând spre locul către care eram dus și eu.

M-am uitat pe fereastră. Georgia. Am văzut un ținut bogat. Cu sol mănșos, umed și roșu. Pe câmpuri, rânduri foarte lungi și drepte de arbuști scunzi. Arahide, probabil. Recolte mărunte, dar prețioase pentru agricultori. Sau pentru proprietari. Oare oamenii de aici își stăpânesc pământurile? Sau acestea sunt ale marilor corporații? Nu știam.

Drumul până-n oraș a fost scurt. Pneurile mașinii fâșâiau pe asfaltul neted și umed. După vreo opt sute de metri am văzut două clădiri curățele, ambele noi, înconjurate de grădini cu plante bine îngrijite. Secția de poliție și cea de pompieri. Se înălțau împreună izolate, la marginea nordică a orașului, îndărătul unui gazon larg, având în mijloc o statuie. Arhitectură provincială atractivă, realizată cu un buget generos. Șosele cu asfaltul neted, trotuare cu pavele roșii. La nici trei sute de metri mai la sud se înălța turla de un alb orbitor a bisericii, în spatele unui mic grup de clădiri. Se puteau vedea catargele pentru steaguri, copertinele, zugrăveala proaspătă, gazonul verde. Totul înviorat de ploaia torențială. Acum, din toate acestea ieșeau aburi; arșița le făcea mai impunătoare. O comunitate prosperă. Clădită, am presupus, pe baza unor venituri agricole considerabile și a unor impozite mari impuse navetiștilor care lucrau în Atlanta.

Stevenson continua să mă privească fix în timp ce mașina încetinea și se legăna apropiindu-se de secție. O alee ce descria un semicerc larg. Pe o placă aplicată pe un zid jos se putea citi: *Margrave - Sediul central al Poliției*. Mi-am zis: oare ar trebui să-mi fac griji? Eram arestat. Într-un oraș în care nu mai fusesem niciodată. După toate aparențele, pentru crimă. Dar știam două lucruri. Primul, că nu puteau dovedi că așa ceva s-a întâmplat dacă nu s-a întâmplat. Al doilea, că nu omorâsem pe nimeni. În orice caz, nu în orașul lor și nu în ultima vreme.

DOI

Mașina a oprit în dreptul ușilor unei clădiri joase și lungi. Baker s-a dat jos din mașină și s-a uitat în susul și în josul fațadei. Băieții din trupa de acoperire stăteau prin preajmă. Stevenson a dat ocol mașinii prin spate. A luat poziție vizavi de Baker. A îndreptat pușca spre mine. Băieții ăștia alcătuiau o echipă bună. Baker mi-a deschis ușa.

— OK, hai, să mergem, a spus el, aproape în șoaptă.

Își muta greutatea de pe un călcâi pe celălalt, scanând zona cu privirea. M-am răsucit încet și m-am dat jos cu greu din mașină. Cătușele nu-mi ușurau deloc sarcina. Se făcuse și mai cald. Am pășit în față și am așteptat. Băieții de la acoperire s-au postat în spatele meu. În fața mea era intrarea în secția de poliție. Pe buiandrugul ușii era gravat cu litere groase:

Orașul Margrave - Sediul central al Poliției.

Dedesubt erau ușile cu canaturi din sticlă. Băieții de la acoperire m-au împins înăuntru, în spatele meu ușile acționate pneumatic s-au închis cu un șuierat.

Înăuntru era din nou răcoare. Totul era zugrăvit în alb și cromat. Luminile erau fluorescente. Arăta ca o bancă sau ca sediul unei firme de asigurări. Pardoseala era mochetată. Un sergent stătea în spatele unui birou de recepție lung. După cum arăta locul, te-ai fi așteptat să spună: „Cu ce vă pot fi de folos, domnule?” Dar el n-a spus nimic. S-a mulțumit să se uite la mine. În spatele lui era un imens spațiu deschis. O brunetă îmbrăcată în uniformă stătea la un alt birou lat și jos. Își îndeplinea sarcinile birocratice lucrând la calculator. Acum se uita și ea la mine. Am rămas pe loc, flancat de doi polițiști. Stevenson stătea cu spatele lipit de biroul de recepție. Ținea pușca îndreptată spre mine. Baker stătea și el prin preajmă, uitându-se la mine. Sergentul de la recepție și femeia în uniformă se uitau la mine. Iar eu mă uitam pe rând la ei. Apoi am fost condus către stânga. Ne-am oprit în fața unei uși. Baker a deschis-o și am fost împins în încăpere. Era o sală pentru interogatorii. Fără ferestre. O masă albă și trei scaune. Mochetă. Sus, într-un colț, o cameră de luat vederi. Aerul din încăpere era rece. Eram încă ud din pricina ploii.

Am stat în picioare, cât timp Baker mi-a scotocit prin toate buzunarele. Lucrurile mele personale alcătuiau o grămăjoară pe masă. Un teanc de bancnote. Câteva monede. Chitanțe, bilete, hârtiuțe. Baker a controlat ziarul și mi l-a lăsat în buzunar. S-a uitat în treacăt la ceasul de la mână și l-a lăsat la locul lui. Obiectele acelea nu-l interesau. Toate celelalte au fost introduse într-o pungă de plastic. O pungă făcută pentru oameni care aveau prin buzunare mai multe obiecte decât avusesem eu. Punga avea imprimată pe ea o etichetă albă. Stevenson a scris acolo un fel de număr. Baker mi-a spus să stau. După care au ieșit cu toții din încăpere. Stevenson a luat cu el punga cu obiectele mele. Au ieșit, au închis ușa și am auzit broasca încuindu-se. Era un zgomot greu, de mecanism bine uns.

Zgomotul preciziei. Zgomotul unei încuietori mari, din oțel. Părea o încuietoare care avea să mă țină încuiat.

Mi-am zis c-or să mă lase izolat o vreme. De regulă, așa se întâmplă. Izolarea provoacă nevoia de a vorbi. Iar nevoia de a vorbi se transformă în nevoie de a mărturisi. O arestare brutală urmată de o oră de izolare constituie o strategie destul de bună.

Dar socoteala mea a fost greșită. Nu plănuseră o izolare de o oră. Asta a fost probabil a doua lor mică eroare tactică. Baker a descuiat ușa și a intrat în încăpere. Avea o ceașcă din plastic cu cafea. Apoi i-a făcut semn femeii în uniformă să intre. Cea pe care

o văzusem la birou în holul de recepție. Încuietoarea solidă a zăngănit în spatele ei. Adusesse cu ea o valiză metalică pe care a pus-o pe masă. A deschis-o și a scos din ea un suport pentru numere de culoare neagră. Înăuntru erau numere din plastic alb.

Mi-a întins suportul cu acea compasiune bruscă, dar sfioasă, tipică asistentelor de stomatologi. Am apucat suportul cu mâinile încătușate. M-am uitat în jos ca să mă asigur că e corect orientat și l-am ridicat sub bărbie. Femeia a scos din valiză un aparat foto hidos și s-a postat vizavi de mine. Și-a sprijinit coatele pe masă și a apucat aparatul. Aplecată în față. Sâniile se sprijineau pe marginea mesei. Era o femeie arătoasă. Păr negru, ochi frumoși. Am privit lung la ea și i-am zâmbit. Aparatul a scos un țâcănit și blițul a fulgerat. Înainte să mi-o ceară, m-am întors pe scaun într-o parte, pentru fotografia din profil. Am ținut numărul lung lipit de umăr și am privit țintă la perete. Din nou s-a auzit declicul aparatului, însoțit de fulgerul blițului. M-am întors la loc și i-am înapoiat numărul. Cu amândouă mâinile, din pricina cătușelor. L-a luat de la mine cu acel zâmbet chinuit care spunea: da, e neplăcut, dar e necesar. Ca o asistentă de dentist.

Apoi a scos dispozitivul de luat amprente. Un carton cu zece dreptunghiuri delimitate, deja etichetate cu un număr. Spațiile pentru amprente sunt întotdeauna prea mici. Dispozitivul de față avea prevăzut pe revers două pătrate pentru amprente palmelor. Cătușele îngreunau procedura. Baker nu s-a oferit să mi le scoată. Femeia mi-a dat cu cerneală pe mâini. Avea degetele catifelate și reci. Nu purta verighetă. După aceea mi-a dat niște șervețele. Cerneala se îndepărta foarte ușor. Un tip nou de cerneală, cum nu mai văzusem până atunci.

Femeia a scos filmul din aparat și l-a pus pe masă alături de cartonul cu amprente. A așezat apoi aparatul foto în valiză. Baker a bătut la ușă. S-a auzit din nou declicul încuietorii. Femeia și-a luat obiectele. Nimeni n-a scos un cuvânt. Femeia a ieșit din cameră. Baker a rămas înăuntru, cu mine. A tras ușa, care s-a închis cu același țâcănit de mecanism uns. Apoi s-a rezemat de ușă și s-a uitat la mine.

— Șeful meu o să vină aici, a spus. O să trebuiască să vorbești cu el. Avem o problemă. Trebuie clarificată.

Nu i-am răspuns nimic. Faptul că vorbea cu mine nu avea să clarifice nici o situație pentru nimeni. Dar tipul se comporta civilizat. Respectuos. Așa că l-am supus la un test. Am întins mâinile spre el. O solicitare nerostită de a-mi desface cătușele. O clipă, n-a schițat nici un gest, dar apoi a scos cheia și le-a descuiat. Le-a prins la centură. S-a uitat la mine. M-am uitat și eu la el și mi-am lăsat brațele pe lângă corp. Fără să răsuflu, plin de recunoștință. Fără să-mi frec jalnic mâinile. Nu voiam să încheg vreo relație cu individul acesta. Dar am catadicsit să vorbesc.

— Bun, am spus. Să mergem să vorbim cu șeful dumitale.

Era prima oară când vorbeam de când comandasem micul dejun. Acum era rândul lui Baker să se arate recunoscător. A bătut de două ori în ușă, care a fost descuiată din exterior. A deschis-o și mi-a făcut semn să ies. Stevenson aștepta cu spatele spre marea zonă deschisă de la intrare. Pușca dispăruse. La fel și băieții din echipa de acoperire. Lucrurile se domoleau. Cei doi m-au încadrat. Baker m-a prins ușor de cot. Am traversat zona de recepție printr-o parte și am ajuns la o ușă din spate. Stevenson a deschis-o și am intrat prin ea într-un birou spațios. Peste tot, lemn de trandafir.

Un grăsan stătea așezat la un birou mare din lemn de trandafir. În spatele lui erau două steaguri mari. În stânga, steagul Americii, cu tiv aurit, iar în dreapta un drapel care era, probabil, steagul statului Georgia. Pe perete, între cele două steaguri, era un ceas. Era un obiect mare, rotund și vechi, în ramă de mahon. Arăta de parcă acumulasă decenii de lustru. Am presupus că trebuie să fie ceasul recuperat din vechiul sediu al secției de poliție pe care o dărmaseră ca s-o construiască pe cea nouă. Mi-am zis că arhitectul îl folosisese ca să dea o tentă istorică noii construcții. Arăta aproape douăsprezece și jumătate. Grăsanul de la biroul cel mare a ridicat spre mine privirea în

momentul când am fost împins către el. L-am văzut cum se uita la mine fără expresie, cântărindu-mă din ochi. M-a privit din nou, și mai dur. Apoi, aruncându-mi un rânjat disprețuitor, mi-a vorbit cu un găjâit care ar fi putut să fie un răcnet, dacă n-ar fi ieșit din niște plămâni obosiți.

— la scaunu' ăla-n cur și ține-ți închisă gura aia scârboasă, mi-a zis.

Grăsanul era o surpriză. Chiar arăta ca un nemernic sadea. Cu totul diferit față de ce văzusem până atunci. Baker și colegii din echipajul venit să mă aresteze erau niște meseriași. Profesioniști și eficienți. Femeia care-mi luase amprenteles fusese cumsecade. Dar șeful ăsta de poliție grăsan irosea spațiul ocupat. Păr rar și slinos. Transpirat, în ciuda aerului răcoros. Avea tenul cenușiu și plin de pete roșii al unui individ supraponderal, certat cu exercițiile fizice. Tensiunea arterială mare cât casa. Arterele tari ca piatra. Nu părea nici pe jumătate competent.

— Mă numesc Morrison, a găjâit el. (Ca și cum m-ar fi interesat.) Sunt șeful departamentului de poliție de aici, din Margrave. Iar tu ești un ticălos criminal din afara orașului. Ai venit aici, în orașul meu, și ai zbârcit-o chiar pe proprietatea privată a domnului Kliner. Așa că acum o să depui o mărturie completă în fața șefului detectivilor.

S-a oprit și s-a uitat la mine. De parcă tot se mai chinuia să mă citească. Sau parcă aștepta un răspuns. N-a primit nici unul. Așa că degetul lui dolofan a străpuns aerul, îndreptat spre mine.

— După care-o să te duci la pușcărie, a spus. Iar pe urm-o s-ajungi pe scaunul electric. Și după aia o să mă ușurez pe mormântul tău căcăcios de sărăntoc.

Și-a ridicat hoitul masiv de pe scaun și s-a uitat în altă parte.

— M-aș ocupa chiar eu de treboșoara asta, a spus. Dar sunt foarte prins.

A ieșit legănându-se din spatele biroului. Stăteam acolo, între birou și ușă. În timp ce trecea pe lângă mine, s-a oprit. Nasul lui umflat abia dacă-mi ajungea la nasturele mijlociu al hainei. Continua să se uite la mine de parcă l-ar fi frământat ceva.

— Te-am mai văzut înainte, a spus. Dar unde?

A aruncat o privire spre Baker, apoi către Stevenson. De parcă s-ar fi așteptat ca aceștia să noteze ce spunea și când spunea.

— L-am mai văzut pe individul ăsta, le-a spus el.

A trântit ușa de la birou și am rămas în așteptare cu cei doi polițiști până când șeful detectivilor și-a făcut apariția. Un negru înalt, nu bătrân, dar cu tâmpile cărunte și cu un început de chelie. Exact cât trebuia ca să-i dea un aer patrician. Sprinten și încrezător. Bine îmbrăcat, într-un costum de tweed de modă veche. Vestă din moleschin. Pantofi lustruiți. Nenișorul ăsta arăta așa cum trebuie să arate un șef. Le făcu semn din cap lui Baker și Stevenson să iasă din birou. Aceștia închiseră ușa în urma lor. Omul se așeză la birou și îmi făcu semn să mă așez pe scaunul de vizavi. Deschise cu zgomot un sertar, de unde scoase un casetofon. Îl ridică deasupra capului ca să descâlcească firele. Îl băgă în priză și conectă microfonul. Introduse o casetă. Apăsă butonul de înregistrare și acționă butonul microfonului cu unghia. Opri caseta și o derulă înapoi. Apăsă butonul de redare. Se auzi pocnetul unghiei. Dădu din cap aprobator. O derulă din nou înapoi și apăsă butonul de înregistrare. Eu ședeam și mă uitam la el.

Pentru o clipă s-a lăsat liniștea. Nu se mai auzea decât un zumzet slab: aerul condiționat, luminile sau computerul. Sau casetofonul care huruia încetișor. Auzeam și ticăitul lent al ceasului vechi de pe perete. Scotea un sunet răbdător, ca și cum ar fi fost pregătit să ticăie o veșnicie, indiferent ce aș fi făcut eu. Deodată tipul s-a îndreptat de spate și s-a uitat cu asprime la mine. A făcut șmecheria cu degetele împreunate care închipuie o piramidă, așa cum numai indivizii înalți și eleganți reușesc.

— Bun, a spus. Avem câteva întrebări, nu-i așa?

Avea o voce gravă. Ca un huruit. Fără accent sudic.

Arăta și vorbea ca un bancher din Boston, doar că era negru.

— Mă numesc Finlay, a spus. Am gradul de căpitan. Sunt șeful biroului de investigații al acestui departament. Înțeleg că ți s-au adus la cunoștință drepturile, încă nu ai confirmat că ai înțeles care sunt ele. Înainte de a continua, trebuie să depășim această etapă preliminară.

Nu un bancher din Boston. Mai degrabă un tip de la Harvard.

— Înțeleg care-mi sunt drepturile, am spus, iar el a încuviințat din cap.

— Bun. Mă bucur să aud asta. Unde ți-e avocatul?

— Nu am nevoie de avocat, am spus.

— Ești acuzat de crimă, a spus. Ai nevoie de un avocat. O să-ți punem la dispoziție unul, să știi. Din oficiu. Vrei să-ți asigurăm un avocat din oficiu?

— Nu, nu am nevoie de avocat, am spus.

Tipul pe care-l chema Finlay m-a privit fix pe deasupra degetelor împreunate.

— Bine, a spus. Dar va trebui să semnezi o declarație cum că ai fost înștiințat că poți avea un avocat din oficiu, dar tu nu vrei așa ceva.

— În regulă, am spus.

A scos un formular dintr-un alt sertar și s-a uitat la ceasul de la mână ca să treacă data și ora. Mi-a întins formularul peste masă. O cruce mare imprimată marca linia unde trebuia să semnez. Mi-a întins și un pix. Am semnat și i-am înapoiat formularul. După ce l-a verificat, l-a pus într-un dosar de culoare gălbuie.

— Nu reușesc să descifrez semnătura, a spus. Așa că, pentru evidențele noastre, vom începe cu numele, adresa și data nașterii.

A urmat din nou un moment de tăcere. M-am uitat la el. Era un tip încăpățânat. La vreo patruzeci și cinci de ani. N-ajungi șeful detectivilor într-o circumscripție din Georgia când ești negru și ai patruzeci și cinci de ani decât dacă ești un tip încăpățânat. N-aveam nici o șansă dacă-l luam în balon. Am tras aer în piept.

— Mă numesc Jack Reacher, am spus. Fără al doilea nume. Fără adresă.

Șeful detectivilor și-a notat informațiile pe care i le-am dat. Nu era prea mult de scris. I-am spus data la care mă născusem.

— În regulă, domnule Reacher, a spus Finlay. Cum spuneam, avem o mulțime de întrebări. Am aruncat o privire la efectele dumitale personale. N-aveai nici un act de identitate. Nici permis de conducere, nici cărți de credit, nimic. Zici că n-ai nici o adresă. Așa că îmi pun întrebarea: cine-i individul ăsta?

N-a așteptat ca eu să comentez chestia asta.

— Cine era tipul cu capul ras? m-a întrebat el.

N-am răspuns. Mă uitam la ceasul cel mare de pe perete, așteptând ca minutarul să se miște.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, a spus el.

Habar n-aveam ce se întâmplase. Absolut deloc. Ceva i se întâmplase cuiva, dar nu mie. Am rămas acolo, fără să răspund.

— Ce este Pluribus? a întrebat Finlay.

M-am uitat la el, ridicând din umeri.

— Deviza Statelor Unite? am spus. E Pluribus Unum? Adoptată în 1776 la al doilea Congres Continental, așa e?

S-a mulțumit să mormăie ceva. Am continuat să mă uit țintă la el. Mi-am zis că ăsta era genul de om care ar putea să răspundă la o întrebare.

— Despre ce e vorba? l-am întrebat.

Din nou, tăcere. S-a întors ca să se uite la mine. Îl vedeam cum se gândește dacă să-mi răspundă și în ce fel.

— Despre ce e vorba? l-am întrebat din nou.

S-a lăsat pe spătarul scaunului, împreunându-și degetele.

— Știi bine despre ce e vorba, a spus. Omucidere. Cu unele caracteristici deconcertante. Victima a fost găsită în dimineața asta la depozitul Kliner. La capătul nordic al drumului regional, la intersecția cu autostrada. Un martor a relatat că a văzut un bărbat îndepărtându-se de locul cu pricina. La scurt timp după orele opt, în această dimineață. În descrierea dată se vorbea despre un bărbat alb, foarte înalt, blond, purtând un pardesiu lung, de culoare neagră, fără pălărie, fără bagaj.

Din nou tăcere. Sunt bărbat alb. Sunt foarte înalt. Am părul blond. Stăteam în fața lui, fiind îmbrăcat într-un pardesiu lung, de culoare neagră. Nu aveam nimic pe cap. Și nici bagaj n-aveam. În dimineața aceea, mersesem pe jos, pe drumul regional, timp de aproape patru ore. De la opt până pe la douăsprezece fără un sfert.

— Cât de lung este drumul regional? am spus. De la autostradă până aici?

Finlay s-a gândit la întrebare și mi-a răspuns:

— Cred că vreo douăzeci și doi de kilometri.

— Exact. Am mers pe jos tot drumul de la autostradă până în oraș. Vreo douăzeci și doi de kilometri. O mulțime de oameni trebuie să mă fi văzut. Asta nu înseamnă că am făcut ceva cuiva.

N-a răspuns. Curiozitatea începea să-mi fie stârnită de această situație.

— E teritoriul vostru? l-am întrebat. De aici tocmai până la autostradă?

— Da, e al nostru, a spus. Aspectele legate de jurisdicție sunt clare. Nici o scăpare pentru dumneata în direcția asta, domnule Reacher. Granița orașului se întinde cale de douăzeci și doi de kilometri, exact până la autostradă. Iar depozitul de acolo e în parohia mea, fără doar și poate.

A făcut o pauză. Am încuviințat din cap. A continuat:

— Kliner a construit clădirile acum cinci ani, a spus. Ai auzit de el?

Am clătinat din cap.

— Cum puteam să aud de el? N-am mai fost niciodată aici.

— E un barosan de prin părțile locului, a spus Finlay. Afacerea lui de acolo ne aduce multe impozite, ne face mult bine. O mulțime de venituri și multe beneficii pentru oraș, fără prea multă mizerie, fiindcă e atât de departe, pricepi? Așa că încercăm să avem grijă de această afacere. Dar acum a devenit scena unei omucideri, iar dumneata trebuie să dai niște explicații.

Omul își făcea meseria, dar îmi irosea timpul.

— În regulă, Finlay, am spus. O să dau o declarație în care o să descriu toate chestiile mărunte pe care le-am făcut de când am intrat pe teritoriul amărâtului vostru de oraș și până când am fost luat pe sus tocmai când serveam micul dejun. Dacă dumneata poți să pricepi ceva din treaba asta, îți dau o medalie. Fiindcă tot ce-am făcut a fost să pun un picior în fața celui alt timp de aproape patru ore printr-o ploaie torențială, pe toată lungimea celor douăzic și doi de kilometri prețioși ai tăi.

Ăsta a fost cel mai lung discurs pe care-l ținusem în ultimele șase luni. Finlay stătea și se uita fix la mine. Îl vedeam cum e frământat de dilema fundamentală a oricărui detectiv. Intuiția îi spunea că s-ar putea să nu fiu eu omul căutat. Dar stăteam chiar în fața lui. Deci, ce era de făcut? L-am lăsat să cugete. Încercam să găsesc momentul potrivit ca să-i dau un mic ghiont în direcția potrivită. Urma să spun ceva despre adevăratul făptaș care alerga liber prin împrejurimi în vreme ce el își irosea timpul aici, cu mine. Asta i-ar fi hrănit sentimentul de nesiguranță. Dar el a sărit primul. În direcția greșită.

— Nu vreau nici o declarație, a spus. Eu o să-ți pun întrebări, iar tu o să răspunzi la ele. Te cheamă Jack - fără inițială - Reacher. Fără domiciliu. Fără acte de identitate. Ce ești, un vagabond?

Am oftat. Era vineri. Ceasul de perete arăta că trecuse mai bine de jumătate din zi. Finlay avea de gând să treacă ancheta asta prin toate etapele ei chinuitoare. Aveam să-mi petrec weekendul în celulă. Și să ies, probabil, pe luni.

— Nu sunt un vagabond, Finlay, am spus. Sunt un hoinar. E o mare diferență.

A clătinat din cap, încet.

— Nu face pe deșteptul cu mine, Reacher, a spus. Ești într-un mare căcat. În zona aia s-au întâmplat niște chestii urâte. Martorul nostru te-a văzut plecând de la locul faptei. Ești un străin fără acte de identitate și fără alibi. Așa că nu face pe deșteptul cu mine.

Chiar dacă-și făcea meseria, omul ăsta continua să mă facă să irosesc timpul.

— N-am plecat de la locul crimei, am spus. Pur și simplu mergeam pe un nenorocit de drum. E o diferență, corect? Oamenii care pleacă de la locul faptei fug și se ascund. Nu merg pe drum așa, ca să-i vadă oricine. Ce e greșit în a merge pe un drum? Oamenii merg pe drumuri tot timpul, fir-ar să fie, nu-i așa?

Finlay se aplecă în față și clătină din cap.

— Nu, spuse el. Nimeni n-a mai bătut atâta drum pe jos de când s-a inventat automobilul. Deci, de ce n-ai domiciliu? De unde ești? Răspunde la întrebări. Hai să terminăm treaba asta.

— Bine, Finlay, hai s-o terminăm, am spus. Nu am domiciliu pentru că nu locuiesc nicăieri. Poate că-ntr-o zi o să mă stabilesc pe undeva și-atunci o să am o adresă; o să-ți trimit o carte poștală și-o să ți-o poți pune în albumul tău cu adrese, că văd că te frige grija tare de tot.

Finlay se uită la mine și-și trecu în revistă opțiunile. Alese calea răbdării. A răbdării dublate de încăpățănare.

O cale de la care nu putea fi abătut.

— De unde ești? Întrebă el. Care a fost ultima ta adresă?

— Ce anume vrei să știi când mă întrebi de unde sunt? am întrebat la rândul meu.

Își ținea buzele strâns lipite. Și eu îl călcam pe nervi. Dar și-a păstrat răbdarea, îmbinând-o cu un sarcasm glacial.

— Bun, spuse el. Nu-mi înțelegi întrebările, așa că dă-mi voie să mă exprim mai clar. Ce vreau să știu e unde te-ai născut, sau unde ți-ai trăit cea mai mare parte din viața pe care o consider ca fiind derulată într-un context social sau cultural?

M-am mulțumit să mă uit la el.

— O să-ți dau un exemplu, spuse el. Eu m-am născut în Boston, am făcut școala în Boston și, în consecință, am lucrat vreme de douăzeci de ani în Boston, așa că aş spune, și cred că vei fi de acord, că sunt din Boston.

Avusesem dreptate. Un absolvent de la Harvard. Un absolvent de la Harvard care-și pierdea răbdarea.

— Bine, am spus. Ai pus întrebările. O să răspund la ele. Dar dă-mi voie să-ți spun ceva. Nu sunt omul pe care-l cauți. Până luni o să-ți dai seama că nu sunt omul tău. Așa că fă-ți un bine: mai caută.

Finlay abia se abținea să nu zâmbească. A încuviințat din cap cu gravitate.

— Îți sunt recunoscător pentru sfat, spuse el. Și pentru grija pe care o porți carierei mele.

— Cu plăcere, am spus.

— Zi mai departe, a spus.

— În regulă, am spus. Conform elegantei tale definiții, eu nu vin de nicăieri. Vin dintr-un loc care se cheamă Armată. M-am născut într-o bază militară americană din Berlinul de Vest. Taică-meu făcea parte din Infanteria Marină, iar maică-mea era o franțuzoaică pe care a cunoscut-o în Olanda. S-au căsătorit în Coreea.

Finlay încuviință din cap și făcu o însemnare.

— Am fost copil de trupă, am spus. la orice listă a bazelor militare americane de pe glob și aia e o listă a locurilor în care mi-am dus traiul. Am făcut liceul într-o duzină de țări diferite și am făcut patru ani la West Point.

— Mai departe, zise Finlay.

— Am rămas în armată. La Poliția Militară. Am lucrat și am trăit în toate acele baze, luând-o de la capăt. Și deodată, Finlay, după treizeci și șase de ani în care, mai întâi am fost copil de ofițer și pe urmă eu însumi ofițer, uite că nu mai e nevoie de o mare și puternică armată fiindcă sovietele au mierlit-o. Așa că, uraaaa, acum încasăm dividendele pe starea de pace. Ceea ce pentru tine înseamnă că impozitele pe care le plătești sunt cheltuite pe alte chestii, dar pentru mine înseamnă că sunt un șomer de treizeci și șase de ani, fost membru al Poliției Militare, ajuns să fie făcut vagabond de niște mucoși de civili care n-ar rezista nici cinci minute în lumea căreia i-am supraviețuit eu.

S-a gândit un moment, fără a fi impresionat.

— Continuă, spuse.

Am ridicat din umeri.

— Așa că în momentul ăsta îmi petrec timpul cât mai plăcut cu putință, am spus. Poate că până la urmă o să găsesc ceva de făcut, sau poate că nu. Poate c-o să mă stabilesc pe undeva, poate că nu. Dar în momentul ăsta nu mă interesează așa ceva.

A încuviințat din cap. A mai făcut ceva însemnări.

— Când ai plecat din armată? a întrebat.

— Acum șase luni. În aprilie.

— Ai lucrat pe undeva de atunci?

— Glumești, am spus. Când ai căutat ultima oară de lucru?

— În aprilie, m-a maimuțărit el. Acum șase luni. Am obținut slujba asta.

— Ei bine, bravo ție, Finlay, am spus.

Nu mi-a venit în minte altă replică. Finlay s-a uitat la mine preț de o clipă.

— Și din ce-ai trăit? a întrebat. Ce grad ai avut?

— Maior, am spus. Când te dau afară primești niște plăți compensatorii. Mai am încă cea mai mare parte din banii ăia. Încerc să-i legumesc.

O tăcere prelungită. Finlay bătea darabana cu pixul, dar îl ținea aiurea.

— Atunci, hai să vorbim despre ultimele douăzeci și patru de ore, a spus.

Am oftat. Acum chiar că o-ncurcasem.

— Am venit cu un autobuz Greyhound, am spus. M-am dat jos la drumul regional. La ora opt dimineața. Am mers pe jos până în oraș, am ajuns la restaurantul ăla, am comandat un mic dejun și tocmai mâncam când oamenii tăi au venit și m-au luat pe sus.

— Ai treburi pe-aici? a întrebat.

Am clătinat din cap.

— Sunt șomer, am spus. N-am nici o treabă pe nicăieri.

Și-a notat chestia asta.

— Unde te-ai urcat în autobuz? m-a întrebat.

— În Tampa. Am plecat azi-noapte, pe la miezul nopții.

— Tampa din Florida? a întrebat.

Am încuviințat din cap. A deschis cu zgomot un alt sertar. A scos de acolo un orar Greyhound. L-a răsfoit și și-a plimbat degetul cafeniu în josul unei pagini. Era un tip foarte meticulos. S-a uitat la mine.

— E o cursă expres, a spus. Merge direct spre nord, spre Atlanta. Ajunge acolo la nouă dimineața. Nu oprește aici la opt.

Am clătinat din cap.

— L-am rugat pe șofer să oprească, am spus. A zis că n-are voie, dar a oprit. A oprit anume ca să pot coborî.

— Ai mai fost pe-aici înainte?

Iarăși am clătinat din cap.

— Ai rude aici? a întrebat.

— Nu, nu aici, am spus.

— Ai rude prin alte părți? a întrebat.

— Un frate la Washington, am spus. Lucrează la Departamentul Trezoreriei.

— Ai prieteni aici, în Georgia? a întrebat.

— Nu, am spus.

Finlay își nota totul. Apoi a urmat o tăcere prelungă. Știam cu certitudine care avea să fie următoarea întrebare.

— Atunci, de ce? a întrebat. De ce să te dai jos din autobuz, într-o localitate în care nu avea stație, și să mergi prin ploaie cale de douăzeci și doi de kilometri către o destinație la care n-aveai absolut nici un motiv să ajungi?

Asta era întrebarea decisivă. Finlay o alesese fără ezitare. Așa ar fi procedat și un procuror. Iar eu nu aveam nici un răspuns valabil.

— Ce pot să-ți zic? am spus. A fost o decizie arbitrară. Eram agitat. Trebuia să fiu undeva, nu?

— Dar de ce aici? a întrebat.

— Nu știu, am spus. Tipul de lângă mine avea o hartă, iar eu am ales de acolo localitatea asta. Voiam să mă abat de la rutele principale. Mă gândeam că aș putea să o iau înapoi spre Golf, poate mai spre vest.

— Și zici c-ai ales locul ăsta? a spus Finlay. Nu-ncerca să mă aburești. Cum puteai să alegi locul ăsta? E doar un nume. E doar un punct pe hartă. Trebuie să fi avut un motiv.

Am încuviințat din cap.

— Mă gândeam să vin să-l caut pe Blind Blake, am spus.

— Cine naiba e Blind Blake?

— Blind Blake a fost un chitarist, am spus. A murit în urmă cu șaiszeci de ani, se pare că a fost ucis. Frate-meu a cumpărat un disc, pe coperta căruia spunea că s-a ntâmpnat la Margrave. Mi-a scris despre chestia asta. A zis că a trecut pe-aici de vreo două ori astă-primăvară, cu nu știu ce afaceri. Mi-am zis să vin aici ca să verific chestia asta.

Finlay se uita la mine fără expresie. Probabil că povestea mea i se păruse cam subțire. Și mie mi s-ar fi părut, dac-aș fi fost în locul lui.

— Ai venit aici ca să cauți un chitarist? Un chitarist care-a murit acum șaiszeci de ani? De ce? Ești chitarist?

— Nu, am spus.

— Cum de ți-a scris fratele tău, dacă n-ai nici o adresă?

— A scris la fosta mea unitate militară, am spus. Aia au retrimis scrisoarea la banca mea, unde mi-am depus plățile compensatorii. Mi-o trimit când le trimit o telegramă ca să le mai cer niște bani.

A clătinat din cap. A mai scris ceva în carnet.

— Autobuzul de la miezul nopții din Tampa, corect? a spus.

Am încuviințat din cap.

— Mai ai biletul de autobuz? a întrebat.

— Cred că e în punga cu obiecte personale, am spus. Mi-aduc aminte că Baker a pus acolo tot ce-a găsit prin buzunarele mele. Iar Stevenson a lipit etichete.

— Șoferul de autobuz crezi că și-ar aduce aminte? a întrebat Finlay.

— Tot ce se poate, am spus. A făcut o excepție pentru mine. A trebuit să mă rog de el.

Începeam să privesc lucrurile ca un spectator. Situația devenise abstractă. Misiunea mea nu fusese prea diferită de cea a lui Finlay. Aveam senzația stranie că discutam cu el despre cazul altcuiva. Ca doi colegi care dezbat o problemă spinoasă.

— De ce nu muncești? a întrebat Finlay.
Am ridicat din umeri. Am încercat să-i explic.

— Pentru că nu vreau să muncesc, am spus. Am lucrat treisprezece ani și uite unde-am ajuns. Am încercat să fac ca ei, și să-i ia dracu'. Acum o să încerc să fac ca mine.
Finlay stătea și se uita lung la mine.

— Ai avut vreo problemă în armată? a întrebat.

— Nu mai multe decât ai avut tu la Boston, am spus.
S-a arătat surprins.

— Ce vrei să spui cu asta? s-a interesat.

— Ai lucrat douăzeci de ani în Boston, am spus. Așa mi-ai zis, Finlay. Așa că de ce te afli aici, în orașul ăsta de trei parale? Ar fi trebuit să ieși la pensie, să mergi la pescuit. La Cape Cod sau în altă parte. Care-i povestea ta?

— Asta e treaba mea, domnule Reacher. Răspunde la întrebarea mea.

— Întreabă-i p-ăia din armată, am spus, ridicând din umeri.

— Am să-i întreb. Poți să fii sigur de asta. Ai fost trecut în rezervă cu onoruri militare?

— Păi, mi-ar mai fi dat plățile compensatorii dacă n-ar fi fost așa? am spus.

— De ce-ar trebui să te cred că ți-au dat vreun sfanț? Trăiești ca un nenorocit de vagabond. Onoruri militare? Da sau nu?

— Da, am spus. Bineînțeles.

A mai făcut o însemnare. S-a gândit un timp.

— Cum te-a făcut să te simți faptul că ai fost pus pe liber? a întrebat el.

Am reflectat la întrebare. Am ridicat din umeri.

— Nu m-a făcut să mă simt în nici un fel, am spus. Mă simțeam ca unul care făcea parte din armată, iar acum nu mai face parte din armată.

— Ai avut resentimente? a spus. Te-ai simțit dezamăgit?

— Nu, i-am răspuns. Trebuia?

— Nici un fel de probleme? a întrebat el, de parcă era musai să fi fost ceva.

Am simțit că ar trebui să-i ofer un fel de răspuns. Dar nu mi-a venit în minte nimic. M-am aflat în serviciul militar din ziua în care m-am născut. Acum eram în afara lui. Iar asta mă făcea să mă simt nemaipomenit. Era ceva foarte asemănător cu libertatea. Ca și cum toată viața avusesem o ușoară durere de cap. Pe care n-o remarcasem până când nu dispăruse. Singura mea problemă era câștigarea existenței. Nu-i deloc ușor să-ți câștigi existența fără să renunți la libertate. În ultimele șase luni nu câștigasem nici un cent. Asta era singura mea problemă. Dar n-aveam de gând să-i spun asta lui Finlay. Ar fi considerat-o un motiv. S-ar fi gândit că hotărâsem să-mi finanțez viața de vagabond jefuind oamenii. În depozite. Pentru ca după aia să-i omor.

— Îmi vine destul de greu să mă obișnuiesc cu tranziția, am spus. Mai ales că am dus o viață cazonă încă din copilărie.

Finlay a încuviințat din cap, reflectând la răspunsul meu.

— De ce tocmai tu? a spus el. Te-ai oferit voluntar să fii trecut în rezervă?

— Nu m-am oferit voluntar pentru nimic, am spus. Regula de bază a soldatului.

Altă perioadă de tăcere.

— Te-ai specializat? a întrebat el. În cadrul serviciu-lui?

— La început, am avut îndatoriri cu caracter general. Așa e sistemul. Apoi m-am ocupat de securitatea secretelor timp de cinci ani. Iar în ultimii șase ani m-am ocupat cu altceva.

Lasă-l să întrebe.

— Cu ce anume? a întrebat.

— Cu anchete de omucideri, am spus.

Finlay s-a rezemat de spătarul fotoliului. A mârâit. Și-a împreunat din nou degetele. S-a uitat la mine și a răsuflat puternic. S-a aplecat în față, îndreptând degetul spre mine.

— Da. O să verific tot ce-ai spus. Avem amprente tale. Ar trebui să fie în arhiva armatei. O să obținem dosarul tău militar. Complet. Cu toate detaliile. O să verificăm și la compania de autobuze. O să-ți verificăm biletul. O să-i găsim pe șofer și pe pasageri. O să aflăm cât se poate de curând dacă povestea ta e adevărată. Iar dacă e adevărată, s-ar putea să-ți dau drumul. Evident, anumite detalii legate de timp și de modul de operare vor fi determinante. Detaliile alea sunt încă neclare.

S-a oprit și a expirat din nou. S-a uitat drept la mine.

— Până atunci, sunt un om precaut, a spus. La prima vedere, n-arăți bine deloc. Un pierde-vară. Un vagabond. Fără domiciliu stabil, fără istorie. S-ar putea ca povestea ta să fie inventată. Ai putea fi un evadat. Poate c-ai ucis oameni în dreapta și-n stânga într-o duzină de state. N-am de unde să știu. Nimeni nu s-ar aștepta să-ți acord prezumția de nevinovăție. Chiar în acest moment, de ce aș avea vreo îndoială? Rămâi în celulă până vom ști ceva sigur, bine?

Era așa cum mă așteptasem. Exact ceea ce aș fi spus și eu. Dar n-am făcut decât să mă uit la el și să dau din cap.

— Zici că ești un om precaut? am spus. Asta e mai mult ca sigur.

S-a uitat la mine.

— Dacă greșesc, o să-ți fac cinste cu o masă luni, a spus. La Eno, ca să compensăm pentru azi.

Am clătinat din cap iar.

— Nu caut să-mi fac prieteni pe-aici, am spus.

Finlay s-a mulțumit să ridice din umeri. A oprit casetofonul. A derulat caseta. A scos-o din aparat. A scris ceva pe ea. A apăsât butonul interfonului de pe biroul masiv din lemn de trandafir. L-a rugat pe Baker să intre. Am așteptat. Încă mi-era frig. Dar hainele mi se uscaseră. Ploaia revărsată din cerul de deasupra Georgiei mă udase până la piele. Acum umezeala fusese absorbită de aerul uscat din birou. Un deumidificator o aspirase și o transmisese mai departe, pe circuit.

Baker a bătut la ușă și a intrat. Finlay i-a spus să mă escorteze până la celulă. Apoi a dat din cap către mine. Era un gest care spunea: dacă se dovedește că nu tu ești făptașul, să ții minte că mi-am făcut doar datoria. I-am răspuns tot printr-o mișcare a capului. Gestul meu spunea: în timp ce tu îți aperi pielea, adevăratul ucigaș umblă liber prin împrejurimi.

Blocul de celule era doar o nișă largă la care se ajungea direct din sala principală a secției de poliție. Era divizată în trei celule separate cu zăbrele verticale. Peretele frontal era alcătuit numai din zăbrele. O secțiune-poartă prinsă în balamale în fiecare celulă. Metalul avea un luciu mat fabulos. Arăta ca titanul. Toate celulele aveau mochetă pe jos. Dar erau complet goale. Nici un fel de mobilă sau vreun prici. Era doar o versiune de buget ridicat a demodelor țarcuri pentru animale, pe care le știm cu toții.

— Nimic pentru dormit? I-am întrebat pe Baker.

— Nici vorbă, a replicat el. Vei fi mutat mai târziu la închisoarea de stat. Autobuzul ajunge aici pe la șase. O să te aducă înapoi luni.

A închis ușa cu un zăngănit și a răsucit cheia. Am auzit cum bolțurile de blocare pătrundeau în orificiile corespunzătoare pe toată rama ușii. Acționare electrică. Mi-am scos ziarul din buzunar. Mi-am scos pardesiul și l-am făcut sul. M-am întins pe podea și mi-am vârât haina sub cap.

Acum chiar că eram sictirit. Urma să fiu dus la închisoare în timpul weekendului. N-aveam să rămân în celula secției de poliție. Nu că aș fi avut alte planuri. Dar cunoșteam închisorile civile. Mulți dintre dezertorii din armată ajungeau în pușcăriile civile. Dintr-un motiv sau altul. Autoritățile înștiințează armata. Poliția Militară e trimisă să-i aducă înapoi. Așa că am văzut cum e în pușcăriile civile. Nu m-au umplut de entuziasm. Supărat, stăteam întins și ascultam zgomotele din secție. Telefoanele sunau. Tastaturile

țacăneau. Ritmul creștea și scădea. Ofițerii se mișcau de colo-colo, vorbind cu glas scăzut. Pe urmă am încercat să termin de citit ziarul pe care-l împrumutasem. Era plin de prostii despre președinte și campania pe care o purta ca să fie ales pentru un al doilea mandat. Bătrânelul era în Pensacola, pe coasta Golfului. Avea obiectivul să echilibreze bugetul înainte ca nepoții lui să încărunească. Hăcuia lucrurile ca un tip care-și croiește drum prin junglă cu o macetă. Ajuns în Pensacola, arăta cu degetul spre Garda de Coastă. În ultimele douăsprezece luni, cei de-acolo puseseră în practică o inițiativă. Vreme de un an, în fiecare zi, au ieșit în largul coastei Florida și s-au desfășurat asemeni unui scut curbat, acostând și percheziționând toate navele participante la traficul marin al căror miros nu le era pe plac. Toată acțiunea fusese anunțată cu surle și trâmbițe. Și succesul repurtat depășise visele lor cele mai îndrăznețe. Au capturat tot felul de mărfuri. Droguri, mai ales, dar și arme, imigranți ilegali din Haiti și Cuba. Interdicția a dus la reducerea criminalității pe întreg teritoriul Statelor Unite câteva luni mai târziu și pe distanțe de mii de kilometri de-a lungul granițelor. Un succes uriaș.

Așa că urma să fie abandonat. Era prea costisitor. Bugetul Gărzii de Coastă se afla într-un mare deficit. Președintele declara că nu poate să-l suplimenteze. De fapt, era nevoit să-l reducă. Economia era într-o situație dificilă. Nu putea face nimic altceva. Așa că inițiativa privind interdicția urma să fie anulată în șapte zile. Președintele încerca să iasă din încurcătură ca un adevărat politician. Mai-marii organelor de apărare a legii erau supărați fiindcă, după părerea lor, era mai bine să previi decât să vindecî. „Inițiativa” de la Washington erau fericiți fiindcă cincizeci de cenți cheltuiți pe polițiștii de proximitate erau mult mai vizibili decât doi dolari cheltuiți în largul oceanului, la trei mii de kilometri distanță de alegători. Schimbul de argumente a fost crâncen. Iar în fotografiile de proastă calitate președintele zâmbea într-una, spunând că nu poate să facă nimic. Am renunțat să mai citesc, pentru că nu făcea decât să-mi sporească mânia.

Ca să mă calmez, am cântat ceva în gând. Refrenul de la *Smokestack Lightning*¹. Versiunea lui Howling Wolf adaugă un minunat țipăt găuit la finele primului vers. Se spune că trebuie să fi călătorit cu trenul ca să poți înțelege melodiile *travelling blues*. Greșit. Ca să înțelegi melodiile *travelling blues* trebuie să fii încuiat undeva, într-o celulă. Sau în armată. Undeva unde să te simți ca într-o cușcă. Undeva unde fulgerul de la gura coșului locomotivei să semene cu un îndepărtat far călăuzitor către o libertate imposibilă. Stau culcat cu capul pe pardesiul făcut sul și ascult muzică în gând. La finele celui de-al treilea refren, adorm.

M-am trezit din nou când Baker a început să dea cu piciorul în gratii. Acestea scoteau un zgomot metalic răsunător. Ca un clopot funerar. Baker stătea acolo împreună cu Finlay. Amândoi se uitau la mine. Eu stăteam întins pe podea: mă simțeam confortabil acolo.

- Unde ziceai că erai noaptea trecută, pe la orele douăsprezece? m-a întrebat Finlay.
- În Tampa, mă urcam în autobuz, am spus.
- Avem un martor nou, a spus Finlay. Te-a văzut la depozit. Azi-noapte. Te aflai prin zonă. La miezul nopții.
- Astea-s gogoși, Finlay, am spus. E imposibil. Cine naiba e acest nou martor?
- Martorul este domnul Morrison, a spus Finlay. Comandantul nostru. Zicea că e sigur că te-a mai văzut înainte. Acum și-a amintit unde.

¹ Fulgerul de la gura coșului de fum.

TREI

M-au dus înapoi la biroul din lemn de trandafir, cu cătușele la mâini. Finlay stătea la biroul masiv, în fața steagurilor, sub ceasul vechi. Baker a așezat un scaun la capătul biroului. M-am așezat vizavi de Finlay. Acesta a scos casetofonul. A întins cablurile. A plasat microfonul între noi. L-a încercat cu unghia. A derulat caseta. Gata.

— Ultimele douăzeci și patru de ore, Reacher, a spus. În detaliu.

Cei doi polițiști erau cuprinși de un entuziasm reținut cu greu. Era un caz firav care se transformase subit într-unul beton. Emoțiile victoriei începeau să pună stăpânire pe ei. Recunoșteam semnele.

— Azi-noapte am fost în Tampa, am spus. M-am urcat în autobuz la miezul nopții. Există martori care pot să confirme asta. M-am dat jos din autobuz azi la orele opt dimineața, la intersecția dintre autostradă și drumul regional. Dacă domnul șef de poliție Morrison zice că m-a văzut la miezul nopții, se înșală. La ora aia mă aflam la o depărtare de peste șase sute de kilometri. Nu mai am nimic de adăugat. Verificați.

Finlay se uită lung la mine. Apoi îi făcu un semn din cap lui Baker, care deschise un dosar de culoare galben-închis.

— Victima e neidentificată, a spus Baker. Fără act de identitate. Fără portofel. Fără semne distinctive. Bărbat alb, probabil de patruzeci de ani, foarte înalt, ras în cap. Cadavrul a fost găsit la locul cu pricina la orele opt dimineața, pe terenul de vizavi de gardul de împrejmuire, aproape de poarta principală. Era parțial acoperit cu carton. Am reușit să luăm amprente cadavrului. Rezultate negative. Nu există corespondențe cu nici una din amprente din baza de date.

— Cine era mortul, Reacher? întrebă Finlay.

Baker a așteptat o reacție din partea mea. N-a avut parte de nici una. Stăteam acolo și ascultam ticăitul liniștit al ceasului de perete. Arătătoarele se mișcau lent în jurul orelor două și jumătate. N-am spus nimic. Baker a frunzărit prin dosar și a ales o nouă foaie. Și-a ridicat privirea din nou și a continuat:

— Victima a fost împușcată de două ori în cap. Probabil cu un pistol automat de calibru mic, cu amortizor. Primul glonț a fost tras de aproape, în tâmpla stângă, al doilea a fost tras cu pistolul lipit de cap, în spatele urechii stângi. Evident au fost gloanțe explozive, pentru că plăgile de ieșire au distrus fața victimei. Ploaia a spălat depunerile de praf de pușcă, dar dispunerea arsurilor sugerează că s-a folosit un amortizor. Împușcătura fatală trebuie să fi fost prima. Nici unul din gloanțe nu a rămas în craniu. Nu s-au găsit tuburile cartușelor.

— Unde e arma, Reacher? a întrebat Finlay.

M-am uitat la el și am făcut o grimasă. Fără să vorbesc.

— Victima a murit azi-noapte, între orele opt și jumătate și nouă, a spus Baker. Cadavrul nu se afla acolo la unsprezece și jumătate, când portarul din schimbul de seară și-a terminat programul. Omul a confirmat acest lucru. A fost descoperit când cel din schimbul de zi a venit să deschidă poarta. Pe la opt. Te-a văzut plecând de la locul faptei și a telefonat.

— Cine era, Reacher? a întrebat iarăși Finlay.

L-am ignorat și m-am uitat la Baker.

— De ce înainte de ora unu? l-am întrebat.

— Ploaia torențială de azi-noapte a început la unu, a spus el. Asfaltul de sub cadavru era uscat. Prin urmare, cadavrul se afla pe asfalt înainte de ora unu, când a început să plouă. Medicul legist este de părere că a fost împușcat la miezul nopții.

Am dat din cap. Le-am zâmbit. Momentul morții avea să mă repună în libertate.

— Spune-ne ce s-a întâmplat în continuare, a zis Finlay, pe un ton liniștit.

Am ridicat din umeri către el.

— Tu să-mi spui, am zis. Eu n-am fost acolo. Eram în Tampa la miezul nopții.

Baker s-a aplecat în față și a scos altă foaie de hârtie din dosar.

— Ce s-a întâmplat în continuare e că te-ai comportat straniu, a spus el. Ai înnebunit.

Am clătinat iarăși din cap.

— N-am fost acolo la miezul nopții, am repetat. Mă urcam în autobuz în Tampa. Nu e nimic straniu în asta.

Cei doi polițiști n-au reacționat. Arătau cam posomorâți.

— Primul tău glonț l-a ucis, a spus Baker. Pe urmă l-ai mai împușcat o dată, după care ai luat-o razna și ai început să-l joci în picioare. S-au constatat răni post-mortem extinse. L-ai împușcat și după aia ai încercat să-l snopești în bătaie. Ai dat în cadavrul ăla până n-ai mai putut. Ai fost cuprins de nebunie. După care te-ai potolit și ai încercat să ascunzi cadavrul sub cartoane.

Un lung moment n-am spus nimic.

— Răni post-mortem? am spus.

Baker a încuviințat din cap.

— Cuprins de nebunie, a spus el. Individul arată de parc-ar fi fost călcat de un camion. Cred că nu mai are nici un oscior întreg. Dar doctorul zice că asta s-a întâmplat când omul era deja mort. Ești un tip ciudat, Reacher, asta e cât se poate de sigur.

— Cine era omul ăla? a întrebat Finlay pentru a treia oară.

N-am făcut decât să mă uit la el. Baker avea dreptate. Treaba se petrecuse într-un mod ciudat. Foarte ciudat.

Nebunia ucigașă e îndeajuns de rea. Dar nebunia post-mortem e și mai rea. M-am întâlnit cu ea de vreo câteva ori. Nu mai voiam să am de-a face cu așa ceva. Dar felul cum mi-au descris lucrurile nu avea nici o noimă.

— Cum l-ai cunoscut pe tip? a întrebat Finlay.

Am continuat să mă uit la el, fără să răspund.

— Ce înseamnă Pluribus? a întrebat el.

Am ridicat din umeri. Am tăcut.

— Cine era, Reacher? a întrebat din nou Finlay.

— N-am fost acolo, am spus. Nu știu nimic.

Finlay tăcea.

— Care e numărul tău de telefon? a spus el pe neașteptate.

M-am uitat la el de parcă înnebunise.

— Finlay, despre ce naiba vorbești? am spus. N-am telefon. Tu nu asculți? Nu locuiesc nicăieri.

— Mă refeream la telefonul mobil, a spus.

— Ce telefon mobil? am spus. N-am așa ceva.

Am simțit cum mă lovește teama. Mă considerau un asasin. Un mercenar ciudat, itinerant, cu telefon mobil, care se deplasa dintr-un loc în altul și omora oameni. După care îi snopea în bătaie. Ținea legătura cu o organizație subversivă pentru a afla care e următoarea țintă. Tot timpul în mișcare. Finlay se aplecă în față, întinzând către mine un petic de hârtie. Era o bucățică ruptă dintr-un print de computer. Nu era veche. Avea pe ea un luciu soios. Patina pe care o capătă hârtia după ce e ținută timp de o lună într-un buzunar. Pe ea scria „Pluribus”.

Sub acest titlu era un număr de telefon. M-am uitat la peticul de hârtie. Nu l-am atins. Nu voiam ca amprente să se amestece.

— E numărul tău? a întrebat Finlay.

— Nu am telefon, am spus din nou. N-am fost acolo azi-noapte. Cu cât mă hărțuiești mai mult, cu atât pierzi mai mult timp, Finlay.

— E un număr de mobil, a spus. Asta știm. Apartține unui operator din Atlanta. Dar nu putem să aflăm mai multe despre acest număr până luni. Așa că te întrebăm pe tine. Ar trebui să cooperezi, Reacher.

M-am uitat din nou la peticul de hârtie.

— Unde l-ați găsit? l-am întrebat.

Finlay a reflectat asupra întrebării și a decis să răspundă la ea.

— Era în pantoful victimei tale, a spus el. Împăturit și ascuns.

Am rămas tăcut vreme îndelungată. Eram îngrijorat. Mă simțeam ca un personaj dintr-o carte pentru copii care cade într-o gaură. Și se pomenește într-o lume ciudată, în care totul e diferit și straniu. Ca Alice în Țara Minunilor. A căzut ea printr-o gaură? Sau a coborât din Greyhound unde nu trebuia?

Mă aflam într-un birou luxos și opulent. Văzusem birouri mai săracăcioase prin băncile elvețiene. Mă aflam în compania a doi polițiști. Inteligenți și profesioniști. Probabil că experiența lor cumulată depășea treizeci de ani. Un departament matur și competent. Cu un personal corespunzător și bine finanțat. Un punct slab era nemernicul de Morrison cocoțat în frunte, dar era una dintre cele mai bune organizații pe care le văzusem în ultima vreme. Numai că toți dispăreau de-a lungul unui drum înfundat, atât de repede cât puteau să fugă. Ei păreau convinși că pământul este plat. Că imensul cer al Georgiei este ca un bol care se potrivește la fix deasupra. Eu eram singurul care știa că pământul e rotund.

— Două lucruri, am spus. Tipul e împușcat în cap de aproape cu un pistol automat cu amortizor. Primul glonț îl ucide. Al doilea glonț e pentru asigurare. Tuburile cartușelor lipsesc. Ce vă spune asta? Din punct de vedere profesional?

Finlay n-a spus nimic. Principalul său suspect discuta cazul cu el ca un coleg. Ca anchetator, n-ar fi trebuit să îngăduie așa ceva. Ar fi trebuit să mi-o reteze. Dar voia să mă asculte până la capăt. Îl vedeam cum se frământă. Chiar dacă stătea neclintit, în mintea lui se dădea o luptă ca-ntr-un sac plin cu pisoși.

— Continuă, a spus el în cele din urmă, cu gravitate, ca și cum mi-ar fi făcut un mare favor.

— Asta e o execuție, Finlay, am spus. Nu un jaf sau o ciorovăială. E o lovitură executată detașat, cu sânge rece. Nici o dovadă lăsată în urmă. Avem a face cu un individ deștept, dotat cu o lanternă, care, după ce dă lovitura, caută în jur două tuburi de cartuș de calibru mic.

— Continuă, a spus din nou Finlay.

— Foc tras de la mică distanță în tâmpla stângă, am spus. Se poate ca victima să se fi aflat într-o mașină. Asasinul vorbește cu el prin fereastră și ridică pistolul. Bum! Se apleacă înăuntru și trage al doilea glonț. După care-și adună tuburile goale și pleacă.

— Pleacă? spuse Finlay. Și cu restul lucrurilor care s-au întâmplat? Sugerezi că a existat și un al doilea individ?

Am clătinat din cap.

— Au fost trei oameni, am spus. E limpede, nu?

— De ce trei?

— Minimul practic era de doi inși, corect? am spus. Cum a ajuns victima până la depozit? A mers cu mașina, nu? E prea departe față de oriunde ca să fi ajuns pe jos. Așa că unde e mașina acum? Nici asasinul n-a ajuns pe jos acolo. Deci, minimul practic ar fi o echipă de doi inși. Au mers până acolo cu mașina, împreună, și-au plecat de acolo separat, unul dintre ei luând mașina victimei.

— Dar? a spus Finlay.

— Dar dovezile indică un minim de trei, am spus. Trebuie gândit din perspectivă psihologică. Asta e cheia acestei întâmplări. Un tip care folosește un pistol automat de calibru mic ca să tragă un glonț în cap de aproape și apoi să mai tragă unul, de

asigurare, nu e tipul de om care să-nnebunească apoi subit și să snopească un cadavru în bătaie, corect? Iar genul de om care o ia razna în halul ăsta nu se potolește dintr-odată și ascunde cadavrul sub niște cartoane vechi. Avem de a face aici cu trei lucruri complet diferite, Finlay. Așa că au fost implicați trei indivizi.

Finlay a ridicat din umeri către mine.

— Doi, poate, a spus el. Ucigașul ar fi putut să facă ordine după aia.

— În nici un caz, am spus. N-ar fi așteptat prin preajmă. Nu i-ar fi plăcut genul ăla de nebunie. L-ar fi făcut să se simtă jenat. Și i-ar fi creat griji în plus pentru că dă un plus de vizibilitate și de risc întregii afaceri. Iar un om ca ăsta, dacă ar fi făcut ordine după aia, ar fi făcut-o cum trebuie. N-ar fi lăsat cadavrul într-un loc în care să-l găsească primul trecător. Așa că au fost trei indivizi.

Finlay gândea intens.

— Deci? a spus el.

— Deci care dintre ei aș fi eu? am zis. Ucigașul, nebunul sau tâmpitul care a ascuns cadavrul?

Finlay și Baker s-au uitat unul la celălalt. Nu mi-au răspuns.

— Deci care dintre ei, ce părere aveți? i-am întrebat. Am mers acolo cu mașina, împreună cu cei doi tovarăși ai mei, l-am mătrășit pe individ la miezul nopții, după care cei doi amici au plecat, iar eu am hotărât să rămân? De ce-aș fi făcut asta? E o tâmpenie, Finlay.

N-a dat nici o replică. Se gândea.

— Nu am doi tovarăși, am spus. Și nici mașină. Așa că singurul lucru pe care poți să-l spui e că victima a ajuns pe jos acolo, ca și mine. M-am întâlnit cu el, l-am împușcat cu mare băgare de seamă, ca un profesionist, iar apoi mi-am recuperat tuburile de cartuș, i-am luat portofelul și i-am golit buzunarele, dar am uitat să-i scotocesc prin pantofi. După aceea mi-am ascuns arma, amortizorul, lanterna, telefonul mobil, tuburile de cartuș, portofelul și toate celelalte. Apoi mi-am schimbat complet personalitatea și am început să dau cu șutul în cadavru ca un nebun. Pe urmă, iar mi-am schimbat complet personalitatea și am încercat, fără mare succes, să ascund cadavrul. În fine, am așteptat opt ore în ploaie și abia apoi am plecat pe jos spre oraș. Asta-i varianta cea mai bună pe care poți s-o încropești. Și e o tâmpenie absolută, Finlay. Pentru că de ce naiba aș fi așteptat opt ore în ploaie, până s-a făcut ziuă, ca să plec de la locul crimei?

S-a uitat la mine îndelung.

— Nu știu, a spus.

Un tip ca Finlay nu spune un lucru ca ăsta decât dacă e pradă unei mari frământări. Părea dezumflat. Cazul pe care-l ancheta nu stătea deloc în picioare și știa asta. Dar avea o problemă gravă cu noua dovadă a șefului său. Nu putea să se ducă la el și să-i spună: mănânci rahat, Morrison. Nu putea să treacă pe față la verificarea unei alternative când șeful lui îi dăduse un suspect pe tavă. Putea să-mi verifice alibiul. Asta putea să facă. Nimeni nu l-ar fi criticat fiindcă fusese excesiv de meticulos. Apoi putea să o ia de la capăt luni. Dar era foarte nemulțumit fiindcă urmau să se irosească șaptezeci și două de ore. Și putea să întrevadă o mare problemă. Trebuia să-i spună șefului său că în realitate nu avusesem cum să fiu acolo la miezul nopții. Trebuia să-l convingă politicos pe individ să retracteze. Greu de făcut când ești un subordonat nou, venit în post de șase luni. Și când persoana cu care ai de a face e un nemernic absolut. Și șeful tău, pe deasupra. Dificultățile îl copleșeau și omul era cât se poate de nemulțumit din pricina asta. Stătea și respira cu greutate. Se afla la ananghie și era momentul să-i dau o mână de ajutor.

— Numărul de telefon, am spus. L-ai verificat că e de la un mobil?

— După prefix, a spus el. În locul prefixului regional, au un prefix cu care se accesează rețeaua mobilă.

— Bun, am spus. Dar nu poți să identifici cui îi aparține pentru că nu ai o carte de telefon pentru mobile și cei de la rețeaua respectivă nu vor să-ți spună, corect?

— Au spus că e nevoie de mandat.

— Dar tu trebuie să știi al cui e numărul, corect?

— Știi cum se poate face asta fără mandat? a întrebat el.

— Poate că da, am spus. De ce nu suni ca să vezi cine răspunde?

Nu se gândiseră la asta. A urmat o nouă perioadă de tăcere. Erau stânjeniți. Nu voiau să se uite unul la celălalt. Sau la mine. Tăcere.

Baker a ieșit din situația jenantă. L-a lăsat pe Finlay să țină mingea. Și-a adunat dosarele și a dat de înțeles că vrea să plece să lucreze asupra lor. Finlay a încuviințat din cap și i-a făcut semn să plece. Baker s-a ridicat și a ieșit din încăpere. A închis ușa cu foarte mare grijă. Finlay a deschis gura. Apoi a închis-o. Avea nevoie să-și salveze o parte din prestigiu. Avea nevoie de asta ca de aer.

— E un mobil, spuse el. Dacă sun, n-am cum să știu al cui e sau de unde e.

— Ascultă-mă, Finlay, am spus. Nu-mi pasă al cui e. Dar îmi pasă al cui nu e. Ai priceput? Nu e telefonul meu. Așa că sună și-o să-ți răspundă Cutărică din Atlanta sau Cutărică din Charleston. Atunci o să știi că nu e al meu.

Finlay se uita la mine. Bătea darabana cu degetele, fără să spună nimic.

— Știi cum se face asta, am spus. Formează numărul și inventează o poveste despre o eroare tehnică sau o factură neplătită, ceva legat de computere, ca să-l faci pe respectivul să-ți confirme numele și adresa. Fă-o, Finlay, doar ești detectiv, ce naiba!

Se întinse spre locul unde lăsase numărul de telefon. Trase peticul de hârtie cu degetele sale lungi și cafenii, îl întoarse ca să poată citi și ridică receptorul. Formă numărul. Apăsă butonul difuzorului. Se auzi soneria. Nu era un ton lung și sonor, ca telefoanele obișnuite. Un sunet electronic ascuțit, urgent. Sunetul încetă. Cineva răspundea la telefon.

— Paul Hubble, spuse o voce. Cu ce vă pot fi de folos?

Accent sudic. Vocea trăda siguranță de sine, dublată de obișnuința de a răspunde la telefon.

— Domnul Hubble? spuse Finlay. (Se uita la birou, notându-și numele.) Bună ziua. Sunt de la compania de telefonie, divizia mobilă. Managerul cu probleme tehnice. Avem raportat un deranjament la numărul dumneavoastră.

— Un deranjament? spuse vocea. Mie mi se pare totul în regulă. N-am reclamat nici un deranjament.

— Când sunați dumneavoastră, totul ar trebui să fie în regulă, spuse Finlay. Problemele încep când alții încearcă să vă apeleze. Chiar acum am conectat aparatul de măsurare a intensității semnalului și, după cum văd eu, domnule, valorile sunt destul de mici.

— Dar eu vă aud foarte bine, spuse vocea.

— Alo? zise Finlay. Vă aud slab, domnu' Hubble. Alo? M-ar ajuta să știu poziția geografică exactă a telefonului dumneavoastră în acest moment, domnule, ca să vedem cum e situat în raport cu stațiile noastre de emisie.

— Sunt chiar la mine acasă, spuse vocea.

— Bun, spuse Finlay, care-și luă din nou pixul. Puteți să-mi confirmați adresa exactă?

— Cum adică n-aveți adresa mea? zise vocea, pe un ton glumeț, ca de la bărbat la bărbat. Văd că facturile reușiți să mi le trimiteți mereu, lună de lună.

Finlay îmi aruncă o privire. Eu îi zâmbeam. Făcu o grimasă.

— În acest moment, sunt la departamentul tehnic, zise el, pe un ton la fel de glumeț. Format din doi tipi obișnuiți care se luptau cu tehnologia. Detaliile privind clienții sunt la un alt departament. Aș putea să accesez datele, dar ar dura un pic, știți cum e. De asemenea, domnule, trebuie oricum să continuați să vorbiți cât timp avem conectat

aparatul ăsta ca să pot avea o valoare exactă a intensității semnalului, nu? Ați putea la fel de bine să vă recitați adresa, în afară de cazul în care aveți un poem preferat, sau ceva de genul ăsta.

Difuzorul minuscul lăsa să se audă un hohot de râs de la individul numit Hubble.

— Bine, începem, probă de microfon, probă de microfon, zise vocea. Aici e Paul Hubble, mă aflu la mine acasă, adică pe Beckman Drive, la numărul 25, repet, Beckman Drive, zero-doi-cinci, în bătrânul orașel Margrave, respectiv, M-A-R-G-R-A-V-E, din statul Georgia, Statele Unite ale Americii. Cum stăm cu intensitatea semnalului?

Finlay nu răspunse. Arăta foarte îngrijorat.

— Alo? spuse vocea. Mai sunteți acolo?

— Da, domnu' Hubble, spuse Finlay. Sunt aici. Nu am găsit nici un fel de problemă, domnule. Cred c-a fost doar o alarmă falsă. Vă mulțumesc pentru ajutor.

— În regulă, spuse tipul numit Hubble. Cu plăcere.

Legătura se întrerupse și sunetul tonului umplu încăperea. Finlay puse receptorul la loc. Se lăsa pe spate și-și pironi privirea în tavan. Vorbea cu el însuși.

— Dar-ar dracii! Chiar aici în oraș. Cine naiba mai e și Paul Hubble ăsta?

— Nu-l cunoști? am spus.

Se uită la mine cam cu regret. De parc-ar fi uitat că eram acolo.

— Sunt aici doar de șase luni, spuse el. Nu-i cunosc pe toți.

Se aplecă și apăsă butonul interfonului de pe biroul din lemn de trandafir. Îl chemă pe Baker înapoi.

— Ai auzit vreodată de un tip pe care-l cheamă Hubble? îl întrebă Finlay. Paul Hubble, de aici, din oraș, stă pe Beckman Drive, la numărul 25?

— Paul Hubble? zise Baker. Bineînțeles. Locuiește aici, în oraș, cum ziceai, întotdeauna a locuit aici. Om cu familie. Stevenson îl știe, sunt un fel de rude prin alianță, ceva de genul ăsta. Sunt amici, cred. Se duc la bowling împreună. Hubble lucrează la o bancă. Un fel de finanțist, știi, genul de mare șef executiv, lucrează în Atlanta. La o bancă mare de-acolo. Îl mai văd prin oraș, când și când.

Finlay se uită la el.

— El e cel care-a răspuns la numărul ăsta de telefon, spuse el.

— Hubble? zise Baker. Chiar aici, în Margrave? Asta chiar că e o chestie ciudată.

Finlay se întoarse din nou către mine.

— Presupun că o să spui că n-ai auzit niciodată de individul ăsta? m-a întrebat el.

— N-am auzit niciodată de el, am spus.

Mi-a aruncat o căutătură urâtă, după care s-a întors către Baker.

— Fă bine și adu-l pe Hubble ăsta la secție, zise el. Beckman Drive, numărul 25. Dumnezeu știe ce legătură are cu toate astea, dar ar fi bine să stăm de vorbă cu el. Ia-l cu binișorul, probabil că e un tip respectabil.

S-a uitat din nou urât la mine și a ieșit din încăperea. A trântit ușa masivă. Baker s-a întins și a oprit casetofonul. Apoi m-a condus afară din birou. Înapoi în celulă. Am intrat. A venit după mine și mi-a scos cătușele. Și le-a prins la loc, la centură. A ieșit și a închis poarta. A acționat încuietoarea. Bolțurile electrice au intrat țăcănind în orificii. Apoi omul a plecat.

— Hei, Baker, am strigat eu.

S-a întors și a revenit. Mi-a aruncat o privire directă. Neprietenoasă.

— Vreau ceva de mâncare, am spus. Și cafea.

— O să mănânci la închisoarea de stat, spuse el. Autobuzul vine la șase.

A plecat. Trebuia să se ducă după Hubble. Se va duce la el cu capul plecat. Îl va ruga să vină la secția de poliție, unde Finlay se va purta politicos cu el. În timp ce eu ședeam în celulă, Finlay avea să-l întrebe politicos pe Hubble de ce numărul lui de telefon fusese găsit în pantoful mortului.

Pardesiul meu era tot pe pardoseala celulei, făcut sul. L-am scuturat și l-am pus pe mine. Mi se făcuse iarăși frig. Mi-am înfundat mâinile în buzunare. Rezemându-mă de zăbrele, am încercat să citesc din nou ziarul, ca să-mi omor timpul. Dar nu reușeam să receptez nimic. Mă gândeam la cineva care își urmărise partenerul cum îl împușcă pe un tip în cap. Care a înșfăcat apoi cadavrul cuprins încă de spasme și a început să-l izbească cu picioarele. Care a avut destulă forță și furie ca să-i facă zob toate oscioarele. Stăteam acolo și mă gândeam la niște chestii cu care credeam că n-am să mă mai întâlnesc. Chestii la care nu voiam să mă mai gândesc. Așa că am lăsat ziarul pe mochetă și am încercat să mă gândesc la altceva.

Am constatat că dacă mă ridicam pe vârfuri în celălalt colț din partea din față a celulei puteam să văd întreaga zonă deschisă de la intrare. Vedeam peste biroul de la recepție, prin ușile de sticlă. Afară, soarele după-amiezii părea strălucitor și fierbinte. Împrejurimile căpătaseră din nou un aspect uscat și prăfos. Ploaia torențială plecase mai departe. Înăuntru atmosfera era răcoroasă și fluorescentă. Sergentul de serviciu stătea pe un taburet. Bătea ceva la o tastatură. Probabil completa niște dosare. Îl vedeam în spatele biroului său. Dedesubt erau spații care nu erau destinate să fie văzute din față. Compartimente ordonate ce conțineau hârtii și dosare cu coperte tari. Erau secțiuni ce conțineau spray-uri paralizante. O pușcă. Butoane de alarmă. În spatele sergentului de serviciu, femeia în uniformă care-mi luase amprente era ocupată. Tot cu tastatura. Încăperea spațioasă era liniștită, dar zumzăia de energia investigației.

PATRU

Oamenii cheltuiesc mii de dolari pe aparatură stereo, uneori zeci de mii de dolari. Există o industrie destinată specialiștilor chiar aici, în State, care construiește instalații stereo la niște standarde incredibile. Amplificatoare cu tuburi care costă mai mult decât o casă. Boxe mai înalte decât mine. Cabluri mai groase ca un furtun de udat grădina. Unii tipi din armată aveau asemenea instalații. Le-am auzit în diferite baze militare, din toată lumea. Minunate. Dar oamenii ăia își iroseau banii. Pentru că cea mai bună instalație stereo din lume e gratuită. E în capul fiecăruia dintre noi. Iar calitatea sunetului e aia pe care ți-o dorești. Și volumul, cât vrei să fie.

Stăteam rezemat în colțul meu și tocmai reproduceam în gând un cântec cu Bobby Bland. Unul din cântecele mele preferate, de demult. Dădusem volumul foarte tare. *Further On up the Road*¹. Bobby Bland o cântă în sol major. Gama asta conferă piesei o tonalitate stranie, însoțită și optimistă. Elimină înțepăturile ranchiunoase din text. Îl transformă într-o litanie, o prezicere, o consolare. O face să fie ceea ce trebuie să fie un blues. Gama sol major relaxată o învăluie într-o pâclă melodioasă. Lipsită de răutate.

Dar deodată l-am văzut trecând pe șeful de poliție cel gras. Morrison, în trecere pe lângă celule, în drum spre marele birou din spate. Exact când începea al treilea vers. Am strivit cântecul într-un mi bemol. O gamă sumbră și amenințătoare. Adevărata gamă a bluesului. L-am anihilat pe Bobby Bland cel prietenos. Aveam nevoie de o voce mai dură. Ceva care să sune mult mai rău. Muzical, dar să aibă răgușeala aia dată de combinația dintre țigări și whisky. Poate Wild Child Butler. Cineva cu care n-ai prea vrea să ai de-a face. Am dat volumul din capul meu și mai tare, pentru partea în care se spune că ce semeni, aia culegi, mai încolo, pe drum.

Morrison mințea în legătură cu noaptea trecută. Nu fusesem acolo la miezul nopții. O vreme, mă pregătisem să accept posibilitatea unei greșeli. Poate că văzuse pe cineva care semăna cu mine. Dar asta ar fi însemnat să-l tratez ca pe un om de bună-credință. În acel moment voiam să-l tratez cu un pumn în meclă. Să-i sparg nasul și să-i împrăștii sângele peste tot. Am închis ochii. Wild Child Butler și cu mine ne-am promis că lucrul ăsta se va întâmpla. Mai încolo, pe drum.

Am deschis ochii și am oprit muzica din gând. În fața mea, de cealaltă parte a zăbrelelor, stătea tipa care-mi luase amprente. Tocmai se întorcea de la automatul de cafea.

— Vrei să-ți aduc o cafea? m-a întrebat.

— Sigur, am spus. Minunat. Fără frișcă, fără zahăr.

Și-a pus paharul de plastic pe cel mai apropiat birou și s-a întors la cafetieră. Mi-a umplut un pahar și a venit înapoi. Era o tipă bine. La vreo treizeci de ani, brunetă, nu foarte înaltă. Dar să fi zis despre ea că e de înălțime mijlocie ar fi fost nedrept. Avea un soi de vitalitate. La prima întâlnire, în sala de interogatorii, mi se păruse a fi un fel de vioiciune plină de compasiune. Agitație profesională. Acum părea să aibă un aer neoficial. Probabil chiar așa era. Probabil că era împotriva regulilor stabilite de șeful cel gras să aduci cafea deținutului. Asta ne făcea să fim la fel.

Mi-a întins paharul printre gratii. De aproape, arăta bine de tot. Mirosea frumos. Nu-mi aminteam amănuntul ăsta de la precedentă întrevedere. Mi-am amintit că mă gândisem la ea ca la o asistentă de dentist. Dacă toate asistentele dentiștilor ar fi arătat la fel de bine, m-aș fi dus mai des pe la respectivele cabinete. Am luat paharul. Mă

¹ Mai încolo, pe drum.

bucuram c-o promisem. Mi se făcuse sete și îmi place cafeaua. Dacă am ocazia, sunt în stare să beau cafea așa cum un alcoolic bea votcă. Am luat prima gură. Cafeaua era bună. Am ridicat paharul ca la un toast.

— Mulțumesc, am spus.

— Cu plăcere, a spus și a zâmbit, și cu gura, dar și cu ochii.

I-am zâmbit și eu. Ochii ei erau ca o rază de soare într-o după-amiază posomorâtă.

— Așadar, tu crezi că n-am făcut-o? am întrebat-o.

Și-a luat paharul din locul unde îl lăsase.

— Crezi că n-aș aduce cafea unei persoane vinovate? a spus.

— Poate că nici nu discuți cu vinovații, am spus.

— Știu că nu ești vinovat de multe, a spus.

— După ce-ți dai seama? am spus. După faptul că ochii mei nu sunt foarte apropiați unul de celălalt?

— Nu, caraghiosule, a zis ea râzând. Pentru că încă n-am primit nici o înștiințare de la Washington.

Avea un râs minunat. Am vrut să mă uit la ecusonul prins deasupra buzunarului cămășii. Dar n-am vrut să creadă că mă uit la sânii ei. Mi i-am amintit cum stăteau rezemați pe marginea mesei când mi-a făcut fotografia. M-am uitat. Sâni frumoși. Se numea Roscoe. S-a uitat în jur repede și s-a apropiat de gratii. Am sorbit din cafea.

— Ți-am trimis amprente la Washington prin computer, mi-a spus. Asta se-ntâmpla la douăsprezece și treizeci și șase de minute. Au acolo o bază de date mare, știi, aia de la FBI. Au milioane de amprente în computerele lor. Ampretele trimise acolo sunt verificate. Există o ordine a priorităților. Mai întâi ți se compară amprente cu cele aflate pe lista celor mai căutați zece indivizi, apoi cu primii o sută, apoi cu primii o mie, înțelegi? Dacă ai fi fost în partea de sus a clasamentului, activ și nerezolvat, am fi primit de știre aproape imediat. E automat. Nu dorim ca marii infractori să scape, așa că sistemul reacționează imediat. Dar noi am trimis amprente de aproape trei ore și n-am primit nici o veste. Așa că pot să-mi dau seama că nu ești înregistrat cu vreo fărădelege gravă.

Sergentul de serviciu s-a uitat la ea. Dezaprobat. Era nevoită să plece. Am golit paharul și i l-am întins printre gratii.

— Nu sunt înregistrat pentru nimic, am spus.

— Nu, a spus ea. Nu te încadrezi în tiparele comportamentului deviant.

— Nu?

— Mi-am dat seama de asta imediat, a spus ea zâmbind. Ai ochi frumoși.

Mi-a făcut cu ochiul și a plecat. A aruncat paharele la gunoi și s-a dus la punctul ei de lucru. S-a așezat. Nu-i vedeam decât ceafa. M-am mutat în colțul meu și m-am rezemat de barele metalice dure. Vreme de șase luni fusesem un hoinar singuratic. Învățasem, ceva. Ca Blanche din filmul acela vechi, învățasem că un hoinar depinde de bunătatea străinilor. Nu pentru ceva anume sau material. Ci pentru starea de spirit. M-am uitat din nou la ceafa lui Roscoe și am zâmbit. Îmi plăcea de ea.

Baker s-a întors după vreo douăzeci de minute. Îndeajuns de mult ca să se întoarcă de la locuința lui Hubble, indiferent unde s-ar fi aflat aceasta. Mi-am zis că în douăzeci de minute puteai să ajungi până acolo și-napoi pe jos. Era doar un orașel, nu? Un punct pe hartă. Mi-am zis că în douăzeci de minute puteai să ajungi în orice punct și să te și întorci. Chiar de-ai fi mers în mâini. Cu toate că granițele orașului sunt destul de ciudate. Depindea dacă Hubble locuia în oraș sau în altă parte, la limita exterioară a așezării. Conform experienței mele, te aflai în oraș chiar dacă erai la douăzeci și doi de kilometri depărtare. Dacă acei kilometri se întindeau în toate direcțiile, atunci Margrave era cam la fel de mare ca New Yorkul.

Baker spusese că Hubble e familist. Un bancher care lucra în Atlanta. Asta însemna o casă undeva, în apropierea oraşului. Aproape de şcoli şi de prieteni pentru copii. Aproape de magazine şi de country club, pentru soţie. Un loc de unde să poată ajunge uşor cu maşina, la autostradă. O navetă convenabilă pe autostradă, până la biroul din marele oraş. Adresa părea a fi o adresă de oraş. Beckman Drive, numărul 25. Nu foarte aproape de strada principală. Probabil că Beckman Drive pornea din centrul oraşului şi ajungea la periferie, în zona rezidenţială. Hubble era un specialist în finanţe. Probabil bogat. Probabil că avea o casă albă mare, pe un teren întins. Copaci umbroşi. Poate şi o piscină. Să zicem cam un hectar şi jumătate. Un teren pătrat cu suprafaţa de un hectar şi jumătate ar avea latura cam de o sută douăzeci de metri. O casă situată la numărul 25 ar fi situată la vreo douăsprezece loturi de la ieşirea din oraş. Cam la un kilometru şi jumătate.

Dincolo de uşile mari din sticlă, soarele după-amiezii cobora spre orizont. Lumina devenise mai roşiatică. Umbrele erau mai lungi. Am văzut maşina lui Baker legănându-se şi cotind pe alee. Nu pornise girofarele. A ocolit uşor semicercul şi s-a oprit lin. A mai tresărit o dată pe suspensii. Lungimea ei umplea tot câmpul vizual al uşilor de sticlă. Baker s-a dat jos pe partea îndepărtată a maşinii şi a dat ocol vehiculului, dispărând din câmpul vizual. A reapărut în timp ce se apropia de portiera de pe partea dreaptă a maşinii. A deschis-o cu gesturile unui şofer de limuzină. Părea răscolit sufleteşte, stare trădată de limbajul corporal contradictoriu, în parte respectuos, fiindcă avea de a face cu un bancher din Atlanta. În parte prietenos, fiindcă era tovarăşul de bowling al partenerului său. În fine, în parte oficial, pentru că era vorba de un individ al cărui număr de telefon fusese găsit în pantoful unui cadavru.

Paul Hubble coborî din maşină. Baker închise uşa. Hubble aşteptă. Baker îl ocoli şi îi deschise uşa masivă din sticlă a secţiei de poliţie. Etanşarea din cauciuc o făcu să se desprindă ca o ventuză. Hubble păşi înăuntru. Era un bărbat alb înalt. Arăta ca o pagină de revistă. O reclamă. Din acelea în care banii puşi în joc apar fotografiaţi cu o granulaţie mare. Avea vreo treizeci şi ceva de ani. Zvelt, fără a fi puternic. Păr de culoarea nisipului, răvăşit, cu un început de chelie suficient ca să pună în evidenţă o frunte de om inteligent. Îndeajuns ca să poată spune: da, am fost la o şcoală privată, dar, ce naiba, acum sunt bărbat. Purta ochelari rotunzi, cu ramă aurie. Avea maxilarul pătrăţos. Bronzat atât cât trebuie. Dinţi foarte albi. Şi-a etalat o bună parte din ei când i-a zâmbit sergentului de serviciu.

Era îmbrăcat cu un tricou cu guler uşor decolorat, având brodată o mică emblemă, şi pantaloni din doc kaki, prespălaţi. Genul de haine care arată învechite din momentul în care le cumperi şi dai pe ele cinci sute de dolari. Avea aruncat pe spate un pulover gros, de culoare albă, cu mânecile înnodate lejer în faţă. Nu-i vedeam picioarele din pricina biroului de la recepţie. Eram sigur că poartă tenişi de culoare bej. Am făcut un pariu substanţial cu mine însumi că individul purta respectivele încălţări fără ciorapi. Omul ăsta se bălăcea în bunăstarea clasei de mijloc ca un porc în rahat. Era într-o stare de oarecare agitaţie. Şi-a pus palmele pe biroul de la recepţie după care s-a întors şi şi-a lăsat mâinile să cadă pe lângă corp. Am văzut nişte antebraţe de culoarea nisipului şi reflexia fulgerătoare a unui ceas masiv, din aur. Se vedea că atitudinea lui firească era să se poarte ca un tip bogat şi prietenos. Vizita secţia de poliţie aşa cum preşedintele aflat în campanie ar fi vizitat o fabrică. Dar era descumpănit. Încordat. Nu ştiam ce-i spusese Baker. Cât de multe îi dezvăluise. Probabil că nimic. Un sergent bine instruit precum Baker ar fi lăsat bombele în seama lui Finlay. Aşa că Hubble nu ştia de ce fusese adus aici. Dar ştia ceva. Vreme de treisprezece ani am fost un fel de poliţist şi simt mirosul unui om îngrijorat de la mai bine de un kilometru. Iar Hubble era un om îngrijorat.

Am rămas rezemat de gratii, nemișcat. Baker i-a făcut semn lui Hubble să-l însoțească în jurul capătului îndepărtat al secției. Către biroul din lemn de trandafir din spate. Pe când ocolea biroul de la recepție, i-am văzut picioarele. Teniși de culoare bej. Fără ciorapi. Cei doi bărbați au ieșit din câmpul vizual când au intrat în birou. Ușa s-a închis. Sergentul de serviciu și-a părăsit postul și a ieșit ca să parcheze mașina de patrulare a lui Baker.

S-a întors însoțit de Finlay. Acesta s-a dus direct spre biroul în care-l aștepta Hubble. A traversat sala principală fără să mă bage în seamă. A deschis ușa biroului și a intrat. Am așteptat în colțul meu ca Baker să iasă. Baker nu putea să rămână acolo, atâta timp cât tovarășul de bowling al partenerului său intrase pe orbita anchetei unei crime. N-ar fi fost corect din punct de vedere etic. Absolut deloc. Finlay îmi lăsase impresia unui tip care făcea mare caz de chestiunile de etică. Orice tip cu un costum de tweed ca al lui, cu vestă din moleschin și cu facultatea terminată la Harvard ar fi făcut mare caz de chestiunile de etică. După o clipă, ușa s-a deschis și Baker a ieșit. A pătruns în spațiul deschis și s-a îndreptat spre biroul său.

— Hei, Baker, am strigat.

Și-a schimbat direcția și s-a îndreptat spre celule. A rămas în fața gratiilor. Unde stătuse Roscoe.

— Trebuie să merg la toaletă, am spus. Sau trebuie să aștept și pentru asta până ajung la închisoarea aia mare?

Mi-a răspuns cu un zâmbet larg. Cam în silă, dar era un zâmbet. Avea un dinte de aur undeva, în spate. Îi dădea un aer dezinvolt. Oleacă mai uman. A strigat ceva către sergentul de serviciu. Probabil codul pentru procedura corespunzătoare. A scos cheile și a activat încuietoarea electrică. Bolțurile s-au retras cu un țacănit. M-am întrebat în treacăt cum procedau dacă li se întrerupea curentul? Puteau să descuie porțile astea în absența electricității? Speram că da. Probabil că aici se produceau o mulțime de furtuni cu trăsnete. Iar curentul se întrerupea destul de des. A împins poarta masivă spre interior. Ne-am dus în partea din spate a secției. În colțul opus față de biroul din lemn de trandafir. Acolo era un hol, iar din acel hol se intra în două toalete. S-a aplecat un pic pe lângă mine și a deschis ușa de la toaleta pentru bărbați.

Știau că nu eu eram cel pe care-l căutau. Nu-și luau nici o măsură de precauție. Absolut nici una. Când ne aflam în hol, aș fi putut să-l trântesc pe Baker cu un pumn bine plasat și să-i iau revolverul. Fără nici o problemă. Aș fi putut să-i scot revolverul de la centură înainte să cadă la pământ. Apoi, cu arma în mână, aș fi putut să ies din secție și să ajung la una din mașinile de patrulare. Toate erau parcate în față. Cu cheile în contact, cu siguranță. Aș fi putut s-o șterg spre Atlanta înainte ca ei să fie-n stare să organizeze o opoziție eficientă. Apoi aș fi putut să dispar. Fără nici o problemă. Dar n-am făcut decât să intru în toaletă.

— Să n-o încui, spuse Baker.

N-am încuiat-o. Mă subestimau în modul cel mai flagrant cu putință. Le spuseseam că lucrasem în Poliția Militară. Poate mă crezuseră, poate nu. Poate că în nici una dintre eventualități amănuntul ăsta nu însemna mare lucru pentru ei. Deși ar fi trebuit. Un polițist militar are de-a face cu delincvenții militari. Acei delincvenți sunt oameni din armată. Antrenați la sânge în folosirea armelor, operațiuni de sabotaj și lupta corp la corp. Rangers, Beretele Verzi, pușcași marini. Nu doar ucigași. Ucigași antrenați. Extrem de bine antrenați, cu cheltuieli uriașe din banii publici. Așa că polițiștii militari sunt antrenați și mai bine. Sunt mai buni la folosirea armelor. Mai buni în lupta corp la corp. De bună seamă că Baker habar n-avea de toate astea. Nici nu se gândise la așa ceva. Altfel mi-ar fi supravegheat drumul până la toaletă cu ajutorul a două puști ațintite asupra mea. Dacă ar fi crezut că sunt omul pe care-l căutau. Mi-am tras fermoarul și am revenit în hol. Baker mă aștepta. Ne-am înapoiat la celule. Am intrat în celula mea. M-am

după să stau rezemat în colțul meu. Baker a închis ușa masivă. A acționat încuietorea electrică cu ajutorul cheii. Bolțurile au intrat în găurile corespunzătoare. S-a dus apoi în sala principală a secției. Liniștea s-a așternut în următoarele douăzeci de minute. Baker lucra la biroul său. La fel ca și Roscoe. Sergentul de serviciu ședea pe taburetul său. Finlay se afla în biroul cel mare împreună cu Hubble. Deasupra ușilor de la intrare era un ceas modern. Nu era la fel de elegant precum antichitatea din birou, dar ticăia la fel de încet. Liniște. Patru și jumătate. M-am rezemat de barele de titan și am așteptat. Liniște. Cinci fără un sfert.

Timpu și-a reînceput curgerea înainte de orele cinci. Am auzit zgomote venind dinspre marele birou cu lemn de trandafir din spate. Urlete, țipete, obiecte trântite. Cineva realmente agitat. O sonerie sună pe biroul lui Baker și interfonul păcăni. Am auzit vocea lui Finlay. Stresată. Cerându-i lui Baker să se ducă în birou. Baker se ridică și se duse într-acolo. Ciocăni și intră.

Ușile din sticlă de la intrare se deschiseră și grăsanul își făcu apariția. Comandantul Morrison. Se duse direct spre biroul din lemn de trandafir. Baker ieși în momentul în care Morrison intra. Baker se grăbi spre biroul de la recepție. Pradă agitației, îi șopti ceva sergentului de serviciu. Roscoe li se alătură. Cei trei discutau între ei. Era o noutate foarte importantă, pesemne. Nu auzeam despre ce era vorba, căci mă aflam prea departe. Interfonul de pe biroul lui Baker păcăni din nou. Se duse din nou în birou. Ușa de la intrare se deschise din nou. Stevenson intra în sediul secției de poliție. Era prima oară când îl vedeam de la arestarea mea. Era ca și cum starea de agitație îi atrăgea pe oameni înăuntru.

Stevenson discută cu sergentul de serviciu. Deveni nervos. Sergentul de serviciu puse o mână pe brațul lui Stevenson. Acesta se scutură și o luă la fugă către biroul cu mobilier din lemn de trandafir. Evită mesele de lucru ca un jucător de fotbal. Când ajunse la ușa biroului, aceasta se deschise. Un mic grup de oameni tocmai ieșea. Morrison. Finlay. Și Baker, care-l ținea pe Hubble de cot. O strânsoare ușoară, dar eficientă, la fel cum mă ținuse și pe mine. Stevenson se holbă fără expresie la Hubble și apoi îl înșfăcă pe Finlay de braț. Îl trase înapoi în birou. Morrison își răsuși hoitul asudat și intră după ei, trântind ușa. Baker îl conduse pe Hubble în direcția mea.

Hubble arăta acum ca un cu totul alt om. Era cenușiu la față și transpirat. Bronzul îi dispăruse. Părea mai mărunț. Arăta ca și cum cineva scosese aer din el și îl dezumflase. Stătea cocârjat ca un om sfâșiat de suferință. Ochii din spatele ramelor aurite erau goi și priveau fix, cuprinși de panică și de teamă. Tremura în timp ce Baker descuria celula învecinată cu a mea. Stătea nemișcat. Tremura. Baker îl prinse de braț și-l împinse înăuntru. Apoi închise ușa și o încuiă. Bolțurile electrice pătrunseră în orificiile corespunzătoare. Baker se întoarse către biroul cu lemn de trandafir.

Hubble a rămas ținut în locul în care-l lăsase Baker. Cu privirea goală pironită undeva, în aer. Apoi a început să meargă încet înapoi, până când a ajuns la zidul din spate al celulei. Cu spatele lipit de zid, a alunecat la podea. Și-a lăsat capul pe genunchi. Măinile i-au căzut la podea. Auzeam răpăitul degetului mare care tremura și se lovea de mocheta rigidă, din nailon. Roscoe se uita fix la el de la biroul ei. Sergentul de la biroul de recepție se uita și el. Amândoi priveau cum se prăbușește un om.

Am auzit voci ridicate în biroul cu lemn de trandafir. Voci angrenate într-o ciorovăială. Plesnetul unei palme lovite de tăblia mesei. Ușa se deschise și Stevenson ieși din birou însoțit de Morrison. Stevenson părea furios. Traversă zona deschisă cu pași mari și grăbiți. Avea gâtul țeapăn de furie și-și ținea ochii fixați pe ușile de la intrare. Îl ignora pe șeful de poliție cel grăsan. Trecu pe lângă biroul de la recepție și ieși pe ușile grele în lumina după-amiezii. Morrison ieși și el.

Baker ieși din birou și veni până la celula mea. Fără să vorbească. Doar descuie celula și îmi făcu semn să ies. Mi-am strâns pe lângă mine pardesiul și am lăsat pe podea ziarul cu fotografiile mari înfățișându-le pe președintele aflat în vizită în Pensacola. Am ieșit și l-am urmat pe Baker înapoi în biroul cu lemn de trandafir.

Finlay stătea la birou. Casetofonul era acolo, cu cablurile întinse. Aerul era nemișcat și răcoros. Finlay părea hărțuit. Își slăbise nodul de la cravată. A răsuflat din toți răunchii, cu năduf. M-am așezat pe scaun, iar Finlay i-a făcut semn lui Baker să iasă. Ușa s-a închis încet în urma lui.

— Avem o problemă, domnule Reacher, a spus Finlay. O problemă gravă.

Apoi a tăcut, dezorientat. Aveam mai puțin de o jumătate de oră până sosea autobuzul închisorii și voiam să aflu cât mai repede niște concluzii. Finlay și-a ridicat privirea și s-a concentrat din nou. A început să vorbească repede, sintaxa lui elegantă de Harvard fiind sub presiune.

— L-am adus pe acest Hubble aici, corect? a spus. Poate că l-ai văzut. Bancher, din Atlanta, nu-i așa? Costumație Calvin Klein, de o mie de dolari. Rolex din aur. Un tip foarte înțepat. La început, am crezut că era doar iritat. De cum am început să vorbesc, mi-a recunoscut vocea. De la telefonul dat pe mobilul lui. Mă acuză de comportament înșelător. Zice că n-ar fi trebuit să mă dau drept un angajat al companiei de telefonie. Are dreptate, firește.

Altă tăcere. Avea muștrări de conștiință.

— Haide, Finlay, zi mai departe, am spus, știind că am la dispoziție mai puțin de o jumătate de oră.

— Bun, deci omul e înțepat și iritat, a spus Finlay. Îl întreb dacă te cunoaște. Jack Reacher, ofițer de armată în retragere. Zice că nu. N-a auzit niciodată de tine. Îl cred. Începe să se relaxeze. Ca și cum toată povestea era despre un tip pe care-l cheamă Jack Reacher. N-a auzit niciodată de un tip numit Jack Reacher, prin urmare a fost adus degeaba aici. Și e foarte calm, da?

— Mai departe, am spus.

— Pe urmă îl întreb dacă știe un tip înalt, ras în cap. Și-l întreb despre Pluribus. Ei bine, Dumnezeule! Parcă i-aș fi înfipt un vâtrai înroșit în cur. O dată a-nțepenit. Parc-ar fi suferit un șoc. Complet rigid. Nu mai vrea să răspundă. Prin urmare, îi spun că știm că tipul înalt e mort. Ucis prin împușcare. Ei bine, ăsta a fost al doilea vâtrai înfipt în cur. Practic, a căzut de pe scaun.

— Mai departe, am spus.

Mai aveam douăzeci și cinci de minute până sosea autobuzul închisorii.

— Începe să tremure nebunește, continuă Finlay. Pe urmă îi spun că știm despre numărul de telefon din pantof. Numărul de telefon scris pe un petic de hârtie, având deasupra cuvântul „Pluribus”. Al treilea vâtrai înfipt în cur.

S-a oprit din nou. Și-a pipăit, pe rând, buzunarele.

— Nu voia să spună nimic, a continuat el. Nici un cuvânt. Șocul îl transformase în stană de piatră. Se făcuse cenușiu la față. Am crezut că face un infarct. Gura i se deschidea și i se închidea la loc, ca la pește. Dar nu rostea nici un cuvânt. Așa că i-am spus că știm despre cadavrul snopit în bătaie. L-am întrebat cine mai era implicat. L-am spus și despre ascunderea cadavrului sub niște cartoane. Nu voia să spună nimic. Se tot uita în jurul lui. După o vreme, mi-am dat seama că omul se gândea la turație maximă. Încerca să se hotărăască ce să-mi spună. A tăcut, cuprins de panică, timp de vreo patruzeci de minute. Timp în care casetofonul a mers încontinuu. A înregistrat patruzeci de minute de liniște.

Finlay s-a oprit din nou. De data asta, pentru efect. S-a uitat la mine.

— Apoi a mărturisit, a spus el. Eu am făcut-o, a spus. Eu l-am împușcat. Tipul a mărturisit, corect? Pe casetă.

— Mai departe, am spus.

— L-am întrebat: vrei un avocat? a spus. Zice că nu și o ține una și bună că el l-a ucis pe tip. Așa că-i spun Codul Miranda, tare și clar, ca să rămână înregistrat pe casetă. Apoi îmi zic că poate omul e nebun sau ceva de genul ăsta, știi? Așa că-l întreb, pe cine ai ucis? Zice că pe tipul înalt, ras în cap. Îl întreb: cum? Zice: l-am împușcat în cap. Îl întreb: când? Zice că azi-noapte, pe la miezul nopții. Îl întreb cine a lovit cadavrul? Cine era individul? Ce înseamnă Pluribus? Nu răspunde. Devine din nou țeapăn de frică. Refuză să mai spună vreun cuvânt.

Îi spun: nu sunt sigur că ai făcut vreunul din lucrurile astea. Sare în picioare și mă înșfacă de guler. Țipă: mărturisesc, mărturisesc, eu l-am împușcat, eu l-am împușcat. Îl împing cât colo. Devine tăcut.

Finlay stă rezemat de spătar. Își prinde mâinile la ceafă. Se uită întrebător la mine. Hubble să fie cel care a tras cu pistolul? Nu credeam așa ceva. Din cauza stării sale de agitație. Oamenii care împușcă pe cineva cu un pistol vechi, într-o încăierare sau pradă unei stări impulsive, trăgând la întâmplare în piept, ăia sunt agitați după aceea. Dar tipii care plasează două gloanțe în cap, cu un pistol cu amortizor, și pe urmă-și adună tuburile goale, ăștia fac parte din altă categorie. ăștia nu se agită după aia. Pur și simplu pleacă și uită totul. Hubble nu era cel care trăsese cu pistolul. Felul cum ȝopăise în fața biroului de la recepție era o dovadă împotriva acestei ipoteze. Dar m-am mulțumit să ridic din umeri și să zâmbesc.

— Bun, am spus. Acum poți să-mi dai drumul, corect?

Finlay s-a uitat la mine și a clătinat din cap.

— Greșit, a spus. Nu l-am crezut. Au fost implicați trei indivizi aici. Chiar tu m-ai convins de asta. Așadar, care dintre ei susține Hubble că ar fi fost? Nu cred că e cel cuprins de nebunie. Nu-l văd să aibă suficientă forță pentru asta. Nu-l văd nici în postura comisionarului. Și, hotărât lucru, nu e nici cel care-a tras cu pistolul, pentru numele lui Dumnezeu. Unul ca ăsta nu e-n stare să nimerească nici măcar o bilă de biliard cu tacul.

Am încuviințat din cap. De parcă eram partenerul lui Finlay. Preocupat de o anumită problemă.

— Deocamdată, sunt nevoit să-l bag la răcoare, a spus el. N-am de ales. A mărturisit, dând și câteva detalii plauzibile. Dar fără doar și poate că ipoteza nu stă în picioare.

Am încuviințat din nou. Simțeam că urma ceva și mai tare.

— Zi mai departe, am spus, cu resemnare.

Finlay s-a uitat la mine cu o privire lipsită de expresie.

— Nici măcar n-a fost acolo la miezul nopții, a spus. A fost la petrecerea aniversară a unui cuplu în vârstă. O chestie de familie. Nu departe de locuința lui. A ajuns acolo aseară, pe la opt. S-a dus pe jos, împreună cu soția. A plecat abia pe la două noaptea. Peste douăzeci de oameni l-au văzut când a sosit, peste douăzeci l-au văzut plecând. A fost dus acasă cu mașina de către cumnatul cumnatei sale. A fost dus cu mașina pentru că între timp începuse să plouă cu găleata.

— Haide, Finlay, spune-mi totul.

— Și cine crezi că e cumnatul cumnatei sale? Ȃla care l-a dus acasă cu mașina, prin ploaie, la două dimineața? Ofițerul de poliție Stevenson.

CINCI

Finlay se lăsă pe spate în fotoliu. Își ținea mâinile la ceafă. Era un bărbat înalt, elegant. Educăt la Boston. Civilizat. Experimentat. Și omul ăsta mă trimitea la pușcărie pentru ceva ce nu făcusem. Se îndreptă de spate și-și puse mâinile pe masă, cu palmele în sus.

— Îmi pare rău, Reacher.

— Îți pare rău? am spus. Bagi în pușcărie doi oameni care n-aveau cum să fie făpțașii și zici că-ți pare rău?

Ridică din umeri, părând nemulțumit din pricina asta.

— Așa vrea comandantul Morrison. Vrea să încheie toată tărașenia, să n-avem probleme în weekend. Iar el e șeful, nu-i așa?

— Cred că glumești, am spus. E un jeg. L-a făcut pe Stevenson mincinos. Pe propriul său om.

— Nu tocmai, a zis Finlay, ridicând din umeri. Zice că poate e vorba de o conspirație, că poate Hubble n-a fost efectiv acolo, dar că te-a angajat pe tine s-o faci. O conspirație, corect? Consideră că mărturia e exagerată probabil pentru că lui Hubble îi e frică de tine și se teme să te arate cu degetul din prima. Morrison e de părere că tu te afli în drum spre Hubble ca să-ți încasezi plata când te-am săltat. Zice că de-aia ai așteptat opt ore. Și că de-aia Hubble a rămas acasă azi. Nu s-a dus la muncă fiindcă te aștepta ca să te plătească.

N-am mai zis nimic. Eram îngrijorat. Morrison era un om periculos. Teoria lui era plauzibilă. Până când Finlay făcea verificarea. Dacă avea s-o facă.

— Așa că, Reacher, îmi pare rău, spuse el. Tu și Hubble o să stați la răcoare până luni. Treci tu și peste asta. O să mergeți la Warburton. E cam nasol acolo, dar secția de arest preventiv e în regulă. Mai rău e dacă rămâi acolo mai mult timp. Mult mai rău. Între timp, o să mă ocup de problemă până luni. O s-o rog pe Roscoe să vină la serviciu sâmbătă și duminică. Ea e tipa drăguță de afară. E bună în specialitatea ei, e cea mai bună. Dacă ceea ce spui e adevărat, luni o să fii liber. E bine așa?

M-am uitat lung la el. Începeam să mă înfurii.

— Nu, Finlay, nu e bine deloc, am spus. Știi bine că n-am făcut nimic. Știi că nu eu sunt făpțașul. Atât doar că ești speriat din pricina lui Morrison, un grăsan nemernic și inutil. Așa că eu mă duc la pușcărie pentru că tu ești un laș lipsit de șira spinării.

A primit insulta destul de bine. Fața lui întunecată s-a închis și mai mult la culoare. A rămas tăcut vreme îndelungată. Am tras aer în piept și m-am uitat urât la el. Când mi-au mai trecut nervii, privirea mea a devenit și ea mai blândă. Îmi recăpătasem cumpătul. Era rândul lui să se uite urât la mine.

— Două lucruri, Reacher, a spus, articulând cuvintele cu precizie. Primul, dacă va fi necesar, o să mă ocup de Morrison luni. Al doilea, nu sunt laș. Nu mă cunoști deloc. Nu știi nimic despre mine.

M-am uitat la el. Se făcuse șase. Ora de sosire a autobuzului.

— Știu mai multe decât crezi, am spus. Știu că ți-ai luat masteratul la Harvard, că ai divorțat și te-ai lăsat de fumat în aprilie.

Finlay rămase cu privirea în gol. Baker ciocăni și intră ca să anunțe că sosise autobuzul. Finlay se ridică și dădu ocol mesei de lucru. Îi spuse lui Baker că mă va conduce personal afară. Baker s-a dus în spate ca să-l ia pe Hubble.

— De unde știi lucrurile astea? m-a întrebat Finlay.

Era intrigat. Pierdea partida.

— Simplu, am spus. Ești un tip deștept, corect? Educăt la Boston, așa cum mi-ai zis. Dar când aveai vârsta de colegiu, la Harvard nu prea erau admiși negrii. Ești deștept, dar nu un geniu, așa că facultatea ai făcut-o la Boston, corect?

— Corect, a recunoscut el.

— Apoi te-ai dus la Harvard, pentru masterat, am spus. Te-ai descurcat bine la Universitatea din Boston, viața și-a continuat cursul, ai ajuns la Harvard. Vorbești ca un tip provenit de la Harvard. Mi-am dat seama de asta din primul moment. Ți-ai luat doctoratul în criminalistică?

— Așa e, a spus din nou. Criminalistică.

— După care ai obținut postul ăsta în aprilie. Tu mi-ai spus asta. Primești pensie de la Departamentul de Poliție din Boston, fiindcă ai făcut cei douăzeci de ani necesari. Așa că ai venit aici cu niște bani puși deoparte. Dar ai venit singur, fără nici o femeie, fiindcă altfel ea ar fi cheltuit o parte din banii ăia pe niște haine noi pentru tine. Probabil că ura vechitura asta din tweed pe care o porți. Ar fi aruncat-o cât colo și te-ar fi înțolit cu niște îmbrăcăminte mai potrivită pentru Sud, ca să începi cu dreptul noua ta viață. Dar continui să porți costumul ăla vechi oribil, de unde reiese că femeia a dispărut din peisaj. Ori a murit, ori a divorțat de tine, cu probabilități egale pentru ambele variante. Se pare că am ghicit-o pe cea corectă.

Finlay încuviință din cap absent.

— Iar cu fumatul a fost simplu, am spus. Erai stresat și-ai început să-ți pipăi buzunarele, în căutarea țigărilor. De unde reiese că te-ai lăsat de curând. Ușor de ghicit că s-a-ntâmplat în aprilie, știi, o viață nouă, o slujbă nouă, gata cu țigările. Ți-ai zis că, dacă te lași acum, s-ar putea să scapi de cancer.

Finlay îmi aruncă o privire aprigă, cam în silă.

— Bravo, Reacher, a spus. Deducție elementară, nu-i așa?

Am ridicat din umeri, fără să spun nimic.

— Atunci, n-ai decât să deduci cine l-a mătrășit pe tipul de la depozit, a spus el.

— Nu-mi pasă cine-a mătrășit pe cine și unde, am spus. Asta e problema ta, nu a mea. Iar întrebarea e pusă greșit, Finlay. Mai întâi va trebui să afli cine era victima, corect?

— Ai vreo metodă prin care să rezolvi problema asta, istețule? m-a întrebat el. Când n-ai nici un act, mortul a rămas, practic, fără față, din verificarea amprentelor n-ai obținut nici un indiciu, iar Hubble nu vrea să scoată nici o vorbuliță?

— Verifică din nou amprente, am spus. Vorbesc serios, Finlay. Pune-o pe Roscoe s-o facă.

— De ce? a întrebat el.

— E ceva nașpa aici, am spus.

— Ce anume? m-a întrebat.

— Verifică-le din nou, da? am spus. O să faci asta?

S-a mulțumit să mormăie ceva. N-a spus nici da, nici nu. Am deschis ușa biroului și am ieșit. Roscoe plecase. Nu mai era nimeni acolo, în afară de Baker și Hubble, la celule. Îl vedeam pe sergentul de serviciu afară, prin ușile de la intrare. Scria ceva pe formularul ținut de șoferul autobuzului. Mașina era parcată pe aleea semicirculară. Umplea întreg câmpul vizual al mării intrări din sticlă. Era un autobuz de școală vopsit în gri-deschis. Pe el scria: Administrația Penitenciarelor, statul Georgia. Inscricția se întindea pe toată lungimea vehiculului, sub linia geamurilor. Sub inscripție era un blazon. Ferestrele erau protejate de niște grilaje sudate.

Finlay a ieșit din birou în urma mea. Mi-a atins cotul și m-a condus la Baker. Acesta ținea trei perechi de cătușe petrecute pe degetul mare. Cătușele erau vopsite cu portocaliu. Vopseaua era ciupită ici-colo, lăsând să se vadă oțelul mat. Baker prinse câte o pereche de cătușe pe fiecare dintre încheieturile mele. Descuie celula lui Hubble și-i

făcu semn bancherului speriat să iasă. Apoi prinse capătul liber al cătușelor de la mâna mea stângă și-l prinse de încheietura dreaptă a lui Hubble. Al treilea rând de cătușe îl prinse de cealaltă încheietură a bancherului. Eram gata de plecare.

— Ia-i ceasul, Baker, am spus. O să-l piardă în pușcărie.

Baker încuviință din cap. Știa la ce mă refeream. Un tip ca Hubble poate să piardă o mulțime de chestii în pușcărie. Baker încercă să-i desfacă Rolex-ul masiv de la mână, dar brățara nu se lăsa petrecută peste cătușe, așa că Baker avu de furcă până desfăcu din nou cătușele și le prinse la loc. Șoferul autobuzului întredeschise ușa și aruncă o uitătură încruntată înăuntru. Era un om cu un orar strict. Baker lăsă ceasul lui Hubble pe cel mai apropiat birou. Fix în locul în care prietena mea, Roscoe, își așezase paharul de cafea.

— În regulă, băieți, să mergem, spuse Baker.

Ne-a condus până la intrarea principală. Am ieșit în conul orbitor al unei raze de soare. Prinși unul de celălalt cu cătușele. Era destul de anevoios să mergem așa. Înainte să traversăm spre autobuz, Hubble se opri. Își lungi gâtul și se uită în jur cu atenție. Era mai vigilent decât Baker sau șoferul autobuzului. Poate că se temea să nu-l vadă vreun vecin. Dar nu era nimeni prin preajmă. Ne aflam la trei sute de metri nord de oraș. Se vedea turla bisericii în depărtare. Ne-am deplasat spre autobuz în aerul cald al înserării. Razele domoale îmi gâdilau obrazul drept. Șoferul împinse ușa autobuzului spre interior. Hubble își târșâi picioarele lateral și urcă pe treaptă. L-am urmat. M-am răsucit cu stângăcie pe culoar. Autobuzul era gol. Șoferul l-a condus pe Hubble pe un scaun. A tras perdeaua din vinilin peste fereastră. Am fost împins alături. Șoferul a îngenuncheat pe scaunul din fața noastră și ne-a prins cătușele de pe încheieturile exterioare de inelul mare de deasupra. Ne-a scuturat, pe rând, toate cele trei perechi de cătușe. Voia să se asigure că sunt bine prinse. Nu-l condamnam deloc. Și eu fusesem în postura lui. Nimic nu e mai rău decât să conduci o mașină când ai în spate niște prizonieri scăpați de sub control.

Șoferul plecă în față, către locul său. Porni motorul cu un clănțănit zgomotos de diesel. Autobuzul începu să vibreze din toate încheieturile. Aerul era încins. Sufocant.

Nu avea aer condiționat. Nici unul dintre geamuri nu se deschidea. Se simțea mirosul vaporilor de motorină. Se auzi clămpănitul schimbătorului de viteze și vehiculul se puse în mișcare. M-am uitat în dreapta. Nimeni nu ne făcea cu mâna la despărțire.

Am pornit spre nord din parcare a secției de poliție, întorcând spatele orașului și îndreptându-ne spre autostradă. După vreo opt sute de metri, am trecut pe lângă restaurantul lui Eno. Parcare era goală. Nici un amator de-o cină timpurie. O vreme, am ținut-o spre nord. Apoi am cotit brusc spre stânga, părăsind drumul districtual și luând-o spre vest, pe un drum ce tăia niște lanuri. Autobuzul își vedea de mersul său zgomotos. Șiruri nesfârșite de tufișuri treceau fulgerător pe lângă noi. Între ele, nenumărate petice de pământ roșu. În față, soarele se înscrisese pe o traiectorie descendentă. Ca o uriașă minge roșie ce se îndrepta spre câmpuri. Șoferul își lăsase jos apărătoarea de soare. Pe ea erau tipărite instrucțiunile fabricantului despre modul de utilizare a autobuzului.

Hubble se legăna și se zdruncina alături de mine. Nu scotea o vorbă. Stătea aplecat în față, moale, cu fața paralelă cu podeaua. Avea brațul stâng ridicat pentru că era legat cu cătușele de bara cromată din fața noastră. Brațul lui drept stătea inert între noi. Avea încă petrecut peste umeri puloverul scump. În locul unde se aflase Rolex-ul rămăsese o fâșie de piele palidă. Forța vitală îl cam părăsise. Se afla în ghearele unei frici paralizante.

Ne-am legănat și ne-am hurducăit aproape încă o oră, străbătând peisajul vast din jur. Un mic pâlț de copaci trecu ca un fulger prin dreapta mea. Apoi, în depărtare, am văzut o structură. Stătea izolată în mijlocul unui teren agricol de vreo patru sute de hectare. Pe fundalul roșiatic al soarelui coborât la asfințit părea ceva ieșit din iad. Ceva

forțat să iasă prin scoarța terestră. Era un complex de clădiri. Semăna cu o uzină chimică sau cu o centrală nucleară. Buncăre masive din beton și pasarele din metal strălucitor. Ici-colo, țevăraie din care ieșeau aburi. Totul era înconjurat de o împrejmuire punctată de turnuri.

Pe măsură ce ne apropiam, puteam să văd reflectoare puternice și sârmă ghimpată. Alte reflectoare și puști în turnuri. Șiruri de garduri separate de pământ roșu arat. Hubble n-a ridicat privirea de jos. Nici nu l-am făcut atent, căci în față nu se întindea Disneyland.

Autobuzul încetinea pe măsură ce ne apropiam. Gardul exterior era la o distanță de vreo sută de metri de celelalte, formând un perimetru imens. Era un gard foarte solid. Înalt de vreo patru metri și jumătate, având presărate pe toată lungimea perechi de reflectoare cu sodiu. Câte unul din fiecare pereche era orientat spre interior, luminând întreaga distanță de o sută de metri de pământ arat. Celălalt era îndreptat spre terenul agricol din jur. Toate reflectoarele erau aprinse. Întregul complex era inundat de lumina gălbuie a lămpilor cu sodiu. De aproape, lumina era foarte puternică. Galbenul reflectoarelor transforma pământul roșu într-un brun înspăimântător. Autobuzul se opri zăngănind. Motorul în ralanti făcea să vibreze întregul vehicul. Puțina ventilație care se mai simțise până atunci încetă. Era înăbușitor. În sfârșit, Hubble își ridică privirea. Se uită afară prin ochelarii lui cu rame aurite. Privi în jurul lui și pe fereastră. Gemu. Era un geamăt de descurajare. Capul îi căzu la loc în piept. Șoferul aștepta un semnal de la paznicul primei porți. Acesta vorbea într-o stație radio. Șoferul porni motorul și schimbă viteza. Paznicul îi făcu semn, folosindu-se de stația radio ca de un baston. Autobuzul pătrunse într-o cușcă. Lângă bordură era un panou jos pe care scria: Închisoarea Warburton, Administrația Penitenciarelor din Georgia. În spatele nostru, o poartă se închise. Eram izolați într-o cușcă din sârmă. Acoperișul era din sârmă. La capătul îndepărtat, se deschise o poartă, prin care trecu autobuzul.

Am parcurs cei o sută de metri până la gardul următor. Acolo, altă cușcă pentru vehicule. Autobuzul a intrat, a așteptat, și a mers mai departe. Apoi am pornit spre inima închisorii. Am oprit în apropierea unui buncăr din beton. Zona de recepție. Zgomotul motorului se izbea de betonul înconjurător. Deodată, se opri, făcând ca vibrația și zăngănitul să lase locul liniștii. Șoferul s-a dat jos de pe scaunul lui și a luat-o pe culoar, către noi, gârbovit și sprijinindu-se de spătarele scaunelor de-ai fi zis că-i un cățărător. Și-a scos cheile și a desfăcut cătușele care ne ținuseră de scaunul din față.

— Bine, băieți, să mergem, a rânjit el. Începe distracția.

Ne-am ridicat cu greu de pe scaune și-am străbătut culoarul târșâindu-ne picioarele. Brațul stâng mi-era tras înapoi de Hubble. Șoferul ne-a oprit în față. Ne-a desfăcut toate cele trei perechi de cătușe și le-a aruncat într-o ladă de lângă compartimentul său. A tras un levier și ușa s-a deschis. Ne-am dat jos din autobuz. O ușă de vizavi s-a deschis și un paznic a ieșit de-acolo. Ne-a strigat. Mânca o gogoasă și vorbea cu gura plină. O mustăcioară de zahăr îi pudra buza. Era un tip cu o atitudine foarte lejeră. Am intrat pe ușă într-o mică încăpere din beton. Era jengoasă. Scaune desperecheate înconjurau o masă din lemn vopsit. La masă stătea un alt paznic, care citea dintr-un dosar ferfenițit.

— Stați jos, da? spuse el, ridicându-se.

Partenerul său, cel cu gogoșa, încuie ușa exterioară și i se alătură.

— Uite care-i treaba, spuse tipul cu dosarul. Voi doi sunteți Reacher și Hubble, aduși aici de la Margrave. Nu sunteți condamnați pentru nici un delict. În custodie, în așteptarea anchetei. Nici o cerere de cauțiune pentru nici unul dintre voi. Ați auzit ce-am spus? Nu sunteți condamnați pentru nici un delict. Asta e un amănunt important. Vă scutește de o groază de belele cât timp stați aici, da? Fără uniformă, fără procesare, fără prea multă agitație, ați priceput? Sunt condiții ca lumea la etajul de sus.

— Așa e, spuse tipul cu gogoșa. Chestia e că, dacă erați condamnați, trebuia să vă scotocim și să vă scormonim prin toate orificiile, ba chiar să vă ardem câteva scatoalce,

apoi v-am fi dat niște uniforme și v-am fi făcut vânt la nivelul condamnaților, în compania celorlalte animale, iar noi am fi urmărit spectacolul și ne-am fi distrat pe cinste, așa e?

— Așa e, confirmă partenerul său. Prin urmare, ce vrem noi să vă spunem e că nu ne aflăm aici ca să vă facem viața amară, așa că nici voi să nu ne-o amărâți pe-a noastră, ați priceput? Această instituție nenorocită n-are oameni suficienți. Guvernatorul a dat afară cam jumătate din personal, da? Trebuie să ne încadrăm în buget, corect? Trebuie să reducem deficitul, nu-i așa? De-aia n-avem oameni ca să facem lucrurile așa cum s-ar cuveni. Încercăm să ne facem treaba cu jumătate din efectiv în fiecare schimb, da? Prin urmare, ce vreau să spun e că o să vă ducem acolo și nu vrem să vă mai vedem până când vă scoatem de acolo luni. Fără scandal, nu-i așa? N-avem oameni suficienți pentru asta. N-avem destui oameni nici pentru scandalurile de la nivelul condamnaților, darămite pentru cele de la etajul de arest preventiv, ați înțeles? Hei, Hubble, ai înțeles?

Hubble ridică privirea spre el și încuviință din cap absent. Fără să vorbească.

— Reacher? zise tipul cu dosarul. Ai înțeles?

— Sigur, am spus.

Înțelesesem. Omul ăsta nu avea suficient personal. Avea probleme din cauze bugetare. În vreme ce prietenii lui își luau ajutorul de șomaj. Cunoșteam prea bine situația.

— Bun, a spus el. Prin urmare, iată care-o să fie înțelegerea. Noi doi ieșim din tură la șapte. Ceea ce se va-ntâmpla în următorul minut. Nu rămânem peste program pentru voi, băieți. Nu vrem asta și nici sindicatul nu ne-ar da voie. Așa că veți primi ceva de mâncare, după care rămâneți încuiați aici, jos, până când o să fie un om disponibil ca să vă ducă sus. Nu avem oameni până când se dă stingerea, probabil în jur de zece, s-a-nțeles? Dar, pe de altă parte, nici un gardian n-o să se apuce să mute deținuții dintr-un loc în altul după ce s-au stins luminile, nu? Nu le dă voie sindicatul. Așa că Spivey o să vină în persoană ca să vă preia. E gardian asistent. E cel mai mare în grad în noaptea asta. Pe la zece, s-a-nțeles? Dacă nu vă place, nu-mi spuneți mie, spuneți-i guvernatorului, s-a-nțeles?

Mâncătorul de gogoși ieși pe coridor și se întoarse o clipă mai târziu cu o tavă. Pe ea erau niște farfurii cu capac, pahare din carton și un termos. Puse tava pe masă și amândoi ieșiră pe coridor. Încuiară ușa pe dinafară, înăuntru se lăsă o liniște mormântală.

Am mâncat. Pește și orez. Mâncare de vineri. Cafea în termos. Hubble n-a scos o vorbă. A lăsat cea mai mare parte din cafea pentru mine. O bilă albă pentru Hubble. Am pus resturile pe tavă și tava pe podea. Mai aveam trei ore de omorât. Mi-am lăsat scaunul pe spate și mi-am pus picioarele pe masă. Nu era prea comod, dar altceva mai bun n-aveam cum să obțin. O seară caldă. Septembrie în Georgia.

M-am uitat la Hubble fără curiozitate. Continua să tacă. Nu-l auzisem vorbind decât prin interfonul lui Finlay. Mi-a întors privirea. Avea pe față o expresie de descurajare și teamă. Se uita la mine ca la o creatură de pe altă planetă. Se holba la mine de parc-aș fi fost ceva care-l îngrijora. După care s-a uitat în altă parte.

Poate că n-aveam să mă întorc în Golf. Dar era prea spre sfârșitul anului ca să mă ndrept spre nord. Era prea frig acolo. Poate c-aveam s-o iau în jos, spre insule. Poate în Jamaica. Au o muzică bună acolo. Un bungalow pe plajă. Să-mi petrec iarna într-un bungalow de pe plaja jamaicană. Să fumez o juma de kil de marijuana pe săptămână. Să fac ce fac jamaicanii. Poate chiar un kil întreg de iarbă pe săptămână, dacă mai aduceam pe cineva în bungalow. Roscoe îmi tot apărea în tabloul imaginar. Cămașa de la uniformă ei era ireal de apretată. O cămașă albastră, strâmtă și apretată. Niciodată nu mai văzusem o cămașă care să arate atât de bine. Pe o plajă jamaicană însorită n-ar fi avut nevoie de cămașă. Nu mi se părea că asta ar fi reprezentat vreo problemă gravă.

Felul cum îmi făcuse cu ochiul mă dăduse gata. Mi-a luat paharul de cafea. A spus că am ochi frumoși. Și mi-a făcut cu ochiul. Asta trebuie să-nsemne ceva, nu? Chestia cu ochii o mai auzisem. O tânără englezoaică, cu care petrecusem minunat o vreme, zicea că-i plac ochii mei. O spunea tot timpul. Sunt albaștri. La fel de mulți oameni au spus că seamănă cu niște iceberguri dintr-un ocean înghețat. Dacă mă concentrez, pot să-i împiedic să clipească. Asta îmi dă un aer intimidant. Util. Dar partea cea mai bună a zilei a fost semnul făcut cu ochiul de Roscoe. De fapt, singura parte bună a zilei, în afară de ouăle prăjite ale lui Eno, care nu erau deloc rele. Ouă poți să găsești oriunde. Dar o să-mi fie dor de Roscoe. Am plutit mai departe prin seara pustie.

Puțin după ora zece, ușa dinspre coridor a fost descuiată, lăsând să intre un bărbat în uniformă. Avea un dosar. Și o pușcă. L-am cântărit din priviri. Un fiu al Sudului. Un bărbat masiv, aproape obez. Piele înroșită, burtoi tare și ceafă groasă. Ochi mici. O uniformă strâmtă și soioasă, care se chinuia să-l cuprindă. Probabil că se născuse chiar pe teritoriul fermei pe care o rechiziționaseră ca să construiască pușcăria. Ajutorul de gardian Spivey. Cel mai mare în grad din schimbul ăsta. Personal insuficient și stresat. Conducându-i chiar el pe musafirii veniți aici pentru scurt timp. Cu o pușcă în mâinile mari și roșii de fermier.

Individul își studie dosarul.

— Care dintre voi e Hubble? întrebă el.

Avea o voce pițigăiată, în contrast cu statura lui mătăhăloasă. Hubble ridică mâna ca un elev. Ochi mici ai lui Spivey îl cântăriră din creștet până-n tălpi. Ca niște ochi de șarpe. Mormăi ceva și ne făcu semn cu dosarul. Ne-am aliniat și am ieșit din încăpere. Hubble era apatic și supus, ca un soldat epuizat.

— O luați la stânga și urmați linia roșie, spuse Spivey.

Arată spre stânga cu țeava puștii. Pe perete, la înălțimea taliei, se vedea o dungă de vopsea roșie. Era traseul de ieșire în caz de incendiu. Probabil că ducea spre exterior, dar noi mergeam în direcția opusă. Spre interiorul închisorii, nu în afara ei. Am urmărit linia roșie de-a lungul coridoarelor, pe scări și pe după colțuri. Hubble mergea în față, iar eu după el. Apoi venea Spivey, omul cu pușca. Era foarte întuneric. Doar luminile de urgență, slabe. Când am ajuns la un nivel, Spivey ne-a ordonat să ne oprim. Cu ajutorul unei chei, a descuiat o broască electronică. În caz că s-ar fi declanșat alarma, broasca aceea ar fi deschis automat ușa de incendiu.

— Să nu scoateți o vorbă, a spus el. Regulamentul zice că aici trebuie să fie liniște absolută în orice moment după ce se sting luminile. Celula din capăt, pe dreapta.

Am intrat pe ușa exterioară. Mirosul urât de pușcărie m-a izbit. Exalațiile nocturne ale nenumăraților oameni descurajați. Domnea un întuneric aproape absolut. O lampă de veghe abia dacă lumina. Mai mult am simțit decât să văd șirurile de celule. Auzeam bolboroseala zgomotelor nocturne. Respirații și sforăituri. Mormăituri și smiorcăieli. Spivey ne-a condus până la capătul șirului. A arătat spre o celulă goală. Ne-am înghesuit înăuntru. Spivey a închis ușa din zăbrele în spatele nostru. Broasca s-a blocat automat. Apoi omul cu pușca a plecat.

Celula era foarte întunecoasă. Abia dacă vedeam un pat de companie, o chiuvetă și un veceu. Puțin spațiu neocupat pe podea. Mi-am scos pardesiul și l-am aruncat pe patul de deasupra. M-am înălțat pe vârfuri și am mutat așternuturile astfel încât perna să stea în partea opusă grătilor. Îmi plăcea mai mult așa. Chiar dacă cearșafurile și pătura erau uzate, miroseau a curat.

Hubble s-a așezat tăcut pe patul de jos. M-am ușurat la toaletă și mi-am clătit fața la chiuvetă. M-am urcat în patul meu. Mi-am scos pantofii. L-am lăsat la piciorul patului. Voiam să știu unde sunt. Pantofii pot să fie furați, iar ăștia erau niște pantofi de calitate. L-am cumpărat cu mulți ani în urmă la Oxford, în Anglia. Un orașel universitar din

apropierea bazei aeriene unde eram staționat. Pantofi masivi, grei, cu talpă solidă și ramă groasă.

Patul era prea scurt pentru mine, așa cum se întâmplă cu majoritatea paturilor. Stăteam culcat pe întuneric și ascultam neliniștea închisorii. Apoi am închis ochii și am plutit înapoi în Jamaica, împreună cu Roscoe. Cred c-am adormit acolo cu ea, fiindcă următorul lucru de care am fost conștient a fost că era sâmbătă. Eu eram tot în închisoare. Și așa începea o zi și mai rea.

ŞASE

Am fost trezit de luminile puternice care se aprindeau. Închisoarea nu avea ferestre. Ziua şi noaptea erau create cu ajutorul electricităţii. La ora şapte, clădirea era dintr-odată inundată de lumină. Fără zori de zi sau asfinţituri blânde. Doar întrerupătoarele care erau acţionate la ora şapte.

Lumina strălucitoare nu avantaja deloc celula. Peretele din faţă era din zăbrele. Jumătate din el se deschidea în afară, pe balamale, formând astfel uşa. Cele două paturi suprapuse ocupau cam jumătate din lăţime şi cea mai mare parte din lungimea încăperii. Pe peretele din spate erau o chiuvetă şi o toaletă din oţel. Pereţii erau din zidărie. Parţial beton turnat, parţial cărămizi vechi. Toate acoperite din belşug cu mortar zugrăvit. Pereţii arătau a fi groşi, masivi, ca de carceră subterană. Deasupra era un tavan jos, din beton. Celula nu-ţi dădea senzaţia de încăpere mărginită de pereţi, podea şi tavan. Era mai curând senzaţia dată de un bloc solid de zidărie, cu un spaţiu locativ minuscul săpat cu zgârcenie în el.

Afară, murmurul neobosit al nopţii era înlocuit de zarva de peste zi. Totul era metal, cărămidă, beton. Zgomotele erau amplificate şi reverberate în jur. Se auzea ca naiba. Printre gratii nu puteam să văd nimic. Vizavi de celula noastră era un perete gol. Stând lungit în pat, nu aveam unghiul potrivit ca să văd de-alungul culoarului de celule. Am dat pătura la o parte şi mi-am găsit pantofii. Mi i-am pus şi mi-am legat şireturile. M-am culcat la loc. Hubble stătea în capul oaselor pe patul de jos. Tenişii lui bej erau plantaţi pe podeaua din beton. M-am întrebat dacă stătuse aşa toată noaptea sau dacă dormise vreun pic.

Următoarea persoană pe care am văzut-o era un om care făcea curăţenie. A apărut în câmpul vizual, dincolo de gratiile noastre. Era un bărbat foarte bătrân, cu o mătură. Un negru bătrân, cu o claie de păr alb ca zăpada. Cocârjat de bătrâneţe. Fragil ca o pasăre bătrână. Uniforma portocalie de deţinut aproape că se albise. Cred c-avea vreo optzeci de ani. Trebuie să fi fost acolo de şaizeci de ani. Poate că furase o găină în timpul Marii Crize. Încă-şi mai plătea datoria faţă de societate.

Îşi mişca mătura la întâmplare pe coridor. Spinarea încovoiată îl forţa să-şi țină faţa paralel cu podeaua. Îşi întorcea faţa ca un înotător ca să vadă într-o parte şi în alta. Când ne-a zărit pe mine şi pe Hubble, s-a oprit. S-a sprijinit în coada măturii şi a clătinat din cap. A scos un fel de chicotit meditativ. A clătinat iarăşi din cap, continuând să chicotească. Un chicotit apreciativ, încântat. Ca şi cum în sfârşit, după toţi anii ăştia, i se oferise privilegiul să vadă o chestie fabuloasă. Cum ar fi un inorog sau o sirenă. Tot încerca să vorbească, ridicându-şi mâna, de parcă ceea ce voia să spună avea nevoie de o subliniere. Dar, de fiecare dată, îl podidea chicotitul şi trebuia să apuce coada măturii. Nu l-am zorit. Puteam să aştept. Aveam la dispoziţie tot weekendul. Iar el, tot restul vieţii.

— Ei bine, da, zise el rânjind şi arătându-şi gingiile ştirbe. Ei bine, da.

M-am uitat la el.

— Ia zi, tataie, care-i treaba? l-am întrebat, rânjind şi eu.

Continua să chicotească. Chestia asta avea să dureze ceva.

— Ei bine, da, a spus el, când reuşise să-şi mai stăpânească râsul. Sunt aici în puşcăria asta de când câinele lui Dumnezeu era un căţeluş, da, domnule. De când Adam era un băieţaş. Dar aşa ceva n-am mai văzut niciodată. Nu, domnule, în atâţia şi-atâţia ani.

— Ce n-ai mai văzut niciodată, tataie? l-am întrebat.

— Păi, sunt aici de-atâția ani și n-am văzut niciodată pe cineva în celula asta care să poarte haine ca ale tale, omule.

— Nu-ți plac hainele mele? am spus, surprins.

— N-am spus asta, nu, domnule, n-am spus că nu-mi plac hainele matală. Îmi plac chiar foarte mult. Sunt niște haine foarte frumoase, da, domnule, într-adevăr, foarte frumoase.

— Atunci, care-i treaba? l-am întrebat.

Bătrânul continua să chicotească pentru sine.

— Problema nu e cu calitatea hainelor, a spus el. Nu, domnule, nu asta e problema. E faptul că le porți, omule, și că nu porți uniforma oranj. N-am mai văzut una ca asta și, cum ziceam, omule, sunt aici de când s-a răcit pământul, de când dinozaurii au spus: gata, ajunge. Acum pot să zic că am văzut totul, da, domnule, chiar am văzut.

— Dar cei de la etajul de prevenție nu poartă uniformă, am spus.

— Da, într-adevăr, asta așa e, a replicat bătrânul. Așa stau lucrurile, fără doar și poate.

— Așa au zis gardienii, am confirmat eu.

— Păi sigur că așa au spus, a admis el. Pentru că așa zice regulamentul, iar gardienii cunosc regulamentul, da, domnule, îl cunosc pentru că ei l-au făcut.

— Deci, care-i problema, tataie? am spus.

— Păi, cum ziceam, faptul că nu porți uniformă portocalie, a spus el.

Ne învârteam în cerc.

— Dar nu trebuie s-o port, am spus.

A rămas uluit. Ochii lui ageri, ca de pasăre, m-au fixat.

— Nu trebuie? a spus el. Și de ce, mă rog? Ia să-mi spui.

— Pentru că cei de la etajul arestaților preventiv nu poartă așa ceva, am spus. Ai fost de acord cu asta, nu-i așa?

A urmat o tăcere. Și eu și el am priceput simultan despre ce era vorba.

— Tu crezi că ăsta e etajul preventivilor? m-a întrebat el.

— ăsta nu e etajul preventivilor? l-am întrebat eu, în același timp.

Bătrânul făcu o pauză. Își ridică mătușoiul și se retrase, dispărând din câmpul vizual. Cât de repede putu. Strigând neîncrezător, în timp ce se îndepărta:

— Aici nu e etajul preventivilor, omule. Preventivii sunt la ultimul etaj. Etajul șase. ăsta e etajul trei. Ești la etajul trei, omule. Aici sunt viețășii, omule. Aici sunt oamenii considerați periculoși, omule. Aici nu sunt nici măcar pușcăriașii obișnuiți. Aici sunt cei mai răi, omule. Da, pe bune, băieți, ați ajuns unde nu trebuia. Ați dat de belea, băieți. O să primiți vizitatori. Or să vă întoarcă pe toate fețele, băieți. Of, măicuță, io am plecat de-aici.

Evaluează. O lungă experiență m-a învățat să evaluez și să estimez. Când ceva neașteptat năvălește peste tine, nu irosi timpul. Nu te gândești cum sau de ce s-a întâmplat. Nu formula acuzații. Nu încerca să afli cine e vinovat. Nu calculezi cum să eviți aceeași greșală data viitoare. Toate astea o să le faci mai târziu. Dacă supraviețuiești. Mai întâi de toate, evaluează. Analizează situația. Identifică aspectele negative. Estimează-le pe cele pozitive. Fă-ți planurile în funcție de asta. Fă toate astea și-o să-ți asiguri șanse mai bune ca să treci prin ce va urma.

Nu ne aflam în zona preventivilor de la etajul al șaselea. Nu eram acolo unde stau de regulă persoanele necondamnate. Ne aflam printre viețășii periculoși de la etajul al treilea. Nu existau aspecte pozitive. Iar aspectele negative erau cu duimul. Eram nou-veniții de la un nivel cu condamnați. Nu puteam să supraviețuim fără un statut. Nu aveam nici un statut. O să fim provocați.

O să fim obligați să ne ocupăm poziția de pe treapta cea mai de jos a ierarhiei. Ne aștepta un weekend neplăcut. Cu șanse să fie de-a dreptul mortal.

Mi-am amintit de un tip din armată, un dezertor. Tânăr, nu era un soldat rău, dar a fugit fără permisiune din cauză că aparținea de o religie tâmpită. A dat de necaz la Washington, în timpul unei demonstrații. A fost aruncat în pușcărie, printre indivizi răi, ca ăștia de la etajul nostru. A murit în prima noapte. Violat anal. S-a estimat că de vreo cincizeci de ori. La autopsie i-au găsit o juma' de litru de spermă în stomac. Un nou-venit, fără statut. Pe treapta cea mai de jos a ierarhiei. La bunul plac al tuturor celor situați deasupra.

Estimează. Puteam să fac apel la pregătirea mea dură. Și la experiență. Nu era destinată vieții de pușcărie, dar putea să-mi fie de folos. Trecusem printr-o mulțime de forme de educație deloc plăcute. Și nu doar în armată. Unele dintre ele țineau, hăt, de copilărie. În timpul școlii elementare și a liceului, copiii de trupă ca mine ajung să învețe în douăzeci, până la treizeci de școli. Unele chiar pe teritoriul bazelor, majoritatea, în vecinătatea acestora. În unele locuri dure de tot. Filipine, Coreea, Islanda, Germania, Scoția, Japonia, Vietnam. La fiecare nouă școală, în prima zi eram un nou-venit. Fără statut. Am avut parte de o groază de asemenea prime zile. Am învățat rapid cum să-mi câștig un statut. În curțile școlilor, pe arșiță sau pe frig, eu și fratele meu ne-am bătut cu încrâncenare, spate în spate, și așa ne-am dobândit statutul.

Apoi, în armată, brutalitatea aceea s-a rafinat. Am fost antrenat de experți. Indivizi care-și făcuseră pregătirea în al Doilea Război Mondial, în Coreea sau în Vietnam. Oameni care supraviețuiseră unor chestii despre care doar citisem prin cărți. Ei m-au învățat metode, detalii, deprinderi. Mai presus de toate, m-au învățat importanța atitudinii. Mi-au spus că inhibițiile or să mă ucidă. Lovește cât mai devreme și cât mai tare. Ucide din prima lovitură. Mai întâi de toate, răzbună-te. Înșală. Pe-acolo nu vedeai gentlemeni care să te instruiască; fiindcă gentlemanii erau deja morți.

La șapte și jumătate s-a auzit un clănțănit strident pe tot șirul de celule. Întrerupătorul cu temporizator descuiase cuștile. Gratiile de la celula noastră s-au deschis de două degete. Hubble stătea nemișcat. La fel de tăcut. N-aveam nici un plan. Cea mai bună opțiune ar fi fost să găesc un paznic. Să-i explic și să fiu transferat. Dar nu mă așteptam să găesc un paznic. La etaje dintr-astea, nu ar fi patrat izolați. S-ar fi deplasat câte doi, poate chiar în grupuri de trei sau patru. Personalul închisorii era insuficient. Asta mi se dăduse de înțelese azi-noapte. Puțin probabil să fie destui ca să poată asigura grupuri de gardieni la fiecare nivel, ziua întreagă. Așa că stăteau în așteptare în sala personalului. Acționând ca o trupă de asalt, care intervine în cazuri de urgență. Și dacă vedeam un paznic, ce-i spuneam? Că nu trebuia să mă aflu acolo? Probabil că e una din replicile pe care le aud cât e ziua de lungă. M-ar fi întrebat, cine te-a adus aici? Le-aș fi spus că Spivey, șeful de schimb. La care ei mi-ar fi zis, păi înseamnă că totul e în regulă, nu-i așa? Deci singurul plan era să nu-mi fac nici un plan. Să aștept și să văd. Să reacționez în consecință. Obiectiv: supraviețuirea până luni.

Auzeam scrâșnetele metalice provocate de deschiderea porților celorlalte celule și blocarea lor în poziție deschisă. Ascultam mișcările și discuțiile răstite în timp ce deținuții ieșeau pe culoar ca să înceapă o nouă zi lipsită de noimă. Așteptam. O așteptare care n-avea să fie lungă. Din unghiul meu îngust, cum stăteam pe pat cu capul în cealaltă parte față de ușă, îi vedeam pe vecinii de alături ieșind din celulă și alăturându-se unui mic grup de bărbați. Toți erau îmbrăcați la fel. Uniforme portocalii de pușcăriași. Basmale roșii strânse legate pe capetele rase. Niște negri uriași. Fără doar și poate, trăgeau de fiare toată ziua. Câțiva își rupseseră mânecile cămășilor. Sugerând că orice veșmânt dintre cele obișnuite era prea strâmt pentru cât erau ei de solizi. Și nu-i exclus să fi avut dreptate. O priveliște impresionantă.

Tipul cel mai apropiat purta ochelari de soare cu lentile deschise la culoare. Din acelea care se înnegresc la soare. Cu haloid de argint. Tipul probabil că nu mai văzuse lumina soarelui de prin anii șaptezeci. Și era posibil să n-o mai vadă niciodată. Așa că lentilele erau inutile, dar arătau bine. Ca și mușchii. Ca și basmalele sau cămășile spintecate. Totul era imagine. Așteptam.

Tipul cu ochelarii de soare ne-a zărit. Surpriza din privirea lui s-a preschimbat iute într-o agitație entuziastă. S-a dus să-l anunțe pe tipul cel mai solid din gașcă lovindu-i brațul. Barosanul s-a uitat în jur, cu o expresie apatică. Apoi, un zâmbet larg i s-a întins pe față. Am așteptat. Micul grup de oameni s-a adunat în fața celulei noastre. Priveau înăuntru. Barosanul a deschis ușa. Ceilalți au trecut-o de la unul la celălalt, până au blocat-o în poziție deschisă.

— Ia te uită ce ne-au trimis, zise barosanul. Știți ce ne-au trimis?

— Ce ne-au trimis? Întrebă tipul cu ochelari de soare.

— Ne-au trimis prospătură, răspunse barosanul.

— Păi să știi asta ne-au trimis, bătrâne, răspunse tipul cu ochelari de soare.

— Prospătură.

— Prospătură pentru toată lumea, anunță barosanul.

Individul rânji. Se uită în jur, la tovarășii lui, și aceștia rânjiră și ei. Își loviră palmele desfăcute între ei. Eu așteptam. Barosanul făcu o jumătate de pas în celula noastră. Era imens. Poate cu doi-trei centimetri mai scund ca mine, dar probabil de două ori mai greu. Umplea cadrul ușii. Ochii lui lipsiți de strălucire m-au privit în treacăt, oprindu-se asupra lui Hubble.

— Hei, față-palidă, ia fă-te-ncoa, îi zise el lui Hubble.

Simțeam panica. Hubble nu se mișcă. Îi simțeam panica.

— Vino-aici, față-palidă, repetă barosanul, pe un ton calm.

Hubble se ridică. Făcu o jumătate de pas către omul din ușă. Barosanul îl fixa cu uitătura aceea încărcată de furie menită să te înghețe.

— Aici e teritoriul Roșcovanilor, amice, spuse barosanul, explicând astfel basmalele. Ce caută o față-palidă pe teritoriul Roșcovanilor?

Hubble nu îi dădu nici un răspuns.

— Taxa de rezidență, amice, spuse barosanul. Așa cum e la hotelurile din Florida, omule. Trebuie să plătești taxa. Dă-mi puloverul tău, față-palidă.

Hubble încremenise de teamă.

— Dă-mi puloverul, față-palidă, spuse barosanul din nou, pe un ton calm.

Hubble își luă de pe umeri puloverul alb și scump și i-l întinse. Barosanul îl luă și îl aruncă în spate, fără să se uite.

— Dă-mi ochelarii, față-palidă, spuse el.

Hubble îmi aruncă o privire disperată. Își scoase ochelarii cu rame aurii și-i întinse negrului. Acesta îi luă și le dădu drumul pe podea. Îi făcu zob sub talpă. Sticla se sparse și se făcu cioburi. Barosanul dădu piciorul înapoi și împinse ochelarii zobiți înapoi, pe coridor. Ceilalți membri ai bandei călcară pe rând pe resturile de ochelari.

— Bun băiat, spuse barosanul. Ai plătit taxa.

Hubble tremura.

— Acum, vino aici, față-palidă, spuse călăul lui.

Hubble se dădu mai lângă el, târșându-și picioarele.

— Mai aproape, față-palidă, spuse barosanul.

Hubble se dădu și mai aproape, până ajunse la treizeci de centimetri de el. Tremura din toate încheieturile.

— În genunchi, albișorule, spuse barosanul.

Hubble îngenunche.

— Desfă-mi fermoarul, albișorule, spuse barosanul.

Hubble nu făcu nimic. Era paralizat de teamă.

— Desfă-mi fermoarul, albișorule, spuse din nou barosanul. Cu dinții.

Hubble scoase un geamăt de teamă și repulsie și sări înapoi. Se trase spre partea opusă a celulei. Încercă să se ascundă după toaletă. Practic, luase în brațe vasul.

Era momentul să intervin. Nu pentru Hubble. Nu simțeam nimic pentru el. Dar trebuia să intervin pentru mine însumi. Comportamentul abject al lui Hubble avea să se răsfrângă și asupra mea. Aveam să fim văzuți ca o pereche. Capitulara lui Hubble avea să ne descalifice pe amândoi în jocurile legate de statut.

— Vino-napoi, față-palidă, nu-ți place de mine? strigă barosanul la Hubble.

Am tras aer în piept, fără zgomot. Mi-am lăsat picioarele peste marginea patului și am aterizat cu ușurință în fața individului. Acesta se holba la mine. I-am întors privirea cu calm.

— Ești în casa mea, umflatule, am spus. Dar o să-ți dau șansa să alegi.

— Ce să aleg? spuse barosanul.

Fără intonație. Surprins.

— Între mai multe strategii de ieșire de aici, grāsane, am spus.

— Ce ziseși? spuse el.

— Uite cum stă treaba. Tu o să pleci. Asta e sigur. Poți să alegi cum o să pleci. Ori pleci de-aici pe picioarele tale, ori grāsanii ăștialaltți din spatele tău or să te scoată de-aici cu fărășul.

— Nu mai spune! zise el.

— Poți să fii sigur de asta. O să număr până la trei, așa că trebuie să alegi repede, bine?

S-a uitat urât la mine.

— Unu, am început să număr.

Nici o reacție.

— Doi, am numărat mai departe.

Nici o reacție.

Apoi am trișat. În loc să pronunț „trei”, l-am izbit cu capul în plină figură. Proptindu-mă pe piciorul din spate, m-am împins în față și l-am lovit cu toată forța cu capul în nas. A fost o lovitură executată frumos. Fruntea este o boltă perfect construită și e foarte puternică. Grosimea craniului în partea frontală e foarte mare. Am acolo o bordură dură ca betonul. Capul omului e foarte greu. E ținut în echilibru de tot felul de mușchi situați în ceafă și pe spate. E ca și cum ai fi izbit în față de o bilă de bowling. Întotdeauna te ia prin surprindere. Oamenii se așteaptă la lovituri cu pumnul sau cu piciorul. Niciodată nu se așteaptă la o lovitură cu capul. Vine ca din senin.

Cred că i-am turtit toată fața. I-am făcut nasul chisăliță și i-am zdrobit pomeții. I-am zgâlțâit bine de tot creierașul ăla mic. Picioarele i s-au înmuiat și a lovit podeaua ca o marionetă căreia îi tai sforile. Ca un bou la abator. Căpățâna i se izbi de podeaua din beton. I-am privit pe rând pe membrii găștii. Erau ocupați cu reevaluarea statutului meu.

— Cine urmează? am întrebat. Dar acum să știți că e ca la Las Vegas, potul se dublează sau ieșiți din joc. Omul ăsta o să ajungă la spital, o să stea vreo șase săptămâni cu o mască metalică pe față. Dar ăla care urmează o să primească douășpe săptămâni în spital, s-a-nțeles? Două coate zdrobite, da? Deci, cine urmează?

N-am primit nici un răspuns. Am arătat spre tipul cu ochelari de soare.

— Dă-mi puloverul, umflatule, am spus.

Individul s-a aplecat și-a ridicat puloverul. Mi l-a dat.

S-a aplecat în față, ținând mâna întinsă. Nu voia să se apropie prea mult. Am luat puloverul și l-am aruncat în patul lui Hubble.

— Dă-mi ochelarii, am spus.

S-a aplecat și a luat de jos resturile contorsionate ale ramelor aurii. Mi le-a dat și pe alea. I le-am aruncat înapoi.

— Sunt spărți, umflatule, am zis. Dă-mi-i pe-ai tăi.

A urmat o pauză lungă. S-a uitat la mine. Eu m-am uitat la el. Fără să clilesc. Și-a scos ochelarii și mi i-a dat. I-am pus în buzunar.

— Acum luați hoitu' ăsta de-aici, am spus.

Grupul de bărbați în uniforme portocalii și basmale roșii a început să tragă de membrele inerte și l-au scos pe barosan din celulă. M-am urcat înapoi în pat. Tremuram din pricina adrenalinei. Gâfâiam și parcă aveam furnici în stomac. Sistemul circulator mai-mai că mi se opri. Mă simțeam îngrozitor. Dar nu la fel de rău cum m-aș fi simțit dacă n-aș fi făcut-o. Ar fi terminat cu Hubble și după aia ar fi luat-o de la capăt cu mine.

Nu m-am atins de micul dejun. N-aveam poftă de mâncare. Am rămas întins pe pat până mi-am revenit. Hubble stătea pe pat, în capul oaselor. Se legăna înainte și înapoi. Încă nu vorbise. După o vreme, m-am dat jos din pat. M-am spălat la chiuvetă. Oamenii veneau până la ușă și se uitau în celulă. Apoi plecau. Vorba s-a răspândit repede. Tipul cel nou din celula de la capătul culoarului trimisese la spital un Roșcovan. Veniți să vedeți. Eram o celebritate.

Hubble a încetat să se legene și s-a uitat la mine. A deschis gura și a închis-o la loc. A deschis-o din nou.

— Nu pot să suport asta, a spus.

Erau primele cuvinte pe care le auzeam rostite de gura lui, de la zeflemeaua încrezătoare auzită prin difuzorul telefonului lui Finlay. Avea vocea scăzută, dar afirmația lui era hotărâtă. Nu se plângea și nu se văicărea, ci doar făcea o constatare. Nu putea să suporte asta. M-am uitat la el. M-am gândit la afirmația lui o vreme.

— Atunci, de ce ești aici? I-am întrebat. Ce faci?

— Nu fac nimic, mi-a răspuns pe un ton lipsit de expresie.

— Ai declarat că ai făcut un lucru pe care nu l-ai făcut, am spus. Ți-ai căutat-o cu lumânarea.

— Nu, mi-a zis Hubble. Am făcut ceea ce am spus. Am făcut-o și i-am mărturisit detectivului.

— Prostii, Hubble, am spus. Nici măcar n-ai fost acolo. Erăi la o petrecere. Tipul care te-a dus cu mașina acasă era polițist, pentru numele lui Dumnezeu. N-ai făcut-o, știi asta și toată lumea o știe. Așa că nu-mi veni cu povești din astea.

Hubble rămase cu privirea pironită în podea. Se gândi o clipă.

— Nu pot să explic, zise el. Nu pot să spun nimic despre asta. Vreau doar să știu ce-o să se întâmple în continuare.

M-am uitat din nou la el.

— Ce-o să se întâmple în continuare? O să stai aici până luni dimineața, după care o să te întorci la Margrave. Pe urmă, presupun c-or să te lase să pleci.

— Oare? a spus, ca și cum discuta în contradictoriu cu sine însuși.

— Nici măcar n-ai fost acolo, am spus din nou. Ei știu asta. Poate c-or să vrea să știe de ce-ai mărturisit, când, de fapt, n-ai făcut nimic. Și-or să vrea să știe de ce mortul avea numărul tău de telefon.

— Și dacă n-o să pot să le spun? a zis el.

— Nu poți sau nu vrei? I-am întrebat.

— Nu pot să le spun. Nu pot să spun nimănui nimic.

S-a uitat într-o parte și s-a cutremurat. Era foarte înspăimântat.

— Dar nu pot să rămân aici. Nu mai suport.

Hubble era un finanțist. Țștia își împrăștie numărul de telefon ca pe confetti. Vorbesc cu orice persoană pe care-o întâlnesc despre investiții speculative și paradisuri financiare. Orice, numai să deturneze în direcția lor banii câștigați cu sudoarea frunții de

cine știe ce individ. Numai că acest număr de telefon era tipărit pe o bucată de hârtie ruptă dintr-o foaie de imprimantă. Nu se afla pe o carte de vizită. Și ascuns într-un pantof, nu vârât într-un portofel. Și, în fundal, ca secțiunea ritmică a unei formații, se simțea teama emanată de individ.

— De ce nu poți să spui nimănui? I-am întrebat.

— Pentru că nu pot, a replicat.

După care n-a mai vrut să spună nimic. Dintr-odată m-am simțit istovit. Cu douăzeci și patru de ore în urmă, coborâsem dintr-un Greyhound la o intersecție și-o luasem pe un drum necunoscut. Mergeam fericit prin ploaia caldă a dimineții. Evitam oamenii, evitam implicările. Fără bagaj, fără probleme. Libertate. O stare pe care n-o voiam întreruptă nici de Hubble, nici de Finlay și nici de vreun tip înalt care s-a ales cu un glonț în scăfârlia rasă. Nu voiam să iau parte la așa ceva. Nu voiam decât puțină tihnă și liniște și să mă duc să-l caut pe Blind Blake. Voiam să găsesc vreun bătrân de optzeci de ani care ar fi putut să și-l amintească dintr-un bar. Ar trebui să stau de vorbă cu bătrânul care dădea cu mătura prin închisoare, nu cu nemernicul de Hubble.

Acesta gândea intens. Îmi dădeam seama ce voise să spună Finlay. N-am mai văzut pe cineva care să gândească atât de vizibil. Gura i se mișca fără să pronunțe vreun cuvânt și-și frământa degetele neîncetat. Ca și cum ar fi analizat aspectele pozitive și negative. Ca și cum ar fi cântărit lucrurile. L-am urmărit. L-am văzut cum ia o decizie. S-a întors și s-a uitat în sus, la mine.

— Am nevoie de un sfat, a spus. Am o problemă.

I-am râs în față.

— Ia te uită, ce surpriză, am spus. N-aș fi ghicit niciodată. Și eu care credeam că ai venit aici fiindcă te-ai plictisit să-ți petreci weekendurile jucând golf.

— Am nevoie de ajutor, a spus.

— Ai primit tot ajutorul de care-o să ai parte, am spus. Fără mine, acum ai fi stat aplecat deasupra patului, iar la ușă s-ar fi format o coadă lungă de indivizi solizi și în călduri. Și până acum nu m-ai copleșit cu dovezi de recunoștință pentru asta.

A privit în podea o clipă și a încuviințat din cap.

— Îmi pare rău, a spus. Ți sunt foarte recunoscător. Crede-mă. Mi-ai salvat viața. Ai avut grijă de mine. De-aia trebuie să-mi spui ce să fac. Sunt amenințat.

Am lăsat revelația să plutească în aer preț de o clipă.

— Știu asta, am spus. Asta e de-a dreptul evident.

— Nu numai eu. Și familia mea.

Încerca să mă implice. M-am uitat la el. Începuse din nou să gândească. Gura i se mișca neîncetat. Își frământa degetele. Ochii îi fugeau când în stânga, când în dreapta. Ca și cum aici ar fi fost o grămadă mare de motive, iar dincolo, o altă grămadă mare de motive. Care dintre grămezi era mai mare?

— Ai familie? m-a întrebat.

— Nu, am spus.

Ce altceva mai puteam să-i spun? Părinții mei erau morți amândoi. Aveam pe undeva un frate pe care nu l-am văzut niciodată. Așa că n-aveam familie. Și nici habar n-aveam dacă-mi doream una. Poate că da, poate că nu.

— Sunt căsătorit de zece ani, mi-a zis Hubble. I-am aniversat luna trecută. Am dat o petrecere mare. Am doi copii. Un băiat de nouă ani, și o fată de șapte. O nevastă grozavă, copii grozavi. Îi iubesc ca un nebun.

Vorbea cât se poate de serios. Vedeam asta. A căzut apoi în muțenie. Lăcrimând în timp ce se gândea la familie. Întrebându-se cum naiba a ajuns el aici, fără ei. Nu era primul om care stătea în celula asta și se întreba același lucru. Și n-avea să fie nici ultimul.

— Avem o casă frumoasă, a spus. Pe Beckman Drive. Am cumpărat locul în urmă cu cinci ani. O groază de bani, dar a meritat. Știi zona Beckman?

— Nu, am spus din nou.

Îi era frică să ajungă la esența problemei. Nu mai trecea mult și urma să-mi vorbească despre tapetul din baia de la parter. Și cum plănuia să plătească aparatul dentar al fiicei sale. L-am lăsat să vorbească. Conversație între pușcăriași.

— În orice caz, a spus el în cele din urmă. Totul se prăbușește acum.

Stătea acolo în pantalonii lui kaki și în tricoul cu guler. Își luase puloverul și și-l aruncase din nou peste umeri. Fără ochelari, părea mai în vârstă, mai absent. Fără ochelari, ochelariștii par întotdeauna derutați, vulnerabili. Ieșiți în câmp deschis. Cu un strat protector îndepărtat. Arăta ca un bătrânel ostenit. Un picior era împins în față. Îi vedeam striurile de pe talpa pantofului.

Ce numea el amenințare? Un anume fel de expunere și de situație stânjenitoare? Ceva care-ar fi putut să arunce în aer viața perfectă de pe Beckman Drive, pe care-o descrisese? Poate că soția lui era amestecată în ceva. Poate că avusese o relație cu mortul? Erau posibile o mulțime de lucruri. Totul era posibil. Poate că familia lui era amenințată cu dezonorarea, falimentul, excluderea din country club. Mă învârteam în cerc. Nu trăiam în lumea lui Hubble. Nu-i împărtășeam sistemul de referință. Îl văzusem tremurând și clătinându-se de frică. Dar habar n-aveam de cât de mult era nevoie ca să-l faci pe un tip ca ăsta să se teamă. Sau de cât de puțin. Ieri, când îl văzusem prima oară la secția de poliție, părea supărat și agitat. De atunci, trecuse printr-o mulțime de stări: tremurând, paralizat, cu ochii holbați de teamă. Uneori resemnat și apatic. Era limpede, se temea foarte tare de ceva. M-am rezeamat de peretele celei și am așteptat să-mi spună despre ce era vorba.

— Ne amenință, a spus el din nou. Dacă am să spun cuiva ce se întâmplă, m-au avertizat c-or să ne intre în casă. Că or să ne adune pe toți, în dormitorul meu. Au zis c-or să mă pihonească de perete și-or să-mi taie boabele. Pe urmă or s-o pună pe soția mea să le mănânce. După care or să ne taie gâtul. Au zis c-or să-i pună pe copiii noștri să privească totul și, după ce vom fi murit, or să le facă lucruri despre care n-o să avem cum să știm niciodată.

ȘAPTE

— Ce să fac? m-a întrebat Hubble. Tu ce-ai face?

Se uita fix la mine, așteptând un răspuns. Ce-aș face eu? Dacă m-ar amenința cineva în halul ăsta, ar muri. L-aș sfâșia în bucăți. Fie în momentul când ar profera amenințarea, fie după câteva zile, luni sau ani. L-aș urmări până aș da de ei și i-aș sfâșia. Dar Hubble nu putea să facă asta. El avea o familie. Trei ostatici care așteptau să fie luați. Trei ostatici care fuseseră deja luați. Luați de îndată ce amenințarea a fost pronunțată.

— Ce să fac? m-a întrebat din nou.

Simțeam presiunea. Trebuia să spun ceva. Fruntea mă durea. Suferea după impactul masiv cu fața Roșcovanului. M-am dus la gratii și am privit de-a lungul șirului de celule. M-am rezemat de capătul patului. M-am gândit un moment. Și am ajuns la singurul răspuns posibil. Chiar dacă nu era răspunsul pe care-ar fi vrut Hubble să-l audă.

— Nu poți să faci nimic, am spus. Ți s-a spus să-ți ții gura închisă, așa că ține-o închisă. Nu spune nimănui ce se întâmplă. Niciodată.

S-a uitat în jos, la pantofi. Și-a sprijinit capul în palme. A scos un geamăt de disperare. Ca și cum nenorocirile l-ar fi zdrobit.

— Trebuie să vorbesc cu cineva, a spus. Trebuie să ies din chestia asta. Vorbesc serios, trebuie să ies. Trebuie să vorbesc cu cineva.

Am clătinat din cap.

— Nu poți să faci asta, am spus. Ți-au spus să nu spui nimic, nu spui nimic. În felul ăsta o să rămâi în viață. Tu și familia ta.

A ridicat privirea și s-a cutremurat.

— Se întâmplă un lucru de proporții foarte mari, a spus. Trebuie să-l opresc, dac-am să pot.

Mi-am clătinat din nou capul. Dacă acest ceva de proporții foarte mari se întâmpla în jurul unor oameni care făceau asemenea amenințări, atunci el nu avea cum să-l oprească. Era la bord și urma să rămână la bord. L-am aruncat un zâmbet trist și am clătinat capul pentru a treia oară. A dat din cap ca și cum ar fi înțeles. Ca și cum în sfârșit ar fi acceptat situația. A început din nou să se legene și să-și pironească privirea în perete. Avea ochii deschiși. Înroșiți și goi, fără ramele aurii. A rămas tăcut vreme îndelungată.

Nu puteam să înțeleg confesiunea. Ar fi trebuit să-și țină gura închisă. Ar fi trebuit să nege orice implicare în povestea cu mortul. Să fi spus că n-are habar de ce numărul lui de telefon era ascuns în pantoful individului. Și că habar n-avea ce înseamnă Pluribus. Atunci ar fi putut să se ducă acasă.

— Hubble? am spus. De ce ai mărturisit?

S-a uitat în sus. A așteptat un moment înainte să răspundă.

— Nu pot să răspund la asta, spuse el. Ar însemna să-ți spun mai mult decât ar trebui.

— Deja știu mai mult decât ar trebui, am spus. Finlay te-a întrebat de tipul omorât și de Pluribus și tu te-ai trădat. Așa că știu că există o legătură între tine și mort și ce-o fi însemnând Pluribus.

S-a uitat spre mine, cu o expresie nedefinită.

— Finlay e detectivul ăla negru? s-a interesat el.

— Da, am spus. Finlay. Detectivul-șef.

— E nou, a spus Hubble. Nu l-am mai văzut până acum. Întotdeauna a fost Gray. Era acolo de ani de zile, de când eram copil. Știi, nu e decât un singur detectiv, nu știu de ce îi zice „detectivul-șef” când e numai unul. În tot departamentul nu-s decât opt oameni. Comandantul Morrison, care e acolo de ani de zile, apoi tipul de la biroul de recepție, patru agenți în uniformă, o femeie și detectivul Gray. Numai că acum e Finlay. Omul cel nou. Singurul negru care a lucrat acolo vreodată. Știi, Gray s-a sinucis. S-a spânzurat de o grindă din birou. În februarie, mi se pare.

L-am lăsat să trăncănească. Conversație de pușcărie. Face să treacă timpul. Ăsta-i e și rostul. Hubble era chiar bun la chestia asta. Dar tot voiam ca el să-mi răspundă la întrebare. Fruntea mă durea și voiam s-o spăl cu niște apă rece. Voiam să mă plimb o vreme. Voiam să mănânc. Voiam să beau cafea. Am așteptat, fără să ascult, ca Hubble să termine de relatat istoria municipală a așezării Margrave. Deodată s-a oprit.

— Ce m-ai întrebat? a spus.

— De ce ai mărturisit că l-ai omorât pe omul ăla? am repetat.

S-a uitat în jur, după care s-a uitat direct la mine.

— Există o legătură, am spus. În clipa asta, doar atât pot să-ți spun fără să risc nimic. Detectivul a pomenit de individ, apoi a folosit cuvântul „Pluribus”, care m-a făcut să tresar. Am fost surprins. Nu-mi venea să cred că știe de legătură. Abia pe urmă mi-am dat seama că el nu știuse de existența legăturii, dar că eu mă trădasem prin reacția de surprindere pe care-am avut-o. Înțelegi? Mă deconspirasem. Am avut senzația că am feștelit-o. Că am trădat un secret. Iar eu nu trebuie să fac așa ceva, din cauza amenințării.

S-a oprit și n-a mai spus nimic. Un ecou al fricii și panicii pe care le simțise în biroul lui Finlay se întorsese. S-a uitat din nou în sus. A tras aer în piept.

— Eram îngrozit, a spus. Dar apoi detectivul mi-a spus că tipul era mort. Că fusese împușcat. M-am speriat pentru că, dacă-l omorâseră pe el, puteau să mă omoare și pe mine. Nu prea pot să-ți spun de ce. Dar există o legătură, așa cum ți-ai dat și singur seama. Dacă l-au mătrășit pe individul ăla înseamnă c-or să mă mătrășească și pe mine? Sau nu? Trebuia să mă gândesc la treaba asta. Nici măcar nu știam sigur cine-l ucisese pe tip. Dar apoi detectivul mi-a spus despre violențe. Ți-a spus și ție despre asta?

Am încuviințat din cap.

— Despre răni? am spus. Părea o chestie destul de neplăcută.

— Întocmai, a confirmat Hubble. Și dovedește că a fost vorba exact de cine am bănuț. Așa că m-am speriat rău de tot. Mă gândeam: oare mă caută și pe mine? Sau nu? Pur și simplu nu știam. Eram îngrozit. M-am gândit mult de tot. Totul mi se învârtea în cap. Detectivul mai avea puțin și-o lua razna. Eu nu spuneam nimic pentru că mă gândeam. Mi s-a părut că au trecut câteva ore. Eram îngrozit, înțelegi?

A căzut din nou în tăcere. Analiza iarăși totul în gând. Probabil pentru a mia oară, încercând să-și dea seama dacă decizia lui fusese cea corectă.

— Dintr-odată mi-am dat seama ce trebuie să fac, a spus el. Aveam trei probleme. Dacă mă căutau și pe mine, trebuie să-i evit. Să mă ascund, înțelegi? Să mă protejez. Dar, dacă nu mă căutau, trebuia să păstrez tăcerea, corect? Ca să-mi protejez nevasta și copiii. Iar din punctul lor de vedere, individul acela trebuia împușcat. Trei probleme. Așa că am mărturisit.

Nu reușeam să-i urmăresc raționamentul. Nu prea avea nici o noimă, așa cum încerca el să-mi explice. M-am uitat la el fără expresie.

— Trei probleme separate, da? a spus el. Am decis să mă las arestat. Asta însemna că, dacă mă căutau, eram în siguranță. Pentru că aici nu au cum să ajungă la mine, corect? Ei sunt afară, iar eu sunt înăuntru. Așadar, problema numărul unu este rezolvată. Dar în același timp m-am gândit, și aici e partea complicată, că, dacă nu mă căutau câtuși de puțin, atunci ce-ar fi să mă las arestat dar să nu spun nimic despre ei? În felul

ăsta, or să creadă că am fost arestat din greșeală sau din cine știe ce alt motiv, și or să vadă că nu vorbesc. Or să vadă, înțelegi? Asta dovedește că sunt în siguranță. E ca o demonstrație că sunt un om de încredere. Un fel de dovadă. Ca într-o demonstrație a nevinovăției prin suferință. Prin urmare, problema numărul doi, rezolvată. Și, spunând că eu am fost cel care l-a omorât pe tip, într-un fel asta mă pune în mod categoric de partea lor. E ca o declarație de loialitate, da? Și m-am gândit că ar putea fi recunoscători fiindcă am deviat atenția poliției în altă direcție, măcar pentru o vreme. Așa că asta rezolva și problema numărul trei.

M-am holbat la el. Nu era de mirare că amuțise brusc și a gândit nebunește timp de patruzeci de minute când a stat cu Finlay în birou. Trei iepuri dintr-un singur foc. Asta urmărise să obțină.

Partea cu dovada că se putea avea încredere în el că nu-și va da în vileag toate secretele era corectă. Oricine-ar fi fost ăia, ar fi observat asta. O perioadă de detenție fără trădare echivala cu un ritual de inițiere. O distincție de onoare. Cu o mare valoare. Bine gândit, Hubble.

Din păcate, cealaltă parte era destul de instabilă. Nu puteau să ajungă la el aici? De bună seamă că glumea. Nu există un loc mai bun pe lumea asta să mătrășești pe cineva decât închisoarea. Știi unde se află victima și ai la dispoziție tot timpul de care ai nevoie. O mulțime de oameni dispuși s-o facă pentru tine. O mulțime de prilejuri. Și ieftin, pe deasupra. Pe stradă, o asemenea ispravă te-ar costa, să zicem, o mie, două mii. Plus un oarecare risc. În pușcărie, te costă un cartuș de țigări. Plus nici un fel de risc. Pentru că nimeni nu ar băga de seamă. Nu, închisoarea nu e o ascunzătoare bună. Prost gândit, Hubble. Și raționamentul lui mai avea un cusur.

— Ce ai de gând să faci luni? l-am întrebat. O să te întorci acasă, ca să faci ceea ce faci de obicei. O să umbli prin Margrave sau Atlanta sau prin locurile în care umbli tu de obicei. Iar dacă oamenii ăia te caută, n-or să te înhațe atunci?

A început din nou să gândească. În același stil nebunesc. Nu se gândise cu prea multe mutări înainte. Ieri după-amiază fusese cuprins de o panică oarbă. Trebuia să se ocupe de prezent. Asta nu e un principiu prost. Atât doar că nu peste mult timp vine peste tine viitorul și trebuie să te ocupi și de el.

— Nu pot decât să sper c-o să fie bine, spuse Hubble. Chiar dacă vor să pună mâna pe mine, cred c-or să se calmeze după o vreme. Le sunt foarte util. Sper c-o să se gândească la treaba asta. Chiar acum e o situație foarte încordată. Dar totul o să se domolească foarte repede. Poate c-o să trec peste perioada asta. Dacă or să mă înhațe, asta e. Nu-mi mai pasă. Îmi fac griji pentru familia mea acum.

Se opri și ridică din umeri. Oftă adânc. Nu era un băiat rău. Nu-și pusese în gând dinadins să ajungă un mare criminal. Fusese atras pe nevăzute în această situație și cu atâta finețe, încât nici nu observase. Iar acum voia să iasă din joc. Dacă era foarte norocos, n-aveau să-i zdrobească toate oscioarele decât după ce-l vor fi omorât.

— Cât de mult știe soția ta? l-am întrebat.

S-a uitat la mine, cu o expresie de groază întipărită pe față.

— Nimic, a spus. Absolut nimic. Nu i-am spus nimic. Nici un cuvânt. Nu puteam. E numai secretul meu. Nimeni altcineva nu mai știe nimic.

— Va trebui să-i spui ceva, am spus. Cu siguranță c-a remarcat că nu ești acasă, ca să te ocupi de curățarea piscinei sau cu ce obișnuiești să te ocupi în weekend.

Încercam să mai destind atmosfera, dar n-a mers. Hubble s-a lăsat din nou pradă tăcerii. Îl chinuia gândul la curtea din spatele casei luminată de soarele începutului de toamnă. Cu soția lui îngrijind poate tufele de trandafiri sau de cine știe ce alte flori. Copiii care alergau de colo-colo și țipau de mama focului. Poate c-aveau și un câine. Și un garaj cu trei mașini de fabricație europeană care așteptau să fie spălate cu furtunul. Un coș de baschet deasupra ușii din mijloc așteptând ca băiatul de nouă ani să se facă îndeajuns

de solid încât să poată să arunce mingea grea. Un steag deasupra verandei. Frunzele căzute timpuriu, așteptând să fie măturate. Viață de familie într-o zi de duminică. Dar nu această duminică. Și nu pentru omul ăsta.

— Poate o să creadă că totul a fost o greșeală, a spus el. Poate că ei i-au spus deja, nu știu. Îl cunoaștem pe unul dintre polițiști, Dwight Stevenson. Fratele meu s-a căsătorit cu sora soției lui. Nu știu ce i-o fi spus. Cred c-o să mă ocup de asta luni. O să spun că s-a produs o eroare îngrozitoare. O să mă creadă. Toată lumea știe că se mai fac și greșeli.

Gândea cu glas tare.

— Hubble? am spus. Ce le-a făcut individul înalt ca s-ajungă în situația să fie împușcat în cap?

S-a ridicat și s-a rezemat de perete. Și-a sprijinit piciorul pe marginea vasului de toaletă. S-a uitat la mine. Nu voia să răspundă. Acum urma marea întrebare.

— Dar tu? l-am întrebat. Ce le-ai făcut tu ca s-ajungi în postura să fii împușcat în cap?

Nu voia să răspundă. Liniștea din celula noastră era îngrozitoare. Am lăsat-o netulburată o vreme. Nu-mi venea în minte altceva de spus. Hubble își lovea pantoful de vasul metalic. Un ritm ușurel și zornăitor. Semăna cu un riff de-al lui Bo Diddley.

— Ai auzit vreodată de Blind Blake? l-am întrebat.

A încetat să mai bată ritmul cu piciorul și s-a uitat în sus.

— Cine? a întrebat el pe un ton egal.

— N-are a face, am spus. Mă duc să găsesc o baie. Trebuie să-mi pun pe cap un prosop umed. Mă doare.

— Nu mă surprinde, a spus. Vin cu tine.

Gândul de a fi lăsat singur îl neliniștea. De înțeleș.

Urma să-i port de grijă în acest weekend. Nu că aș fi avut alte planuri.

Am mers până la capătul culoarului de celule, unde se afla un fel de zonă deschisă. Am văzut ușa de incendiu pe care Spivey o folosea cu o noapte înainte.

Dincolo de ea era o deschizătură cu plăci de faianță. Deasupra, un ceas. Era aproape de prânz. Ceasurile din închisori sunt o bizarerie. De ce să măsoari orele și minutele când oamenii de-aici gândesc în ani și decenii?

Intrarea faianțată era înțesată de oameni. Mi-am făcut loc printre ei, urmat de Hubble. Era o sală pătrată mare, cu pereții acoperiți cu faianță. În aer plutea o duhoare puternică de dezinfectant. Pe unul dintre pereți era intrarea. În stânga, un șir de cabine de duș. Deschise. Pe peretele din spate era un rând de compartimente de toaletă. Deschise în față, divizate de pereți înalți până la talie. Pe peretele din dreapta se afla un șir de chiuvete. Totul era aici de folosință comună. Nu e mare lucru pentru unul care și-a petrecut toată viața în armată, dar Hubble nu era deloc fericit. Nu era deloc obișnuit cu asemenea condiții.

Toate accesoriile erau din oțel. Toate obiectele care, în mod normal, ar fi fost din porțelan erau din oțel inoxidabil. Pentru siguranță. Din spargerea unei chiuvete din porțelan rezultă câteva cioburi foarte bune. Un ciob ascuțit de mărime potrivită poate să constituie o armă periculoasă. Din același motiv, oglinzile de deasupra chiuvetelor erau din tablă de oțel lustruit. Un pic cam neclare, dar potrivite destinației. Puteai să te vezi în ele, dar nu puteai să le spargi și să înjunghii pe cineva cu unul din cioburile rezultate. M-am dus la una dintre chiuvete și-am dat drumul la apă rece. Am luat din suport un teanc de prosoape de hârtie și le-am înmuiat. Le-am lipit de fruntea învinețită. Hubble stătea în preajmă, fără să facă nimic. Am ținut prosoapele reci o vreme, după care am mai luat câteva. Apa-mi șiroia pe față. Mă simțeam bine. Nu aveam o rană propriu-zisă. Nu era carne în locul ăla, doar piele peste un os solid. Nu prea aveai ce să rănești și era imposibil de frânt. O boltă perfectă, cea mai solidă structură a naturii. De-aia evit să lovesc orice cu mâinile. Mâinile sunt foarte fragile. Sunt alcătuite din tot felul de oase

mici și tendoane. O lovitură cu pumnul îndeajuns de puternică să-l doboare pe Roșcovanul ăla mi-ar fi făcut zob mâna. Aș fi ajuns și eu la spital. Și nu prea avea rost.

Mi-am tamponat fața cu niște prosoape uscate și m-am apropiat de oglinda de oțel ca să verific stricăciunile. Nu era rău. Mi-am trecut degetele prin păr. Cum stăteam rezemat de chiuvetă, am simțit ochelarii din buzunar. Ochelarii de soare ai Roșcovanului. Trofeul victoriei. I-am scos din buzunar și i-am pus la ochi. Mi-am studiat reflexia din oglindă.

Pe când mă maimuțăream în fața oglinzii din oțel, am văzut că în spatele meu se stârnise un soi de agitație. Am auzit un avertisment scurt din partea lui Hubble și m-am întors. Ochelarii de soare atenuau luminile orbitoare. Cinci tipi albi traversau încăperea. Cu înfățișare de motocicliști supărați. Uniforme portocalii, firește, cu mâneci sfâșiate, dar cu accesorii din piele neagră: șepci, centuri, mănuși fără degete. Bărbi mari. Toți cinci erau niște tipi mătăhăloși, cu acea grăsime tare, pietroasă, care ar putea fi luată drept mușchi, dar nu e. Toți cinci aveau tatuaje grosolane pe brațe și pe fețe. Svastici. Pe obraji, sub ochi și sub frunte. Frăția Ariană. O bandă de pușcăriași alcătuită din scursurile populației albe.

Pe când cei cinci străbăteau încăperea, ceilalți ocupanți s-au topit ca prin minune. Oricine nu pricepea mesajul era înșfăcat și împins în grabă spre ușă. Aruncat pe coridor. Până și tipii dezbrăcați și cu săpun pe piele din cabinele de duș. În câteva secunde, toată baia era goală. În afară de cei cinci pușcăriași, de Hubble și de mine. Cele cinci matahale s-au răspândit într-un arc de cerc aproximativ în jurul nostru. Erau niște huidume mari și urâte. Tatuajele cu svastică de pe fețele lor erau crestate în piele. Cerneala fusese aplicată cu aproximație.

Eu presupuneam că veniseră să mă recruteze. Să-și asume cumva faptul că-l doborâsem pe unul dintre Roșcovani. Să revendice bizara mea celebritate pentru cauza lor. Să transforme totul într-un triumf rasial al Frăției. Dar mă înșelam. Presupunerea mea era foarte departe de adevăr. Așa că am rămas nepregătit. Tipul aflat în mijlocul formației de cinci se uita când la mine, când la Hubble. Ochii i se mișcau de la unul la celălalt. S-au fixat asupra mea.

— OK, el e, a spus, uitându-se drept la mine.

S-au întâmplat două lucruri. Cei doi motocicliști de la capetele formației l-au înșfăcat pe Hubble și l-au scos pe ușă afară. Iar șeful găştii a repezit un pumn spre mine. L-am văzut cu întârziere. M-am ferit spre stânga și m-a prins în umăr. Lovitura m-a făcut să mă rotesc pe picioare. Am fost înhățat pe la spate, de gât. Două mâini uriașe pe beregata mea.

Mâinile mă strangulau. Șeful se pregătea pentru o nouă lovitură, de data asta în abdomen. Dacă-și atingea ținta, eram un om mort. Știam asta. Așa că m-am lăsat pe spate și am aruncat piciorul în față. Am izbit ouăle șefului de parcă încercam să trimit o minge de fotbal în afara stadionului. Pantoful meu solid i-a tras o lovitură pe cinste. Rama l-a izbit ca o secure cu lama tocită.

Aveam umerii încovoiați și îmi umflasem venele gâtului în încercarea de a mă opune strangulatorului, care mă strângea foarte tare. Începeam să cedez. Am întins mâinile și i-am frânt degetele mici. Cu toată larma din urechi, i-am auzit încheieturile trosnind. Apoi i-am frânt inelarele. Alte trosnete. Ca și cum ai rupe în două un pui. Mi-a dat drumul.

Al treilea individ a intervenit. Era un munte compact de untură. Nu aveai unde să-l lovești. Mă pistonă cu lovituri de pumn în brațe și în piept. Eram prins ca-n clește între două chiuvete. Muntele de untură mă presa. Nici un loc în care să-l lovesc. În afară de ochi. I-am înfipt degetul mare în ochi. Apoi i-am vârât vârfurile degetelor în ureche și am strâns. Unghia degetului mare i-a împins într-o parte globul ocular. Am apăsă și mai tare cu degetul mare. Globul ochiului aproape că ieșise din găvan. Individul țipa și mă trăgea de încheietură. Nu i-am dat drumul.

Șeful se ridicase într-un genunchi. L-am tras cu sete un șut în meclă. N-am nimerit. În schimb, l-am prins în beregată. L-am făcut zob laringele. A căzut din nou la podea. Am atacat și celălalt ochi al huidumei de lângă mine.

Am ratat. Am continuat să apăs cu degetul. Aveam senzația că degetul îmi trece printr-o friptură în sânge. Individul a căzut. M-am îndepărtat de perete. Tipul cu degetele rupte fugea spre ușă. Cel cu ochiul scos se zvârcolea pe podea. Țipând. Șeful, cel cu laringele făcut zob, abia mai putea să respire.

Am fost din nou înșfăcat pe la spate. M-am răsucit. Era un Roșcovan. De fapt, erau doi. Mă simțeam amețit. De data asta, urma s-o încasez. Dar tipii m-au înșfăcat și m-au scos pe ușă. Sirenele se porniseră să sune.

— Șterge-o de-aici, omule, au urlat Roșcovanii acoperind sunetul sirenelor. Chestia asta e a noastră. Noi am făcut-o. Ai priceput? Roșcovanii au făcut-o. Noi o s-o-ncasăm, omule.

M-au împins în gloata de afară. Am înțeles. Urmau să spună că ei au făcut-o. Nu pentru că voiau să mă protejeze, ci pentru că voiau să-și aroge meritele. O victorie a rasei.

L-am văzut pe Hubble împins încolo și-ncoace în mulțime. Am văzut gardienii. Am văzut sute de oameni. L-am văzut pe Spivey. L-am înșfăcat pe Hubble și-am zbughit-o înapoi în celulă. Sirenele piuiiau de mama focului. Gardienii ieșeau în grabă pe o ușă. Am văzut puști și bâte. Bocancii tropăiau pe podele. Urlete și țipete. Sirene. Am alergat în celulă. Am căzut înăuntru. Eram amețit și gâfâiam. Încasasem o cafteală. Sirenele mă asurziseră. Nu puteam să vorbesc. M-am stropit cu apă pe față. Ochelarii dispăruseră. Probabil, căzuseră. Am auzit țipete la ușă. M-am întors și l-am văzut pe Spivey. Țipa la noi să ieșim. A dat buzna în celulă. Mi-am luat repede pardesiul de pe pat. Spivey l-a înhățat pe Hubble de cot. Apoi m-a apucat și pe mine și ne-a împins pe amândoi spre ieșire. Urla la noi să alergăm. Sirenele țipau de zor. Ne-a dus la ușa de urgență, prin care-și făcuseră apariția gardienii. Ne-a făcut vânt prin ea și ne-a ordonat s-o luăm pe scări în sus. Sus și iar sus. Simțeam cum îmi cedează plămânii. În capul ultimului rând de trepte era o ușă pe care era scris cu vopsea un șase mare. Am intrat împleticindu-ne prin ușa aceea. Spivey ne-a zorit de-a lungul unui șir de celule. Ne-a îmbrâncit într-o celulă goală și a împins grăbit ușa din fier, care s-a închis cu un clănțănit. Apoi a fugit de-acolo. M-am prăbușit în pat, cu ochii închiși.

Când i-am deschis din nou, Hubble stătea pe pat și se uita la mine. Ne aflam într-o celulă mare. Cam de vreo două ori mai largă decât cealaltă. Două paturi separate, câte unul pe fiecare perete. O chiuvetă, o toaletă. Un perete din gratii. Totul era mai luminos și mai curat. Era foarte liniștit. Aerul mirosea mai bine. Asta era nivelul pentru cei arestați preventiv. Era etajul al șaselea. Aici ar fi trebuit să ne aflăm tot timpul.

— Ce naiba s-a întâmplat cu tine acolo? a întrebat Hubble.

În loc de răspuns, am ridicat din umeri. Un cărucior cu mâncare a apărut la ușa celulei, tras de un bătrânel alb. Nu era gardian, ci un fel de om de serviciu. Aducea mai degrabă cu un bătrân steward de pe un transatlantic. Ne-a întins o tavă printr-o fantă alungită practică în gratii. Farfurii cu capac, pahare din carton, termos. Am mâncat așezați pe paturile noastre. Am băut toată cafeaua. Pe urmă am început să umblu prin celulă. Am zgâlțâit poarta. Era încuiată. Etajul al șaselea era calm și liniștit. O celulă mare și curată. Paturi separate. O oglindă. Prosoape. Mă simțeam mult mai bine la etajul asta.

Hubble a strâns resturile de mâncare pe tavă și le-a strecurat pe sub poartă, pe coridor. S-a întins pe pat. Și-a pus mâinile sub cap, privind țintă în tavan. Ca la pușcărie. Și eu făceam același lucru. Dar mă gândeam intens. Pentru că oamenii aceia aplicaseră

în mod cert o procedură de selecție. Ne-au studiat cu mare atenție și m-au ales pe mine. Alegerea s-a făcut fără nici o ezitare. După care au încercat să mă stranguleze.

M-ar fi omorât. Atât doar că individul care mă strânsese de gât făcuse o greșeală. Mă prinsese de la spate, ceea ce era în favoarea lui, și era îndeajuns de solid și de puternic. Dar nu-și îndoise degetele. Cel mai bine e să-ți folosești degetele mari pentru apăsarea pe ceafă, dar să-ți îndoii celelalte degete. Să aplici presiunea prin intermediul încheieturilor degetelor, nu direct cu degetele. Tipul își lăsase degetele desfăcute. Așa că am putut să i le frâng. Greșeala lui mi-a salvat viața. Nici o îndoială în privința asta. Din momentul în care l-am neutralizat, raportul de forțe era de doi contra unu. Și niciodată nu am avut probleme în situații dintr-astea.

Dar rămânea o tentativă directă de omor. Au intrat, m-au ales, au încercat să măucidă. Iar Spivey tocmai se întâmpla să fie la intrarea în baie. El pusese totul la cale. Se folosisese de Frăția Ariană ca să-mi facă felul. El ordonase atacul și a așteptat pregătit să dea buzna și să mă găsească mort.

Și plănuise asta ieri, înainte să se facă zece seara. Asta era limpede. De-aia ne-a și lăsat la un etaj greșit. La al treilea, nu la al șaselea. La etajul condamnaților pe viață, nu la cel al arestaților preventiv. Toată lumea știa că noi trebuia să ajungem la etajul preventivilor. Cei doi gardieni din seara trecută, din buncărul de recepție, fuseseră cât se poate de clari în privința asta. Așa scria în dosarul lor ferfenițit. Numai că, la zece seara, Spivey ne lăsase la etajul al treilea, unde știa că poate să pună pe cineva să-mi vină de hac. Le-a spus Arienilor să mă atace a doua zi, la ora douăsprezece. El așteptase la intrarea în sala de baie, la douăsprezece, gata să dea buzna. Pregătit să mă găsească lungit pe podea. Dar planul lor dăduse greș. Nu m-am lăsat ucis. Arienii au luat bătaie. Roșcovanii au dat năvală ca să profite de conjunctură. Situația scăpa de sub control; o răzmeriță era cât pe ce să izbucnească. Spivey a intrat în panică. A declanșat alarma și a chemat trupele de intervenție. Ne-a luat de la acel etaj, ne-a dus la etajul al șaselea și ne-a lăsat acolo.

Conform tuturor documentelor, în tot acest timp noi ne aflaserăm la etajul al șaselea.

Un plan de rezervă foarte ingenios. Din punctul de vedere al anchetei, aveam o poziție cât se poate de solidă. Spivey alesese opțiunea de rezervă conform căreia noi nu fusesem niciodată acolo. Rămăsese pe cap cu câțiva inși răniți grav, poate chiar cu un mort. Bănuiam că șeful găștii de motocicliști se sufocase și o mierlise. Spivey știa, de bună seamă, că eu o făcusem. Dar acum nu mai putea să-mi pună în cărcă trebușoara asta. Pentru că, potrivit spuselor sale, eu nu fusesem nici o clipă acolo.

Stăteam lungit în pat și priveam țintă la tavanul din beton. Am răsuflat ușor. Planul era clar. Absolut nici o îndoială în privința planului lui Spivey. Varianta de rezervă era coerentă. Un plan abandonat cu o variantă de fugă ingenioasă. Dar de ce? Nu înțelegeam. Să zicem că strangulatorul și-ar fi strâns degetele. Atunci mi-ar fi venit de hac. Aș fi fost mort. Trântit pe pardoseala băii cu limba umflată, ieșită de-un cot afară. Spivey ar fi dat buzna și m-ar fi găsit acolo. De ce? Ce interes avea Spivey? Ce avea el împotriva mea? Nu-l văzusem în viața mea pe omul ăsta. Niciodată nu mă aflasem în preajma lui sau a pușcăriei lui nenorocite. De ce naiba să pună la cale o operațiune atât de complicată ca să-mi facă felul? N-aveam nici cea mai vagă idee.

OPT

Hubble a tras un pui de somn în patul de vizavi de mine. Deodată, a tresărit și s-a trezit. S-a zvârcolit. O clipă, a părut dezorientat, până și-a adus aminte unde se afla. A dat să se uite ce oră arată ceasul de la mâna lui, dar n-a văzut decât o bandă de piele palidă în locul în care fusese masivul Rolex. A dus degetul la rădăcina nasului și și-a amintit că rămăsese fără ochelari. A oftat și capul i s-a prăbușit înapoi pe perna vărgată de închisoare. Un tip foarte nefericit.

Îi înțelegeam teama. Dar în același timp părea un om înfrânt. De parcă tocmai dăduse cu zarul și pierduse. Ca și cum contase să se întâmple un anumit lucru, care nu se întâmplase, așa că acum disperarea îl cuprinsese din nou.

Pe urmă, am început să-i înțeleg și starea asta.

— Individul ăla mort încerca să te ajute, nu-i așa? am spus.

Întrebarea l-a speriat.

— Nu pot să-ți spun lucrul ăsta, nu? a răspuns el.

— Trebuie să știu, am spus. Poate că ai apelat la tip pentru ajutor. Poate că ai vorbit cu el. Poate că de-aia a fost omorât. Poate că mi se pare că acum o să încerci să vorbești cu mine. Motiv pentru care poate că și eu o să fiu omorât.

Hubble a încuviințat din cap și a început să se legene înainte și înapoi în pat. A tras aer în piept. S-a uitat direct la mine.

— Era anchetator, a spus. L-am adus aici pentru că vreau ca toată povestea asta să fie oprită. Nu mai vreau să am nici un amestec. Nu sunt un infractor. Sunt speriat de moarte și vreau să ies din combinație. El urma să mă scoată din combinație și după aia să-i pună capăt. Dar cumva, la un moment dat, a feștelit-o și acum el e mort, iar eu n-o să mai pot ieși niciodată. Iar dac-or să afle că eu l-am adus aici, or să mă omoare. Și, chiar dacă n-or să mă omoare, oricum o să intru, probabil, la pușcărie pentru o mie de ani, fiindcă în acest moment întreaga poveste stă să iasă la iveală și este foarte periculoasă.

— Cine era individul? l-am întrebat.

— N-avea un nume, a spus Hubble. Doar un cod de contact. A spus că e mai sigur așa. Nu-mi vine să cred că au pus mâna pe el. Mi s-a părut că e un tip capabil. Să-ți spun drept, îmi aduci aminte de el. Și tu îmi pari un tip capabil.

— Ce căuta la depozit? l-am întrebat.

A săltat din umeri și a clătinat din cap.

— Nu înțeleg situația aia, a spus. L-am pus în legătură cu un alt individ, și avea întâlnire cu el acolo, dar nu l-ar fi omorât și pe acel tip? Nu pricep de ce l-au mătrășit doar pe unul dintre ei.

— Cine era tipul cu care trebuia să se întâlnească? am spus.

S-a oprit și a clătinat din cap.

— Ți-am spus deja mult prea multe lucruri, a spus. Parc-am înnebunit. Or să mă omoare.

— Cine e băgat în afacerea asta? l-am întrebat.

— N-auzi ce-ți zic? Nu mai spun nici un cuvânt.

— Nu vreau nume, am spus. E o afacere mare?

— E uriașă, a spus el. Cea mai mare combinație de care ai auzit vreodată.

— Câți oameni? am întrebat.

A ridicat din umeri și s-a gândit la întrebare, numărând în gând.

— Zece, a spus. Fără să mă pun pe mine la socoteală.

M-am uitat la el și am săltat din umeri.

— Zece oameni nu-mi sugerează o combinație așa de mare, am spus.

— Păi, mai sunt și cei angajați pentru diverse, a spus el. Sunt prin preajmă când e nevoie de ei. Zece oameni la vedere, fără să mă număr și pe mine. E o situație foarte strânsă, dar, crede-mă, e o combinație mare.

— Dar tipul pe care l-ai trimis să se întâlnească cu anchetatorul? am spus. Face parte dintre cei zece oameni?

Plubble a clătinat din cap.

— Nici pe el nu l-am pus la socoteală.

— Deci, tu, el și alți zece? am întrebat. Asta da combinație!

Hubble a încuviințat din cap posac.

— Cea mai mare combinație de care-ai auzit vreodată, a repetat el.

— Și în acest moment stă să iasă la iveală? l-am întrebat. De ce? Din cauza acestui anchetator băgăcios?

Hubble a clătinat din cap iarăși. Se zvârcolea ca și cum întrebările mele i-ar fi provocat niște mari frământări.

— Nu. Motivul e cu totul altul. În clipa asta, s-a creat o breșă. O expunere. A fost foarte riscant și situația s-a tot înrăutățit. Dar acum e momentul hotărâtor. Dacă trecem de acest moment, nimeni nu va ști niciodată nimic. Dar, dacă nu-l depășim, o să fie cea mai mare senzație de care-ai auzit vreodată, crede-mă. Oricum ar ieși până la urmă, situația e pe muchie de cuțit.

M-am uitat la el. Nu-mi lăsa impresia unui individ care să provoace cea mai mare senzație de care-am auzit vreodată.

— Și cât o să dureze expunerea asta? l-am întrebat.

— E aproape de sfârșit, a spus. Poate o săptămână. Estimez că de mâine într-o săptămână. Duminica viitoare. Poate c-o să trăiesc pân-atunci.

— Așadar, după duminica următoare, n-o să mai fii vulnerabil? De ce? Ce-o să se întâmple duminica viitoare?

A clătinat din cap și și-a întors fața într-o parte. Era ca și cum nu m-ar fi văzut, eu nu eram acolo ca să-i pun întrebări.

— Ce înseamnă Pluribus? l-am întrebat.

Nu mai voia să răspundă. Doar clătina din cap. Teroarea îl făcea să-și țină ochii strâns închiși.

— E un cod pentru ceva? am spus.

Nu mă auzea. Conversația se terminase. Am renunțat și eu și ne-am cufundat amândoi în tăcere. Asta chiar îmi convenea. Nu voiam să mai aflu nimic în plus. Nu voiam să știu absolut nimic. Să fii un outsider și să știi de afacerile lui Hubble nu părea a fi o combinație foarte inteligentă. Nu-i făcuse bine deloc tipului înalt, ras în cap. Nu mă interesa deloc să-i împărtășesc soarta, să mor lângă ușa unui depozit, parțial acoperit cu niște cartoane vechi, cu două găuri în țeastă, cu toate oasele zdrobite. Nu voiam decât să treacă timpul până luni și să plec naibii de acolo. Până duminica viitoare, plănuiam să ajung cât mai departe de acolo.

— Bine, Hubble, am spus. Nu-ți mai pun nici o întrebare.

A ridicat din umeri și-a încuviințat din cap. A rămas tăcut vreme îndelungată. Apoi a vorbit, încetișor, cu vocea încărcată de resemnare.

— Mulțumesc, a spus. E mai bine așa.

Stăteam lungit în patul îngust, încercând să dau totul uitării, dar Hubble n-avea astâmpăr. Se răsucea și se zvârcolea, oftând în răstimpuri. Era cât pe ce să mă irite din nou. M-am întors cu fața la el.

— Îmi pare rău, a spus. Sunt foarte încordat. Îmi face bine să stau de vorbă cu cineva. Aș înnebuni aici, singur. Nu putem vorbi de altceva? Ce-ar fi să vorbim despre tine? Vorbește-mi despre tine. Cine ești tu, Reacher?

Am ridicat din umeri.

— Sunt un nimeni, am zis. Doar un om aflat în trecere. Luni o să dispar.

— Nimeni nu e nimeni, a spus el. Cu toții avem o poveste. Povestește-mi.

Așa că am vorbit o vreme, culcat în pat, trecând în revistă ultimele șase luni. Stătea lungit pe patul lui, privind la tavanul din beton, ascultând, ferindu-și mintea de propriile probleme. I-am povestit cum am plecat de la Pentagon. Washington, Baltimore, Philadelphia, New York, Boston, Pittsburgh, Detroit, Chicago. Muzee, muzică, hoteluri ieftine, baruri, autobuze și trenuri. Singurătate. Călătorind ca un turist sărac prin țara al cărei cetățean sunt. Văzând majoritatea lucrurilor pentru prima oară. Privind la istoria despre care învățasem în săli de clasă pline de praf în cealaltă parte a planetei. Privind la marile evenimente care au dus la formarea națiunii. Bătălii, fabrici, declarații, revoluții. Căutând evenimentele mai mici. Locuri de naștere, cluburi, drumuri, legende. Lucrurile mai mari și lucrurile mai mărunte din care e alcătuită noțiunea de „acasă”. Pe unele le-am găsit.

I-am spus lui Hubble despre lunga călătorie printre nesfârșite câmpii și delte tocmai de la Chicago și până la New Orleans. Despre ocolirea coastei Golfului până la Tampa. Apoi, drumul cu autobuzul Greyhound spre nord, spre Atlanta. Decizia nebunească de a coborî în apropiere de Margrave. Lunga plimbare prin ploaie de ieri-dimineață. Ca să dau curs unui capriciu. Un imbold provocat de un bilețel vag reamintit de la fratele meu în care-mi scria că trecuse printr-o mică localitate în care e posibil ca Blind Blake să fi murit în urmă cu peste șaiszeci de ani. Pe când îi spuneam toate astea, mă simțeam ca un caraghios. Hubble se lupta cu un coșmar, iar eu mă aflam într-un pelerinaj lipsit de noimă. Dar mi-a înțeles imboldul.

— Și eu am făcut asta o dată, a spus. Când eram în luna de miere. Ne-am dus în Europa. Am făcut o escală la New York și am petrecut o jumătate de zi ca să caut clădirea Dakota, știi, unde-a fost împușcat John Lennon. După care am petrecut trei zile în Anglia, umblând prin Liverpool, căutând Cavern Club. Acolo unde-au început să cânte The Beatles. Nu l-am găsit, probabil că l-au demolat.

A continuat să vorbească o vreme. Mai ales despre călătorii. A făcut o mulțime de excursii cu nevastă-sa. Le-a plăcut să călătorească și au fost peste tot, în Europa, în Mexic, în Caraibe. Prin întreaga Americă de Nord. S-au distrat de minune.

— Ție nu ți se urăște să fii singur? m-a întrebat. Să călătorești tot timpul de unul singur?

I-am spus că nu, chiar îmi place. I-am spus că pun mare preț pe solitudine, pe anonim. Ca și cum aș fi invizibil.

— Cum adică, invizibil? m-a întrebat, părând interesat.

— Călătoresc pe șosele, am spus. Întotdeauna pe șosele. Mai merg și pe jos, iau câte un autobuz. Uneori cu trenul. Întotdeauna plătesc cu bani gheață. În felul ăsta, nu există un traseu al hârtiilor. Fără tranzacții cu cărți de credit, fără diagrame ale călătoriilor, nimic. Nimeni nu-mi poate da de urmă. Niciodată nu spun nimănui cum mă cheamă. Dacă trag la un hotel, plătesc cu bani gheață și le dau un nume închipuit.

— De ce? a întrebat Hubble. Cine naiba te urmărește?

— Nimeni, am spus. Doar că mi se pare distractiv, îmi place anonimatul. Am senzația că păcălesc sistemul. Și chiar în clipa asta sunt supărat pe sistem.

L-am văzut cum cade pe gânduri. S-a gândit vreme îndelungată. L-am văzut dezumflându-se în timp ce se războia cu problemele care nu voiau cu nici un chip să-i dea pace. Vedeam cum panica îl învăluie și-apoi îl părăsește, ca o maree.

— Atunci, sfătuiește-mă cum să procedez cu Finlay, a spus. Când o să mă-ntrebe despre mărturisire, o să-i spun că eram stresat din cauza unei situații de la serviciu. O să spun că e un fel de rivalitate, că familia mi-a fost amenințată. O să spun că nu știu nimic

despre tipul mort sau despre numărul de telefon. O să neg totul. Pe urmă o să încerc să liniștesc cumva întreaga poveste. Ce părere ai?

Mi se părea că e un plan destul de firav.

— Spune-mi un lucru, am zis. Fără să-mi dai alte detalii, tu îndeplinești o funcție utilă pentru ei? Sau ești doar un fel de băgător de seamă?

S-a gândit o clipă, trăgând de degete.

— Da, îndeplinesc o funcție utilă, a spus. Chiar crucială.

— Și dacă n-ai fi acolo s-o faci? I-am întrebat. Ar fi nevoiți să recruteze pe altcineva?

— Da, a spus. Și ar fi destul de greu s-o facă, ținând cont de cerințele funcției.

Își evalua șansele de a rămâne în viață așa cum ar fi evaluat o cerere de credit la birou.

— Bine, am spus. Planul tău e la fel de bun ca oricare altul. Dă-i bătaie.

Nu vedeam ce altceva putea să facă. Era o rotiță din angrenajul unei operațiuni de anvergură. Dar o rotiță esențială. Și nimeni nu compromite fără motiv o operațiune de anvergură. Așa că viitorul lui era de fapt asigurat. Dacă se prindeau vreodată că el fusese cel care-l adusese pe anchetator, atunci ar fi fost un om mort, fără doar și poate. Dar dacă nu aflau asta niciodată, atunci era în siguranță, fără îndoială. Cât se poate de simplu. Mi-am zis că avea șanse destul de mari datorită unui fapt foarte convingător.

Mărturisise fiindcă își închipuise că închisoarea e un fel de adăpost sigur, unde ei n-ar fi putut să pună mâna pe el. Asta fusese, în parte, motivația deciziei de a mărturisi. O motivație proastă. Se înșelase. Nu era la adăpost de un atac, dimpotrivă. Dacă ar fi vrut, ar fi ajuns la el. Dar reversul acelei medalii era că nu fusese atacat, în schimb, după cum se desfășuraseră lucrurile, eu fusesem cel atacat. Nu Hubble. Așa că mi-am zis că asta-i o dovadă că omul o să scape. Nu își propuseseră să pună mâna pe el, căci, de-ar fi vrut să-i facă de petrecanie, pân-acum ar fi putut să-l omoare și l-ar fi și omorât. Dar n-o făcuseră. Cu toate că erau acum cu nervii întinși la maximum, din cauza unui risc temporar. Așa că mi se părea că-i o dovadă. Am început să cred că omul o să scape.

— Da, Hubble, am spus din nou. Dă-i bătaie, e cel mai bun lucru pe care poți să-l faci.

Celula a rămas încuiată toată ziua. Etajul era liniștit. Am stat în paturile noastre și am moțait tot restul după-amiezii. N-am mai vorbit. Ni se luase de-atâta vorbit. Eu mă plictisiseam și-mi doream să fi adus cu mine ziarul pe care-l avusesem la secția de poliție din Margrave. L-aș fi citit din nou, de la un capăt la celălalt. Totul despre felul cum președintele reducea bugetul alocat prevenirii infracționalității, ca să poată fi reales. Economisind astăzi un dolar din banii Gărzii de Coastă ca să poată cheltui mâine zece dolari cu închisori ca asta.

Pe la șapte seara, bătrânul om de serviciu a venit cu cina. Am mâncat. Omul s-a întors să ia tava. Am moțait toată seara. La zece, lumina s-a stins și am rămas pe întuneric. Căderea nopții. Am rămas încălțat și am dormit iepurește. Pentru eventualitatea în care Spivey mai avea vreun plan în privința mea.

La șapte dimineața, luminile s-au reaprins. Era duminică. M-am trezit obosit, dar m-am forțat să mă ridic din pat. M-am forțat să-mi întind oasele, ca să-mi alung durerile din mușchi. Hubble era treaz, dar tăcut. Se uita la mine, cu o privire absentă, în timp ce făceam exerciții fizice. Încă moțăia. Micul dejun a sosit înainte de ora opt. Același bătrân care trăgea de căruciorul de cantină. Am mâncat și am băut cafeaua. Tocmai când terminasem termosul cu cafea, încuietoarea ușii a clămpănit, făcând ușa să se întredeschidă. Am deschis-o complet, am pășit afară și m-am lovit de gardianul care tocmai voia să intre în celulă.

— E ziua voastră norocoasă, a spus el. Azi ieșiți.

— Serios? am spus.

— Da, amândoi. Reacher și Hubble, eliberați prin ordin al Poliției din Margrave. Să fiți gata în cinci minute, da?

M-am retras în celulă. Hubble stătea rezemat în coate. Nu-și mâncase micul dejun. Arăta mai îngrijorat ca oricând.

— Mi-e frică, a spus el.

— N-ai de ce, o să fie în regulă, am spus.

— Oare? De îndată ce ies de-aici, or să mă înhațe.

Am clătinat din cap.

— Ar fi fost mai ușor să te găbjească aici, am spus. Crede-mă, dacă urmăreau să te omoare, ai fi fost mort deja. Ești în afară de orice pericol, Hubble.

A încuviințat din cap, ca pentru sine, și s-a ridicat din pat. Mi-am luat pardesiul și am ieșit amândoi din celulă, așteptând. Gardianul s-a întors după cinci minute. Ne-a condus de-a lungul unui coridor și prin două rânduri de porți încuiate. Ne-a urcat într-un ascensor. A intrat în cușcă și s-a folosit de cheia pe care-o avea ca să comande coborârea ascensorului. A ieșit apoi în momentul când ușile se închideau.

— Adio, a spus el. Și să nu vă mai întoarceți.

Ascensorul ne-a dus până într-un hol, la parter, după care am ieșit într-o curte asfaltată, încinsă de soare. Ușa glisantă a închisorii s-a închis cu un clinchet în spatele nostru. Mi-am ridicat fața spre soare și am tras în piept aerul de afară. Cred că arătam ca un tip dintr-o melodramă veche, eliberat după un an petrecut la carceră.

În curte erau parcate două mașini. Una era un sedan mare și negru, un Bentley britanic, vechi poate de vreo douăzeci de ani, dar care arăta nou-nouț. La volan era o blondă; am presupus că era nevasta lui Hubble, după felul cum se îndrepta spre ea, ca și cum ar fi fost cea mai frumoasă privesc pe care-o văzuse vreodată. În cealaltă mașină se afla ofițerul de poliție Roscoe. S-a dat jos și a venit drept spre mine. Arăta minunat. Fără uniformă. Îmbrăcată în blugi și o cămașă moale din bumbac. Geacă din piele. O față liniștită și inteligentă. Păr negru, mătăsos. Ochi imenși. Vineri mi se păruse o tipă drăguță. Avusesem dreptate.

— Bună, Roscoe, am spus.

— Bună, Reacher, a zis și ea, zâmbind.

Avea o voce minunată și un zâmbet nemaipomenit. L-am privit cât timp a durat, și a durat destul de mult. În fața noastră, soții Hubble au plecat cu automobilul Bentley, făcându-ne cu mâna. Le-am făcut și eu cu mâna, întrebându-mă cum or să decurgă lucrurile pentru ei. Probabil că n-aveam să aflu niciodată, exceptând cazul în care ar fi avut ghinion, iar eu s-ar fi întâmplat să citesc despre asta într-un ziar.

Roscoe și cu mine ne-am urcat în mașina ei. Nu era chiar a ei, mi-a explicat, ci doar o mașină a departamentului, fără însemne, pe care o folosea. Un Chevrolet nou-nouț nu știu ce tip, mare, elegant și liniștit. Lăsase motorul în ralanti și aerul condiționat pornit, așa că înăuntru era răcoare. Am ieșit din curtea asfaltată și am tăiat-o prin cuștile din sârmă pentru vehicule. La ieșirea din ultima cușcă, Roscoe a rotit volanul și am pornit-o cu viteză pe șosea. Botul mașinii s-a înălțat, iar spatele a coborât pe suspensiile moi. Nu m-am uitat înapoi. Stăteam acolo și mă simțeam bine. Ieșirea din pușcărie e unul din sentimentele plăcute ale vieții. Așa cum e și faptul că nu știi ce-ți rezervă ziua de mâine. Așa cum e și să rulezi liniștit pe un drum însorit, cu o femeie frumoasă la volan.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, am zis după ce-am parcurs cam un kilometru și jumătate. Povestește-mi.

Mi-a relatat o poveste destul de clară și acceptabilă. Ea și Finlay au început să-mi verifice alibiul vineri seara, târziu. În sala întunecată a secției de poliție. Doar două veioze de birou aprinse. Teancuri de coli. Cești de cafea. Cărți de telefon. Doar ei doi, călare pe telefoane și ronțâind la creioane. Cu voci scăzute. Punând întrebări, cu răbdare. O scenă pe care o trăisem și eu de o mie de ori.

Au sunat la Tampa și la Atlanta și înainte de miezul nopții au dat de un pasager din autobuzul cu care venisem și de casierul de la casa de bilete de la autogara din Tampa.

Amândoi și-au amintit de mine. Pe urmă, l-au găsit și pe șoferul autobuzului. Care a confirmat că a oprit la pasarela de la Margrave ca să mă lase să cobor, vineri dimineața la orele opt. Cam pe la miezul nopții, alibiul meu se arăta a fi beton, exact așa cum spusesem. Sâmbătă dimineața, a sosit de la Pentagon un fax referitor la dosarul meu militar. Treisprezece ani din viața mea, reduși la câteva pagini de fax făcute sul. Acum mi se părea viața altcuiva, dar a avut darul să-mi susțină povestea. Finlay a fost impresionat. În sfârșit, amprentele mele au revenit de la baza de date a FBI-ului. Neobositul computer le identificase pe la două și jumătate dimineața. Armata Statelor Unite, amprente luate cu ocazia încorporării, cu treisprezece ani în urmă. Alibiul meu era solid, iar trecutul meu se confirma.

— Finlay a fost mulțumit, mi-a spus Roscoe. Ești cine spui că ești, iar joi, la miezul nopții, erai la o distanță de vreo șase sute cincizeci de kilometri de aici. Astea erau niște puncte câștigate. L-a sunat din nou pe medicul legist, ca să se asigure că nu-și schimbase părerea în privința orei decesului, dar nu, era tot miezul nopții.

Am clătinat din cap. Finlay era un tip extrem de precaut.

— Și care-i treaba cu mortul? am spus. L-ai verificat din nou amprente?

N-a răspuns, fiind concentrată să depășească un camion de fermă. Primul vehicul pe care-l vedeam într-un sfert de oră. Apoi s-a uitat la mine și a încuviințat din cap.

— Finlay mi-a zis că vrei ca eu să le verific, a spus. Dar de ce?

— S-au întors prea repede pentru un rezultat negativ, am răspuns.

— Prea repede?

— Mi-ai spus că există un sistem piramidal, așa-i? Primii zece, apoi, primii o sută, pe urmă, primii o mie, și așa mai departe, până jos, corect?

A încuviințat din nou din cap.

— Să luăm exemplul meu, am spus. Eu sunt în baza de date, dar destul de jos, aproape de bază. Tocmai mi-ai zis că a fost nevoie de paisprezece ore ca să ajungă până la mine, așa-i?

— Așa-i. Am trimis amprente tale pe la douăsprezece și jumătate ziua, și identificarea s-a făcut la două și jumătate noaptea.

— Așa, am spus. Paisprezece ore. Așadar, dacă a fost nevoie de paisprezece ore ca să se ajungă la baza piramidei, trebuie să treacă mai mult până când se epuizează toată baza de date. E logic, nu?

— Corect.

— Dar ce s-a întâmplat cu amprente mortului? am spus. Cadavrul i-a fost găsit la opt dimineața, așa încât amprente au fost trimise pe la cât? Opt și jumătate, cel mai devreme. Dar Baker deja îmi spunea că nu s-a găsit nici o corespondență cu amprente din baza de date încă de pe când vorbeau cu mine, la două și jumătate, îmi amintesc ora fiindcă m-am uitat la ceasul de perete. Asta înseamnă doar șase ore. Dacă a fost nevoie de paisprezece ore ca să se afle că sunt în baza de date, cum putea să ia doar șase ore ca să se spună că mortul nu e acolo?

— Dumnezeule! a spus ea. Ai dreptate. De bună seamă că Baker a încurcat borcanele. Finlay a luat amprente, iar Baker le-a trimis. Probabil că a greșit scanările. Trebuie să lucrezi cu mare grijă, altfel nu se transmit clar. Iar dacă scanarea nu e clară, computerul încearcă să o descifreze, după care trimite înapoi răspunsul că e indescifrabilă. Baker trebuie să se fi gândit că asta însemna un rezultat negativ. Codurile sunt similare. În orice caz, le-am trimis din nou, la prima oră. O să primim vestea cât de curând.

Ne-am continuat drumul spre est și Roscoe mi-a spus că ea l-a împins pe Finlay să mă scoată de la Warburton imediat, de ieri după-amiază. Finlay acceptase bombănind, dar era o problemă. A trebuit să aștepte până astăzi fiindcă ieri după-amiază Warburton era ca și închis. Cei de-acolo i-au spus lui Finlay că avusese loc o încăierare la baie. Un

pușcăriaș murise, un altul a rămas fără un ochi și a izbucnit o răzmeriță în toată regula, un război între albi și negri.

Stăteam lângă Roscoe și priveam în depărtare linia orizontului. Omorâsem un individ și îl lăsasem chior pe altul. Acum trebuia să mă confrunt cu propriile sentimente. Dar nu prea simțeam cine știe ce. De fapt, chiar nimic. Nici vinovăție, nici remușcări. Absolut deloc. Mă simțeam ca și cum urmărisem prin baie doi gândaci și călcasem pe ei. Dar cel puțin gândacul e o făptură rațională, rezonabilă, oarecum evoluată. Pe câtă vreme Arienii din baia pușcăriei erau mai răi decât gândăniile. Îl bușisem pe unul dintre ei în beregată și tipul se sufocase din pricina laringelui zdrobit. Ei și, mare pagubă! El începuse, nu? Faptul că mă atacase echivalase cu deschiderea unei uși interzise. Ce pândea în spatele acelei uși fusese problema lui. Riscul lui. Dacă nu i-a plăcut, n-ar fi trebuit să deschidă nenorocita aia de ușă. M-am uitat la Roscoe.

— Mulțumesc, am spus. Serios. Ai muncit din greu ca să mă ajuți.

Roșind, mi-a alungat mulțumirile cu un mic gest și a condus mașina mai departe. Începea să-mi placă tare mult de ea. Dar probabil că nu îndeajuns încât să mă oprească să mă cărăbănesc din Georgia de îndată ce aş fi avut prilejul. Poate c-aş mai fi rămas o oră sau două, după care aş fi rugat-o să mă ducă cu mașina până la cea mai apropiată autogara.

— Aş vrea să te scot la un restaurant, am spus. Ca un fel de masă de mulțumire.

Ea s-a gândit la propunerea mea preț de vreo patru sute de metri, după care mi-a zâmbit.

— Bine, a spus.

Făcu la dreapta pe drumul regional și acceleră spre sud, spre Margrave, trecând pe lângă restaurantul nou și cochet al lui Eno.

NOUĂ

Am rugat-o să treacă pe la secție ca să-mi iau de acolo geanta cu lucrurile și cu banii. Pe urmă am mers mai departe și m-a lăsat în centrul orașului Margrave, după ce-am stabilit să ne întâlnim peste vreo două ore la secția de poliție. În arșița aprigă a dimineții de duminică, stăteam pe trotuar și îi făceam cu mâna. Mă simțeam mult mai bine. Eram din nou în mișcare. Aveam de gând să verific povestea cu Blind Blake, apoi să merg la restaurant cu Roscoe și, în fine, să plec naibii din Georgia și să nu mă mai întorc niciodată.

Așa că o vreme m-am plimbat prin orășel, făcând lucruri pe care ar fi trebuit să le fac vineri după-amiază. Dar nu prea aveai ce să vezi. Vechiul drum regional tăia așezarea în două, de la nord la sud, și cale de aproape patru cvartale căpătase numele de Strada Principală. Pe lungimea celor patru cvartale se aflau mici magazine și birouri, față în față de o parte și de alta a străzii, fiind separate de mici alei de serviciu care duceau în spatele clădirilor. Am văzut o băcănie mică, o frizerie, un magazin de haine, un cabinet medical, unul de avocatură și un cabinet stomatologic. În spatele clădirilor comerciale era o parcare cu garduri din uluci și arbori ornamentali. Pe stradă, prăvăliile și birourile aveau copertine întinse deasupra trotuarelor largi. Pe trotuare se vedeau bănci, dar erau neocupate. Tot orașul părea părăsit. Duminică dimineața, la mulți kilometri depărtare de oriunde.

Strada Principală mergea șnur spre nord, trecând pe lângă câteva sute de metri de parcuri, până la secția de poliție și secția de pompieri, iar dincolo de acestea, la vreo opt sute de metri, se afla restaurantul lui Eno. La câțiva kilometri dincolo de Eno drumul cotea spre vest, spre Warburton, unde se afla pușcăria. La nord de intersecția aceea, drumul regional nu mai întâlnea nimic semnificativ până ajungeai la depozite și la intersecția cu autostrada, la douăzeci și trei de kilometri de locul unde mă aflam.

La marginea sudică a orașului am văzut un mic parc rural cu o statuie din bronz și un drum rezidențial ce se îndepărta spre vest. M-am dus până acolo și am văzut un mic indicator verde pe care scria „Beckman Drive”. Strada lui Hubble. N-am prea putut să văd până mai în josul străzii pentru că aproape imediat cotea la stânga și la dreapta ca să ocolească un mic scuar înverzit în mijlocul căruia trona o biserică din lemn mare, vopsită în alb. Biserica era înconjurată de cireși, iar în jurul gazonului se aflau mașini vopsite în culori discrete, parcate în șiruri ordonate. Aproape că deslușeam sunetele profunde ale orgii și vocile oamenilor care cântau.

Statuia din părculeț era a unui tip pe care-l chema Caspar Teale, care făptuise nu știu ce chestie cam cu vreo sută de ani în urmă. Mai mult sau mai puțin vizavi de Beckman Drive, de cealaltă parte a părculețului, se afla o altă stradă rezidențială, care ducea spre est, cu un magazin universal singuratic la colț. Iar asta era tot. Nu era cine știe ce de capul acestui orășel. Nu se întâmplau prea multe. Mi-au trebuit mai puțin de treizeci de minute ca să văd cam tot ce avea de oferit așezarea. Dar era cel mai imaculat oraș pe care-l văzusem vreodată. Era ceva uluitor. Fiecare clădire era nou-nouță sau recent renovată. Drumurile erau netede ca-n palmă, iar trotuarele erau curate și lipsite de denivelări. Nici o groapă în asfalt, nici o crăpătură, nici o ridicătură. Magazinele și birourile arătau de parcă erau vopsite în fiecare săptămână. Parcelele cu gazon sau arbuști plantați erau tunse milimetric. Statuia din bronz a bătrânului Caspar Teale arăta de parcă în fiecare dimineață o lustruia cineva. Vopseaua de pe biserică lucea atât de tare încât mă dureau ochii când mă uitam la ea. Steagurile fâlfâiau pretutindeni, umplând aerul de albul scânteietor, alături de unduirile roșii și albastre în lumina

soarelui. Întreaga așezare era atât de ordonată, încât nu te-ai fi simțit deloc în largul tău dacă ai fi lăsat pe undeva vreo urmă de noroi.

Magazinul de la colțul sud-estic avea la vânzare genul de mărfuri care oferea un foarte bun pretext ca să fie deschis duminică dimineața. Deschis, dar nu și aglomerat. Nu era nimeni înăuntru, în afară de tipul de la casă. Dar aveau cafea. M-am așezat la tejghea și am comandat o cană mare, cumpărând și ziarul de duminică.

Președintele continua să ocupe prima pagină. Acum se afla în California. Le explica furnizorilor din industria apărării de ce vaca lor de mulș întârcase după cincizeci de ani glorioși. Încă se mai simțeau efectele undei de șoc de după anunțul de la Pensacola cu privire la Garda de Coastă. În seara zilei de sâmbătă, ambarcațiunile acesteia reveneau în porturi. Fără o reîmprospătare a fondurilor, refuzau să mai iasă în larg. Toți redactorii ziarului erau agitați din pricina asta.

M-am oprit din lectură și am ridicat privirea în momentul când am auzit ușa deschizându-se. O femeie a intrat și s-a așezat pe taburetul situat la capătul opus al tejghelei. Era mai în vârstă decât mine: să fi avut vreo patruzeci de ani. Avea pielea foarte palidă. Atât de palidă, încât ai fi zis că-i luminoasă. Mișcările îi erau încărcate de o tensiune nervoasă. Îi vedeam tendoanele ca niște sfori subțiri de la încheieturile mâinilor. Citeam pe fața ei un soi de încordare înfiorătoare. Băiatul din spatele tejghelei s-a apropiat de ea și femeia a comandat o cafea cu o voce atât de scăzută, încât abia dac-am auzit-o, cu toate că era destul de aproape și încăperea era liniștită.

N-a stat prea mult. A apucat să bea jumătate din cafea, privind pe fereastră tot timpul. Deodată, un camion mare și negru a oprit afară și femeia s-a cutremurat. Era un camion nou-nouț și era evident că nu cărase niciodată vreo încărcătură. Am apucat să-l zăresc pe șofer în momentul când s-a aplecat în interior ca să deschidă ușa. Era un tip cu înfățișare de om dur. Destul de înalt. Lat în umeri și cu ceafa groasă. Brunet. Brațele lungi și musculoase erau acoperite de păr negru. Să fi avut vreo treizeci de ani. Femeia palidă s-a dat jos de pe scaun ca o fantomă și a rămas o clipă pe loc. A înghițit o dată. Când a deschis ușa magazinului, am auzit bolboroseala unui motor puternic, în ralanti. Femeia s-a urcat în camion, dar acesta nu s-a mișcat din loc. A rămas nemișcat, lângă bordură. M-am întors cu taburet cu tot ca să-l privesc în față pe băiatul de la tejghea.

— Cine-i tipa? l-am întrebat.

S-a uitat la mine de parc-aș fi fost de pe altă planetă.

— Aia e doamna Kliner, a spus. N-ai auzit de familia Kliner?

— Am auzit de ei, am spus. Sunt venit de curând în oraș. Kliner are depozitele alea de lângă autostradă, așa e?

— Exact, a spus băiatul. Și o mulțime de alte chestii. Domnul Kliner e mare și tare în zonă.

— Serios? am spus.

— Păi da. Ai auzit de fundație?

Am clătinat din cap. Mi-am terminat cafeaua și am împins spre el cana ca s-o umple.

— Kliner a înființat Fundația Kliner, mi-a explicat tipul. Orașul a avut de câștigat în mai multe privințe. A venit aici acum cinci ani și, de atunci, parcă a fost tot timpul Crăciunul.

Am încuviințat din cap.

— Și doamna Kliner asta, ce-i cu ea? l-am întrebat.

A clătinat din cap în timp ce-mi umplea cana.

— E o femeie bolnavă, a spus. Foarte bolnavă. Foarte palidă, ai văzut? Aproape albă. E foarte bolnavă. S-ar putea să aibă tuberculoză. Am văzut oameni bolnavi de tuberculoză care arătau ca ea. Înainte, arăta foarte bine, dar acum parcă ar fi o ființă

crescută într-o pivniță. În orice caz, e o femeie foarte bolnavă, asta e cât se poate de sigur.

— Cine-i tipul din camion? am întrebat.

— Fiul vitreg, a spus. Băiatul lui Kliner din prima căsătorie. Doamna Kliner e a doua nevastă. Am auzit că nu se înțelege prea bine cu băiatul.

A dat scurt din cap dându-mi de înțeles că pusese capăt conversației. S-a dus mai încolo ca să lustruiască o mașinărie cromată de la celălalt capăt al tejghelei. Camionul negru continua să aștepte afară. Eram de acord cu părerea vânzătorului că femeia arăta precum ceva crescut într-o pivniță. Parc-ar fi fost o orhidee rară, privată de lumină și de substanțe nutritive. Dar nu eram de acord cu ideea că ar fi bolnavă. Nu credeam că are tuberculoză. Credeam că suferă de altceva. Ceva pe care-l mai văzusem de vreo câteva ori în viață. Mi se părea că suferă de o teroare teribilă. Ce anume îi provoca acea teroare nu știam. Și nici nu voiam să știu. Nu era problema mea. M-am ridicat și am pus o bancnotă de cinci dolari pe tejghea. Vânzătorul mi-a dat restul numai în monede. Nu avea bancnote de un dolar.

Camionul era tot acolo, staționat lângă bordură. Șoferul stătea aplecat cu pieptul lipit de volan, privind într-o parte, dincolo de mama sa vitregă, direct către mine.

În spatele tejghelei, chiar în fața mea, era o oglindă. Arătam exact ca unul care călătorise toată noaptea cu autobuzul și apoi petrecuse două zile la pușcărie. Mi-am zis că trebuie să mă ferchezuiesc nițel înainte s-o scot pe Roscoe la restaurant. Băiatul de la tejghea m-a văzut cum căzusem pe gânduri.

— Încearcă la frizerie, a spus el.

— Duminică? am spus eu.

Băiatul a ridicat din umeri.

— Aia sunt tot timpul acolo, a spus el. La prăvălia lor nu e niciodată închis de-a binelea. Dar nici deschis de-a binelea nu e.

Am dat din cap și am ieșit pe ușă afară. Am văzut un grup de oameni care tocmai ieșiseră din biserică, mai schimbau o vorbă, două pe gazon și se urcau în mașini. Restul orașului continua să fie părăsit. Dar camionul negru era tot lângă bordură, chiar la ieșirea din magazin. Iar șoferul continua să se holbeze la mine.

Am mers spre nord prin soare, iar camionul s-a pus în mișcare, cu aceeași viteză ca și mine. Tipul de la volan stătea tot aplecat în față, privind într-o parte. Am întins pasul, iar camionul a accelerat și el. Deodată, m-am oprit din mers, iar vehiculul greoi m-a depășit. Am rămas nemișcat. În mod evident, tipul de la volan a decis că mersul în marșarier nu făcea parte din obligațiile lui. Așa că a apăsat pedala accelerației și a plecat de acolo cu un zgomot asurzitor. Am săltat din umeri și mi-am văzut de drum. Am ajuns la frizerie. M-am aplecat pe sub copertina vărgată și am încercat ușa. Era descuiată. Am intrat.

Ca toate celelalte lucruri din Margrave, și frizeria arăta nemaipomenit. Fotoliile vechi și armăturile erau lustruite și întreținute cu mare grijă. Avea dotările la care toată lumea renunțase cu treizeci de ani în urmă. Pentru ca acum toată lumea să le vrea din nou.

Acum se plătește o avere pentru așa ceva fiindcă recrează felul în care oamenii și-ar dori să arate America. Felul în care cred că arăta pe vremuri. E, cu siguranță, felul în care credeam că arăta pe vremuri. Stăteam în curtea vreunei școli din Manila sau München și-mi închipuiam întinderi de gazon verde, copaci, steaguri și o frizerie cu armături cromate, exact ca asta.

Funcționarea frizeriei era asigurată de doi bătrâni negri. Stăteau și ei pe-acolo. Nici închis de-a binelea, nici deschis cum se cuvine. Dar mi-au dat de înțeles că or să mă servească. Cu alte cuvinte, dacă tot intrasem, iar ei erau acolo, de ce nu? Și cred că mai și arătam ca un caz care trebuia rezolvat urgent. Le-am cerut să-mi facă tot tacâmul. Un bărbierit, un tuns, un prosop fierbinte și lustruirea pantofilor. Ici și colo, pe pereți, erau

înramate prime pagini ale ziarelor. Titluri de-o șchioapă. Moartea lui Roosevelt. Sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial. Asasinarea lui JFK. Martin Luther King ucis. Un vechi aparat de radio de masă, cu carcasă din lemn de mahon, transmitea o muzică plină de căldură. Ziarul de duminică stătea frumos împăturit pe o banchetă de lângă vitrină.

Cei doi bătrânei au amestecat apă cu săpun într-un castronaș, au ascuțit briciul pe cureaua specială, au clătit pământul de bărbierit. M-au înfășurat în prosoape și s-au apucat de treabă. Unul dintre ei mă bărbiera cu briciul. Celălalt, stătea prin preajmă, fără să facă mare lucru. Mi-am zis că poate urma să intre în joc mai târziu. Tipul care se ocupa de mine a început să trăncănească, așa cum fac bărbierii. Mi-a spus povestea afacerii sale. Cei doi erau prieteni încă din copilărie. Întotdeauna au trăit aici, în Margrave. Au început ca bărbieri încă de dinainte de-al Doilea Război Mondial. Și-au făcut ucenicia în Atlanta. Au deschis salonul împreună, când amândoi erau tineri. L-au mutat în acest amplasament când vechiul cartier a fost demolat. Mi-a relatat povestea ținutului din perspectiva bărbierului. Mi-a înșirat personalitățile care se așezaseră pe aceste fotolii vechi. Mi-a povestit despre tot felul de oameni.

— la zi-mi despre cei din familia Kliner, am spus.

Era el un tip vorbăreț, dar întrebarea mea i-a închis gura. S-a oprit din treabă și s-a gândit la ea.

— Nu pot să te ajut la întrebarea asta, nici vorbă de-așa ceva, a spus el. Asta-i un subiect pe care preferăm să nu-l discutăm aici. Cel mai bine ar fi să mă întrebi de altcineva.

Am ridicat din umeri pe sub giulgiul din prosoape.

— Bine, am spus. Ați auzit vreodată de Blind Blake?

— De el am auzit, asta-i sigur, a răspuns bătrânul. Despre nenicu' ăsta putem să discutăm, nici o problemă.

— Excelent. Ce puteți să-mi spuneți?

— Venea pe-aici, din când în când, cu mult timp în urmă, a spus. Născut în Jacksonville, Florida, așa se zice, imediat dincolo de granița dintre state. Obişnuia să pornească la drum de acolo, știi, până pe-aci, până-n Atlanta, ajungea tocmai în nord, la Chicago, după care făcea cale-ntoarsă, până aci. Se întorcea prin Atlanta, pe-aci, și se ducea acasă. Da' să știi că era altfel atunci. Nu erau autostrăzi, nici automobile, cel puțin pentru un negru sărac și pentru prietenii lui. Nu puteai decât să mergi pe jos sau cu trenurile de marfă.

— L-ai auzit vreodată cântând? l-am întrebat.

S-a oprit din nou din treabă și s-a uitat la mine.

— Nenică, io am șaptespatru de ani, a spus. Asta se-ntâmpla când eram un țănc. Noi vorbim aici de Blind Blake. Âi de teapa lui cântau prin baruri. Când eram mic, nu intram io prin baruri, că altfel o luam pe cocoasă rău de tot. Ar trebui să vorbești cu partenerul meu de-aici. E mult mai bătrân ca mine. Se poate să-l fi auzit cântând, numai că s-ar putea să nu-și mai amintească fiindcă nu prea-și mai aduce aminte de multe. Nici măcar ce-a mâncat de dimineață. Am dreptate? Hei, prietene, ce-ai mâncat la micul dejun?

Celălalt moșneguț s-a apropiat mișcându-se cu încetineală și s-a rezemat de chiuvea învecinată cu a mea. Era un bătrânel gârbovit, cu pielea de culoarea radioului din lemn de mahon.

— Nu știu ce-am mâncat la micul dejun, a spus el. Nu știu nici măcar dacă am mâncat ceva la micul dejun. Dar ascultați ce vă spun. Oi fi eu bătrân, dar adevărul e că bătrânii își amintesc unele lucruri foarte bine. Nu chestii recente, înțelegi, chestii mai de demult. Trebuie să-ți închipui că memoria e ca o găleată veche, știi? Când ai umplut-o cu chestii vechi, nu mai ai cum să bagi ceva nou înăuntru. Nu mai ai cum, pricepi? Așadar, nu-mi mai aduc aminte chestiile noi fiindcă găleata e plină cu chestii care s-au întâmplat cu mult timp în urmă. Înțelegi ce-ți spun io acilea?

— Sigur că-nțeleg, am spus. Deci atunci, de mult, l-ai auzit vreodată cântând?

— Pe cine? a întrebat el.

M-am uitat, pe rând, la amândoi. Voiam să mă asigur că nu eram victima unei rutine bine exersate.

— Pe Blind Blake, am spus. L-ai auzit vreodată cântând?

— Nu, nu l-am auzit niciodată, a spus bătrânul. Dar soră-mea l-a auzit. Am o soră care are peste nouăzeci de ani, că n-o mai iartă Dumnezeu. Încă mai trăiește. A cântat și ea pe atunci și a cântat cu bătrânul Blind Blake de mai multe ori.

— Serios? am spus. A cântat cu el?

— Fără doar și poate, a spus bătrânul cocârjat. A cântat cam cu toți cei care treceau pe aici. Trebuie să știi că orașul ăsta vechi se afla chiar pe drumul principal care ducea la Atlanta. Vechiul drum regional cobora pe aci și ajungea în sud, în Florida. Era singura rută de la nord la sud care trecea prin Georgia. Bine-nțeles, acum ai autostrada care trece prin apropiere și nu mai oprește nimeni aici, așa cum ai și avioane și alte alea. Margrave nu mai e important acum, fiindcă nimeni nu mai trece prin orașul ăsta.

— Vasăzică Blind Blake poposea pe-aici? l-am readus eu la subiectul care mă interesa. Și sora matală a cântat cu el?

— Toată lumea poposea pe-aci, a spus el. Partea de nord a orașului era o îngrămădeală de baruri și de pensiuni la dispoziția celor aflați în trecere. Toate grădinile astea bibilite care se-ntind de-aci și până la secția de pompieri sunt pe locul în care se aflau pe atunci barurile și pensiunile. Toate au fost demolate între timp, dacă nu s-au prăbușit ele singure. De multă vreme n-au mai fost bani de câștigat din afacerea asta. Dar pe atunci era un cu totul alt oraș. Tot timpul intrau și ieșeau din oraș șuvoaie de oameni. Muncitori, țărani, negustori ambulănți, luptători, lucrători cu ziua, camionagii, muzicieni. Toți oamenii ăștia poposeau pe-aci, cântau, și soră-mea era și ea pe-acolo și cânta cu toți.

— Și crezi că și-l mai aduce aminte pe Blind Blake? l-am întrebat.

— Fără doar și poate, a spus bătrânul. Zicea că, după părerea ei, e cel mai mare cântăreț. Zicea că omul ăsta cânta mișto de tot. Da, mișto de tot.

— Și ce s-a întâmplat cu el? am spus. Știi cumva?

Bătrânul s-a gândit intens, scormonind printre amintirile care-și pierdeau din claritate. A clătinat capul cărunt de vreo două ori. Apoi a luat un prosop umed dintr-o cutie încălzită și mi l-a pus pe față. A început să mă tundă. A încheiat clătinând din cap cu un fel de siguranță.

— N-aș putea să-ți spun sigur, a zis el. Omul trecea pe-aci când și când. Îmi amintesc asta destul de bine. După vreo trei, patru ani, a dispărut. Eu am fost plecat la Atlanta o vreme, n-am fost aci ca să știu. Am auzit povestindu-se că nu știu cine l-ar fi ucis, poate chiar aici în Margrave, sau poate că nu. A intrat într-o încurcătură mare de tot și a mierlit-o.

Am mai stat o vreme să ascult radioul acela vechi. Apoi le-am dat o bancnotă de douăzeci de dolari și am ieșit grăbit pe Strada Principală. Am pornit spre nord. Era aproape de prânz și soarele ardea. Foarte cald pentru septembrie. Nimeni altcineva nu se mai plimba pe jos. Drumul cel negru își radia căldura spre mine. Blind Blake mersese pe drumul ăsta, poate chiar prin arșița de la amiază. Demult, când bărbierii ăștia bătrâni erau niște țânci, asta era artera care ducea spre nord, spre Atlanta, Chicago, slujbe, speranțe, bani. Arșița de la amiază n-ar fi oprit pe nimeni să ajungă acolo unde-și propusese. Dar acum drumul acela nu era decât o cale de acces secundară asfaltată, care nu mai ducea nicăieri.

Mi-a luat câteva minute de mers prin arșiță ca să ajung la secția de poliție. Am traversat gazonul primăvărat, trecând pe lângă altă statuie din bronz, și am tras de ușa masivă din sticlă de la intrare. Am pășit în răcoarea din interior. Roscoe mă aștepta, rezemată de biroul de recepție. În spatele ei, în sala principală a secției, îl vedeam pe Stevenson vorbind agitat la telefon. Roscoe era palidă și părea foarte îngrijorată.

— Am mai găsit un cadavru, a spus ea.

— Unde? am întrebat-o.

— Tot la depozit, a spus. De data asta, în cealaltă parte a drumului, sub intersecția suspendată cu autostrada.

— Cine l-a găsit? am întrebat.

— Finlay. S-a dus acolo azi-dimineață, să mai scotocească, sperând să găsească ceva care să ne ajute în povestea cu primul cadavru. Ceva care să ne fie de folos, da? Și uite c-a mai găsit unul.

— Știți cine e ăsta? am întrebat-o.

A clătinat din cap.

— Neidentificat, a spus. La fel ca și primul.

— Unde e Finlay acum? am întrebat-o.

— S-a dus să-l aducă pe Hubble, a spus. Crede că Hubble s-ar putea să știe ceva despre asta.

Am încuviințat din cap.

— De cât timp era ăsta acolo? am spus.

— De vreo două-trei zile. Finlay zice că e posibil ca joi noaptea să fi avut loc o dublă omucidere.

Am încuviințat din nou. Hubble știa într-adevăr ceva. Asta era tipul pe care-l trimisese ca să se întâlnească cu detectivul înalt, ras în cap. Nu-și dădea seama cum de scăpase. Dar se pare că, până la urmă, tipul nu scăpase.

Am auzit o mașină în parcare de afară, apoi ușa mare de la intrare s-a deschis. Finlay și-a vârât capul înăuntru:

— La morgă, Roscoe, a spus el. Și tu, Reacher.

Am mers după el afară, în arșiță. Ne-am urcat cu toții în sedanul fără însemne polițienești al lui Roscoe. Am lăsat mașina lui Finlay în locul în care o parcase. Roscoe conducea. Eu m-am așezat pe bancheta din spate. Finlay stătea pe locul din dreapta șoferului, întors în așa fel încât să poată vorbi cu amândoi deodată. Roscoe a scos mașina din parcare a secției și a luat-o spre sud.

— Nu l-am găsit pe Hubble, a spus Finlay, uitându-se la mine. Nu e nimeni acasă la el. Ți-a spus cumva că are de gând să plece pe undeva?

— Nu, am spus. Nici un cuvântel. Abia dac-am vorbit în weekendul ăsta.

Finlay a mormăit către mine.

— Trebuie să aflu ce știe despre toată povestea asta. E o treabă cât se poate de gravă, iar el știe ceva legat de ea, asta e sigur. Ce ți-a spus despre asta, Reacher?

N-am răspuns. Nu eram încă sigur de partea cui eram. De partea lui Finlay, probabil, dar, dacă Finlay începea să-și bage nasul în povestea în care era amestecat Hubble, omul ăsta, împreună cu întreaga lui familie, erau ca și morți. Nu încăpea nici o îndoială în privința asta. Așa că mi-am zis că trebuie să-mi păstrez imparțialitatea și să-mi iau cât mai repede tălpășița de-acolo. Nu voiam să fiu amestecat.

— Ai încercat să-l prinzi pe mobil? l-am întrebat.

Finlay a bombănit și a clătinat din cap.

— E oprit, a spus. O voce de pe robot a intrat pe fir și mi-a spus.

— A trecut pe-aici ca să-și ia ceasul de mână? l-am întrebat.

— Ce să-și ia?

— Ceasul, am spus. Vineri a lăsat la Baker un Rolex de zece mii de dolari. Când Baker îi puneia cătușele pentru călătoria la Warburton. A venit să și-l ia?

— Nu, a spus Finlay. Nimeni nu m-a anunțat.

— OK, am spus. Reiese c-a avut de rezolvat o treabă urgentă pe undeva. Fiindcă nici măcar un căcănar ca Hubble n-ar fi în stare să uite de un ceas de zece mii de dolari, nu-i așa?

— Ce treabă urgentă? a întrebat Finlay. Ce ți-a spus despre asta?

— Nu mi-a spus absolut nimic. Așa cum ți-am mai zis, abia dacă am vorbit.

Finlay s-a uitat la mine urât.

— Nu face pe deșteptul cu mine, Reacher. Până pun mâna pe Hubble, o să te rețin pe tine și-o să te pisez la cap pân-o să-mi spui ce ți-a spus. Și nu-mi veni cu prostia că și-ar fi ținut gura tot weekendul, fiindcă oamenii ca el nu fac așa niciodată. Eu știu asta și tu știi asta, așa că nu face pe deșteptul cu mine, bine?

M-am mulțumit să ridic din umeri. Nu riscam să mă aresteze din nou. Poate că reușeam să iau un autobuz din locul unde era situată morga. Trebuia să amân prânzul cu Roscoe. Păcat.

— Deci care-i povestea cu ăsta? l-am întrebat.

— Cam aceeași ca și la celălalt, a spus Finlay. Se pare că s-a întâmplat în același timp. ăsta n-a mai fost burdușit după ce-a fost împușcat, dar probabil că a făcut parte din același incident.

— Vasăzică nu știi cine e?

— Îl cheamă Sherman, a spus. În afară de asta, n-am nici o idee.

— la povestește-mi, am zis.

Întrebam din obișnuință. Finlay s-a gândit o clipă. L-am văzut cum ia hotărârea să-mi răspundă. Ca și cum am fi fost parteneri.

— Bărbat alb, neidentificat, a spus el. La fel ca și la primul caz, fără acte, fără portofel, fără semne distinctive. Dar ăsta avea un ceas de mână din aur, gravat pe spate: *Lui Sherman, cu drag, Judy*. Să fi avut vreo treizeci, treizeci și cinci de ani. Greu de spus, pentru că a stat acolo timp de trei zile și l-au cam ronțăit animăluțele. l-au dispărut buzele și ochii, dar mâna dreaptă i-a rămas întreagă fiindcă i-a stat îndoită sub corp, așa că am putut să-i iau niște amprente ca lumea. Le-am transmis în urmă cu o oră și, dacă avem noroc, poate iese ceva din asta.

— Rănile de la împușcături? l-am întrebat.

Finlay a încuviințat din cap.

— Pare a fi vorba de aceeași armă, a spus. Calibru mic, gloanțe cu impact exploziv. Se pare că primul glonț l-a rănit doar și a fost în stare să fugă. A mai fost lovit de două ori, dar a reușit să se ascundă sub autostradă. A căzut și a sângerat până a murit. N-a mai fost bătut fiindcă nu l-au mai găsit. Asta e impresia mea.

M-am gândit la cele relatate. Trecusem pe acolo pe la orele opt, în dimineața zilei de vineri. Exact printre două cadavre.

— Și crezi că-l chema Sherman? am spus.

— Avea numele gravat pe ceas, a replicat Finlay.

— Poate că nu era al lui, am spus. Poate că l-a furat. Sau l-a moștenit, ori l-a cumpărat de la o prăvălie de amanet, ori l-a găsit pe stradă.

Finlay s-a mulțumit să mormăie din nou. Ajunsesem probabil la mai bine de șaisprezece kilometri spre sud de Margrave. Roscoe păstra o viteză susținută pe vechiul drum regional. Deodată a încetinit și a cotit pe brațul stâng al unei bifurcații, care ducea drept spre orizontul îndepărtat.

— Unde naiba mergem? am întrebat.

— La spitalul regional, a spus Finlay. E la Yellow Springs. Al doilea orașel spre sud, față de Margrave. Nu mai avem mult.

Am mers mai departe. Yellow Springs a devenit o pată în ceața provocată de arșiță la orizont. Spitalul se afla chiar la marginea orașului, o clădire mai mult sau mai puțin izolată. Așezat acolo de mult, când bolile erau molipsitoare și oamenii bolnavi trebuia să fie izolați. Era un spital mare, un furnicar de clădiri întinse și joase răspândite pe o suprafață de aproape un hectar. Roscoe a încetinit și a cotit pe aleea de la intrare. Am trecut legănându-ne peste limitatoarele de viteză și ne-am croit drum spre un grup de clădiri așezate mai în spate. Morga era un șopron lung, cu o ușă mare, care era deschisă. Ne-am oprit la o distanță apreciabilă de ușă și am lăsat mașina în curte. Ne-am uitat unul la celălalt și am intrat.

Un membru al personalului medical ne-a întâmpinat și ne-a condus într-un birou. S-a așezat la o masă metalică și le-a făcut semn lui Finlay și Roscoe să ia loc pe niște taburete. Eu m-am rezemat de o teighea, între un computer și un fax. Nu era o unitate cu un buget generos. Fusesse echipată cu zgârcenie, în urmă cu câțiva ani. Totul era vechi, uzat și în neorânduială. Foarte diferit față de secția de poliție de la Margrave. Omul de la birou părea obosit. Nici bătrân, nici tânăr, cam de-o vârstă cu Finlay. Halat alb. Părea a fi genul de om pe a cărui judecată n-ai fi pus prea mare preț. Nu s-a prezentat. A considerat de la sine înțeles că știm cine e și cu ce se ocupă.

— Ce pot să vă spun, oameni buni? a zis el.

S-a uitat pe rând la noi. Aștepta. Și noi ne-am uitat la el.

— A fost vorba de același incident? a întrebat Finlay.

Tonurile lui grave de Harvard păreau nelalocul lor în biroul ăla ponosit. Celălalt a ridicat din umeri.

— Abia de o oră am primit al doilea cadavru, a spus el. Dar aș zice că e același incident. Aproape sigur s-a folosit aceeași armă. În ambele cazuri pare să fi fost vorba de gloanțe explozive de calibru mic. Gloanțele au avut viteză redusă, s-ar părea că pistolul a avut amortizor.

— Calibru mic? am spus. Cât de mic?

Doctorul și-a îndreptat către mine privirea obosită.

— Nu sunt expert în arme de foc, a spus el. Dar aș merge pe un douăjdoi. Atât de mic mi se pare. Aș zice că avem de-a face cu gloanțe de calibrul douăzeci și doi, cu impact exploziv. Să luăm, de exemplu, capul primului tip. Două răni mici și neregulate la intrare și două răni mari și urâte la ieșire, caracteristice gloanțelor explozive.

Am încuviințat din cap. Așa se comportă un glonț exploziv. Pătrunde și, în momentul impactului, se aplatizează. Devine un gogoloi de plumb cam cât o monedă de douăzeci și cinci de cenți și se rostogolește prin țesutul în care a pătruns. La ieșire, provoacă o ditamai gaura, prin sfâșiere. Iar un glonț exploziv drăguț și lent de calibrul 22 se combină logic cu un amortizor. N-are rost să folosești un amortizor decât dacă viteza de ieșire din țeavă e subsonică. Altfel, glonțul provoacă propriul bubuit sonic pe traiectoria până la țintă, asemenea unui minuscul avion de vânătoare.

— Bun, am spus. Au fost uciși în locul unde-au fost găsiți?

— Fără îndoială, a răspuns tipul. Hipostaza e clară la ambele cadavre.

S-a uitat la mine. Ar fi vrut să-l întreb ce-i aia hipostază. Știam ce e, dar am simțit nevoia să fiu politicos. Așa că m-am arătat nedumerit.

— Hipostaza post-mortem, a spus. Lividitatea. Când mori, circulația se oprește, așa-i? Inima nu-ți mai bate. Sângele se supune legii gravitației. Se adună în partea de jos a corpului, în vasele situate cel mai jos, de regulă în capilarele minuscule din pielea de lângă podea sau suprafața pe care ai căzut. Celulele roșii se așază primele. Acestea pătează pielea în roșu. Apoi se coagulează, așa încât pata se fixează, ca la o fotografie. După câteva ore, petele devin permanente. Petele de pe corpul primului mort se potrivesc întru totul cu poziția sa din curtea din fața depozitului. A fost împușcat, a căzut

mort, a fost lovit într-un soi de frenezie dementă timp de câteva minute, după care a zăcut în acea poziție vreme de vreo opt ore. Nici o îndoială în privința asta.

— Ce părere ai de felul în care a fost burdușit? l-a întrebat Finlay.

Doctorul a clătinat din cap și a ridicat din umeri.

— N-am mai văzut niciodată așa ceva, a spus. Am citit prin revistele de specialitate, când și când. Un fel de dereglare psihică, evident. Nu ai cum să explici așa ceva. Pentru cel mort n-a avut nici o importanță. Nu l-a mai durut, fiindcă era mort. Așa că trebuie să-i fi provocat satisfacție celui care l-a lovit. O furie incredibilă, dublată de o forță uriașă. Rănile sunt cumplite.

— Și al doilea mort? a întrebat Finlay.

— A încercat să scape prin fugă, a spus doctorul. A fost împușcat în spate, de aproape, cu primul glonț, dar asta nu l-a doborât și a luat-o la fugă. A mai încasat două gloanțe pe traseu. Unul în ceafă și lovitura fatală în coapsă. l-a distrus artera femurală. A ajuns până la secțiunea supraînălțată a autostrăzii, după care a stat întins la pământ și a sângerat până a murit. Nici o îndoială în privința asta. Dacă n-ar fi plouat toată noaptea zilei de joi, cu siguranță că s-ar fi văzut dâra de sânge pe drum. Trebuie să se fi scurs prin zonă vreo cinci litri și jumătate de sânge, fiindcă e cât se poate de sigur că în cadavru nu mai e nici un strop.

Am rămas tăcuți cu toții. Mă gândeam la sprintul disperat peste drum al celui de-al doilea tip. Încercând să se adăpostească în vreme ce gloanțele îi sfâșiau carnea. Aruncându-se sub rampa autostrăzii și murind în fojgăiala tăcută a șobolanilor.

— Bun, a spus Finlay. Deci putem să presupunem cu siguranță că victimele au fost împreună. Trăgătorul face parte dintr-un grup de trei, îi ia prin surprindere, îl împușcă pe primul tip în cap de două ori, timp în care al doilea individ o ia la fugă și e lovit de trei gloanțe în timp ce fuge, corect?

— Presupuneți că au fost trei atacatori? a întrebat doctorul.

Finlay a dat din cap către mine. Era teoria mea, așa că a trebuit s-o explic.

— Trei tipuri de personalitate diferite, am spus. Un trăgător competent, un nebun cuprins de frenezie și un ascunzător incompetent.

Doctorul a dat din cap încet.

— Valabilă teorie, a spus el. Primul tip a fost lovit de la mică distanță, așa că poate ar trebui să presupunem că îi cunoștea pe atacatori și le-a permis să se apropie de el?

Finlay a încuviințat din cap.

— Trebuie să fi fost așa, a spus el. Cinci tipi care se întâlnesc. Trei dintre ei îi atacă pe ceilalți doi. Asta pare a fi o operațiune de proporții, nu?

— Știm cumva cine au fost agresorii? a întrebat doctorul.

— Nu știm nici măcar cine erau victimele, a spus Roscoe.

— Aveți vreo teorie în privința victimelor? l-a întrebat Finlay pe doctor.

— Nu în privința celui de-al doilea tip, în afara numelui gravat pe ceasul de la mână, a răspuns doctorul. Îl am pe masă abia de o oră.

— Deci, aveți teorii în ceea ce-l privește pe primul individ? a spus Finlay.

Doctorul a început să frunzărească niște însemnări de pe birou, dar i-a sunat telefonul. A răspuns și apoi a întins receptorul către Finlay.

— E pentru dumneata, a spus.

Finlay s-a aplecat în față și a preluat legătura. A ascultat un moment.

— Bine, a spus în receptor. Printează-l și trimite-l prin fax aici, te rog.

După care i-a înapoiat telefonul doctorului și și-a reluat poziția firească pe taburet. Avea pe față un început de zâmbet.

— Stevenson a fost la telefon, suna de la secție, a spus el. Avem în sfârșit identificarea amprentelor de la primul cadavru. Se pare că am procedat bine că le-am

trimis din nou. Stevenson le va trimite prin fax aici într-un minut, așa că spune-ne ce teorie ai, dom' doctor, și apoi o să le punem pe toate laolaltă.

Tipul obosit în halat alb a ridicat din umeri și a luat de pe birou o foaie de hârtie.

— În legătură cu primul tip? a spus el. Nu am prea multe amănunte. Cadavrul era într-o stare groaznică. Era înalt, bine făcut, avea capul ras. Principala chestie e legată de lucrările lui dentare. Se pare că tipul și-a reparat dinții cam prin toate părțile. O parte dintre lucrări sunt americane, unele par a fi americane, iar altele sunt de proveniență străină.

Aproape de șoldul meu, faxul a început să bipăie și să zumzăie. O foaie de hârtie subțire a foșnit în aparat.

— Deci, ce reiese de-aci? a întrebat Finlay. Că tipul era străin? Sau era un american care trăia în străinătate sau ce?

Foaia de hârtie subțire a început să iasă din aparat, acoperită cu un scris mărunț. Apoi aparatul s-a oprit și a tăcut. Am luat foaia și m-am uitat la ea. Apoi am mai citit o dată. Am înghețat. Nu-mi venea să cred. Cerul s-a prăbușit peste mine. M-am uitat lung la doctor și am început să vorbesc:

— A crescut în străinătate, am spus. Și-a reparat dinții acolo unde s-a aflat. Și-a rupt brațul drept când avea opt ani și l-a reparat în Germania. Și-a scos amigdalele într-un spital din Seul.

Doctorul a ridicat privirea către mine.

— Sunt în stare să spună toate astea pornind de la amprente? a întrebat el.

Am clătinat din cap.

— Omul ăla era fratele meu, am spus.

ZECE

Cândva am văzut un film realizat de cei de la Marină, despre expedițiile din regiunile polare. Mergeai pe un ghețar solid. Deodată, gheața se mișcă și se sparge. Niște presiuni de neimaginat în banchiză. O întreagă nouă geografie e forțată să iasă la suprafață. Denivelări masive în locuri care fuseseră plate. Râpe imense în spatele tău. Un lac nou răsărit în față. Lumea întreagă s-a schimbat într-o secundă. Așa mă simțeam în acel moment. Stăteam încremenit din pricina șocului pe masă, între fax și computer și mă simțeam ca un tip aflat într-o expediție la Polul Nord a cărei întreagă lume se schimbă dintr-odată.

M-au condus până la camera frigorifică din spate ca să fac o identificare oficială a cadavrului. Din față nu-i mai rămăsese mai nimic în urma împușcăturilor și toate oasele-i fuseseră frânte, dar i-am recunoscut cicatricea în formă de stea de pe gât. O căpătase pe când ne-am jucat cu o sticlă spartă, cu douăzeci și nouă de ani în urmă. Pe urmă m-au dus înapoi la secția de poliție din Margrave. De data asta, mașina a condus-o Finlay. Roscoe a stat cu mine în spatele mașinii și m-a ținut de mână tot drumul. Drumul a durat doar douăzeci de minute, dar în acel interval de timp am re trăit două vieți. Pe-a lui și pe-a mea. Fratele meu Joe. Cu doi ani mai mare ca mine. S-a născut la o bază din Extremul Orient, la finele erei Eisenhower. Apoi m-am născut eu, la o bază din Europa, exact la începutul erei Kennedy. După aceea am crescut împreună în toată lumea, în interiorul aceluia provizorat pe care familiile militarilor aflați în serviciu și-l creează. Viața nu însemna altceva decât să te muți în alt loc la intervale aleatorii și imprevizibile. Am ajuns până la faza în care ne simțeam aiurea dacă rămâneam în același loc mai mult de un semestru și jumătate. De mai multe ori, au trecut ani în șir fără să vedem iarna. Eram mutați din Europa la începutul toamnei ca să ne ducem undeva, în Pacific, iar vara o luam din nou de la capăt.

Prietenii noștri dispăreau întruna. Nu știu ce unitate era trimisă pe nu știu unde, și un grup de copii dispărea. Uneori, îi revedeam după câteva luni, într-un alt loc. Dar pe foarte mulți nu-i mai vedeam niciodată. Nimeni nu spunea vreodată „salut” sau „la revedere”. Pur și simplu erai acolo sau nu.

Pe urmă, pe măsură ce Joe și cu mine creșteam, am fost mutați de colo-colo și mai mult. Vietnamul a adus după sine o creștere și mai mare a frecvenței cu care armata își muta personalul pe tot globul. Viața a devenit o perindare fulgerătoare de baze militare. Niciodată nu aveam ceva al nostru. În avioanele de transport nu aveam voie decât cu câte o geantă de persoană. Am fost împreună în timpul acestei perindări timp de șaisprezece ani. Joe a fost singurul lucru constant din viața mea. Și l-am iubit ca pe un frate. Dar fraza aceasta avea un sens foarte precis. Așa cum au o bună parte din expresiile astea „standard”. Ca atunci când oamenii spun despre cineva că a dormit ca un bebeluș. Adică vor să spună că a dormit bine? Sau vor să spună că s-a trezit din zece-n zece minute tipând? L-am iubit pe Joe ca pe un frate, iar asta însemna o mulțime de lucruri în familia noastră. Adevărul e că niciodată n-am știut sigur dacă l-am iubit sau nu. Și nici el n-a știut sigur dacă mă iubea sau nu. Între noi era o diferență de doar doi ani, dar el se născuse în anii cincizeci, iar eu, în anii șaiszeci; iar asta se pare că a făcut ca diferența reală dintre noi să fie mult mai mare. Și, așa cum se întâmplă cu mai toți frații despărțiți de doar doi ani, ne călcam pe nervi cât cuprindea. Ne certam și ne dondăneam, așteptând cu țâfnă să creștem mari și să ne câștigăm independența. În cea mai mare parte a acelor șaisprezece ani, n-am știut dacă ne iubim sau ne urâm.

Dar aveam chestia aia specifică familiilor. Familia e unitatea ta. Bărbații din bazele militare erau instruiți în spiritul unei loialități desăvârșite față de unitățile lor. Era lucrul

esențial al vieților lor. Iar băieții îi copiau, transpunând în cadrul familiilor aceeași loialitate. Așa încât, chiar dacă uneori îți urai fratele, nu lăsați pe nimeni să-i facă vreun rău. Asta era chestia care ne unea pe Joe și pe mine. O loialitate necondiționată. Stăteam spate în spate în fiecare nouă curte de școală și scăpăm de belele împreună, folosindu-se de pumni. Am avut grijă de el, iar el a avut grijă de mine, așa cum fac frații. Timp de șaisprezece ani. N-a prea fost o copilărie normală, dar era singura copilărie de care urma să am parte. Iar Joe însemna și începutul și sfârșitul acestei copilării. Acum, cineva îl ucisese. Stăteam pe bancheta din spate a Chevrolet-ului de poliție și ascultam o voce minusculă care mă întreba ce naiba aveam de gând să fac în privința asta.

Finlay a condus direct prin Margrave și a parcat lângă secția de poliție. Exact la bordura de vizavi de marile uși din sticlă de la intrare. El și Roscoe s-au dat jos din mașină și m-au așteptat, așa cum mă așteptaseră Baker și Stevenson cu patruzeci și opt de ore în urmă. Am coborât și m-am alăturat lor în arșița de la prânz. Am stat acolo o clipă, apoi Finlay a tras de ușa masivă și am intrat în incintă. Am străbătut sala principală pustie, ca să ajungem în spate, în cabinetul spațios, cu mobilier din lemn de trandafir. Finlay s-a așezat la birou. Eu am stat pe același scaun pe care șezusem vineri. Roscoe a tras un scaun și l-a așezat lângă al meu. Finlay a deschis unul din sertarele biroului. A scos de acolo un casetofon. A trecut prin operațiunea de rutină de verificare a microfonului cu unghia. Apoi a încetat să se mai miște și s-a uitat la mine.

— Îmi pare foarte rău pentru fratele tău, a spus.

Am dat din cap, fără să spun nimic.

— Mă tem că va trebui să-ți pun o grămadă de întrebări, a spus.

Am dat din nou din cap. Îl înțelegeam. Mă aflasem în aceeași situație de o mulțime de ori.

— Cine ar putea fi ruda lui cea mai apropiată? a întrebat.

— Eu, am spus. Doar dacă nu s-o fi căsătorit fără să mă anunțe.

— Crezi că e posibil s-o fi făcut? m-a întrebat Finlay.

— Nu eram prea apropiați, am spus. Dar mă îndoiesc.

— Părinții voștri sunt morți?

Am încuviințat din cap. Finlay mi-a imitat gestul. M-a notat ca fiind ruda cea mai apropiată.

— Care era numele lui complet?

— Joe Reacher, am spus. Nu avea un al doilea nume.

— E cumva diminutivul de la Joseph?

— Nu, am spus. Era doar Joe. Așa cum numele meu e Jack. Tatălui nostru îi plăceau numele simple.

— OK, a spus Finlay. Mai mare sau mai mic?

— Mai mare, am spus.

I-am dat data de naștere a lui Joe. Cu doi ani mai mare ca mine.

— Deci avea treizeci și opt de ani?

Am dat din cap. Baker spusese că victima avea cam patruzeci de ani. Poate că Joe nu se ținuse bine.

— Îi știi cumva adresa actuală?

Am clătinat din cap.

— Nu, am spus. Undeva prin Washington. Cum spuneam, nu eram prea apropiați.

— Bun, a spus el din nou. Când l-ai văzut ultima oară?

— Acum vreo douăzeci de minute, am zis. La morgă.

Finlay a dat din cap cu blândețe.

— Înainte de asta?

— Cu șapte ani în urmă, am spus. La înmormântarea mamei.

— Ai vreo fotografie de-a lui?

— Ai văzut lucrurile din punga cu obiecte personale. Nu am nici o fotografie. A dat din cap din nou. A tăcut. Treaba asta i se părea dificilă.

— Poți să-mi faci o descriere a lui?

— De dinainte ca gloanțele să-i distrugă fața?

— Ne-ar putea fi de folos, să știi, a spus Finlay. Trebuie să aflăm cine l-a văzut prin preajmă, când și unde.

Am încuviințat din cap.

— Semăna cu mine, cred, am spus. Poate cu vreo doi centimetri mai înalt și cu vreo patru-cinci kile mai greu.

— Atunci putem să zicem că avea cam un metru și nouăzeci și opt de centimetri? a întrebat el.

— Exact, am spus. Și vreo nouăzeci de kile.

Finlay și-a notat conștiincios cifrele.

— Și se rădea în cap? m-a întrebat.

— Ultima oară când l-am văzut, nu, am spus. Avea păr.

— Cu șapte ani în urmă, așa-i? a spus Finlay.

Am ridicat din umeri.

— Poate că începuse să chelească. Poate că se jena din pricina asta.

Finlay a încuviințat din cap.

— Ce ocupație avea? a întrebat el.

— Ultima oară știu că lucra pentru Departamentul Trezoreriei, am spus. N-aș putea să-ți spun ce anume făcea pe-acolo.

— Ce pregătire avea? a întrebat. Era și el cadru militar?

Am încuviințat din cap.

— Spionaj militar, am spus. A stat pe tușă o vreme, după care a lucrat pentru guvern.

— Ți-a scris că se află aici, așa e? a întrebat Finlay.

— A pomenit de chestia cu Blind Blake, am spus. Nu mi-a spus ce l-a adus aici. Dar n-ar trebui să fie greu de aflat.

Finlay a dat din cap aprobativ.

— O să dăm câteva telefoane mâine, a spus. Până atunci, ești sigur că n-ai habar de ce a venit aici?

Am clătinat din cap. N-aveam absolut nici o idee de ce venise aici. Dar știam că Hubble avea habar. Joe fusese anchetatorul cel înalt, ras în cap și cu un nume de cod. Hubble îl adusese aici și Hubble știa exact de ce. Primul lucru pe care-l aveam de făcut era să-l găsim pe Hubble și să-l întreb asta.

— Și zici că n-ai dat de Hubble? l-am întrebat pe Finlay.

— Nu pot să-l găsim pe nicăieri, a spus. Nu e acasă la el, pe Beckman Drive, și nimeni nu l-a văzut prin oraș. Hubble știe totul despre întâmplarea asta, așa-i?

M-am mulțumit să ridic din umeri. Am simțit că trebuie să țin o parte din cărți cât mai aproape de piept. Dacă urma să fiu nevoit să-l strâng cu ușa pe Hubble în legătură cu un lucru despre care nu ar fi vrut să vorbească, preferam s-o fac de unul singur. Nu mă încânta deloc gândul ca Finlay să se uite peste umărul meu în timp ce-o făceam. Era posibil să i se pară că îl strângeam prea tare. Și, hotărât lucru, nu voiam să fiu nevoit să mă uit peste umărul lui Finlay. Nu voiam să las în seama lui strânsul cu ușa. Era posibil să mi se pară că nu strânge îndeajuns de tare. Și, în orice caz, Hubble ar fi vorbit cu mine mai ușor decât ar fi făcut-o cu un polițai. Parcursese deja jumătate din drum cu mine. Așadar, ce știa Hubble avea să rămână secretul meu. Cel puțin deocamdată.

— Habar n-am ce știe Hubble, am spus. Tu ești cel care susține că a cedat nervos.

Finlay a mârâit ceva și s-a uitat pe deasupra biroului la mine. Vedeam cum raționamentul lui se îndreaptă spre o nouă pistă. Eram destul de sigur care era pista.

Așteptasem să iasă la suprafață. În cazul unei omucideri, funcționează o regulă empirică. Se bazează pe numeroase statistici și pe multă experiență. Această regulă spune că, atunci când ai de a face cu moartea unui om, primul lucru pe care trebuie să-l faci e să-i cercetezi bine de tot familia. Pentru că al naibii de multe crime sunt opera rudelor. Soți, soții, fii. Și frați. Asta spunea teoria. Finlay văzuse această regulă confirmată de sute de ori în cei douăzeci de ani petrecuți la Boston. Acum îl vedeam cum încearcă s-o verifice aici, în Margrave. Aveam nevoie să-i tulbur aceste gânduri. Nu voiam să se gândească prea mult la această variantă. Nu voiam să-mi mai irosesc timpul într-o celulă. Consideram că o să am nevoie de acel timp pentru altceva.

— Ești mulțumit de alibiul meu, nu-i așa? am spus.

Își dădea seama unde bat. Ca și cum eram colegi în rezolvarea unui caz încâlcit. Mi-a adresat un zâmbet scurt.

— S-a verificat, a spus el. Te aflai în Tampa când toate astea au avut loc.

— În regulă, am spus. Și Morrison e mulțumit în privința asta?

— Nu știe nimic, a răspuns Finlay. Nu răspunde la telefon.

— Nu mai vreau greșeli de-astea, am spus. Umflatul ăla idiot a zis că m-a văzut acolo. Vreau să priceapă că treaba asta n-o să mai țină.

Finlay a încuviințat din cap. A ridicat telefonul de pe birou și a format un număr. Am auzit sunetul slab al apelului telefonic din casă. A sunat vreme îndelungată și s-a întrerupt când Finlay a pus receptorul în furcă.

— Nu e acasă, a spus. E duminică, nu?

Apoi a scos dintr-un sertar cartea de telefon. A deschis-o la litera H, căutând numărul lui Hubble de pe Beckman Drive. L-a format și a obținut același rezultat. Multe tonuri de apel și nimeni acasă. A sunat apoi pe mobil. O voce electronică a început să-i spună că telefonul era închis. A pus receptorul în furcă înainte ca mesajul automat să se încheie.

— O să-l aduc pe Hubble aici când o să-l găsesc, a spus Finlay. Știe lucruri pe care trebuie să ni le spună. Până atunci, nu prea am ce să fac, nu?

Am ridicat din umeri. Avea dreptate. Dăra pe care o urmărea se cam răcise. Singurul indiciu de care știa Finlay era panica pe care o manifestase Hubble vineri.

— Ce-ai de gând să faci, Reacher? m-a întrebat el.

— Să mă gândesc la asta, am spus.

Finlay m-a privit drept în față. Nu ostil, ci cu mare seriozitate, ca și cum ar fi încercat să comunice în același timp un ordin și o rugămintă, dintr-o singură privire severă.

— Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta, da? a spus. O să te simți foarte nasol și-o să vrei să vezi cum se face dreptate, dar nu vreau să aibă loc nici o acțiune independentă, s-a înțeles? E treaba poliției. Tu ești un civil. Lasă-mă pe mine să mă ocup, da?

Am ridicat din umeri și am încuviințat din cap. M-am ridicat și m-am uitat la amândoi.

— Mă duc să mă plimb, am spus.

I-am lăsat pe cei doi acolo și am trecut prin sala principală a secției. Am ieșit pe ușile de sticlă în după-amiaza dogoritoare. Am străbătut parcare și am tăiat-o pe gazonul larg din față, până la statuia din bronz. Era încă un omagiu adus lui Caspar Teale, cine naiba o mai fi fost și ăsta. Același tip ca și cel din parcul de la marginea sudică a orașelului. M-am rezemat de flancul metalic încălzit al statuii și am căzut pe gânduri.

Statele Unite sunt o țară uriașă. Milioane de kilometri pătrați. Cu o populație de aproape trei sute de milioane de locuitori. Nu-l mai văzusem pe Joe de șapte ani, la fel cum nici el nu mă văzuse pe mine, dar uite că ajunsese în aceeași localitate minusculă, la un interval de numai opt ore. Trecusem la o distanță de doar cincizeci de metri de locul unde zăcea cadavrul lui. Asta era o coincidență a naibii de mare. Era aproape de necrezut. Așa că Finlay îmi făcea un mare favor tratând-o ca pe o coincidență. Ar fi

trebuit să-mi demonteze alibiul. Poate că deja făcea acest lucru. Poate că deja telefona la Tampa, verificându-l încă o dată.

Dar n-avea ce să găsească, fiindcă era o coincidență. N-avea nici un rost să verifice din nou. Mă afluam în Margrave doar din cauza unei toane de ultim moment. Dacă m-aș mai fi uitat încă un minut la harta tipului ăla, autobuzul ar fi trecut de intersecție și aș fi uitat cu totul de Margrave. Aș fi ajuns în Atlanta și n-aș mai fi aflat nimic despre Joe. Poate că ar mai fi trecut încă șapte ani până să ajungă vestea la mine. Așa că n-avea nici un rost să-mi fac griji din cauza coincidenței. Singurul lucru pe care trebuia să-l fac era să decid ce naiba aveam să întreprind în privința asta. Aveam cam patru ani când mi-a intrat în cap chestia cu loialitatea. Dintr-odată mi s-a năzărit că trebuia să am grijă de Joe așa cum avea și el grijă de mine. După o vreme, a devenit o a doua natură, ca o chestie automată. Aveam tot timpul în cap ideea că trebuie să mă uit în jur și să mă asigur că e în siguranță. De multe ori ajungeam alergând în vreo curte de școală nouă și vedeam o gașcă de puști care încercau să-l bumbăcească pe nou-venitul cel slăbănog. Imediat mă repezeam într-acolo și-i puneam pe fugă, după ce bușeam câteva capete. După care mă întorceam la amicii mei și-mi continuam jocul cu mingea sau cine știe ce altceva. Îmi făcusem datoria, ca pe ceva de rutină. A fost o rutină care a durat doisprezece ani, de când am împlinit patru ani și până când a sosit în sfârșit vremea ca Joe să plece de acasă. Cei doisprezece ani în care a persistat rutina aceea trebuie să fi lăsat niște urme slabe în mintea mea, fiindcă pentru totdeauna după aceea am purtat cu mine un ecou al întrebării: „Unde-i Joe?” Din momentul în care a crescut și a plecat de acasă, nu prea mai conta unde era. Dar am fost mereu conștient de ecoul slab al acelei vechi rutine. În adâncul sufletului, am fost întotdeauna conștient că trebuie să sar în apărarea lui, dacă era nevoie.

Numai că acum era mort. Nu mai era nicăieri. Stăteam rezemat de statuia din fața secției de poliție și ascultam vocea firavă din capul meu care spunea: ar trebui să faci ceva în privința asta.

Ușa secției de poliție s-a deschis. Am mijit ochii prin arșiță și am văzut-o pe Roscoe ieșind. Soarele bătea din spate și îi lumina părul asemenea unui halou. S-a uitat în jur și m-a văzut rezemat de statuia din mijlocul gazonului. A pornit către mine. M-am desprins de metalul fierbinte.

— Ești bine? m-a întrebat ea.

— Da, sunt foarte bine, am spus.

— Ești sigur? a spus.

— N-o să-mi pierd mințile, am spus. Poate c-așa ar trebui, dar n-o să se-ntâmpale. Ca să fiu sincer, mă simt doar amorțit.

Era adevărat. Nu prea simțeam mai nimic. Poate că era un soi de reacție stranie, dar exact asta simțeam. N-avea nici un rost să neg.

— Bine, a spus Roscoe. Pot să te duc cu mașina undeva?

Poate că Finlay o trimisese să stea cu ochii pe mine, dar nu aveam de gând să obiectez prea mult la chestia asta. Așa cum stătea acolo, în soare, arăta nemaipomenit. Mi-am dat seama că de fiecare dată când mă uitam la ea îmi plăcea și mai mult.

— Vrei să-mi arăți unde locuiește Hubble? am întrebat-o.

O vedeam cum se gândește la propunerea mea.

— N-ar fi mai bine să lăsăm asta în seama lui Finlay? a spus.

— Vreau doar să văd dacă s-a întors acasă, am spus. N-o să-l mănânc. Dacă-i acolo, îl chemăm imediat pe Finlay. E bine așa?

— E bine, a spus. Apoi a săltat din umeri și a zâmbit: Să mergem.

Am făcut cale întoarsă împreună peste gazon și ne-am urcat în Chevrolet-ul de poliție care-i era repartizat. A pornit motorul și a scos mașina din parcare. A cotit la stânga și a

luat-o spre sud, prin orașelul desăvârșit. Era o splendidă zi de septembrie. Soarele strălucitor transformase orașul într-o așezare de basm. Trotuarele din cărămidă luceau, iar vopseaua albă era orbitoare. Orașul era liniștit și se prăjea în arșița zilei de duminică. Părăsit.

Roscoe a cotit la dreapta când a ajuns la micul parc rural și apoi a cotit pe Beckman Drive. A ocolit scuarul cu biserica în centru. Mașinile dispăruseră și locul era liniștit. Slujba se terminase. Beckman Drive a devenit o stradă rezidențială largă, mărginită de copaci, întinzându-se pe o ușoară pantă ascendentă. Dădea impresia de bogăție. Un loc răcoros, umbros și prosper. La asta se referă agenții imobiliari atunci când vorbesc despre locație. Nu puteam să văd casele. Erau situate mult în spate, la adăpostul unor taluzuri, acoperite cu iarbă, dincolo de gardurile vii înalte și de arborii masivi. Aleile de acces șerpuiau până dispăreau din peisaj. Când și când, întrezăream câte un portic alb sau un acoperiș roșu. Cu cât mergeam mai departe, cu atât mai întinse erau proprietățile. Sute de metri între cutiile poștale. Arbori uriași, ajunși la maturitate. Un loc ce respira siguranță. Dar în același timp un loc cu povești ascunse îndărătul fațadelor acoperite de verdeață. În cazul lui Hubble, un fel de poveste disperată care-l determinase să apeleze la fratele meu. Un fel de poveste care provocase moartea fratelui meu. Roscoe încetini în dreptul unei cutii poștale albe și coti la stânga pe aleea de la numărul 25. Cam la un kilometru și jumătate de oraș, pe stânga, cu spatele spre soarele după-amiezii. Era ultima casă de pe șosea. Mai încolo, livezi de piersici se întindeau în pâcla cețoasă. Deplasându-ne cu viteză redusă, am urmat aleea șerpuitoare ce ocolea terasamentele și movilițele grădinilor. Casa nu era așa cum mi-o imaginasem, îmi închipuisem o clădire mare și albă, ca o casă normală, dar mai mare. Dar casa asta era mai frumoasă. Un palat. Era uriașă. Fiecare detaliu era scump. Întinderi de alei cu pietriș, suprafețe largi de gazon mătăsos, arbori imenși și splendizi, totul strălucea și scânteia în soarele dogoritor. Dar nu se vedea nici urmă de Bentley-ul negru pe care-l văzusem la închisoare. Părea că nu e nimeni acasă.

Roscoe a oprit mașina lângă ușa din față și ne-am dat jos. Era liniște. Nu auzeam nimic în afară de zumzetul greu specific arșiței de după-amiază. Am apăsât butonul soneriei și am bătut la ușă. Nici un răspuns dinăuntru. Ne-am uitat unul la celălalt, am ridicat din umeri și ne-am dus într-o parte a casei, călcând pe gazon. Erau hectare de iarbă și un rond din nu știu ce flori care înconjura un foișor situat în mijlocul grădinii. Apoi, o curte interioară spațioasă și o pantă acoperită cu gazon ce cobora lin spre o piscină uriașă. Apa era de un albastru intens în lumina soarelui. Simțeam mirosul de clor ce plutea în aerul fierbinte.

— Asta da reședință, spuse Roscoe.

Am încuviințat din cap. Mă întrebam dacă fratele meu fusese pe-acolo.

— Se-aude o mașină, a spus Roscoe.

Ne-am întors în fața casei la timp ca să vedem Bentley-ul negru oprind. Din el se dădu jos femeia blondă pe care o văzusem plecând cu Hubble de la închisoare. Era însoțită de doi copii. Un băiat și o fetiță. Asta era familia lui Hubble. Pe care o iubea nebunește. Dar el nu era acolo, cu ei.

Blonda părea s-o cunoască pe Roscoe. S-au salutat și Roscoe a făcut prezentările. Blonda mi-a strâns mâna și mi-a spus că o cheamă Charlene, dar că puteam să-i spun Charlie. Avea o înfățișare de femeie înstărită, înaltă, suplă, cu oase sănătoase, îmbrăcată cu grijă, bine îngrijită. Dar fața ei trăda destulă inteligență încât să-mi placă de ea. În timp ce-mi strângea mâna, zâmbea, dar zâmbetul acela ascundea tensiune nervoasă.

— Mă tem că n-a fost cel mai reușit weekend din viața mea, a spus ea. Dar se pare că vă sunt foarte îndatorată, domnule Reacher. Soțul meu mi-a spus că i-ați salvat viața în pușcărie.

A rostit cuvintele pe un ton glacial, care nu-mi era adresat. Era adresat acelor

circumstanțe care-o forțau să folosească cuvintele „soț” și „pușcărie” în aceeași propoziție.

— Nici o problemă, am spus. Unde e domnul?

— Se ocupă de niște afaceri, mi-a spus Charlie. Îl aștept să vină mai încolo.

Am încuviințat din cap. Țsta fusese planul lui Hubble. Îmi spusese că o s-o aburească cu nu știu ce poveste după care-o să-ncerce să potolească lucrurile. M-am întrebat dacă Charlie voia să vorbească despre asta, dar copiii stăteau tăcuți lângă ea și-mi dădeam seama că n-o să vorbească în prezența lor. Așa că am zâmbit larg către ei. Speram că asta o să-i intimideze și-o să-i facă să fugă de-acolo, așa cum mi se întâmplă de obicei cu copiii, dar cei doi mi-au răspuns tot printr-un zâmbet larg.

— El e Ben, a spus Charlie. Iar ea e Lucy.

Erau niște copii frumoși. Fetița mai avea încă aspectul dolofan al copiilor mici. Îi lipseau dinții din față. Părul frumos, de culoarea nisipului, era prins în codițe. Băiatul nu era cu mult mai mare decât surioara lui. Avea o constituție plăpândă și o față gravă. Nu era genul de huligan certăreț, așa cum sunt unii băieți. Era o pereche de copii drăguți. Politicoși și liniștiți. Amândoi au dat mâna cu mine și apoi s-au retras lângă mama lor. M-am uitat la cei trei și aproape că vedeam norul îngrozitor care atârna deasupra lor. Dacă Hubble nu era precaut, putea să le-aducă moartea tuturor, așa cum o provocase pe-a fratelui meu.

— Ce ziceți de-un pahar de ceai cu gheață? ne-a întrebat Charlie.

Stătea acolo, cu capul aplecat într-o parte, ca și cum ar fi așteptat un răspuns. Să fi avut vreo treizeci de ani, cam de aceeași vârstă cu Roscoe. Dar avea purtările unei femei bogate. Cu o sută cincizeci de ani în urmă, ar fi fost stăpâna unei mari plantații.

— Da, am spus. Mulțumesc.

Copiii au fugit să se joace undeva, iar Charlie ne-a poftit să intrăm pe ușa din față. Nu prea-mi ardea de ceai cu gheață, dar voiam să mai zăbovesc prin preajmă, în cazul în care Hubble s-ar fi întors. Voiam să-l prind la o discuție între patru ochi vreme de cinci minute. Voiam să-i pun câteva întrebări presante, înainte ca Finlay să-i amintească de Codul Miranda.

Era o casă nemaipomenită. Imensă. Frumos mobilată. Luminoasă și înviorătoare. Zugrăvită în nuanțe răcoroase de crem și tonuri de galben solar. Flori. Charlie ne-a condus în foișorul din grădină pe care îl văzusem de afară. Parcă era o imagine dintr-o revistă. Roscoe s-a dus cu ea s-o ajute să pregătească ceaiul. M-au lăsat singur în încăpere. Mă simțeam stingher. Nu eram obișnuit cu casele. Aveam treizeci și șase de ani, dar niciodată nu locuisem într-o casă. O mulțime de locuințe cazone și un dormitor teribil de gol pe malul fluviului Hudson, pe vremea când eram student la Academia Militară West Point. În așa ceva locuisem. Ca un extraterestru hidos, am stat pe perna înflorată a unei sofale din răchită și am așteptat. Stingher, amorțit, în zona aceluia câmp mort dintre acțiune și reacție.

Cele două femei s-au întors cu ceaiul. Charlie ducea o tavă din argint. Era o femeie bine făcută, dar nici nu se putea compara cu Roscoe, care avea în ochi o sclipire ca o scânteie electrică, făcând-o pe Charlie să pară aproape invizibilă. Apoi s-a întâmplat ceva. Roscoe s-a așezat lângă mine pe canapeaua din nuiele. Când s-a așezat, mi-a împins piciorul într-o parte. Fusese un gest aproape întâmplător, dar era foarte intim și familiar. O terminație nervoasă amorțită s-a trezit deodată la viață și a strigat către mine: și ei îi place de tine. Și ei îi place de tine. O trădase felul în care-mi atinsese piciorul.

M-am întors în timp și am revăzut lucrurile în acea lumină nouă. Felul în care-mi luase amprente și-mi făcuse fotografiile. Faptul că mi-a adus cafea. Zâmbetul și felul cum îmi făcuse cu ochiul. Râsul ei. Cum lucruse vineri noaptea și sâmbăta ca să mă scoată de la

Warburton. Cum venise cu mașina până acolo ca să mă ia. Cum m-a ținut de mână după ce-am văzut trupul zdrobit al fratelui meu. Faptul că mă adusese cu mașina până aici. Și ei îi plăcea de mine.

Dintr-odată, m-am simțit bucuros că mă dădusem jos din autobuzul ăla blestemat. Că luasem acea decizie nebunească în ultima clipă. M-am relaxat. Mă simțeam mai bine. Vocea firavă din capul meu s-a potolit. Chiar în clipa aceea nu aveam nimic de făcut. Urma să vorbesc cu Hubble când urma să sosească. Până atunci, aveam de gând să stau pe sofa alături de o femeie brunetă, arătoasă și prietenoasă, îmbrăcată într-o cămașă moale din bumbac. Necazurile aveau să înceapă foarte curând. Așa se întâmpla mereu.

Charlie Hubble s-a așezat vizavi de noi și a început să toarne ceaiul rece din carafă. Mirosul de lămâie și de mirodenii s-a împrăștiat în încăpere. Mi-a surprins privirea și mi-a zâmbit la fel de tensionat ca și mai înainte.

— În mod normal, în acest moment, te-aș fi întrebat dacă ți-a plăcut vizita în orașelul nostru, a spus ea uitându-se la mine, încordată și zâmbitoare.

Nu-mi venea în minte nici o replică la spusele ei. M-am mulțumit să ridic din umeri. Era limpede că Charlie nu știe nimic. Credea că soțul ei fusese arestat din pricina unei erori. Nu pentru că fusese atras într-un soi de încurcătură nasoală care tocmai omorâse doi oameni. Unul dintre ei fiind fratele străinului căruia se străduia să-i zâmbească. Roscoe a salvat conversația și cele două femei au început să facă schimb de impresii, ca să treacă vremea. Eu stăteam acolo, beam ceai și îl așteptam pe Hubble. Dar acesta n-a apărut. Deodată conversația a murit și am fost nevoiți să plecăm. Charlie se foia ca și cum ar fi avut lucruri de făcut. Roscoe și-a pus mâna pe brațul meu. Atingerea ei m-a ars ca un șoc electric.

— Să mergem, a spus ea. Te duc cu mașina înapoi în oraș.

Mi-a părut rău că nu rămâneam să-l aștept pe Hubble. M-a făcut să mă simt neloial față de Joe. Dar voiam să fiu singur cu Roscoe. Ardeam de nerăbdare. Poate că un fel de suferință înăbușită intensifica acest sentiment. Voiam să uit de problemele lui Joe până a doua zi. Mi-am spus că oricum n-aveam de ales. Hubble nu-și făcuse apariția. Nu puteam să fac nimic altceva. Așa că ne-am întors împreună la mașină și am mers înapoi pe aleea șerpuitoare, apoi am luat-o pe Beckman Drive. Clădirile s-au îndesit la capătul străzii. Am ocolit biserica, în fața noastră era micul parc cu statuia bătrânului Caspar Teale.

— Reacher? a spus Roscoe. O să mai stai pe-aici o vreme, nu-i așa? Până când lămurim povestea asta cu fratele tău?

— Cred că da, am spus.

— Unde o să stai? a întrebat ea.

— Nu știu, am răspuns.

A tras mașina lângă bordura de lângă gazon. A scos schimbătorul de viteze la punctul mort. Avea pe față o expresie blândă.

— Vreau să vii acasă cu mine, a spus ea.

Am simțit că-mi pierd mințile, dar ardeam de dorință așa că am tras-o spre mine și ne-am sărutat. Acel fabulos prim sărut. Senzația oferită de o gură nouă și nefamiliară, de păr, de gust și de miros. M-a sărutat îndelung și intens, ținându-se aproape de mine. Am făcut două pauze de respirație înainte să pornească din nou mașina spre locuința ei.

A parcurs în mare viteză vreo patru sute de metri pe o stradă ce începea de vizavi de Beckman Drive. Am văzut imaginea încețoșată a frunzișului de copaci în lumina soarelui când a cotit brusc pe aleea ei. Pneurile au scrâșnit când a oprit. Ne-am dat jos nu se mai știe cum și am alergat spre ușă. A descuiat cu cheia și am intrat. Ușa s-a închis și înainte să se audă declicul încuietorii, era din nou în brațele mele. Ne-am sărutat și am mers împleticindu-ne în camera de zi. Era cu vreo treizeci de centimetri mai scundă și nu mai atinge pământul cu picioarele.

Ne-am smuls unul altuia hainele de-ai fi zis că luaseră foc. Era o femeie splendidă. Un

trup ferm și puternic, cu niște forme de vis. Cu pielea mătăsoasă. M-a tras în jos, la podea, printre gratiile de lumină fierbinte ce veneau dinspre fereastră. A fost o frenezie. Eram prinși în vârtoarea pasiunii și nimic nu ne putea opri. Ai fi zis că vine sfârșitul lumii. Ne-am oprit cutremurați și am zăcut gâfâind. Eram scăldați în sudoare. Total epuizați. Stăteam înțeleștați într-o îmbrățișare aprigă. Apoi s-a desprins de mine și m-a tras în sus. Ne-am sărutat din nou și ne-am dus împleticindu-ne în dormitor. A dat la o parte așternutul și ne-am prăbușit în pat. Ne-am ținut unul pe celălalt în brațe și am căzut într-o toropeală profundă și plăcută. Eram dărâmat. Aveam senzația că oasele și tendoanele mele sunt din cauciuc. Stăteam întins în patul altcuiva și alunecam către o stare situată mult dincolo de relaxare. Pluteam. Trupul cald al lui Roscoe era cuibărit lângă mine. Respiram prin părul ei. Mâinile noastre dezmiardau leneș contururi nefamiliare.

M-a întrebat dacă vreau să mă duc să găsesc un motel. Sau să rămân acolo cu ea. Am râs și i-am spus că singura cale să scape de mine în acel moment era să se ducă la secție și să ia de acolo o carabină, cu care să mă amenințe. I-am spus că s-ar putea ca nici așa să n-aibă succes. A chicotit și s-a lipit și mai strâns de mine.

— N-aș lua o pușcă, a șoptit ea. Aș lua niște cătușe, te-aș lega de pat și te-aș ține aici pentru totdeauna.

Am moțait toată după-amiaza. Seara, pe la șapte, am sunat la Hubble acasă. Tot nu se întorsese. I-am lăsat lui Charlie numărul de telefon al lui Roscoe, rugând-o să-i spună lui Hubble să mă sune de îndată ce ajunge acasă. Ne-am omorât timpul pe toată durata serii și am adormit buștean la miezul nopții. Hubble n-a mai sunat.

Luni de dimineața eram vag conștient de faptul că Roscoe se pregătea să meargă la slujbă. Am auzit dușul și am știut că m-a sărutat cu gingășie și apoi s-a așternut liniștea, în aerul încins și imobil al încăperilor. Am dormit până după nouă. Telefonul n-a sunat, ceea ce a fost bine, fiindcă aveam nevoie de un răgaz în care să gândesc în liniște. Aveam de luat niște decizii. M-am întins în patul cald al lui Roscoe și am început să răspund la întrebarea pe care mi-o puneă din nou glasul firav din mintea mea.

Ce aveam de gând să fac în privința lui Joe? Răspunsul mi-a venit cu mare ușurință. Știam că așa va veni. Știam că aștepta acolo de când am stat la morgă, lângă trupul zdrobit al lui Joe. Era un răspuns foarte simplu. Aveam să-l susțin. Să duc la bun sfârșit ceea ce începuse. Indiferent despre ce era vorba. Indiferent de ce presupunea asta.

Nu întrevedeam nici o dificultate majoră. Hubble era singura legătură pe care o aveam, dar totodată era și singura legătură de care aveam nevoie. Omul avea să coopereze. Se bizuise pe Joe ca să-l ajute să scape. Acum avea să se bizuie pe mine. Urma să-mi ofere ceea ce îmi trebuia. Șefii lui erau vulnerabili vreme de o săptămână. Cum zisese el? O breșă larg deschisă până duminică? Mă voi folosi de ea ca să-i distrug. Eram hotărât. Nu puteam să fac altfel. Nu puteam să las asta în seama lui Finlay. Finlay n-ar înțelege toți anii ăia de istorie. Finlay n-ar fi de acord cu genul de pedepse care erau necesare. Finlay n-ar putea înțelege adevărul simplu pe care-l învățasem de la vârsta de patru ani: nu îi faci mizerii fratelui meu. Așa că asta era treaba mea. Era ceva între mine și Joe. Era o datorie.

Stăteam în patul cald al lui Roscoe și evaluam situația. Urma să fie un proces simplu. Mai simplu, nici că se putea. Să pun mâna pe Hubble nu avea să fie dificil. Știam unde locuiește. Îi știam numărul de telefon. M-am întins, am zâmbit și m-am umplut de o energie febrilă. M-am dat jos din pat și am găsit cafeaua. De carafă era sprijinit un bilețel: „Luăm prânzul devreme la Eno? Pe la unsprezece? Lasă-i-l pe Hubble lui Finlay, da?” În loc de semnătură, bilețul se încheia cu o mulțime de pupici și un mic desen cu o pereche de cătușe. L-am citit și am zâmbit când am văzut desenul, dar n-aveam de gând să i-l las pe Hubble lui Finlay. În nici un caz. Hubble era sarcina mea. Așa că am căutat din nou numărul și am sunat la Beckman Drive. Nu era nimeni acasă.

Mi-am turnat o cană de cafea și m-am dus până în camera de zi. Afară soarele lumina orbitor. Era o nouă zi caniculară. M-am plimbat prin casă. Era o locuință mică. O cameră de zi, o bucătărie care ținea loc și de sufragerie, două dormitoare, o baie și o baie de serviciu. Totul era foarte nou și foarte curat. Decorat într-o manieră simplă, elegantă. Așa cum mă și așteptam de la Roscoe. Un stil simplu și elegant. Câteva obiecte de artă navajo, niște covoare îndrăznețe, pereți albi. Probabil că fusese prin New Mexico și-i plăcuse.

Era liniștit și plăcut. Avea un rack stereo, câteva discuri și casete, mai suave și melodioase decât hărmălaia pe care o numesc eu muzică. M-am dus în bucătărie și mi-am mai turnat niște cafea. Am ieșit în spatele casei. Acolo era o curte mică, cu gazon bine îngrijit și niște plante perene sădite acolo de curând. Talaș din coajă de copac împrăștiat pe jos ca să sufoce buruienile și cherestea negeluită la marginea zonelor plantate. Stăteam în soare și-mi beam cafeaua.

Apoi m-am dus din nou în casă și am mai format o dată numărul lui Hubble. Nici un răspuns. Am făcut duș și m-am îmbrăcat. Roscoe avea o cabină de duș mică, cu capul de duș montat la înălțime joasă și săpunuri feminine în savonieră. Am găsit un prosop în dulap și un pieptene pe comodă. Dar n-am găsit nici un aparat de ras. M-am îmbrăcat și am clătit cana de cafea. Am încercat din nou numărul lui Hubble de la telefonul din bucătărie. L-am lăsat să sune îndelung. Nimeni nu era acasă. M-am gândit să o rog pe Roscoe să mă ducă până acolo după prânz. Nu puteam să aștept la nesfârșit. Am încuiat ușa din spate și am ieșit în față.

Se făcuse cam zece și jumătate. Vreo doi kilometri până la localul lui Eno. O plimbare lejeră de o jumătate de oră prin soare. Era deja foarte cald. Urca binișor spre treizeci de grade. Toamna în Sud era un anotimp splendid. Am parcurs cei patru sute de metri până la Strada Principală de-a lungul unei alei în pantă cu șerpuiți blânde. Totul era frumos îngrijit. Peste tot vedeai arbori impunători de magnolia și flori întârziate prin arbuști.

Am cotit la magazinul universal și am luat-o pe Strada Principală. Trotuarele fuseseră măturate. Vedeam echipe de grădinari prin părculețe. Aranjau aspersoarele și cărau cu roaba diverse unelte din niște camioane verzi și cochete, pe care scria cu litere aurii: „Fundatia Kliner”. Doi indivizi vopseau gardul din țăruși. Când am ajuns la frizerie, le-am făcut cu mâna celor doi bărbieri bătrâni. Stăteau rezemați la intrare, ca și cum și-ar fi așteptat clienții. Mi-au răspuns la salut, iar eu mi-am văzut de drum.

Localul lui Eno mi-a apărut în față. Pereții din aluminiu lustruit luceau în lumina soarelui. Chevrolet-ul lui Roscoe se afla în parcare. Lângă el era camioneta neagră pe care-o văzusem în ziua precedentă lângă cafenea. Am ajuns la local și am intrat pe aceeași ușă pe care fusesem scos afară vineri, cu pușca lui Stevenson ațintită spre vintre și cu cătușele la mâini. Mă întrebam dacă personalul localului își va aduce aminte de mine. Mi-am zis că probabil or să-și aducă. Margrave era o localitate foarte liniștită, prin care treceau destul de puțini străini. Roscoe era într-un separeu, același în care șezusem și eu vineri. Era din nou îmbrăcată în uniformă și mi se părea că e cea mai sexy făptură de pe pământ. M-am dus la ea. Mi-a zâmbit cu tandrețe, iar eu m-am aplecat s-o sărut pe gură. A tras storul din vinilin al ferestrei. Pe masă erau două cești cu cafea. Am împins spre Roscoe una din ele.

Șoferul camionetei negre stătea la teighea. Tânărul Kliner, fiul vitreg al femeii palide. Rotise taburetul și stătea cu spatele la teighea. Ședea tolănit cu picioarele depărtate, cu coatele trase înapoi, cu capul sus, și mă fixa cu niște ochi aprinși. M-am întors cu spatele la el și am sărutat-o din nou pe Roscoe.

— Crezi că asta o să-ți distrugă autoritatea? am întrebat-o. Să fii văzută sărutându-te cu un vagabond care a fost arestat aici vineri?

— Probabil că da, a spus ea. Dar cui îi pasă?

Așa că am sărutat-o din nou. Tânărul Kliner se uita. Îi simțeam privirea în ceafă. M-am

întors ca să mă uit și eu la el. Mi-a susținut privirea preț de o secundă, după care s-a dat jos de pe taburet și a plecat. S-a oprit în prag și s-a mai uitat o dată urât la mine. După care s-a dus la camionetă și a plecat. Am auzit uruitul motorului și apoi în local s-a făcut liniște. Era puțină lume în restaurant, așa cum fusese și vineri. Vreo doi bătrâni și două chelnerițe. Erau aceleași femei ca și vineri. Amândouă blonde, una mai înaltă și mai solidă. În uniforme de chelnerițe. Cea mai scundă purta ochelari. Nu erau identice, dar semănau. Ca niște surori sau verișoare. Aveau pe undeva aceleași gene. Un oraș mic, în care distanțele cele mai mari se măsurau în câțiva kilometri.

— Am luat o decizie, am spus. Trebuie să aflu ce s-a întâmplat cu Joe. Așa că vreau să-mi cer scuze în prealabil, în cazul în care treaba asta o să vă încurce.

Roscoe a ridicat din umeri și mi-a zâmbit cu gingășie. Părea preocupată pentru mine.

— N-o să ne încurce, a spus. Nu are de ce.

Am băut din cafea. Era o cafea bună, mi-am amintit asta de vineri.

— Am obținut identificarea celui de-al doilea cadavru, a spus. Amprenteale lui s-au potrivit cu cele ale unui tip arestat în urmă cu doi ani în Florida. Se numea Sherman Stoller. Numele ăsta îți spune ceva?

Am clătinat din cap.

— N-am auzit niciodată de el, am spus.

Apoi pager-ul mic și negru agățat de cureaua ei începu să sune. Nu-l mai văzusem până atunci. Poate că nu era obligată să-l poarte decât în timpul programului. Micul aparat bip-ăia întruna, așa că întinse mâna la spate și-l opri.

— Dar-ar naiba, a spus. Trebuie să dau un telefon. Scuze. O să folosesc telefonul din mașină.

Am ieșit din separeu și am pășit înapoi ca să-i fac loc să treacă.

— Comandă și pentru mine ceva de mâncare, bine? a spus ea. Iau și eu ce iei tu.

— În regulă, am spus. Care din fete e chelnerița noastră?

— Aia cu ochelari, a spus ea.

Apoi a ieșit din local. Am văzut-o cum se apleacă spre mașină, ca să poată folosi telefonul. Apoi a început să gesticuleze către mine, din parcare. Mimând urgența. Explicându-mi prin gesturi că trebuie să plece și că eu să rămân pe loc. A sărit în mașină și a plecat spre sud. I-am făcut vag cu mâna, fără să fiu prea atent pentru că mă uitam la chelneriță. Aproape că mi se oprise respirația. Eu aveam nevoie de Hubble. Iar Roscoe tocmai îmi spusese că Hubble era mort.

UNSPREZECE

Mă uitam absent spre cele două chelnerițe blonde. Una dintre ele era cu vreo șapte-opt centimetri mai înaltă decât cealaltă. Poate și cu vreo șapte kilograme mai grea. Cu vreo doi ani mai vârstnică. Prin comparație, femeia mai scundă părea minionă. Arăta mai bine. Avea părul mai lung și mai deschis la culoare. Iar ochii din spatele ochelarilor erau mai frumoși. Ca pereche, chelnerițele erau asemănătoare, dacă le priveai superficial. Dar nu identice. Erau un milion de diferențe între ele. În nici un caz nu erau greu de distins una de cealaltă.

O întrebam pe Roscoe care era chelneriță noastră. Și cum îmi răspunsese? Nu zisese: aia mai mică sau cea cu părul mai lung, ori cea mai blondă, sau mai slabă, sau mai drăguță, sau mai tânără. Spusese: aia cu ochelari. Una dintre femei purta ochelari, cealaltă, nu. A noastră era aia cu ochelari. Purtatul ochelarilor era diferența cea mai mare dintre ele. Depășea în importanță toate celelalte diferențe. Celelalte erau diferențe graduale: mai înalt, mai greu, mai lung, mai scund, mai mic, mai drăguț, mai brunet, mai tânăr. Ochelarii nu erau o chestiune graduală. Una dintre femei purta ochelari, cealaltă, nu. O diferență absolută. Nici o confuzie. Chelneriță noastră era cea cu ochelari.

Asta văzuse Spivey vineri noaptea. Spivey sosise în buncărul de primire la câteva minute după ora zece. Cu o pușcă și un dosar în mâinile lui mari de țaran. Întrebuse care dintre noi e Hubble. Îmi amintesc vocea lui pițigăiată în liniștea buncărului. Întrebarea lui nu era motivată în nici un fel. De ce naiba să-i pese lui Spivey care dintre noi e unul și care e celălalt. Nu avea nevoie să știe. Și cu toate astea, întrebuse. Hubble ridicase mâna. Spivey l-a cercetat de sus până jos cu ochii lui mici, ca de șarpe. Văzuse că Hubble e mai mic, mai scund, mai slab, mai blond, mai chel și mai tânăr decât mine. Dar care a fost diferența majoră pe care a ținut-o minte? Hubble purta ochelari. Eu, nu. Cu rame mici, aurite. O diferență absolută. Spivey și-a spus în noaptea aia: „Hubble e ăla cu ochelari”.

Dar a doua zi de dimineață eu eram cel cu ochelari, nu Hubble. Fiindcă ochelarii cu rame aurii ai lui Hubble fuseseră făcuți zob de Roșcovani, la ieșirea din celula noastră. La prima oră a dimineții. Ochelarii cu rame mici, aurite dispăruseră. Iar eu luasem niște ochelari de soare de la unul dintre ei, ca trofeu. Îi luasem și uitasem de ei. M-am rezemat de chiuveta din baie ca să-mi cercetez fruntea dureroasă în oglinda din oțel. Am simțit ochelarii de soare în buzunar. I-am scos și mi i-am pus. Lentilele nu erau închise la culoare fiindcă se presupunea că reacționau la lumină. Arătau ca niște ochelari de vedere obișnuiți. Iar eu stăteam acolo cu ochelarii la ochi în momentul în care Arienii au dat buzna în baie. Spivey tocmai le spusese: găsiți-i pe băieții nou-veniți și uciideți-l pe ăla cu ochelari. Și își dăduseră silința. Își dăduseră toată silința să-l ucidă pe Paul Hubble.

Mă atacaseră pe mine pentru că descrierea pe care o primiseră a devenit dintr-odată o descriere greșită. Spivey raportase asta cu mult timp în urmă. Cei care îl asmuțiseră împotriva lui Hubble nu renunțaseră. Făcuseră o a doua tentativă. Iar a doua tentativă reușise, întregul departament de poliție fusese convocat în Beckman Drive. La numărul 25. Deoarece cineva descoperise acolo o scenă îngrozitoare. Un măcel. El era mort. Toți patru erau morți. Torturați și măcelăriți. Din vina mea. Pentru că nu mă gândisem îndeajuns de intens.

Am alergat la teighea. Am vorbit cu chelneriță noastră. Cea cu ochelari.

— Puteți să-mi chemați un taxi? am întrebat-o. Bucătarul se uita la noi dinspre trapa ce dădea în bucătărie. Poate că era chiar Eno. Scund și îndesat, cu părul brunet, început de chelie. Mai vârstnic ca mine.

— Nu, nu putem, a strigat el. Da' unde te trezești aici? La hotel? Amice, aici nu-i Waldorf Astoria. Vrei un taxi, n-ai decât să-ți cauți singur. Și să știi că nu ești prea binevenit aici. Aduci necazuri.

I-am aruncat o privire posomorâtă. Eram prea sleit ca să reacționez. Dar chelneriță a râs de el, punându-și mâna pe brațul meu.

— Nu-i dați atenție lui Eno, a spus ea. E un bătrânel morocănos, de-aia face așa. O să vă chem eu un taxi. Mergeți și așteptați în parcare, da?

Am așteptat afară, la șosea. Cinci minute. Taxiul a și apărut. Nou-nouț și curat-lacrimă, așa cum erau toate în Margrave.

— Încotro, domnule? a întrebat șoferul.

I-am dat adresa lui Hubble și a făcut o întoarcere largă, înceată, de la o margine la cealaltă a drumului regional. Am pornit înapoi către oraș. Am trecut de secția de poliție și sediul pompierilor. Parcarea de la poliție era pustie. Chevrolet-ul lui Roscoe nu era acolo. Nici o mașină de patrulare. Toate erau plecate. La Hubble acasă. Am cotit la dreapta când am ajuns la părculeț și am trecut de biserica liniștită. Am luat-o apoi pe Beckman Drive. Peste un kilometru și jumătate aveam să văd mașinile adunate ciucure la numărul 25. Mașinile de patrulare cu girofarurile aprinse. Mașinile fără însemne ale lui Finlay și Roscoe. O ambulanță, poate chiar două. Și medicul legist avea să fie acolo, adus din cabinetul lui sărăcăcios, de la Yellow Springs.

Dar strada era pustie. Am luat-o pe jos pe alea lui Hubble. Taxiul a întors și a pornit înapoi spre oraș. Apoi se făcu liniște. Acea liniște apăsătoare pe care o simți pe o stradă liniștită, într-o zi călduroasă și molcomă. Am ocolit malurile mari ale grădinii. Nu era nimeni acolo. Nici mașini de poliție, nici ambulanțe, nici țipete. Nici brancarde care să clămpăne, nici suspine de oroare. Nici fotografii de poliție, nici benzi care să îngrădească accesul. Automobilul Bentley mare și negru era parcat pe pietriș. Am trecut pe lângă el în drum spre casă. Ușa de la intrare s-a întredeschis. Charlie Hubble a ieșit alergând și țipând. Era cuprinsă de isterie, dar cel puțin trăia.

— Hub a dispărut! țipă ea.

Alergă pe pietriș și se opri în fața mea.

— Hub nu mai e, țipă ea. A dispărut. Nu-l mai găsesc.

Era doar Hubble, singur. Îl luaseră și-l aruncaseră pe undeva. Cineva găsisese cadavrul și sunase la poliție. Un apel telefonic, sufocat de emoție. Mașinile de poliție și ambulanțele acolo erau. Nu aici, pe Beckman Drive. Altundeva. Dar era doar Hubble, singur.

— Ceva nu e-n regulă, se văieta Charlie. Treaba asta cu pușcăria. Ceva nasol s-a întâmplat la bancă. Asta trebuie să fie. Hub a fost foarte stresat. Acum a plecat. A dispărut. Ceva s-a întâmplat, o știu.

Și-a închis ochii strâns și a început să țipe. Își pierduse cumpătul. Isteria puneă stăpânire pe ea. Nu știam cum să procedez.

— S-a întors astă-noapte, a țipat ea. Azi de dimineață încă mai era aici. I-am dus pe Ben și pe Lucy la școală. Iar acum a dispărut. Nu s-a dus la slujbă. A primit un telefon de la serviciu în care i se spunea să rămână acasă, iar servieta lui e tot aici, telefonul lui e și el aici, ca și haina și portofelul, în portofel sunt și cărțile de credit și permisul de conducere, iar cheile lui sunt în bucătărie. Ușa de la intrare era larg deschisă. Nu s-a dus la serviciu. Pur și simplu a dispărut.

Am rămas nemișcat. Paralizat. A fost târât afară din casă cu forța și ucis. Charlie s-a prăbușit în fața mea. Apoi a început să-mi vorbească în șoaptă. Șoaptele erau mai rele decât țipetele.

— Mașina lui e tot aici, mi-a șoptit ea. Nu se poate să se fi dus pe jos undeva. Niciodată nu se duce pe jos. Întotdeauna își ia Bentley-ul.

A arătat vag cu mâna spre spatele casei.

— Mașina lui Hub e verde, mi-a explicat ea. E încă în garaj. M-am uitat. Trebuie să ne ajuti. Trebuie să-l găsești, domnule Reacher, te rog. Te rog să ne ajuti. Hub e în pericol, știu asta. A dispărut. Mi-a zis că ai putea să ne ajuti. I-ai salvat viața. Mi-a zis că știi cum trebuie procedat.

Era isterică. Mă implora. Dar nu aveam cum s-o ajut. Avea să afle asta foarte curând. Îi vor aduce la cunoștință vestea cutremurătoare. Probabil că Finlay se va ocupa de asta. Probabil că la Boston o făcuse de o mie de ori. Avea demnitatea și gravitatea necesare. Îi va da vestea, sărind peste detalii, după care o va duce cu mașina la morgă ca să identifice cadavrul. Lucrătorii de la morgă vor fi înfășurat cadavrul cu straturi groase de pansament, ca să ascundă rănilor îngrozitoare.

— O să ne ajuti? m-a întrebat Charlie.

Am decis să nu aștept alături de ea și să mă duc la secție. Să aflui acolo detaliile referitoare la unde, când și cum se întâmplaseră lucrurile. Dar urma să revin împreună cu Finlay. Era greșeala mea, așa că trebuia să mă întorc.

— Rămâi aici, am spus. Trebuie să-mi împrumuți mașina.

A scotocit prin geantă și a scos acolo un mănunchi mare de chei, pe care mi le-a dat. Cheia de la mașină avea gravat pe ea un „B” mare. A încuviințat din cap cu un gest vag și a rămas pe loc. Eu m-am dus la Bentley și m-am așezat la volan. Am dat un pic înapoi și am cotit pe alea șerpuitoare. Am parcurs Beckman Drive în liniște. Am cotit la stânga pe Strada Principală, către secția de poliție.

Parcarea secției era plină cu mașini de patrulare și mașini fără însemne. Am lăsat mașina lui Charlie la bordură și am intrat în incintă. Toți cei de acolo forfoteau prin zona deschisă. I-am văzut pe Baker, Stevenson și Finlay. Am văzut-o și pe Roscoe. Am recunoscut echipa de rezervă de vineri. Morrison nu era acolo. Și nici omul de la birou. La tezgheaua lungă nu era nimeni. Toată lumea era năucă. Toți priveau absent, în gol. Îngroziți. Năuciți. Nimeni nu-mi vorbea. Se uitau cu niște ochi posomorâți. Nu își fereau privirea de mine, dar era ca și cum nu mă vedeau deloc. Domnea o liniște desăvârșită. În cele din urmă, Roscoe s-a apropiat de mine. Plânsese. Părea să aibă febră. M-a cuprins cu brațele și m-a ținut aproape.

— A fost îngrozitor, a spus și n-a mai vrut să zică nimic.

Am condus-o până la biroul ei și am așezat-o pe scaun. Am strâns-o de umăr și m-am dus către Finlay. Acesta stătea așezat la birou și se uita în gol. I-am făcut semn cu capul către biroul mare din spate. Simțeam nevoia să știu și Finlay era omul care avea să-mi spună. A venit după mine în birou. S-a așezat pe scaunul din fața mesei de lucru. Acolo unde șezusem eu vineri, cu cătușele la mâini. M-am așezat în spatele mesei. Inversaserăm rolurile.

L-am urmărit o vreme. Era zdruncinat de-a binelea. Am simțit cum îmi îngheață din nou sufletul. De bună seamă că Hubble fusese lăsat într-o stare înfrigorantă ca să obțină de la Finlay o reacție ca asta. Era un tip care petrecuse douăzeci de ani într-un oraș mare. Trebuie că văzuse tot ce era de văzut. Dar acum chiar că era zdruncinat. Ședeau acolo și-mi ardeau obraji de rușine. Sigur, Hubble, spusese eu, cred că ești în siguranță.

— Ia spune-mi, ce s-a întâmplat? am spus.

A făcut un efort ca să ridice capul și să se uite la mine.

— De ce ți-ar păsa? Ce a însemnat el pentru tine? O întrebare bună. Una la care nu puteam să răspund.

Finlay nu știa ce știam eu despre Hubble. Păstrasem tăcerea în privința asta. Așa că nu putea să priceapă de ce era Hubble atât de important pentru mine.

— Spune-mi și mie ce s-a întâmplat, am spus.

— A fost foarte nasol, a spus, nedorind să continue.

Starea omului mă îngrijora. Fratele meu fusese împușcat în cap. Două răni de ieșire

mari și urâte îl lăsaseră fără față. Apoi cineva îi transformase trupul într-un sac cu carne tocată. Dar Finlay nu se lăsase impresionat de asta. Celălalt tip fusese ros de șobolani. Nu-i mai rămăsese în trup nici o picătură de sânge. Dar nici asta nu-l impresionase pe Finlay cine știe ce. Hubble era un tip din partea locului, care o pățise ceva mai rău, îmi dădeam seama de asta. Numai că vineri Finlay nici măcar nu știuse cine era acest Hubble. Iar acum Finlay se comporta de parcă văzuse o fantomă. Așa că trebuie să fi fost o lucrătură destul de spectaculoasă.

Ceea ce însemna că, într-adevăr, în Margrave avea loc o operațiune de proporții. Pe de altă parte, lucrăturile spectaculoase nu au rost decât dacă servesc unui anumit scop. Formulată în prealabil, amenințarea cu lucrătura respectivă acționează asupra individului în cauză. Cu siguranță că avusese efect asupra lui Hubble. Îi dăduse o mare importanță. Asta e rostul unei amenințări. Dar să duci la îndeplinire o asemenea amenințare are un rost diferit. Un scop diferit. Ducerea ei la îndeplinire nu are legătură cu persoana în cauză. Are legătură cu formularea amenințării la adresa omului care ocupă locul următor din ierarhie. Mesajul e: vezi ce i-am făcut ăluia? Asta ți se poate întâmpla și ție. Așa încât, aplicându-i o lucrătură spectaculoasă lui Hubble, cineva tocmai dezvăluise că avea loc un joc cu miză foarte mare, în care erau implicați și alți tipi care așteptau la rând, chiar aici, în localitate.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, Finlay, am repetat. S-a aplecat în față. Și-a făcut mâinile căuș în dreptul gurii și al nasului și a oftat adânc în palme.

— Bine, a spus. A fost de-a dreptul oribil. Printre cele mai urâte chestii pe care le-am văzut. Și, dă-mi voie să-ți spun, am văzut destule. Am văzut niște chestii destul de rele, dar asta a fost cu totul altceva. El era în pielea goală. Țintuit de perete. Cu șase sau șapte cuie mari, de dulgherie, bătute în palme și în brațe. Înfipite în părțile carnoase. Labele picioarelor i le-au ținut cu cuie de podea.

Pe urmă, i-au tăiat boșele. Pur și simplu, i le-au retezat. Sânge peste tot. Urât de tot, dă-mi voie să-ți spun. Pe urmă i-au tăiat beregata. De la o ureche la alta. Oameni răi, Reacher. Țștia sunt niște oameni răi. Mai răi de-atât nu se poate.

Eram amorțit. Finlay aștepta un comentariu din partea mea. Dar nu mă puteam gândi la nimic. Mă gândeam la Charlie. Avea să mă întrebe dacă aflasem ceva. Finlay ar trebui să se ducă acolo. Ar trebui să se ducă acolo chiar acum, ca să-i dea vestea. Era treaba lui, nu a mea. Înțelegeam de ce nu-l trăgea deloc inima s-o facă. Era o veste greu de transmis. Cu detalii peste care e greu să treci. Dar era treaba lui. Aveam să-l însoțesc. Pentru că fusese vina mea. N-avea nici un rost să fug de această răspundere.

— Da, i-am spus. Pare destul de nasol.

Și-a lăsat capul pe spate și s-a uitat în jur. A mai lăsat să-i scape un oftat spre tavan. Un om posomorât.

— Dar asta nu e partea cea mai rea, a spus. Ar fi trebuit să vezi ce i-au făcut nevaste-sii.

— Neveste-sii? am spus. Ce naiba vrei să spui?

— Vreau să spun, nevastă-sa, a zis el. Era ca la măcelărie.

Preț de o clipă, n-am mai putut vorbi. Pământul parcă-și schimbase sensul de rotație.

— Dar tocmai am văzut-o, am spus. Acum douăzeci de minute. E bine mersi. Nu i s-a întâmplat nimic.

— Pe cine zici c-ai văzut? a întrebat Finlay.

— Pe Charlie.

— Cine naiba e Charlie? a întrebat el.

— Charlie, am spus eu pe un ton moale. Charlie Hubble. Nevastă-sa. E bine. Nu i-au făcut nimic.

— Și ce legătură are Hubble cu asta? a spus.

Eu mă holbam la el.

— Despre cine vorbim noi acum? am spus. Cine-a fost ucis?

Finlay s-a uitat la mine de parc-aş fi înnebunit.

— Am crezut că ştii, a spus. Comandantul Morrison. Şeful poliţiei. Morrison. Şi nevastă-sa.

DOISPREZECE

Îl priveam pe Finlay cu mare atenție, încercând să-mi dau seama câtă încredere pot să am în el. Era o decizie pe viață și pe moarte. În cele din urmă, mi-am zis că felul cum îmi va răspunde la o singură întrebare o să-mi hotărască decizia.

— Acum or să te faci șef? l-am întrebat.

A clătinat din cap.

— Nu, a spus. N-or să mă facă șef.

— Ești sigur? am spus.

— Sunt sigur.

— Cine hotărăște asta? l-am întrebat.

— Primarul, mi-a zis el. Primarul orașului îl numește pe comandantul poliției. O să vină aici. E un tip pe care-l cheamă Teale. Face parte dintr-o veche familie a statului Georgia. Unul dintre strămoșii lui a fost un magnat al căilor ferate, care era stăpân pe tot ce se vede primprejur.

— E tipul cu statui răspândite prin tot orașul?

Finlay a încuviințat din cap.

— Caspar Teale, a spus. El a fost primul, iar de atunci membrii familiei Teale au fost nelipsiți pe-aici. Primarul de-acum trebuie să fie stră-strănepotul ăluia sau ceva de genul ăsta.

Mă aflam pe un teren minat și aveam nevoie să găsesc o cărare sigură ca să-l pot străbate.

— Care-i treaba cu acest Teale? l-am întrebat. Finlay a ridicat din umeri, încercând să găsească o modalitate de a-mi explica.

— Nu-i decât un sudist nemernic, mi-a zis. O veche familie georgiană, probabil o lungă descendență de sudiști nemernici. Au fost primari prin zonă încă de la începuturi. Aș zice că asta de-acum nu-i mai rău decât ceilalți.

— A fost supărat? am spus. Când l-ai sunat ca să-i spui despre Morrison?

— Îngrijorat, mi s-a părut, mi-a zis Finlay. Urăște încurcăturile.

— Și de ce să nu te faci șef? am spus. Tu ești cel mai vechi în meserie, nu?

— Pur și simplu n-o s-o facă, a zis Finlay. Nu e treaba mea de ce.

L-am privit din nou cu atenție. Viață sau moarte.

— Știi un loc unde putem să mergem să vorbim? am spus.

S-a uitat la mine, pe deasupra biroului.

— Ai crezut că Hubble a fost ucis, nu? a spus. De ce?

— Hubble a fost, într-adevăr, ucis, am răspuns. Faptul că și Morrison a fost omorât nu schimbă situația.

Ne-am dus pe jos până la magazinul universal. Ne-am așezat unul lângă celălalt la tejgheaua pustie, aproape de fereastră. Stăteam în același loc pe care șezuse palida doamnă Kliner cu o zi în urmă. Mi se părea că trecuse mult timp de atunci. De atunci, lumea se schimbase. Ne-am luat câte o cană mare de cafea și o tavă mare cu gogoși. Nu ne uitam unul la celălalt direct. Ne priveam prin oglinda din spatele tejghelei.

— Și de ce zici că n-o să fii avansat? l-am întrebat.

Reflexia lui a ridicat din umeri în oglindă. Părea nedumerit. Nu vedea legătura. Dar avea s-o vadă foarte curând.

— Așa ar trebui, a spus. Sunt mai bine calificat decât toți ceilalți puși laolaltă. Am lucrat douăzeci de ani într-un oraș mare. Un adevărat departament de poliție. Țștia ce naiba au făcut? Uită-te la Baker, de exemplu. Se crede băiat deștept. Dar ce-a făcut? Cincisprezece ani petrecuți la țară? În locul ăsta uitat de lume? Ce naiba poate să știe

unul ca el?

— Și-atunci, de ce să nu fii promovat?

— E o chestiune personală, a spus.

— Crezi c-o să mă duc la vreun ziar să-ți vând povestea? I-am întrebat.

— E o poveste lungă, mi-a zis.

— Păi atunci, povestește-mi. Am nevoie să știu. S-a uitat la imaginea mea din oglindă. A tras aer în piept.

— Am terminat treaba de la Boston în martie, mi-a zis. Mi-am făcut serviciul douăzeci de ani. Un dosar fără pată. De opt ori citat prin ordin de zi. Am fost un detectiv pe cinste, Reacher. Mă aștepta o pensionare liniștită, cu pensie completă. Numai că pe nevastă-mea au apucat-o pandaliile. Încă din toamna trecută, a cuprins-o agitația. O chestie paradoxală. Am fost căsătoriți toți acești douăzeci de ani. Munceam pe brânci. Poliția din Boston era o casă de nebuni. Lucram șapte zile pe săptămână. Zi și noapte. În jurul meu vedeam cum căsătoriile colegilor se duceau de râpă. Toți divorțau. Unul după altul.

S-a oprit ca să bea o gură zdravănă de cafea și să muște dintr-o gogoasă.

— Dar lucrurile nu stăteau așa cu mine. Soția mea era înțelegătoare. Nu s-a plâns nici măcar o singură dată. Era o minune. Nu mi-a făcut niciodată zile fripte.

A căzut din nou în tăcere. M-am gândit la cei douăzeci de ani petrecuți în Boston. Să lucrezi non-stop în orașul ăla vechi și aglomerat. În secții de poliție soioase, din secolul al XIX-lea. În încăperi și amenajări supraaglomerate. Supus unei presiuni constante. O nesfârșită paradă de ciudați, de răufăcători, de politicieni și de probleme. Finlay se descurcase de minune dacă reușise să supraviețuiască.

— A început toamna trecută, și-a reluat el confesiunea. Mai aveam mai puțin de șase luni până la final. Totul avea să se sfârșească. Ne gândeam să ne luăm o cabană mică, pe undeva. La vacanțe. La mult timp petrecut împreună. Dar ea a început să intre în panică. Nu voia să petrecem mult timp împreună. Nu voia să mă pensionez. Nu mă voia acasă. Mi-a spus că, dintr-odată, și-a dat seama că nu-i plăcea de mine. Că nu mă iubea. Că nu mă voia prin preajmă. Ei i-au plăcut acei douăzeci de ani. Nu voia ca situația să se schimbe. Nu-mi venea să cred. Asta fusese visul meu. Douăzeci de ani de chin și pe urmă pensionarea la patruzeci și cinci de ani. După care să urmeze poate încă douăzeci de ani în care să ne simțim bine împreună înainte de a ajunge prea bătrâni, înțelegi? Fusese visul meu și acționasem pentru îndeplinirea lui vreme de douăzeci de ani. Dar ea nu-l mai dorea. În cele din urmă mi-a zis că gândul la încă douăzeci de ani petrecuți alături de mine într-o cabană din pădure îi dădea frisoane. A fost foarte nasol. Ne-am despărțit. Un dezastru total.

S-a întrerupt din nou. Am mai comandat niște cafea. Era o poveste tristă, așa cum sunt toate poveștile despre vise spulberate.

— Așa că, evident, am divorțat, a spus. Nu mai era nimic de făcut. Ea l-a cerut. A fost îngrozitor. Pentru mine a fost ca un vis urât. Pe urmă, în ultima lună petrecută în departament, am început să cercetez din nou listele cu posturi vacante din toată țara. Am văzut postul ăsta de aici. L-am sunat pe un vechi amic de la FBI-ul din Atlanta și l-am întrebat ce știe despre el. M-a avertizat să nu mă bag, zicându-mi s-o las baltă. Mi-a zis că e un departament de jucărie într-un orașel care nici măcar nu figurează pe hartă. Postul se numea „detectiv-șef”, dar nu exista decât un singur detectiv. Cel care ocupase înainte postul fusese un aiurit care se spânzurase. Departamentul era condus de un grăsan cretin. Orașul era condus de un bătrân tipic pentru statul Georgia, care nu izbutea să-și aducă aminte că sclavia fusese abolită. Așa că amicul meu din Atlanta mi-a zis s-o las baltă. Dar eu eram atât de întors pe dos, încât voiam postul ăsta. Mă gândeam că o să mă pot îngropa aici ca un soi de pedeapsă, înțelegi? Un fel de penitență. În același timp, aveam nevoie de bani. Salariul oferit era foarte bun, iar pe mine mă așteptau pensia alimentară și onorariile avocaților. Așa că am depus o cerere și am venit

aici. Primarul Teale și cu Morrison au fost cei care m-au văzut. Eram într-o stare mizerabilă, Reacher. Eram terminat. Nu puteam să leg două cuvinte. Cred c-a fost cel mai dezastruos interviu de angajare din istorie. Cred c-am lăsat impresia unui idiot. Dar mi-au dat postul. Cred că aveau nevoie de un negru, ca să dea bine. Sunt primul polițist negru din istoria localității.

M-am sucit pe taburet ca să mă uit direct la el.

— Deci tu crezi că ești doar un simbol? am spus. De-aia nu te va numi Teale?

— Mi se pare că e evident, a spus. Mi-a pus eticheta de simbol și de idiot. Care nu trebuie promovată. Într-un fel, e logic. Nici acum nu-mi vine să cred că m-au angajat, simbolic sau nu.

I-am făcut semn tipului de la teighea să ne facă nota. Eram mulțumit de povestea lui Finlay. Nu avea să fie numit șef. Prin urmare, aveam încredere în el. Așa cum aveam încredere în Roscoe. Urma să fim noi trei împotriva cine știe cui. Am clătinat din cap către imaginea lui din oglindă.

— Te înșeli, am spus. Nu asta e motivul adevărat. Tu n-o să fii numit șef pentru că nu ești un infractor.

Am achitat nota de plată cu o bancnotă de zece dolari și am primit ca rest numai monede de douăzeci și cinci de cenți. Individul n-avea nici acum bancnote de un dolar. Pe urmă i-am spus lui Finlay că trebuie să vadă locuința lui Morrison. I-am zis că aveam nevoie de toate detaliile. A ridicat din umeri și m-a condus afară. Am pornit spre sud. Am trecut pe lângă părculețul rural și am lăsat orașul în spatele nostru.

— Eu am ajuns primul acolo, mi-a spus. Pe la zece dimineața. Nu-l mai văzusem pe Morrison de vineri și trebuia să-l pun la curent cu ultimele noutăți, dar nu reușeam să-l găsesc la telefon. Ne aflam la jumătatea dimineții de luni, iar noi nu făcusem mai nimic în legătură cu dubla crimă de joi noaptea. Trebuia să ne punem pe treabă. Așa că m-am dus la el acasă ca să dau de urma lui.

A tăcut și a continuat să meargă, rememorând scena pe care o găsisese.

— Ușa de la intrare era întredeschisă, a spus. Cam cu un centimetru. Am avut o presimțire rea. Am intrat și i-am găsit la etaj, în dormitorul principal. Era ca-ntr-o măcelărie. Sânge peste tot. El era ținut de perete, parcă atârând. Amândoi, el și nevastă-sa, aveau trupurile sfârtecate. Ceva înfiorător. Circa douăzeci și patru de ore de descompunere. Pe căldura asta. Foarte neplăcut. Așa că am chemat toată echipa și am cercetat fiecare centimetru pătrat, punând toate bucățile laolaltă. Literalmente, mă tem.

S-a întrerupt din nou. Pur și simplu, a tăcut.

— Deci s-a întâmplat duminică dimineața? I-am întrebat.

A încuviințat din cap.

— Pe masa din bucătărie erau ziarele de duminică, a spus. Vreo două pagini fuseseră citite, iar restul era neatins. Chestii pentru micul dejun pe masă. Medicul legist zice că s-a întâmplat duminică, pe la zece dimineața.

— Vreo dovadă fizică lăsată în urmă? I-am întrebat. A dat din nou din cap, posomorât.

— Urme de încălțăminte în sânge, a spus. Locul era ca un lac de sânge. O cantitate uriașă. Între timp, se închegase parțial, firește. Au lăsat urme peste tot. Dar au avut galoși din cauciuc peste încălțări. Din ăia care se folosesc în nord, iarna. N-avem nici o șansă să-i găsim pe baza acelor urme. Asemenea galoși se vând în fiecare an, probabil cu milioanele.

Făptașii veniseră pregătiți. Știuseră că o să curgă sânge din belșug. Și-au adus galoși. De bună seamă că avuseseră și salopete. Asemenea costumelor de protecție din nailon care se poartă prin abatoare. În sala unde se fac sacrificările. Costume largi și albe, din nailon, cu glugă, iar nailonul alb stropit și mânjit cu sânge de un roșu intens.

— Indivizii purtau și mănuși, a spus. Se văd dăre ca de cauciuc în sângele de pe pereți.

— Câți crezi c-au fost? l-am întrebat, încercam să reconstitui o imagine.

— Patru, a spus. Urmele de pași sunt cam amestecate, dar cred că pot să disting patru.

Am încuviințat. Patru părea o cifră rezonabilă. Cam spre minimum, mi-am făcut eu socoteala. Era de așteptat ca Morrison și nevasta lui să-și apere viața. Ar fi fost nevoie de patru inși, cel puțin. Patru dintre cei zece pomeniți de Hubble.

— Mijloace de transport? am spus.

— Nu prea pot să-mi dau seama, a zis Finlay. Alee cu pietriș, cu urme de pneuri ici și colo. Am văzut niște urme mai late care parcă ar fi noi. Se poate să fi fost niște pneuri mai late. Un jeep mai mare sau un camion mic.

Ne aflam la vreo două sute de metri de locul în care Strada Principală se terminase. Am luat-o spre vest pe o alee cu pietriș care trebuie să fi fost aproape paralelă cu Beckman Drive. La capătul aleii se afla casa lui Morrison. Era o clădire mare, solemnă, cu coloane albe în față și arbori pereni răspândiți simetric prin împrejurimi. În apropierea ușii era parcat un Lincoln nou, iar spațiul dintre coloane era marcat cu multă bandă galbenă, întinsă de polițiști la înălțimea taliei.

— Intrăm? a întrebat Finlay.

— De ce nu? am spus.

Ne-am strecurat pe sub bandă și am trecut prin ușa de la intrare. Toată casa arăta ca după cutremur. Peste tot se vedea praful cenușiu metalic pentru amprente. Totul fusese răscolit, scotocit și fotografiat.

— N-o să găsești nimic, a spus Finlay. Am căutat peste tot.

Am încuviințat din cap și m-am îndreptat spre scară. M-am dus sus și am găsit dormitorul principal. M-am oprit în prag și am aruncat o privire înăuntru.

Nu era nimic de văzut în afară de conturul neregulat alcătuit de găurile de cuie din perete și de petele mari de sânge. Sângele își preschimba culoarea în negru. Ai fi zis că aruncaseră prin încăpere găleți de catran. Covorul devenise scorțos din cauza lui. Pe parchetul din preajma pragului se vedeau urmele de galoși. Se putea chiar distinge modelul complicat al striurilor de pe talpă. Am coborât scara și l-am găsit pe Finlay rezemat de una din coloanele verandei din fața casei.

— Ei? m-a întrebat.

— Strașnic, am spus. Ai căutat și în mașină?

A clătinat din cap.

— Aia e a lui Morrison, a spus. Am căutat doar obiectele pe care le-ar fi putut lăsa în urmă făptașii.

M-am dus până la Lincoln și am încercat portiera. Era descuiată. Înăuntru, în afară de mirosul puternic de mașină nouă, nu era prea mult de văzut. Asta era mașina șefului de poliție. Nu aveai cum să găsești aici ambalaje de cheeseburgeri și cutii goale de Cola, cum te-ai fi așteptat la o mașină obișnuită de patrulare. Cu toate astea, am început să caut prin buzunarele portierelor și pe sub scaune. N-am găsit absolut nimic. Pe urmă am deschis torpedoul și am dat peste un cuțit cu arc. Era un obiect frumos. Mâner din abanos, cu numele lui Morrison încrustat cu aur. Am apăsat butonul, făcând lama să iasă din mâner. Muchie dublă, șaptesprezece centimetri, oțel japonez de cea mai bună calitate. Arăta bine, era nou-nouț, nu fusese folosit niciodată. L-am închis și l-am vârât în buzunar. Eram neînarmat și mă așteptau necazuri mari. Pumnalul lui Morrison putea să-mi fie de folos. M-am dat jos din Lincoln și m-am dus lângă Finlay, pe pietriș.

— Ai găsit ceva? a întrebat.

— Nu, am spus. Să mergem.

Am făcut cale înapoi pe aleea cu pietriș și am luat-o spre nord, pe drumul districtual, înapoiindu-ne în oraș. Vedeam turla bisericii și statuia de bronz în depărtare,

așteptându-ne.

TREISPREZECE

— Trebuie să verific ceva cu tine, am spus.

Finlay își pierdea răbdarea, judecând după felul cum se uita la ceas.

— Ai face bine să nu-mi irosești timpul, Reacher, a spus.

Mergeam spre nord. Soarele începea să coboare din înaltul cerului, dar arșița continua să fie teribilă. Nu-mi dădeam seama cum putea Finlay să poarte sacoul ăla din tweed. Și vesta din moleschin. L-am dus până la parcul rural. Am străbătut iarba și ne-am rezemat de statuia bătrânului Caspar Teale, umăr lângă umăr.

— Așadar, i-au tăiat boășele, așa-i? am spus.

A încuviințat din cap. Se uita la mine, așteptând.

— OK, am spus. Întrebarea e: i-ați găsit boășele?

A clătinat din cap.

— Nu, a spus. Am căutat peste tot. Noi și medicul legist. Nu erau acolo. Testiculele lui Morrison sunt de negăsit.

A spus-o cu zâmbetul pe buze. Începea să-și recapete simțul umorului de polițist.

— În regulă, am spus. Asta voiam să știu.

Zâmbetul i s-a lătit pe față, ajungând aproape de urechi.

— De ce? a întrebat. Știi tu unde sunt?

— Când se face autopsia? l-am întrebat.

Continua să zâmbească.

— Autopsia n-o să fie de nici un folos, a spus. Ouăle i-au fost retezate. Nu mai sunt legate de trupul lui. Nu erau acolo. Lipsesc. Și-atunci, cum să i le găsească la autopsie?

— Nu de autopsia lui e vorba, am spus. Ci de autopsia ei, a nevastei sale. Când or să verifice ce-a mâncat femeia.

Finlay a redevenit serios. S-a uitat la mine în tăcere.

— Vorbește, Reacher, mi-a zis.

— Bine, am spus. De-aia am și venit până aici, mai ții minte? Așa că răspunde-mi la altă întrebare. Câte omucideri au avut loc în Margrave?

S-a gândit la întrebarea mea și a ridicat din umeri.

— Nici una, a spus. Cel puțin, în ultimii treizeci și ceva de ani. Cred că de pe vremea când era obligatorie înregistrarea alegătorilor.

— Iar acum ați avut patru în patru zile, am spus. Și foarte curând veți găsi și-al cincilea cadavru.

— Al cincilea? Cine e al cincilea?

— Hubble, am spus. Fratele meu, acest Sherman Stoller, cei doi Morrison și cu Hubble fac cinci. Nici o crimă în treizeci de ani și acum, dintr-odată, aveți cinci. Asta nu poate să fie vreo coincidență, corect?

— În nici un caz, a spus. Bineînțeles că nu. Există o legătură între ele.

— Exact, am spus. Acum o să-ți vorbesc despre alte legături. Dar, mai întâi, trebuie să înțelegi ceva. Eu eram doar în trecere pe-aici. Vineri, sâmbătă și duminică, până în clipa în care a sosit identificarea amprentelor fratelui meu, n-am acordat nici un pic de atenție absolut nici unui lucru. Mă gândeam doar că o să zăbovesc un pic pe-aici, după care o să-mi iau tălpășița cât se poate de repede.

— Și?

— Și mi s-au spus unele lucruri, am zis. Hubble mi-a spus niște chestii la Warburton, dar eu nu i-am prea dat atenție. Individul nu mă interesa, înțelegi? Mi-a spus niște lucruri, dar eu nu l-am urmărit și probabil că nu-mi mai amintesc unele dintre ele.

— Și cam ce fel de lucruri ți-a spus? s-a interesat Finlay.

Așa că i-am spus lucrurile pe care mi le aminteam. Am început la fel cum începuse Hubble. Prins în nu știu ce afacere ilicită, terorizat de o amenințare la adresa lui și a soției sale. O amenințare care consta, cuvânt cu cuvânt, din aceleași, lucruri pe care Finlay tocmai le văzuse în dimineața acelei zile.

— Ești sigur de asta? a spus. Exact aceeași?

— Cuvânt cu cuvânt, am spus. Absolut identice. Țintuit de perete, cu boșele retezate, soția obligată să i le mănânce, după care li se tăia gâtul. Identice până la amănunt, Finlay. Așa că, exceptând eventualitatea în care am avea doi tipi diferiți care, în același timp și în același loc, fac exact aceleași amenințări, asta e o altă legătură.

— Adică Morrison era în aceeași operațiune ca și Hubble? a întrebat el.

— Deținută și condusă de aceiași oameni, am spus.

Pe urmă i-am spus că Hubble vorbise cu un anchetator. Și că anchetatorul discutase cu Sherman Stoller, cine-o mai fi fost și ăsta.

— Cine era anchetatorul? a întrebat el. Și care e locul lui Joe în toată povestea?

— Joe era anchetatorul, am spus. Hubble mi-a spus că tipul înalt și ras în cap era un anchetator care încerca să-l scoată basma curată.

— Ce fel de anchetator era fratele tău? a întrebat Finlay. Pentru cine naiba lucra?

— Nu știu, am spus. Ultima oară lucra la Departamentul Trezoreriei.

Finlay s-a dezlipit de statuie și a început să meargă spre nord.

— Trebuie să dau niște telefoane, a spus. A sosit momentul să ne-apucăm de lucru la cazul ăsta.

— Șezi blând, i-am spus. Încă n-am terminat. Finlay se afla pe trotuar. Eu mă aflam pe șosea, ferindu-mă de copertinele întinse în fața fiecărei prăvălii. N-aveam de ce să-mi fac griji din pricina traficului stradal. Era luni, orele două după-amiază, și orașul era pustiu.

— De unde știi că Hubble e mort? m-a întrebat Finlay.

Așa că i-am spus de unde știu. S-a gândit la spusele mele și a fost de acord cu mine.

— Pentru că a stat de vorbă cu un anchetator? a spus.

Am clătinat din cap și m-am oprit în dreptul frizeriei.

— Nu, am spus. Despre asta n-au știut. Dacă ar fi știut, i-ar fi venit de hac mult mai devreme. Cel mai târziu, joi. Presupun că au luat decizia să-i facă de petrecanie vineri, pe la orele cinci după-amiază. Pentru că l-ai adus ca să-l întrebi în legătură cu numărul de telefon găsit în pantoful lui Joe. Și-au făcut socoteala că nu i se poate îngădui să stea de vorbă cu polițiștii sau cu gardienii de la închisoare. Așa că au pus-o la cale cu Spivey. Numai că băieții lui Spivey au încurcat borcanele, ceea ce i-a determinat să încerce din nou. Soția lui mi-a zis că a primit un telefon prin care i se spunea ca astăzi să aștepte acasă. L-au pregătit pentru o a doua tentativă. Se pare că de data asta le-a reușit.

Finlay a încuviințat încet din cap.

— Dar-ar dracii! Era singura legătură pe care o aveam cu naiba știe ce se întâmplă aici. Ar fi trebuit să te dai la el când ai avut ocazia, Reacher.

— Mulțumesc, Finlay. Dacă-ăș fi știut că mortul era Joe, m-aș fi dat la el cu atâta convingere că l-ai fi auzit țipând tocmai de-aici.

S-a mulțumit să bombăne. Ne-am așezat pe banca de sub vitrina frizeriei.

— L-am întrebat ce înseamnă Pluribus, am spus. N-a vrut să-mi spună. A zis că în această operațiune sunt implicați zece oameni din oraș, plus ajutoare din afară angajate atunci când era nevoie. Și a mai spus că operațiunea e vulnerabilă până duminică; atunci se va întâmpla ceva.

— Ce se va întâmpla duminică? a întrebat Finlay.

— Nu mi-a spus.

— Și n-ai insistat să afli? a întrebat.

— Nu eram foarte interesat. Ți-am spus deja asta.

— Și nu ți-a dat nici un indiciu despre specificul operațiunii? a întrebat.

— Nici un indiciu, am spus.

— Ți-a zis cine sunt cei zece oameni?

— Nu.

— Fir-ar să fie, Reacher, ești un ajutor neprețuit, știi?

— Îmi pare rău, Finlay. Am crezut că Hubble e doar un fel de terchea-berchea. Dacă m-aș putea întoarce în timp, aș acționa cu totul altfel, crede-mă.

— Zece oameni? a întrebat el din nou.

— Fără să se pună și pe el la socoteală, am spus. Și fără să-l socotim nici pe Sherman Stoller. Dar presupun că îl socotea pe Morrison.

— Excelent, a spus Finlay. Mi-au mai rămas de descoperit doar nouă oameni.

— Pe unul dintre ei o să-l găsești azi.

Camioneta neagră pe care ultima oară o văzusem în parcare restaurantului Eno a oprit lângă trotuarul de vizavi. A așteptat acolo, fără să oprească motorul. Tânărul Kliner stătea cu capul rezemat pe antebraț și se uita la mine. Finlay nu l-a văzut, pentru că se uita în jos, la trotuar.

— Ar trebui să te gândești la Morrison, i-am spus.

— Ce-i cu el? a spus. E mort, nu?

— Da, dar cum a murit? am zis. Ce-ar trebui să-ți spună asta?

A ridicat din umeri.

— Că, prin moartea lui, cineva a vrut să dea un exemplu? Să transmită un mesaj?

— Corect, Finlay. Dar care a fost greșeala lui?

— Cred că a încurcat ițele, cumva.

— Corect, Finlay, am spus din nou. I s-a spus să șteargă urmele celor întâmplare la depozit joi noaptea. Asta era misiunea lui pentru acea zi. A fost aici la miezul nopții, să știi.

— A fost? a zis Finlay. Parcă ziceai că aia era o poveste născocită.

— Nu, am spus. Nu mă văzuse acolo, asta era partea născocită. Dar el a fost acolo. L-a văzut pe Joe.

— L-a văzut? a zis Finlay. De unde știi asta?

— Prima oară când m-a văzut a fost vineri, corect? am spus. În birou. Se holba la mine de parcă mă mai văzuse înainte, dar nu-și amintea exact unde. Asta pentru că-l văzuse pe Joe. A observat asemănarea. Hubble a spus același lucru. Mi-a spus că-i aminteam de anchetator.

— Așadar, Morrison a fost acolo? El a fost cel care a tras?

— Nu cred că s-a întâmplat așa, am spus. Joe era un individ destul de inteligent. Nu putea să lase un cretin gras ca Morrison să-l împuște. Altcineva trebuie să fi apăsător pe trăgaci. Nu mi-l închipui pe Morrison nici în postura dementului. Un efort fizic atât de mare i-ar fi provocat un atac de cord. Cred că a fost al treilea individ, cel însărcinat cu curățenia. Dar n-a căutat în pantofii lui Joe. Și, din cauza asta, Hubble a fost arestat. Asta a provocat furia cuiva. Însemna că trebuie să-l mătrăzească pe Hubble, așa că Morrison a fost lichidat ca pedeapsă.

— A naibii pedeapsă, a spus Finlay.

— În același timp, un mesaj, am spus. Așa că gândește-te la el.

— La ce să mă gândesc? a spus. N-a fost un mesaj adresat mie.

— Deci cui i-a fost adresat?

— Păi cui i se adresează astfel de mesaje? a spus. Următorului om din ierarhie, corect?

Am încuviințat din cap.

— Acum pricepi de ce eram preocupat de cine o să fie următorul comandant de poliție? am spus.

Finlay a lăsat din nou capul în jos, uitându-se lung la trotuar.

— Dumnezeu! a spus. Crezi că următorul comandant face parte din operațiune?

— Obligatoriu, am spus. De ce l-ar fi băgat în schemă pe Morrison? Doar nu pentru personalitatea lui deosebită, nu? L-au băgat pentru că aveau nevoie de cooperarea comandantului poliției. Pentru că asta le e util într-un anumit fel. Așa că nu l-ar fi mătrășit pe Morrison dacă n-ar fi avut deja pregătit un înlocuitor. Și, oricine ar fi, avem de-a face cu un individ deosebit de periculos. Pentru că o să intre acolo cu exemplul lui Morrison privindu-l în față. Cineva tocmai îi va fi șoptit: vezi ce i-am făcut lui Morrison? Asta o să-ți facem și ție dac-o feșteleşti așa cum a feștelit-o el.

— Deci cine e? a spus Finlay. Cine-o să fie noul șef?

— Păi tocmai asta te întrebam eu, am spus.

O clipă, am stat tăcuți pe banca din fața frizeriei. Ne desfătam cu razele calde ale soarelui strecurate pe sub marginea tendei vărgate.

— Suntem eu, tu și Roscoe, am spus. În clipa asta, singura variantă sigură e să presupunem că toți ceilalți sunt implicați.

— De ce Roscoe? a spus.

— Dintr-o mulțime de motive, am spus. Dar în principal pentru că s-a străduit din greu să mă scoată de la Warburton. Morrison voia să mă țină acolo ca țap ispășitor pentru noaptea de joi, nu? Așa că, dacă și Roscoe ar fi fost implicată, m-ar fi lăsat acolo. Dar ea m-a scos de-acolo. A tras exact în direcție opusă față de Morrison. Așa că, dacă el era mânăjit, ea nu e.

— Să fim numai trei inși? a spus. Ești un tip precaut, Reacher.

— Cred și eu că sunt precaut, Finlay, am spus. În orașul ăsta sunt uciși oameni. Unul dintre ei a fost fratele meu.

Ne-am ridicat de pe bancă. În partea cealaltă a străzii, tânărul Kliner oprise motorul și se dăduse jos din camionetă. A început să vină spre noi agale. Finlay își freca fața cu ambele mâini, ca și cum s-ar fi spălat fără apă.

— Și-acum, ce facem? a spus el.

— Ai câteva lucruri de făcut, am spus. Trebuie s-o iei pe Roscoe deoparte și s-o pui la curent cu ultimele detalii, da? Să-i spui să fie cu mare băgare de seamă. Pe urmă trebuie să dai niște telefoane și să afli de la Washington ce făcea Joe în orașul ăsta.

— Bine, a spus Finlay. Și tu ce-o să faci?

Am arătat cu capul în direcția tânărului Kliner.

— O să am o discuție cu individul ăsta, am spus. Se uită întruna la mine.

Două lucruri s-au întâmplat când s-a apropiat tânărul Kliner. Mai întâi, Finlay a plecat în mare grabă. A plecat hotărât spre nord, fără să mai spună vreun cuvânt. Apoi, am auzit cum sunt coborâte storurile de la vitrina frizeriei din spatele meu. M-am uitat în jur. Ai fi zis că, pe întreaga planetă, nu mai eram decât eu și tânărul Kliner.

De aproape, tânărul era un caz interesant. Nu era nicidecum de categorie ușoară. Să fi avut cam 1,87 înălțime, la o greutate de circa optzeci și șase de kilograme, stăpânit de un soi de energie febrilă. În ochi îi scânteia multă inteligență, dar acolo se mai vedea arzând și un soi de lumină înfiorătoare. Ochii lui mi-au dat de înțeles că, probabil, acesta n-avea să fie cel mai rațional personaj pe care aveam să-l întâlnesc în viața mea. S-a dat mai aproape și s-a proțăpît în fața mea. N-a făcut decât să se holbeze la mine.

— Vezi că n-calci un teritoriu privat, a spus.

— E cumva trotuarul tău?

— Sigur că e, a spus tânărul. Fundația tatălui meu a plătit fiecare centimetru din el. Fiecare cărămidă. Dar nu la trotuar mă refer. E vorba de domnișoara Roscoe. E a mea. E a mea, din clipa în care am văzut-o. Mă așteaptă. De cinci ani mă așteaptă, până la momentul oportun.

La rându-mi, l-am privit lung în ochi.

— Tu pricepi engleza? am întrebat.

Tânărul s-a încordat. Mai avea nițel și începea să sară de pe un picior pe altul.

— Eu sunt un om rațional, am spus. În clipa în care domnișoara Roscoe îmi spune că te vrea pe tine în locul meu, m-am cărăbănit de-aici. Până atunci, vezi-ți de treabă. S-a înțeles?

Tânărul fierbea. Dar deodată s-a schimbat. Era ca și cum ar fi fost acționat de la distanță cu telecomanda și cineva tocmai apăsase un buton și schimbase canalul. S-a relaxat, a ridicat din umeri și a zâmbit larg, ștregărește.

— OK, a spus. Fără ranchiună, bine?

A întins mâna spre mine să i-o strâng și aproape că m-a păcălit. Exact în ultima clipă, mi-am tras-o pe-a mea înapoi un pic și, în loc să-i prind întreaga palmă, i-am strâns doar încheieturile degetelor. E un vechi truc cazon, în loc să-ți strângă mâna prietenește, cei din fața ta încearcă să ți-o zdrobească. Un ritual macho idiot. Ca să scapi nevătămat, trebuie să fii pregătit. Te retragi un pic și strângi, în loc să te lași strâns. Și nu strângi de podul palmei, ci încheieturile degetelor. În felul ăsta, neutralizezi strânsoarea oponentului. Dacă prinzi cum trebuie, n-ai cum să pierzi.

Tânărul Kliner a dat să strângă, dar n-a avut nici o șansă. Ar fi vrut să aplice o strânsoare fermă, ca să mă poată privi drept în ochi în timp ce eu transpiram de durere. Dar nici măcar n-a apucat să strângă vreun pic. l-am strivit încheieturile o dată, apoi încă o dată, ceva mai tare, după care i-am dat drumul la mână și i-am întors spatele. Parcursesem deja vreo cincizeci de metri spre nord înainte să aud motorul camionetei pornind. Vehiculul s-a pus în mișcare spre sud și hurelul lui s-a pierdut în țiuitul arșiței de după-amiază.

PAISPREZECE

Când m-am întors la secția de poliție, la intrare era parcat un Cadillac mare și alb. Nou-nouț, cu dotări complete. Cu banchete capitonate cu piele neagră și ornamente din imitație de lemn. Arăta ca un bordel din Las Vegas în comparație cu interiorul sobru, cu lemn de nuc și piele veche din Bentley-ul lui Charlie Hubble. A trebuit să fac cinci pași mari ca să-l ocolesc și să ajung la intrarea în clădire.

Înăuntru, în aerul răcoros, toată lumea se foia în jurul unui bătrân înalt, cu părul argintiu, îmbrăcat într-un costum demodat. Cravată subțire, prinsă cu un inel de argint. Arăta ca un adevărat nemernic. Dintr-o anumită categorie de politicieni. Al lui era Cadillac-ul de afară. Trebuie să fi avut vreo șaptezeci și cinci de ani și se plimba de colo-colo șchiopătând, sprijinindu-se într-un baston gros, dotat cu o măciulie uriașă din argint. Am presupus că ăsta era primarul Teale.

Roscoe tocmai ieșea din biroul cel mare din spate. Cele văzute la locuința lui Morrison o zdruncinaseră serios și nu arăta prea bine acum, dar mi-a făcut cu mâna și a încercat să zâmbească. Mi-a dat de înțeles să mă apropiu cu un gest al mâinii. Voia să intru cu ea în birou. Am aruncat încă o privire spre primarul Teale și m-am dus la ea.

— Cum te simți? am spus.

— Am avut și zile mai bune, a spus.

— Funcționezi la capacitate maximă? am întrebat-o. Finlay te-a pus în temă?

A încuviințat din cap.

— Finlay mi-a spus totul, a zis ea.

Am intrat în biroul mobilat cu lemn de trandafir. Finlay stătea la masa de lucru de sub ceasul de perete, care arăta patru fără un sfert. Roscoe a închis ușa, iar eu m-am uitat când la unul, când la celălalt.

— Deci, cine-a fost numit? am întrebat. Cine e noul comandant?

Din locul în care ședea, Finlay se uita la mine, clătinând din cap.

— Nimeni, a spus el. Primarul Teale va conduce personal departamentul.

M-am dus iar la ușă și am întredeschis-o. M-am uitat după Teale, aflat în cealaltă parte a sălii principale. Îl prinsese pe Baker și-l ținuse cu spatele la perete. După toate aparențele, îi făcea acestuia zile fripte în legătură cu nu știu ce. M-am uitat la el un moment.

— Și ce concluzie trageți din asta? i-am întrebat.

— Că toți ceilalți din departament sunt curați, a spus Roscoe.

— Așa mi se pare și mie, am spus. Dar asta ne arată că Teale însuși e mânjit. Teale e înlocuitorul, deci Teale e omul lor.

— De unde știm că e doar omul lor? a întrebat Roscoe. Poate că e chiar șeful cel mare. Poate că el conduce întreaga operațiune.

— Nu, am spus. Șeful ăla mare l-a hăcuit pe Morrison ca să transmită un mesaj. Dacă Teale ar fi marele șef, de ce și-ar trimite un mesaj sieși? El se subordonează cuiva. A fost adus aici ca să le netezească drumul.

— Asta e sigur, a spus Finlay. A și început deja. Ne-a spus că Joe și Stoller trec pe linie moartă. Alocăm toate resursele pe cazul Morrison. Facem totul singuri, fără ajutor din afară, fără FBI, fără nimic. Zice că în joc e mândria departamentului. Și deja ne îndreaptă pe un drum înfundat. Zice că e evident că Morrison a fost ucis de cineva proaspăt eliberat din pușcărie. Cineva pe care Morrison l-a băgat la răcoare cu mult timp în urmă, iar acum a găsit prilejul să se răzbune.

— Și e un drum al naibii de înfundat, a intervenit Roscoe. Trebuie să luăm la mână toate dosarele din ultimii douăzeci de ani și să confruntăm fiecare nume din fiecare

dosar cu toate dosarele de eliberări condiționate din întreaga țară. Ar putea să dureze luni întregi. Pentru asta, l-a retras de la patrulare și pe Stevenson. Până când terminăm treaba asta, o să stea la birou. La fel ca și mine.

— E mai rău decât un drum înfundat, a spus Finlay. Este un avertisment cifrat. Nimeni din dosarele noastre nu pare a fi capabil de o răzbunare violentă. N-am avut niciodată genul ăsta de crime aici. Cu toții știm asta. Iar Teale știe că noi știm. Dar nu putem să-i dăm în vileag cacealmaua, nu?

— Și nu puteți să-l ignorați, pur și simplu? Să faceți numai strictul necesar?

Finlay s-a lăsat pe spate, în fotoliu. A oftat cu privirea spre tavan și a clătinat din cap.

— Nu, a spus el. Lucrăm chiar sub nasul inamicului. Chiar în acest moment, Teale nu are nici un motiv să creadă că știm ceva din toate astea. Trebuie să facem pe proștii și să ne comportăm cu maximă inocență, corect? Asta o să ne limiteze aria de acțiune. Dar marea problemă este legată de autorizare. Dacă o să-mi trebuiască un mandat sau ceva de genul ăsta, o să am nevoie de semnătura lui. Și n-o s-o pot obține, nu-i așa?

M-am uitat la el, ridicând din umeri.

— Eu n-am de gând să folosesc mandate, am spus. Ai sunat la Washington?

— Mă sună ei, mai târziu, a spus. Sper doar ca Teale să nu înșface telefonul înaintea mea.

Am încuviințat din cap.

— Tu ai avea nevoie de un alt loc în care să lucrezi, am spus. Ce zici de amicul ăla al tău de la FBI-ul din Atlanta? Ăla de care mi-ai povestit. N-ai putea să-i folosești biroul ca pe un fel de birou particular?

După ce s-a gândit la sugestia mea, Finlay a încuviințat din cap.

— Nu-i o idee rea, a spus. Va trebui să acționez neoficial. Nu pot să-l rog pe Teale să facă o cerere formală, nu-i așa? O să-l sun de acasă, în seara asta. Îl cheamă Picard. Un tip simpatic, o să-ți placă de el. E din Quarter¹, din New Orleans. A lucrat o vreme în Boston, cam cu un milion de ani în urmă. Un tip grozav, solid, foarte inteligent și foarte puternic.

— Să-i spui că avem nevoie de discreție maximă, am spus. Nu vrem să ne trezim cu agenții lui aici până nu suntem gata.

— Ce-ai de gând să faci cu Teale? m-a întrebat Roscoe. Omul lucrează pentru ăia care l-au ucis pe fratele tău.

Din nou am ridicat din umeri.

— Depinde de cât de implicat a fost, am zis. Nu el a apăsător pe trăgaci.

— Nu? a zis Roscoe. De unde știi?

— Nu-i destul de iute, am spus. Șchiopătează și se sprijină-ntr-un baston. E prea lent ca să scoată un pistol din toc. În orice caz, e prea lent ca să-i facă felul lui Joe. Nici dementul care l-a făcut zob după aia n-a fost. E prea bătrân, n-are destulă forță. Și nici cel însărcinat cu curățenia n-a fost. Ăla a fost Morrison. Dar dacă-ncepe să facă pe șmecherul cu mine, atunci e într-un mare rahat. Altfel, la naiba cu el.

— Bun, și-acum ce facem? a întrebat Roscoe. Am ridicat din umeri către ea, fără să-i răspund.

— Eu cred că ziua de duminică e foarte importantă, a intervenit Finlay. Duminica o să rezolve nu știu ce problemă pentru ei. Teale adus aici dă o senzație de provizorat, nu vi se pare? Omul are șaptezeci și cinci de ani. N-are nici un fel de experiență în poliție. E o soluție temporară, care să-i facă să o scoată la capăt până duminică.

Sonoria interfonului se declanșă și se auzi vocea lui Stevenson, care o căuta pe Roscoe. Aveau dosare de verificat. I-am deschis ușa, dar ea s-a oprit în loc. Tocmai se gândise la ceva.

¹ French Quarter, vechi district din New Orleans, numit de localnici și Vieux Carré (Vechiul Pătrat), situat pe malul fluviului Mississippi.

— Ce zici de Spivey? a spus ea. Omul de la Warburton. I s-a ordonat să aranjeze un atac asupra lui Hubble, nu? Așa că știe cu siguranță cine i-a dat ordinul. Ar trebui să te duci să-l întrebi. Firul ăsta ar putea să ducă undeva.

— Posibil, am spus și am închis ușa în urma ei.

— E pierdere de timp, mi-a spus Finlay. Crezi că Spivey o să se apuce să-ți spună o chestie ca asta?

I-am zâmbit.

— Dacă știe, o să-mi spună, i-am zis. La o asemenea întrebare, important e să știi cum s-o formulezi, nu?

— Ai grijă, Reacher, a spus el. În clipa-n care-or să vadă că te apropii de ceea ce știa Hubble, or să-ți facă de petrecanie, așa cum i-au făcut și lui.

Imaginea lui Charlie și a copiilor mi-a trecut fulgerător prin minte și m-am înfiorat. Or să presupună că Charlie avea habar de ceea ce știa Hubble. Asta era inevitabil. Poate chiar și copiii. O persoană precaută ar presupune că era posibil ca puștii să fi auzit ceva, fie și numai întâmplător. Era patru după-amiaza. Copiii urmau să iasă de la școală. În preajmă se aflau oameni echipați cu galoși din cauciuc, costume din nailon și mănuși chirurgicale. Și cuțite ascuțite. Și o pungă cu cuie. Și un ciocan.

— Finlay, sună-l pe amicul Picard chiar acum, am spus. Avem nevoie de ajutorul lui. Trebuie s-o ascundem la loc sigur pe Charlie Hubble. Și pe copiii ei. Imediat.

Finlay a dat din cap cu gravitate. Vedea și el cum stăteau lucrurile, așa că a înțeles.

— Fără doar și poate, a spus el. Te duci imediat pe Beckman Drive. Rămâi acolo. Mă ocup eu de organizare, cu Picard. Nu pleci până nu apare el, ai înțeles?

A ridicat receptorul și a format un număr de Atlanta, din memorie.

Roscoe se întorsese la biroul ei. Primarul Teale îi înmâna un teanc gros de mape cu dosare. M-am apropiat de ea și mi-am tras un scaun liber, ca să mă așez alături de ea.

— Pe la cât termini? am întrebat-o.

— Cred că pe la șase, mi-a zis ea.

— Să aduci și niște cătușe, da? am spus.

— Ești nebun, Jack Reacher, mi-a răspuns.

Teale era cu ochii pe noi, așa că m-am ridicat și am sărutat-o pe păr. Am ieșit în soarele după-amiezii și m-am îndreptat spre Bentley. Soarele cobora spre apus și arșița se mai domolise. Umbrele se alungiseră. Se simțea cum toamna își intră în drepturi. În spatele meu s-a auzit un strigăt. Primarul Teale ieșise după mine din clădire. M-a chemat la el. Am rămas pe loc. L-am făcut pe el să vină la mine. S-a apropiat șchiopătând, ajutându-se de baston, cu zâmbetul pe buze. A întins mâna și s-a prezentat. Mi-a zis că-l cheamă Grover Teale. Avea acea abilitate specifică politicianilor de a te fixa cu o privire și un zâmbet ca un reflector. Ca și cum ar fi palpitat de emoție numai pentru faptul că vorbea cu mine.

— Mă bucur că te-am prins din urmă, a spus. Sergentul Baker m-a pus la curent în legătură cu crimele de la depozit. Totul mi se pare foarte limpede. Am comis o eroare jenantă arestându-te și tuturor ne pare foarte rău pentru cele întâmplate fratelui tău. Cu siguranță că-ți vom da de veste de îndată ce vom ajunge la vreo concluzie. Așa că, înainte să-ți vezi de drumul dumitale, aș fi recunoscător dacă ai avea amabilitatea să accepți scuze din partea întregului departament. N-aș vrea să pleci cu o impresie proastă despre noi. Crezi că putem să zicem că a fost o greșeală?

— Sigur, Teale, am spus. Dar de ce crezi c-o să plec? Și-a revenit cu eleganță. Nu s-a remarcat decât o ezitare infimă.

— Am înțeles că te aflai în trecere, a spus. N-avem nici un hotel aici, în Margrave, și mi-am închipuit că n-o să găsești un loc unde să rămâi peste noapte.

— Ba o să rămân, am spus. Am primit o ofertă generoasă, plină de ospitalitate. Am înțeles că Sudul e celebru tocmai prin ospitalitate, nu?

Mi-a zâmbit larg, apucându-și cu degetele reverul brodat.

— O, fără doar și poate că așa este, domnule, a spus el. Sudul și îndeosebi Georgia sunt faimoase pentru căldura cu care-și primesc oaspeții. Totuși, după cum știi, chiar în acest moment, ne aflăm într-o încurcătură dintre cele mai penibile. În aceste condiții, un motel din Atlanta sau Macon cred că te-ar aranja mult mai bine. Evident, vom ține legătura și îți vom oferi tot sprijinul în organizarea funeraliilor fratelui tău, când va sosi acest moment trist. Mă tem că aici, în Margrave, vom fi extrem de ocupați. Ar fi plictisitor pentru dumneata. Ofițerul Roscoe va avea foarte mult de lucru. N-ar trebui să fie preocupată și de altceva în aceste momente, nu crezi?

— N-am s-o deranjez, am spus pe un ton egal. Știu că face o muncă vitală.

S-a uitat la mine, cu o privire lipsită de expresie. Direct în ochi, dar nu prea avea înălțimea necesară. Risca să-și scrântească gâtul cel bătrân și costeliv. Și, dacă mă mai privea mult așa, se putea chiar alege cu gâtul frânt. I-am adresat un zâmbet glacial și m-am dus la mașină. Am descuiat-o și m-am urcat la volan. Am pornit motorul puternic și am coborât geamul lateral.

— Pe curând, Teale, i-am spus în timp ce puneam mașina în mișcare.

Sfârșitul orelor de școală era perioada cea mai aglomerată pe care o remarcasem la acest oraș. Am trecut de doi oameni pe Strada Principală și am mai văzut un grup de patru inși aproape de biserică. Un fel de club de după-amiază, poate. Adunați ca să citească din Biblie sau ca să pună pere la borcan pentru iarnă. Am trecut pe lângă ei și am accelerat mașina voluminoasă pe șoseaua luxoasă, lungă de o milă, numită Beckman Drive. Am cotit în dreptul cutiei poștale albe a familiei Hubble și am rotit de volanul vechi din bachelită al automobilului pe aleea șerpuitoare ce ducea la casă. Problema cu încercarea de avertizare a lui Charlie era că nu știam cât de mult voiam să-i spun. Cu siguranță că n-aveam să-i dau prea multe detalii. Nu mi se părea potrivit nici măcar să-i spun că Hubble era mort. Eram blocați într-o situație indecisă. Dar nici nu puteam s-o țin în întuneric pentru totdeauna. Avea nevoie să cunoască o parte din context. Altfel, n-ar fi dat ascultare avertismentului.

Am parcat mașina lângă intrare și am sunat la ușă. Copiii au apărut în goană de undeva când Charlie a deschis și mi-a îngăduit să intru. Arăta destul de obosită și de încordată. Copiii păreau destul de fericiți. Nu se molipsiseră de grijile mamei lor. Charlie i-a expediat, iar eu am urmat-o în bucătărie. Era o încăpere spațioasă și modernă. Am rugat-o să-mi facă niște cafea. Vedeam că e nerăbdătoare să vorbească, dar nu știa cum să înceapă. Am urmărit-o în timp ce își ocupa timpul cu filtrul de cafea.

— Nu ai o servitoare? am întrebat-o.

A clătinat din cap.

— Nu vreau să am, mi-a spus. Îmi place să fac lucrurile singură.

— E o casă mare, am spus.

— Cred că-mi place să fiu ocupată.

După care am tăcut amândoi. Charlie a apăsat butonul filtrului și aparatul a început să suiere ușor. Stăteam la masă într-un cotlon de lângă fereastră. Aceasta dădea spre o suprafață întinsă acoperită de un gazon catifelat. A venit și s-a așezat vizavi de mine. Și-a împreunat mâinile în față.

— Am auzit ce s-a întâmplat cu soții Morrison, a spus ea în cele din urmă. Soțul meu e cumva implicat în toate chestiile astea?

Am încercat să mă gândesc ce anume puteam să-i spun. Aștepta un răspuns. Filtrul de cafea bolborosea în bucătăria spațioasă și liniștită.

— Da, Charlie, am spus. Mă tem că era implicat. Dar fără voia lui. La mijloc era un fel de șantaj.

A primit vestea destul de bine. Cred că oricum își dăduse și singură seama de asta.

Trebuie să fi analizat toate ipotezele posibile. Această explicație era cea care se potrivea cu toate faptele. De-aia nu părea nici surprinsă, nici scandalizată. S-a mulțumit să încuviințeze din cap. Apoi s-a relaxat. Ai fi zis că-i făcuse bine faptul că auzise pe altcineva spunând lucrul acela. Acum era un fapt recunoscut, la îndemâna tuturor. Se putea confrunta cu el.

— Mă tem că ăsta-i adevărul, a spus.

S-a ridicat ca să toarne cafea în cești, continuând să vorbească:

— Numai așa pot să-mi explic comportamentul lui, a spus. E în pericol?

— Charlie, habar n-am pe unde e, am spus.

Mi-a întins o cană de cafea. S-a așezat din nou pe tejgheaua bucătăriei.

— E în pericol? a întrebat ea din nou.

N-am putut să-i răspund. Nu reușeam să pronunț nici un cuvânt. S-a dat jos de pe tejghea și a venit să se așeze în fața mea, la masa de lângă fereastră. Își ținea ceașca între palme, în fața ei. Era o femeie bine făcută. Blondă și frumoasă. Dantură perfectă, oase sănătoase, suplă, athletică. Multă vitalitate. O văzusem ca pe o femeie de pe plantație. Ceea ce se numea o *belle*. Îmi spusese că, în urmă cu o sută cincizeci de ani, ar fi fost o stăpână de sclavi. Începeam să-mi schimb părerea. Simțeam cum emană o undă de duritate. Firește, îi plăcea să fie bogată și fără ocupație. Saloanele de înfrumusețare și prânzurile cu prietenele din Atlanta. Automobilul Bentley și cărțile de credit. Bucătăria mare care costa mai mult decât câștigasem eu vreodată într-un an. Dar, dacă era nevoie, aveam în fața mea o femeie care n-ar fi ezitat să coboare în arenă și să se lupte. Probabil că în urmă cu o sută cincizeci de ani s-ar fi aflat într-o caravană de căruțe care se îndrepta spre vest. Avea destulă vitalitate pentru asta. S-a uitat cu asprime la mine peste masă.

— Azi-dimineață am intrat în panică, a spus. Nu-mi stă deloc în fire așa ceva. Cred că ți-am lăsat o impresie foarte proastă. După ce-ai plecat, m-am calmat și am reflectat la întreaga situație. Am ajuns la aceeași concluzie pe care tocmai ai enunțat-o. Hub a dat din greșală peste ceva și s-a pomenit amestecat în povestea cu pricina. Prin urmare, ce o să fac eu? Ei bine, n-o să mă mai las cuprinsă de panică și-o să încep să gândesc. De vineri n-am mai fost bună de nimic și mi-e rușine. Nu așa sunt eu cu adevărat. Așa că am făcut ceva și sper că mă vei ierta pentru asta?

— Ia spune, ce-ai făcut? am întrebat.

— L-am sunat pe Dwight Stevenson, a spus. Îl auzisem zicând că văzuse un fax de la Pentagon legat de activitatea ta din cadrul Poliției Militare. L-am rugat să-l caute și să mi-l citească. Mi s-a părut că e un dosar excelent.

Mi-a zâmbit și și-a tras scaunul mai aproape.

— Așa că vreau să te angajez, mi-a spus. Vreau să te angajez ca particular, pentru a rezolva problema soțului meu. Crezi că ai putea să faci asta pentru mine?

— Nu, am spus. Nu pot să fac asta, Charlie.

— Nu poți sau nu vrei? a întrebat.

— Ar fi un fel de conflict de interese, am spus. Ar putea să însemne că n-aș putea să lucrez cum se cuvine pentru tine.

— Un conflict? În ce sens?

Am făcut o pauză mai lungă, încercând să mă gândesc cum să-i explic.

— Soțul tău a avut niște presimțiri rele și atunci a luat legătura cu un anchetator, angajat al guvernului, și împreună au încercat să rezolve situația. Dar omul de la guvern a fost ucis. Iar eu mă tem că sunt mai interesat de omul de la guvern decât de soțul tău.

A ascultat cu atenție ce spusese și a încuviințat din cap.

— Dar de ce? a întrebat. Doar nu lucrezi pentru guvern.

— Omul de la guvern era fratele meu, i-am spus. Doar o coincidență stranie, știu, dar n-am ce face.

A rămas tăcută. Înțelegea unde putea să apară conflictul.

— Îmi pare foarte rău, a spus. Dar nu cred că susții că Hub ți-a trădat fratele?

— Nu, am spus. Țasta chiar că e ultimul lucru pe care l-ar fi făcut. Se bizuia pe el ca să-l scoată din încurcătură. Ceva a mers prost, asta e tot.

— Îmi dai voie să te întreb ceva? a spus ea. De ce folosești timpul trecut când vorbești de soțul meu?

M-am uitat direct la ea.

— Pentru că e mort, am spus. Îmi pare foarte rău. Charlie și-a păstrat cumpătul. S-a făcut palidă la față și și-a încheștat mâinile până când încheieturile degetelor i s-au albit. Dar a reușit să se stăpânească.

— Nu cred că e mort, a spus ea în șoaptă. Aș fi știut. Aș fi fost în stare să o simt. Cred că se ascunde pe undeva. Vreau să-l găsești. O să-ți dau cât îmi ceri.

I-am răspuns clătinând încet din cap.

— Te rog, a spus ea.

— N-am s-o fac, Charlie, am spus. N-o să-ți iau bani pentru asta. Ar însemna să abuzez de încrederea ta. Nu pot să accept banii tăi fiindcă știu că e mort deja. Îmi pare foarte rău, dar asta e.

În bucătărie s-a așternut liniștea. Am rămas așezat la masă, sorbind încet cafeaua pe care mi-o făcuse.

— Ai vrea s-o faci dacă nu te-aș plăti? a întrebat. Poate că ai putea să-l cauți în timp ce faci cercetări legate de fratele tău?

M-am gândit la sugestia ei și n-am găsit nici un pretext ca s-o refuz.

— În regulă, am spus. O s-o fac, Charlie. Dar, cum spuneam, să nu te aștepți la miracole. Cred că avem de a face cu ceva foarte rău aici.

— Eu cred că e viu, a spus. Aș ști dacă n-ar fi.

Am început să-mi fac griji cu privire la ce se va întâmpla când i se va găsi cadavrul. Se va izbi frontal de realitate, ca un camion care se lovește frontal de peretele unei clădiri.

— O să ai nevoie de bani de cheltuială, a spus Charlie.

Nu eram sigur dacă să-i iau sau nu, dar mi-a întins un plic voluminos.

— Crezi c-o să ajungă? m-a întrebat.

M-am uitat la plic, care conținea un teanc gros de bancnote de o sută de dolari. Am încuviințat din cap. Aveau să fie de ajuns.

— Și, te rog, păstrează mașina, a spus. Folosește-o cât ai nevoie.

Am încuviințat din nou din cap. M-am gândit la ce mai trebuia să spun și m-am forțat să folosesc timpul prezent.

— Unde lucrează el? am întrebat-o.

— Sunrise International. E o bancă.

Și mi-a reprodus rapid o adresă din Atlanta.

— Bine, Charlie, am spus. Acum dă-mi voie să te întreb altceva. E foarte important. L-ai auzit vreodată pe soțul tău pronunțând cuvântul „Pluribus”?

S-a gândit la întrebare și a ridicat din umeri.

— Pluribus? Nu e ceva care ține de politică? Cum scrie pe estradă, atunci când președintele țării ține câte un discurs? Nu l-am auzit pe Hub vorbind despre asta. Și-a luat licența în studii bancare.

— Nu l-ai auzit niciodată folosind acest cuvânt? am întrebat-o din nou. Nici la telefon, nici în somn, sau ceva asemănător?

— Niciodată, a spus ea.

— Dar despre duminica viitoare? am întrebat-o. A pomenit ceva despre duminica viitoare? Ceva despre ce are să se întâmple?

— Duminica viitoare? a repetat ea. Nu cred că a pomenit de așa ceva. De ce? Ce are

să se întâmple duminica viitoare?

— Nu știu, am spus. Asta încerc să aflu.

A căzut din nou pe gânduri, dar apoi a clătinat din cap și a ridicat din umeri, cu palmele în sus, dând de înțeles că, pentru ea, nu avea nici o semnificație.

— Îmi pare rău, a spus.

— Nu-ți face griji în privința asta. Acum va trebui să faci ceva.

— Ce trebuie să fac? a întrebat.

— Va trebui să pleci de aici, am spus.

Încheieturile degetelor îi rămăseseră albe, dar continua să-și păstreze cumpătul.

— Trebuie să fug și să mă ascund? Dar unde?

— Un agent FBI vine aici să te ia, am spus.

S-a uitat la mine, cu panică în priviri.

— FBI? a spus, făcându-se și mai palidă. Chestia asta e chiar serioasă, nu?

— E mortal de serioasă. Trebuie să te pregătești ca să pleci de îndată.

— Bine, a spus ea, încet. Nu-mi vine să cred că se întâmplă așa ceva.

Am ieșit din bucătărie și m-am dus în foișorul din grădină, în care, cu o zi înainte, băusem ceai cu gheață. Am trecut de ușile cu canaturi din sticlă și am parcurs fără grabă un circuit al exteriorului casei. Am coborât pe alee, printre pâlcurile de vegetație, până pe Beckman Drive. M-am rezemat cu umărul de cutia poștală albă. Peste tot în jur era liniște. Nu se auzea nimic altceva în afară de foșnetul uscat al ierbii care se răcea sub tălpile mele.

Pe urmă am auzit o mașină care se apropia dinspre partea de vest a orașului. A încetinit chiar înainte de culmea movilei și am auzit cum cutia automată de viteze a trecut ușor într-o treaptă inferioară odată cu micșorarea vitezei. Mașina s-a ridicat deasupra culmii, apărând în câmpul vizual. Era un Buick maro, foarte simplu, cu doi tipi înăuntru. Erau doi tipi mărunți, bruneți, latino-americieni, cu cămăși ținătoare. Mașina a încetinit, trecând pe partea stângă a drumului; tipii căutau cutia poștală a familiei Hubble. Eu stăteam rezemat de cutia poștală respectivă și mă uitam la ei. Ochii lor s-au încrucișat cu ai mei. Mașina a accelerat din nou și și-a văzut de drum, gonind prin pustiul ținut al piersicilor. Am ieșit în șosea și m-am uitat în urma lor. Am văzut o dâră de praf ridicându-se în momentul în care au părăsit asfaltul imaculat din Margrave ca să intre pe drumul de țară plin de țărână. Apoi m-am înapoiat alergând în casă. Charlie trebuia să se grăbească.

Era înăuntru, cuprinsă de agitație, trăncănind întruna ca un copil care pleacă în vacanță. Alcătuia liste cu glas tare. Era un fel de mecanism prin care alunga panica pe care o simțea. Vineri fusese o femeie bogată, fără ocupație, măritată cu un funcționar bancar. Acum, luni, un străin care o anunțase că bărbatul ei e mort îi spunea să se grăbească și să fugă ca să-și salveze viața.

— Ia-ți telefonul mobil cu tine, am strigat către ea. Nu mi-a răspuns. Am auzit doar o tăcere îngrijorată.

Zgomot de pași și uși de debara trântite. Am stat în bucătărie în tovărășia restului de cafea din cană aproape o oră. Apoi am auzit un claxon de mașină și scrâșnetul unor pași grei pe pietriș. Un ciocănit puternic la ușa din față. Am băgat mâna în buzunar și am strâns mânerul de abanos al pumnalului lui Morrison. Am ieșit în hol și am deschis. Lângă Bentley apăruse un sedan albastru elegant, iar în fața ușii stătea un negru uriaș. Era la fel de înalt ca mine, poate chiar mai înalt, dar la greutate cred că mă depășea cu cel puțin patruzeci și cinci de kilograme. Trebuie să fi avut o sută patruzeci, o sută patruzeci și cinci de kilograme. Pe lângă el, eu păream de la categoria pană. A pășit înainte cu mișcări grațioase, elastice, ca de atlet.

— Reacher? a spus uriașul. Încântat să te cunosc. Sunt Picard, de la FBI.

Ne-am strâns mâinile. Era imens. Avea un aer de persoană competentă, lipsită de ifose, care mă făcea să fiu bucuros că-l am de partea mea. Arăta pe placul meu. Ca unul care putea fi foarte util atunci când erai prins la înghesuială. Dintr-odată, m-am simțit cuprins de un val de speranță.

M-am dat la o parte ca să-l las să intre în casa lui Charlie.

— Bun, mi-a spus Picard. Știi toate detaliile de la Finlay. Îmi pare tare rău pentru fratele tău, prietene. Zău că-mi pare rău. Putem să mergem undeva să vorbim?

L-am condus până-n bucătărie. A parcurs distanța din câțiva pași. S-a uitat în jur și și-a turnat singur restul de cafea din filtru. Pe urmă s-a apropiat și și-a lăsat mâna pe umărul meu. Am avut senzația că m-a lovit cineva cu un sac de ciment.

— Regulile de bază, a spus. Întreaga afacere e neoficială, s-a-nțeles?

Am încuviințat din cap. Vocea i se potrivea cu statura și corpolența. Era ca un dudit grav. Era cam cum s-ar auzi un urs dacă ar învăța să vorbească. Nu-mi dădeam seama ce vârstă avea tipul. Era unul din acei bărbați solizi a căror perioadă de apogeu durează decenii. A încuviințat din cap și s-a îndepărtat de mine, ducându-se să se rezeme de blatul din bucătărie.

— Pentru mine, asta e o problemă imensă, a spus. Biroul nu poate acționa fără să fie solicitat de oficialul responsabil din jurisdicția locală. Țasta ar fi acest individ, Teale, nu? Și, din câte mi-a spus Finlay, presupun că bătrânul Teale n-o să dea acel telefon. Așa că s-ar putea să-mi pun pielea la saramură pentru chestia asta. Dar, pentru Finlay, o să încalc regulile. Ne cunoaștem de ceva vreme. Dar trebuie să ții minte, toată povestea e neoficială, da?

Am încuviințat din cap. Eram mulțumit de situație. Foarte mulțumit. Ajutorul neoficial îmi convenea de minune. Treaba putea fi făcută fără întreruperile provocate de respectarea procedurii. Aveam la dispoziție cinci zile întregi până duminică. De dimineață, intervalul de cinci zile mi se părea mai mult decât generos. Dar acum, după dispariția lui Hubble, simțeam că timpul n-are să-mi ajungă. Era mult prea scurt ca să-l irosim cu respectarea procedurilor.

— Unde ai de gând să-i ascunzi? l-am întrebat.

— La o casă conspirativă din Atlanta, mi-a spus Picard. E un loc al biroului, îl avem de câțiva ani. Or să fie în siguranță acolo, dar n-am de gând să-ți spun unde anume și va trebui să-ți cer să nu insiști să afli de la doamna Hubble adresa nici după aceea, da? Trebuie să am grijă de pielea mea în toată această poveste. Dacă dau în vileag o casă conspirativă, pic într-un rahat mare de tot.

— Bine, Picard, am spus. N-o să-ți creez nici un fel de probleme. Și să știi că apreciez ajutorul tău.

A încuviințat din cap cu gravitate, ca și cum s-ar fi aflat într-o situație periculoasă, cu puține șanse de scăpare. Deodată, Charlie și copiii au dat buzna în încăpere. Erau împovărați cu bagaje prost împachetate. Picard s-a prezentat. Am remarcat că fata lui Charlie era îngrozită de imensitatea individului. Băiețelul a făcut ochii mari când a văzut ecusonul de agent special FBI pe care Picard îl scosese ca să i-l arate lui Charlie. Apoi am cărat cu toții bagajele afară și le-am înghesuit în portbagajul sedanului albastru. Am dat mâna cu Picard și cu Charlie. S-au urcat cu toții în mașină. Picard i-a luat cu el ca să-i ducă la loc sigur. Le-am făcut cu mâna.

CINCISPREZECE

Am pornit spre Warburton și am mers mult mai repede decât mersese șoferul pușcăriei, așa că am ajuns acolo în mai puțin de cincizeci de minute. Priveliștea era impresionantă. O furtună se apropia cu repeziciune dinspre vest, iar soarele după-amiezii trimitea printre nori sulițe de lumină portocalii care loveau turnurile și foișoarele metalice ale clădirii. Am încetinit și am oprit mașina în apropierea închisorii. Am parcat în preajma primei cuști pentru vehicule. N-aveam de gând să intru. Experiența anterioară îmi era de ajuns. Spivey va trebui să iasă de acolo ca să ajungă la mine. M-am dat jos din Bentley și m-am dus la paznic. Părea destul de prietenos.

— Spivey e de serviciu? l-am întrebat.

— Vrei să vorbești cu el? a spus paznicul.

— Spune-i că îl caută domnul Reacher, am spus. Omul s-a aplecat pe sub un acoperiș din plastic și a dat un telefon. A ieșit de sub acoperiș și a strigat către mine.

— Nu cunoaște nici un domn Reacher, a spus paznicul.

— Spune-i că m-a trimis comandantul de poliție Morrison, am spus. Din Margrave.

Omul s-a băgat din nou sub acoperișul din plastic și a început să vorbească. După un minut, a ieșit iar.

— Bine, poți să intri cu mașina, a spus. Spivey o să te aștepte la recepție.

— Spune-i că trebuie să vină până aici, am spus. Să ne întâlnim la șosea.

M-am îndepărtat și m-am oprit în praf, la marginea drumului asfaltat. Era un război al nervilor. Puteam să pun ră mâșag că Spivey va ieși. Aveam să știu asta în cinci minute. Am așteptat. Simțeam mirosul ploii care se apropia dinspre vest. Într-o oră, avea să se prăvălească asupra noastră. Am stat acolo și am așteptat. Spivey a ieșit din pușcărie. Am auzit cum grătarele de la cușca pentru vehicule se dau la o parte. M-am întors și am văzut un Ford murdar străbătând cușca. Mașina a ieșit și s-a oprit lângă Bentley. Spivey s-a dat jos din vehicul și s-a apropiat de mine. Un tip solid, asudat, cu fața și mâinile roșii. Avea uniforma murdară.

— Mă mai ții minte? l-am întrebat.

Ochișorii lui de șarpe au clipit și s-au rotit în jur. Era derutat și îngrijorat.

— Ești Reacher, a spus. Și ce-i cu asta?

— Corect, am spus. Sunt Reacher. Cel de vineri. Care a fost înțelegerea?

Se foia de pe un picior pe altul. Avea să se lase greu. Dar deja își arătase cărțile. Ieșise să se întâlnească cu mine. Deja pierduse partida. Dar n-a vorbit.

— Care a fost înțelegerea pentru vineri? am întrebat din nou.

— Morrison e mort, a spus.

Apoi a ridicat din umeri și și-a închis gura, ținându-și lipite buzele subțiri. Nu voia să mai spună nimic. M-am dat un pic mai la stânga, mișcându-mă într-o doară. Doar vreo treizeci-patruzeci de centimetri, ca să pun silueta masivă a lui Spivey între mine și paznic. În așa fel încât paznicul de la poartă să nu poată vedea. În mâna mea a apărut cuțitul lui Morrison. L-am ridicat la înălțimea ochilor lui Spivey preț de o secundă. Exact atât cât să poată citi literele aurii încrustate în abanos. Apoi lama a ieșit din mâner cu un țâcănit. Ochii mici ai lui Spivey erau fixați asupra ei.

— Crezi că l-am folosit asupra lui Morrison? am spus. Se zgâia la lama care se vedea albastră în lumina de dinainte furtunii.

— N-ai fost tu, a spus. Dar poate că aveai motive întemeiate.

I-am zâmbit. Știa că nu eu îl uciseseam pe Morrison. Prin urmare, știa cine-l omorâse. Cât se poate de simplu. Doar câteva cuvinte, și ajunsesem undeva. Am apropiat și mai mult lama de fața lui mare și roșie.

— Vrei să-l folosesc asupra ta? am spus.

Spivey s-a uitat în jur cuprins de panică. L-a văzut pe paznicul aflat la vreo treizeci de metri depărtare.

— N-are să te ajute, am spus. Te urăște din tot sufletul, umflat netrebnic ce ești. E doar un paznic. Ai pupat pe cine trebuie în fund și ai fost avansat. Dacă ai lua foc, n-ar catadicsi să se pișe pe tine. De ce-ar face-o?

— Ce vrei? m-a întrebat Spivey.

— Vineri, am spus. Care a fost înțelegerea?

— Și dacă-ți zic?

Am ridicat din umeri.

— Depinde de ce-mi vei spune. Dacă-mi spui adevărul, te las să te înapoiezi în pușcărie. Vrei să-mi spui adevărul?

Nu mi-a răspuns. Stăteam acolo, la marginea drumului, încleștați într-un război al nervilor. Nervii lui erau făcuți zdrențe, așa că pierdea băătălia. Ochii lui mici se mișcau în orbite cu repeziciune, dar întotdeauna reveneau la lamă.

— Bine, o să-ți spun. Când și când, îi mai dădeam lui Morrison câte-o mână de ajutor. M-a sunat vineri. Mi-a zis că-mi trimite doi tipi. Numele lor nu însemnau nimic pentru mine. N-auzisem niciodată nici de tine, nici de tipul celălalt. Trebuia să aranjez moartea lui Hubble. Asta e tot. Nimic nu trebuia să ți se întâmple ție, îți jur.

— Și-atunci, ce n-a mers? l-am întrebat.

— Oamenii mei au încurcat borcanele, a spus. Asta e tot, îți jur. Pe celălalt tip trebuia să-l mătrășim. Ție nu trebuia să ți se întâmple nimic. Ai ieșit cu bine de acolo, corect? N-ai pățit nimic rău, corect? Atunci, de ce-mi faci zile fripte?

Am mișcat lama extrem de repede și i-am crestat bărbia. A încremenit de spaimă. O clipă mai târziu, un vierme gras de sânge negru a țâșnit din tăietură.

— Care era motivul? l-am întrebat.

— N-a existat niciodată vreun motiv, a spus. Eu fac doar ce mi se spune.

— Faci ce ți se spune?

— Fac ce mi se spune, a repetat el. Nu vreau să știu nici un fel de motive.

— Și cine ți-a spus ce să faci? am întrebat.

— Morrison, a răspuns el. Morrison mi-a spus ce să fac.

— Și cine i-a spus lui Morrison ce să facă? l-am întrebat.

Țineam lama la două degete de obrazul individului. Mai avea nițel și făcea pe el de frică. L-am privit fix în ochii lui mici, ca de șarpe. Știa răspunsul. Vedeam asta în adâncul ochilor săi. Știa cine i-a spus lui Morrison ce să facă.

— Cine i-a spus ce să facă? am întrebat din nou.

— Nu știu, a spus. Jur pe mormântul maică-mii.

L-am ținut cu privirea, apoi am clătinat din cap.

— Greșit, Spivey, am spus. De fapt, știi. Și-o să-mi spui. Acum a fost rândul lui Spivey să clatine din cap. Fața lui mare și roșie se mișca brusc într-o parte și în alta. Sângele i se prelingea în jos de pe bărbie pe gușa dolofană.

— Or să mă omoare dacă-ți spun, a zis el.

Cu o mișcare rapidă a lamei în dreptul burții, i-am spintecat cămașa slinoasă.

— Dacă nu-mi spui, te omor eu, am zis. Indivizii ca Spivey gândesc pe termen scurt. Dacă-mi spunea mie, avea să moară mâine. Dacă nu-mi spunea, murea azi. Așa gândesc cei ca el. Pe termen scurt. Așa că s-a apucat să-mi spună. Mărul lui Adam a început să i se miște în sus și-n jos, de parcă ar fi avut gâtulejul prea uscat ca să vorbească. L-am privit fix în ochi. Nu putea să rostească nici un cuvânt. Era ca un personaj dintr-un film, care se târăște pe o dună din deșert și încearcă să strige după apă. Dar avea să-mi spună.

Apoi, s-a răzgândit. Peste umărul lui, am văzut un nor de praf departe, spre est. Pe

urmă, am auzit uruitul slab al unui motor diesel. După care am deslușit silueta cenușie a autobuzului de pușcărie, care se apropia. Paznicul de la poartă a ieșit în întâmpinarea autobuzului. Spivey și-a mișcat brusc capul înapoi ca să se uite la mine. În ochii săi scânteia o expresie de triumf. Autobuzul se apropia.

— Cine a fost, Spivey? am spus. Spune-mi acum, altfel o să mă întorc după tine.

Dar individul s-a dat înapoi, s-a întors și s-a grăbit să ajungă la Fordul lui murdar. Autobuzul a trecut huruind și m-a umplut de praf. Am închis briceagul și l-am vârât în buzunar. Am alergat la Bentley și am luat-o din loc.

Furtuna m-a urmărit pe tot drumul meu de întoarcere spre răsărit. Aveam senzația că pe urmele mele se află mai multe furtuni. Frustrarea îmi provoca o stare de greață. În dimineața asta, o conversație mă despărțise de posibilitatea de a ști totul. Acum, nu știam nimic. Dintr-odată, situația devenise albastră. Nu aveam nici un fel de susținere, nici un fel de dotare, nici un fel de ajutor. Nu mă puteam baza pe Roscoe sau pe Finlay. Nu mă puteam aștepta ca vreunul dintre ei să fie de acord cu planul meu de bătaie. Pe de altă parte, aveau și ei destule necazuri la secția de poliție. Cum spusese Finlay? Să lucrezi sub nasul inamicului? Și nu puteam să aștept prea multe de la Picard. Deja își pusese pielea la saramură. Nu mă puteam baza pe nimeni altcineva în afară de mine însumi.

Pe de altă parte, nu eram nevoit să-mi fac probleme din pricina legilor, a inhibițiilor sau a altor motive de abatere a atenției. Nu trebuia să mă gândesc la Miranda, la cauza probabilă sau la drepturi constituționale. Nu eram nevoit să țin cont de prezumția de nevinovăție sau de regulile referitoare la dovezi. Pentru acești indivizi, nu era admis recursul la vreo autoritate superioară. Era corect? Ba bine că nu! Țștia erau niște oameni răi. Depășiseră orice limită cu mult timp în urmă. Oameni răi. Cum spusese Finlay? Cei mai răi cu putință. Și, în plus, îl omorâseră pe Joe Reacher.

Am rulat Bentley-ul pe panta ușoară ce ducea la casa lui Roscoe. Am parcat mașina pe drumul din preajma locuinței. Nu era acasă. Chevrolet-ul nu era acolo. Ceasul cromat de pe bordul Bentley-ului arăta șase fără zece. Încă zece minute de așteptare. M-am dat jos de pe scaunul șoferului și m-am dus în spate, ca să mă întind pe bancheta mare din piele. Voiam să evaderez din Margrave în seara aceea. Voiam chiar să plec din Georgia. În buzunarul de pe spătarul scaunului șoferului am găsit o hartă. Studiind-o, am observat că dacă mergeam spre vest o oră, o oră și jumătate, trecând de Warburton, puteam să trecem de frontiera cu Alabama. Asta voiam să fac. S-o tund spre vest împreună cu Roscoe în Alabama și să ne oprim la primul bar cu muzică *live* întâlnit în cale. Să-mi las problemele să aștepte până a doua zi. Să mâncăm ceva ieftin, să bem bere rece, să ascultăm muzică zgomotoasă. Cu Roscoe. Așa îmi închipuiam eu o seara nemaipomenită. Așa că m-am pus pe așteptat. Se lăsa întunericul. În aerul serii se simțea o undă de răcoare. Cam pe la șase, picături de ploaie uriașe au început să răpăie pe acoperișul Bentley-ului. Aveai senzația că se apropie o mare furtună, dar aceasta n-a mai ajuns, până la urmă. Nu s-a mai dezlănțuit. Cădeau doar picături mari, prevestitoare, ca și cum cerul se chinuia să se ușureze dar nu-și dădea drumul. S-a făcut foarte întuneric, iar mașina grea se legăna ușor în vântul umed.

Roscoe a întârziat. Furtuna amenința să vină de vreo douăzeci de minute când i-am văzut mașina coborând panta. Farurile ei baleiau când spre stânga, când spre dreapta. Când mașina a luat-o pe alee, farurile m-au scaldat în lumină, apoi au luminat ușa garajului, stingându-se în momentul în care motorul s-a oprit. M-am dat jos din Bentley și m-am dus la ea. Ne-am ținut în brațe și ne-am sărutat. Apoi am intrat în casă.

— Ce faci? Ești bine? am întrebat-o.

— Cred că da, mi-a spus. O zi înfiorătoare.

Am încuviințat. Așa fusese.

— Supărată? am întrebat-o.

Se învârtea prin casă, aprinzând becurile și trăgând draperiile.

— Dimineața asta a fost cea mai urâtă din viața mea, mi-a spus. De departe a fost cea mai urâtă. Dar o să-ți spun ceva ce n-aș spune nimănui altcuiva. Nu eram supărată din pricina lui Morrison. Nu poți să fii supărat pentru un individ ca ăsta. Dar îmi pare rău pentru nevastă-sa. Nu era îndeajuns de rău că trăia cu un asemenea tip, mai trebuia să și moară din cauza lui?

— Ce părere ai de restul poveștii? am întrebat-o. Teale?

— Nu sunt surprinsă. Vreme de două sute de ani, toți membrii familiei au fost niște nemernici. Știu totul despre ei. Familiile noastre se cunosc de multă vreme. De ce-ar fi el altfel? Dar, Dumnezeuule, mă bucur că toți ceilalți din departament s-au dovedit a fi curați. Mi-era groază să aflu că vreunul din colegii mei ar putea fi și el amestecat. Nu cred că aș fi putut suporta asta.

S-a dus în bucătărie și eu m-am dus după ea. Tăcea. Nu se pierdea cu firea, dar nici nu era prea fericită. A deschis ușa frigiderului cu un gest care spunea: n-avem nimic de mâncare. Cu un mic zâmbet obosit, m-a întrebat:

— Faci cinste cu o masă în oraș?

— Firește, am spus. Dar nu aici. În Alabama.

I-am spus ce voiam să fac. I-a plăcut planul. S-a înviorat și s-a dus să facă un duș. Mi-am zis că nici mie nu mi-ar strica un duș, așa că am însoțit-o. Dar asta a însemnat o amânare pentru că, de îndată ce a început să-și descheie bluza apretată de la uniformă, prioritățile mele s-au schimbat. Farmecul unui bar din Alabama s-a estompat. Și dușul mai putea să aștepte. Pe sub uniformă purta lenjerie neagră. Niște articole vestimentare nu foarte substanțiale. Am sfârșit înlănțuiți cu frenezie pe podeaua dormitorului. Afară, în sfârșit, furtuna se dezlănțuise. Ploaia se abătea în valuri asupra căsuței. Fulgerele își trimiteau lumina orbitoare, iar tunetele bubuiau de zor.

În cele din urmă, am reușit să ajungem la duș într-un moment când chiar că aveam nevoie. După aceea, am stat întins în pat în timp ce Roscoe se îmbrăca. Și-a pus niște blugi decolorați și o cămașă de mătase. Am stins din nou luminile, am încuiat și am plecat cu Bentley-ul. Se făcuse șapte și jumătate și furtuna se deplasa spre est, îndreptându-se spre Charleston înainte de a se revărsa deasupra Atlanticului. A doua zi era posibil să ajungă în Bermude. Am luat-o spre vest, către un cer trandafiriu. Am găsit drumul care ducea spre Warburton. Am rulat pe drumurile ce șerpuiau printre nesfârșite câmpuri întunecate și am trecut în viteză de închisoare. Clădirea joasă se profila într-o lumină galbenă înspăimântătoare. La o jumătate de oră după Warburton, am oprit ca să umplem rezervorul uriaș al mașinii. Am străbătut apoi niște plantații de tutun și am trecut râul Chattahoochee pe un pod vechi din Franklin. A urmat un sprint către granița statului. Am ajuns în Alabama înainte de orele nouă. Am convenit să mergem la risc și să ne oprim la primul bar întâlnit.

Cam după un kilometru, am văzut un restaurant vechi la marginea șoselei. Am oprit în parcare și ne-am dat jos din mașină. Localul părea în regulă. Era destul de spațios, lat și jos, construit din scânduri date cu catran. Multe neoane, o grămadă de mașini în parcare și se auzea și muzică. Deasupra ușii scria: „The Pond, muzică *live* șapte seri pe săptămână la nouă și jumătate”. Ținându-ne de mână, eu și Roscoe am intrat.

Am fost izbiți de îndată de zgomotul de bar și de muzica de tonomat, precum și de o pală de aer cu miros de bere. Ne-am croit drum spre spatele localului și am găsit un cerc larg de separeuri aranjate în jurul unui ring de dans, care avea mai în spate și o scenă. De fapt, scena nu era decât o platformă joasă din beton. Se poate ca pe vremuri să fi fost un fel de rampă de încărcare. Tavanul era jos, iar lumina era slabă. Am găsit un

separeu gol și ne-am așezat. Ne-am uitat cum își pregătea trupa instrumentele în timp ce așteptam să ni se ia comanda. Chelnerițele alergau de colo-colo ca niște mijlocași de baschet. Una dintre ele a venit la noi și am comandat beri, cheeseburgeri, cartofi prăjiți și rondele de ceapă. Aproape imediat s-a întors cu comanda pe o tavă din cositor. Am mâncat, am băut bere și am mai cerut un rând.

— Ce-ai de gând să faci în privința lui Joe? m-a întrebat Roscoe.

Aveam de gând să termin treaba pe care o începuse. Indiferent despre ce era vorba. Orice ar fi presupus asta. Asta era decizia pe care o luasem în dimineața aceea, în patul ei cald. Dar ea era ofițer de poliție. Jurase să respecte tot felul de legi. Legi care erau concepute în așa fel încât să-mi stea în cale. Nu știam ce să spun. Dar ea n-a așteptat ca eu să spun ceva.

— Cred că ar trebui să afli cine l-a ucis, a spus ea.

— Și pe urmă? am întrebat-o.

Dar discuția noastră s-a întrerupt aici, fiindcă formația a început să cânte. Nu se mai putea sta de vorbă. Roscoe mi-a zâmbit de parcă și-ar fi cerut scuze și a clătinat din cap. Trupa era zgomotoasă. A ridicat din umeri, cerându-și scuze pentru faptul că nu puteam să aud ce spune. A schițat un gest care spunea „las’ că-ți spun eu mai târziu” și ne-am întors cu fața spre scenă. Aș fi vrut să aud răspunsul ei la întrebarea pe care i-o pusesem.

Barul se numea The Pond¹, iar trupa se numea Pond Life². Au început binișor. Un trio clasic. Chitară solo, chitară bas și tobe. Hotărâți să cânte în maniera lui Stevie Ray Vaughan. De când Stevie Ray murise în elicopterul personal în apropiere de Chicago, dacă numărai toți bărbații albi din statele sudice și împărțeai totalul la trei, obțineai numărul de trupe înființate în memoria lui Stevie Ray Vaughan. Parcă toată lumea făcea chestia asta. Pentru că nu era o treabă pretențioasă. Nu conta cum arătai, nu conta ce dotare aveai. Nu trebuia decât să lași capul în jos și să cânți. Cei mai buni dintre ei reușeau să treacă la fel de rapid ca și Stevie Ray de la rock-ul ușurel, de bar, la bătrânul blues de Texas.

Băieții ăștia erau buniceii. Pond Life. Chiar li se potrivea denumirea ironică. Basistul și toboșarul erau niște malaci păroși, grași și soioși. Chitaristul era un tip mărunț și negricios, care semăna cu bătrânul Stevie Ray. Același rânjet cu gura deschisă. Și, pe deasupra, era și un bun instrumentist. Ca dotare, avea o copie neagră după o chitară Les Paul și o stație de amplificare Marshall în spate. Un sunet meseriaș, de modă veche. Corzile masive și slăbite, alături de dozele mari care supraîncărcau tuburile antice ale stației Marshall, alcătuiau singura combinație cu care puteai să obții acel minunat vaiet continuu și răgușit.

Ne-am distrat de minune. Am băut multă bere, am stat în separeu strâns lipiți unul de celălalt. Apoi, am dansat o vreme. Nu puteai să rezisti atmosferei. Trupa cânta neîncetat. În sală se făcea tot mai cald și mai aglomerat. Muzica devenea tot mai zgomotoasă și mai antrenantă. Chelnerițele sprintau încolo și-ncoace cu sticlele cu gât lung.

Roscoe arăta nemaipomenit. Bluza ei din mătase se umezise de transpirație. Nu purta nimic pe dedesubt, îmi dădeam seama de asta după felul în care mătasea umedă i se lipea de piele. Mă simțeam ca-n paradis. Mă aflam într-un bar vechi și simplu, cu o femeie înnebunitoare și o formație onorabilă. Joe putea să mai aștepte până mâine. Margrave era la un milion de kilometri depărtare. Nu aveam nici o problemă. Aș fi vrut ca seara să nu se mai sfârșească.

Trupa a continuat să cânte până destul de târziu. Trebuie să fi trecut de miezul nopții. Eram excitați și amețiți. Nu puteam să facem față drumului înapoi cu mașina, începuse

¹ Heleşteu, iaz.

² Organisme microscopice subacvatice.

din nou să plouă, ușor. Nu voiam să șofez o oră și jumătate prin ploaie. Mai ales după ce băusem atâta bere. Puteam să sfârșesc într-un șanț. Sau la pușcărie. Cam la un kilometru depărtare am văzut o firmă de hotel.

Roscoe a fost de părere că ar trebui să mergem acolo. Chicotea când a spus-o. De parc-am fi fost doi îndrăgostiți care fugiseră pe ascuns. Sau ca și cum aș fi transportat-o dincolo de frontiera statului exact cu acest scop. Ceea ce nu era într-un tot adevărat. Dar nici n-aveam de gând să ridic prea multe obiecții.

Așa că am plecat împleticindu-ne din bar, cu urechile vâjâind, și ne-am urcat în Bentley. Am condus mașina mare și veche cu prudență și viteză mică de-a lungul drumului brăzdat de șuvoaie de apă. Am zărit motelul profilându-se în față. Un complex de clădiri lungi și joase, parcă desprins dintr-un film. Am parcat mașina și am intrat în hol. L-am trezit pe recepționarul din schimbul de noapte. I-am dat banii și l-am rugat să ne trezească de dimineață. Am primit cheia și ne-am întors la mașină. Am tras-o în dreptul căsuței repartizate. Era un loc curățel și anonim. Putea fi oriunde în America. Dar era călduț și te simțea adăpostit de ploaia care răpăia pe acoperiș. Iar patul din cameră era mare.

Nu voiam ca Roscoe să răcească. Trebuia să-și dea jos bluza aia umedă. Așa i-am spus. Ea a chicotit, zicându-mi că nu-și dăduse seama că am și pregătire medicală. I-am spus că fuseserăm învățați atât cât să ne descurcăm într-o situație de urgență.

— Iar asta e o situație de urgență? a întrebat ea printre chicote.

— O să fie cât de curând, am răspuns râzând. Dacă nu-ți dai jos bluza aia!

Așa că și-a dezbrăcat bluza. După care m-am năpustit asupra ei. Era atât de frumoasă și de provocatoare! Era pregătită pentru orice. După aceea, istoviți, am stat îmbrățișați și am vorbit. Despre cine eram, despre ce făcuse fiecare dintre noi. Despre cine voiam să fim și despre ce doream să facem. Mi-a vorbit despre familia ei. Era o poveste cu ghinioane care se întindeau de-a lungul mai multor generații. Păreau să fi fost oameni cumsecade, fermieri, oameni care fuseseră cât pe ce să reușească, dar nu dăduseră niciodată lovitura. Oameni care se luptaseră cu vremurile grele înainte de apariția substanțelor chimice și a mecanizării, prizonieri ai forțelor dezlănțuite ale naturii. Unul dintre strămoși aproape că reușise să se ajungă, dar a rămas fără terenurile cele mai bune atunci când stră-străbunicul primarului Teale a construit calea ferată. Apoi au fost revendicate niște ipoteci, ceea ce a făcut ca dușmănia să se transmită de-a lungul anilor, așa că, deși își iubea orașelul, ura să-l vadă pe Teale umblând pe-acolo ca pe propria moșie, lucru care era, de altfel, adevărat și fusese întotdeauna adevărat.

Eu i-am povestit despre Joe, zicându-i lucruri pe care nu le mai spusese nimănui. Toate lucrurile pe care le ținusem numai pentru mine. I-am spus totul despre ce simțeam pentru el și de ce mă simțeam obligat să-i răzbun moartea. Și despre faptul că eram bucuros să o fac. Ne-am spus multe chestii cât se poate de personale. Am vorbit îndelung și am adormit unul în brațele celuilalt.

Părea că abia ne culcaserăm când am auzit bătăile în ușă ale recepționarului, care venise să ne trezească dis-de-dimineață. Era marți. Ne-am dat jos din pat cu greutate și am început să ne îmbrăcăm cu gesturi somnoroase. Soarele matinal se străduia să înfrângă aerul umed al zorilor. În mai puțin de cinci minute ne urcam în Bentley și ne deplasam spre est. Înălțat deasupra orizontului, soarele ne orbea prin parbrizul împroșcat cu rouă.

Încet-încet ne-am trezit. Am trecut înapoi granița spre Georgia. Am traversat râul la Franklin. Am străbătut în mare viteză terenurile agricole pustii. Câmpurile stăteau pitite sub o plapumă imponderabilă de ceață. Plutea deasupra pământului roșu ca aburul. Soarele urca pe cer și se pregătea s-o împrăștie cu fierbințeala lui.

Nici unul dintre noi nu vorbea. Voiam să lăsăm nevătămat coconul de intimitate cât

mai mult posibil. Întoarcerea în Margrave avea să spargă acel balon cât de curând. Așa că m-am mulțumit să conduc mașina mare și falnică pe drumurile rurale și să sper. Să sper că vom mai avea parte de multe asemenea nopți. Și de dimineți liniștite ca aceasta. Roscoe stătea ghemuită pe scaunul mare din piele de lângă mine. Pradă gândurilor. Părea foarte mulțumită. Speram că este.

Am trecut în viteză din nou pe lângă Warburton. Închisoarea plutea asemenea unui oraș extraterestru pe covorul magic al cetii joase. Am trecut pe lângă micul crâng pe care-l zărisem din autobuzul închisorii. Am trecut de șirurile de arbuști de pe câmp. Am ajuns la răspântie și am luat-o spre sud, pe drumul regional. Apoi am trecut de restaurantul lui Eno, de secția de poliție și de sediul pompierilor și am luat-o pe Strada Principală.

Am cotit la stânga la statuia omului care luase cu japca terenuri agricole roditoare ca să construiască o cale ferată. În josul pantei ce ducea la locuința lui Roscoe. Am parcat lângă bordură și ne-am dat jos, căscând și întinzându-ne oasele. Am zâmbit larg unul către celălalt. Petrecuserăm de minune. Am mers pe alee mână-n mână. Ușa de la casă era deschisă. Nu larg deschisă, ci doar întredeschisă, cam vreo trei-patru centimetri. Și era întredeschisă pentru că încuietoarea fusese zdrobită. Cineva o forțase cu o rangă. Ușa nu se mai putea închide din pricina așchiilor și a fragmentelor metalice ale broaștei. Roscoe și-a dus palma la gură și a gemut înfundat. Ochii ei măriți s-au mutat de la ușă către mine. Am apucat-o de cot și am tras-o într-o parte. Ne-am lipit de ușa garajului. Ne-am ghemuit. Ținând aproape de ziduri, am dat ocol casei prin dreapta. Am ciulit urechile la fiecare fereastră și am riscat să ne ițim capetele ca să aruncăm iute câte o privire în fiecare încăpăre. Am ajuns din nou la ușa distrusă. Eram uzi pentru că îngenunchaserăm pe solul umed și ne lipiserăm de arborii plini de apă. Ne-am ridicat în picioare. Ne-am uitat unul la celălalt și am ridicat din umeri. Am deschis ușa și am intrat. Am controlat peste tot. Nu era nimeni în casă. Nu era nimic distrus. Nimic deranjat de la locul lui. Nu se furase nimic. Aparatura stereo era tot acolo, la fel și televizorul. Roscoe și-a verificat debaraua. Revolverul de poliție era prins de centură, ca de obicei. Și-a verificat sertarele și biroul. Nimic nu fusese atins. Nimic nu fusese percheziționat. Nimic nu lipsea. Stăteam amândoi în hol și ne uitam unul la altul. Deodată am observat ceva care fusese lăsat în urmă.

Razele joase ale soarelui de dimineață pătrundeau prin ușa deschisă și se strângeau într-un fascicul îngust deasupra podelei. Se putea desluși un șir de urme de pași pe parchet.

O mulțime de urme. Mai mulți indivizi veniseră dinspre ușa de la intrare spre camera de zi. Șirul de urme dispărea pe covorul gros, ca să apară din nou pe podeaua din lemn ce ducea în dormitor. Apoi ieșeau de acolo, treceau prin sufragerie și se întorceau la ușa principală. Fuseseră lăsate de oamenii care intraseră în casă venind din noaptea ploioasă. O peliculă subțire de apă de ploaie amestecată cu noroi se uscaseră pe podea, lăsând urme slabe. Slabe, dar perfecte. Îmi dădeam seama că fuseseră cel puțin patru oameni. Care intraseră și ieșiseră. Vedeam striatiile de pe tălpi pe care le lăsaseră în urmă. Indivizii purtaseră galoși din cauciuc. Din ăia care se folosesc în nord, iarna.

ŞAISPREZECE

Veniseră după noi noaptea. Veniseră aşteptându-se să curgă sânge din belşug. Veniseră cu tot echipamentul, încălţaţi cu galoşii de cauciuc şi îmbrăcaţi în salopetele din nailon, ducând cu ei cuţitele, ciocanul, punga de cuie. Veniseră să ne aplice şi nouă acelaşi tratament pe care li-l aplicaseră lui Morrison şi soţiei sale.

Deschiseseră uşa interzisă. Făcuseră a doua lor greşeală fatală. Acum erau nişte oameni morţi. Aveam să-i vânez şi să-i omor cu zâmbetul pe buze. Pentru că un atac împotriva mea însemna un al doilea atac asupra lui Joe. El nu mai era aici ca să-mi țină partea. A doua provocare. A doua umilinţă. Aici nu mai era vorba de autoapărare. Era vorba de cinstirea memoriei lui Joe.

Roscoe urmărea dâra de paşi, manifestând reacţia clasică de negare. Patru bărbaţi veniseră s-o hăcuiască noaptea. Ştia, dar prefera să ignore asta. Minte ei alunga aceste gânduri. Rezolvarea problemei prin nerezolvarea ei. Nu era o abordare prea rea, dar nu peste mult timp avea să se prăbuşească de la mare altitudine. Până atunci, îşi ocupa mintea cu urmărirea dârelor de paşi de pe podele.

Indivizii scotociseră casa după noi. Se despărţiseră în dormitor şi căutaseră peste tot. Se regroupaseră în dormitor şi plecaseră. Am căutat urme afară, pe drum, dar n-am găsit nimic. Din asfaltul neted şi umed ieşeau aburi.

Ne-am întors în casă. N-am găsit nici o dovadă, cu excepţia broaştei făcute zob şi a urmelor de paşi din toată casa.

Nici unul din noi n-a spus nimic. Eu fierbeam de mânie. Stăteam cu ochii pe Roscoe, aşteptând să se rupă zăgazurile. Ea văzuse cadavrele soţilor Morrison. Eu nu. Finlay îmi descrisese scena cu detalii. Şi-aşa mi se păruse destul de rău. El fusese acolo şi fusese zguduit de întreaga poveste. Roscoe fusese acolo şi ea. Văzuse exact ceea ce aveau de gând nişte necunoscuţi să ne facă amândurora.

— Aşadar, după cine au venit? a spus ea în cele din urmă. După mine, după tine sau după amândoi?

— Au venit după amândoi, am spus. Şi-au zis că Hubble a vorbit cu mine la puşcărie. S-au gândit apoi că eu ţi-am spus ție totul. Aşa că au tras concluzia că tu şi cu mine ştim ce ştia Hubble.

A încuviinţat din cap, cu un gest vag. Apoi a plecat de lângă mine şi s-a rezemat de perete, aproape de uşa din spate. Se uita afară, la grădina ei bine îngrijită, cu vegetaţie perenă. Am văzut-o cum se albeşte la faţă şi se cutremură. Sistemele ei de apărare cedau. S-a lipit de colţul de lângă uşă, încercând să se facă una cu peretele. Privea în gol, ca şi cum ar fi văzut toate ororile fără nume. A început să plângă ca un om cu inima zdrobită. M-am dus lângă ea şi am ținut-o strâns în braţe. Am lipit-o de mine şi am îmbrăţişat-o în timp ce ea se descărca de teamă şi de tensiune plângând. A plâns vreme îndelungată. O simţeam înfierbântată şi slăbită. Aveam cămaşa umedă de la lacrimile ei.

— Slavă Domnului că n-am fost aici azi-noapte, a spus ea în şoaptă.

Ştiam că trebuie să vorbesc pe un ton cât mai încrezător. Teama n-avea s-o ajute. Teama nu putea decât să-i secătuiască energia. Trebuia să şi-o înfrângă. Şi trebuia să înfrunte din nou întunericul şi liniştea din noaptea asta şi din fiecare altă noapte din viaţa ei.

— Eu aş fi vrut să fim aici, am spus. Poate c-am fi obţinut nişte răspunsuri.

S-a uitat la mine ca la un nebun şi-a clătinat din cap.

— Şi ce-ai fi făcut? m-a întrebat. Ai fi omorât patru oameni?

— Numai trei, am spus. Al patrulea ne-ar fi dat răspunsurile.

Am spus-o cu o siguranţă desăvârşită. Cu convingere desăvârşită. De parcă nici n-ar

fi existat altă posibilitate. S-a uitat la mine. Voiam ca ea să-l vadă pe tipul ăsta imens. Soldat cu experiență de treisprezece ani. Un individ cu ochi albaștri, ca de gheață, în stare să ucidă cu mâinile goale. Mă străduiam din răzputeri să proiectez toată invincibilitatea, toată implacabilitatea, toată dorința de a o proteja pe care le simțeam. Arboram acea expresie dură și imobilă cu care reușeam să îngenunchez câte doi pușcași beți deodată. Voiam ca Roscoe să se simtă în siguranță. În schimbul a ceea ce-mi dăruia ea mie, voiam să-i dăruiesc asta. Nu voiam să se teamă.

— Nu-s de-ajuns patru băieței de la țară ca să-mi vină de hac, am spus. Cu cine-și închipuie ei că se joacă? Am mătrășit adeseori mai serioși decât ăștia. Dacă or să mai vină pe-aici, îi fac arșice. Și să-ți mai spun ceva, Roscoe, numai să-i treacă prin cap cuiva să-ți faci vreun rău, c-o s-o mierlescă înainte să-și ducă gândul până la capăt.

Vedeam că atitudinea mea avea efect, că reușisem s-o conving. Aveam nevoie ca ea să fie calmă, să dea dovadă de tărie și să aibă încredere în ea însăși. Îi impuneam prin forța voinței să-și revină. Și strădaniile mele dădeau roade. Ochii ei uluitori se însuflețeau.

— Vorbesc serios, Roscoe, am spus. Rămâi alături de mine și n-o să pățești nimic.

S-a uitat iar la mine. Și-a dat părul pe spate și mi-a zis:

— Promiți?

— Din toată inima, iubito, am spus, ținându-mi răsuflarea.

A oftat din rărunchi. S-a desprins de perete și a pășit către mine. A schițat un zâmbet curajos. Criza trecuse. Era din nou în deplinătatea funcțiilor și facultăților.

— Acum trebuie să plecăm naibii de-aici, am spus. Nu putem să rămânem aici ca niște ținte imobile. Așa că strânge-ți lucrurile de care ai nevoie într-o sacoșă.

— În regulă, a spus. N-ar trebui să reparăm mai întâi ușa?

M-am gândit la întrebarea ei, căci era o chestiune de tactică importantă.

— Nu, am spus. Dacă-o reparăm înseamnă că am văzut-o. Dacă-am văzut-o înseamnă că știm că suntem atacați. E mai bine dacă ei își închipuie că nu știm că suntem atacați. Pentru că atunci or să creadă că nu e nevoie să fie prea prudenți data viitoare. Așa că nu vom reacționa deloc. Ne prefacem că nici n-am fost pe-aici. Ne prefacem că nici n-am văzut ușa. Continuăm prin a face pe fraierii și pe nevinovații. Dacă ei își închipuie că noi suntem fraieri și nevinovați, or să fie mai puțin precauți. Ne va fi mai ușor să-i vedem venind data viitoare.

— Bine, a spus ea.

Nu părea prea convinsă, dar era de acord.

— Așa că strânge-ți lucrurile într-o geantă, am spus din nou.

Nu părea prea fericită, dar s-a dus să-și adune strictul necesar. Jocul începea. Nu știam exact cine sunt ceilalți jucători. Nu știam exact nici în ce consta jocul. Dar știam cum să-l joc. Mișcarea de deschidere consta în a-i face să creadă că ne aflăm tot timpul cu un pas în urmă.

— Să mă duc la muncă azi? a întrebat Roscoe.

— Trebuie, am spus. Nu poți să faci nimic care să difere de o situație normală. Și trebuie să vorbim cu Finlay. Așteaptă un telefon de la Washington. Și avem nevoie de informațiile pe care le putem obține despre Sherman Stoller. Dar nu-ți face griji, n-or să vină să ne împuște în secția de poliție. Or să prefere un loc liniștit și izolat, probabil noaptea. Teale e singurul nene rău de acolo, așa că ai grijă să nu rămâi singură în preajma lui. Stai lipită de Finlay, Baker sau Stevenson, da?

A încuviințat din cap, apoi s-a dus să facă un duș și să se îmbrace pentru lucru. În mai puțin de douăzeci de minute, a ieșit din dormitor îmbrăcată în uniformă.

Și-a netezit cutele bluzei. Era gata să înceapă o zi normală de lucru. S-a uitat la mine.

— Îmi promiți? a spus.

Felul în care a spus-o a făcut să sune ca o întrebare, o scuză și o asigurare în același

timp. Am privit-o în ochi.

— Bineînțeles că da, am spus și i-am făcut cu ochiul. A încuviințat din cap și mi-a făcut și ea cu ochiul.

Eram în regulă amândoi. Am ieșit pe ușa din față și am lăsat-o întredeschisă, exact așa cum o găsiserăm.

Am ascuns Bentley-ul în garaj ca să menținem impresia că nu trecuserăm pe-acolo. Apoi ne-am urcat în Chevrolet și am hotărât să începem cu un mic dejun la Eno. A pornit mașina și a accelerat în susul dealului. După rigiditatea bătrânului Bentley, mă simțeam mai relaxat. Dinspre culmea dealului venea spre noi o dubiță carosată. Era nouă-nouță, foarte curată, vopsită într-un verde-închis elegant. Părea o dubă utilitară, dar pe partea laterală scria cu litere aurii decorative: Fundația Kliner. La fel ca acelea folosite de grădinari.

— Ce-i cu duba aia? am întrebat-o pe Roscoe.

A cotit la dreapta când a ajuns la cafenea, luând-o pe Strada Principală.

— Fundația are o mulțime de vehicule, a spus.

— Și cu ce se ocupă? am întrebat-o.

— Se agită de zor pe-aici, a spus ea. Orașul i-a vândut terenul lui Kliner ca să-și clădească depozitele și, ca parte a înțelegerii, a pus la punct un program comunitar. Teale îl conduce, ca primar.

— Teale îl conduce? am spus. Păi Teale e inamicul.

— Îl conduce fiindcă e primar, a spus ea. Nu pentru că-l cheamă Teale. Programul alocă o mulțime de bani, care sunt cheltuiți cu chestii de interes public, drumuri, grădini, biblioteca, stimulente pentru afacerile locale. Departamentul de poliție primește și el o mulțime de bani. Eu primesc o subvenție pentru ipotecă numai pentru că lucrez în cadrul departamentului.

— Asta-i dă lui Teale o putere foarte mare, am spus. Și care-i povestea cu tânărul Kliner? A încercat să mă convingă să te las în pace. Zicea că el ar avea prioritate.

Roscoe s-a cutremurat.

— E un nemernic, mi-a zis. Îl evit cât pot. Și asta ar trebui să faci și tu.

A continuat să conducă, părând iritată. Privea întruna în jur, speriată. Ca și cum s-ar fi simțit amenințată. Ca și cum cineva urma să apară brusc în fața mașinii și să ne împuște. Viața ei liniștită în Georgia rurală se terminase. O spulberaseră patru bărbați veniți noaptea la locuința ei. Am tras în parcare cu pietriș a restaurantului lui Eno și Chevrolet-ul s-a legănat pe arcurile moi. Am coborât din mașină și am mers până la ușa localului. Era o zi cenușie. Ploaia de peste noapte răcise aerul și lăsase zdrențe de nori pe tot cerul. Vitrinele restaurantului reflectau atmosfera întunecată. Era frig. Parcă era un alt anotimp.

Am intrat. Localul era pustiu. Am ocupat un separeu și tipa cu ochelari ne-a adus cafea. Am comandat ouă cu șuncă, cu tot felul de suplimente și garnituri. O camionetă neagră tocmai trăgea în parcare de afară. Aceeași camionetă pe care o mai văzusem de trei ori până atunci. Doar șoferul era altul. Nu era tânărul Kliner. Acum era un tip mai vârstnic. Probabil că se apropia de șaiszeci de ani, dar era un tip dur, cu trupul zvelt. Cu păr cenușiu închis, tuns periută. Era îmbrăcat ca un fermier, în salopetă de blugi. Părea a fi un om care își ducea traiul în aer liber, în bătaia soarelui. Chiar și prin fereastra restaurantului puteam să-i intuiesc forța și să-i simt răutatea din priviri. Roscoe mi-a dat un ghionț ușor, arătând cu capul spre tip.

— Ăla e Kliner, a spus ea. Bătrânul, în persoană.

Individul intră în local și rămase pe loc un moment.

Se uită în stânga, se uită în dreapta, apoi se duse către teigheaua de la bucătărie. Eno ieși din bucătărie. Cei doi vorbiră în liniște, cu capetele aplecate unul spre celălalt.

După care Kliner se ridică în picioare și se întoarce către ușă. Se opri și se uită la stânga, apoi, la dreapta. Privirea îi zăbovi asupra lui Roscoe preț de o secundă. Avea o față slabă, netedă și plină de duritate. Gura semăna cu o fantă. Apoi își mută privirea asupra mea. M-am simțit ca sub lumina unui reflector. Buzele i se despărțiră într-un zâmbet ciudat. Avea o dantură uluitoare. Canini lungi, curbați spre interior, și incisivi drepecți, pătrățoși. Galbeni precum colții unui lup bătrân. Buzele i se lipiră din nou și își mută privirea în altă parte. Trase ușa și se duse la camionetă. Porni în viteză, însoțit de un huruit al motorului puternic și o ploaie de pietricele.

M-am uitat după el cum pleacă și m-am întors către Roscoe.

— la să-mi povestești mai multe despre familia Kliner, am spus.

Încă nu-i dispăruse iritarea.

— De ce? m-a întrebat ea. Noi ne luptăm aici pentru viața noastră și tu vrei să-ți povestesc despre clanul Kliner?

— Caut informații, am spus. Numele de Kliner răsare peste tot. Pare a fi un tip interesant. Băiatul lui e cam tralala. Și am văzut-o și pe nevastă-sa. Pare o femeie nefericită. Mă întreb dacă toate astea au vreo legătură cu ceva.

A ridicat din umeri și a clătinat din cap.

— Nu prea văd cum, a spus. Sunt nou-veniți, s-au mutat aici doar de vreo cinci ani. Familia a făcut avere din prelucrarea bumbacului, cu câteva generații în urmă, în Mississippi. Au inventat nu știu ce substanță chimică, un fel de formulă nouă. Cu clor sau cu sodiu, nu știu sigur. Au făcut o avere uriașă, dar au intrat în conflict cu Agenția de Protecție a Mediului, acum cinci ani, ceva legat de poluare sau ceva de genul ăsta. Din cauza unor reziduuri aruncate în râu, mureau peștii tocmai până la New Orleans.

— Și ce s-a întâmplat? am întrebat-o.

— Kliner a mutat fabrica, a spus ea. Pe atunci, compania era a lui. A închis toată operațiunea din Mississippi și a reînființat-o în Venezuela sau pe undeva pe-acolo. După care a încercat să-și diversifice activitatea. A apărut aici, în Georgia, în urmă cu cinci ani, cu treaba asta cu depozitele, bunuri de larg consum, electronice sau ceva asemănător.

— Deci nu sunt de prin partea locului? am întrebat.

— Nu i-am mai văzut niciodată înainte de ăștia cinci ani, mi-a spus. Nu știu prea multe despre ei. Dar nici n-am auzit vreodată ceva rău. Kliner e, probabil, un tip dur, poate chiar nemilos, dar e în regulă, cu condiția să nu fii pește, cred.

— Și-atunci de ce e nevastă-sa atât de speriată? am întrebat.

Roscoe a făcut o grimasă.

— Nu e speriată. E bolnavă. Poate că-i speriată fiindcă e bolnavă. E pe moarte, pricepi? Și nu e vina lui Kliner.

Chelneriță ne-a adus mâncarea. Am mâncat în tăcere. Porțiile erau uriașe. Chestiile prăjite erau grozave. Ouăle erau delicioase. Eno ăsta se pricepea teribil la ouă. Am udat totul cu cafea din belșug. Chelneriță a trebuit să vină de mai multe ori cu carafa de cafea plină.

— Și „Pluribus” nu-ți sugerează absolut nimic? a întrebat Roscoe. Voi doi n-ați știut nimic niciodată despre o chestie legată de Pluribus? Când erați copii?

Mi-am scormonit intens mintea, dar am clătinat din cap.

— E din latină? a întrebat.

— Face parte din deviza Statelor Unite, nu? am spus. *E Pluribus Unum*. Înseamnă unul din mai mulți. O națiune clădită din mai multe foste colonii.

— Deci Pluribus înseamnă multe? a spus. Știa Joe latină?

Am ridicat din umeri.

— Habar n-am, am spus. Probabil. Era un tip deștept. Probabil că știa ceva latină. Nu sunt sigur.

— Bun, a spus ea. Deci nu cunoști alte motive pentru care să fi venit Joe aici?

— Poate că pentru bani, am spus. Doar la asta mă pot gândi. Joe lucra pentru Departamentul Trezoreriei, din câte știu. Hubble lucra la o bancă. Singurul lucru pe care-l aveau în comun erau banii. Poate c-o să aflăm ceva de la Washington. Dacă nu, va trebui s-o luăm de la început.

— În regulă, a spus ea. Ai nevoie de ceva?

— O să am nevoie de raportul ăla privind arestarea din Florida.

— Pentru Sherman Stoller? Păi e vechi de doi ani.

— Trebuie să încep de undeva, am spus.

— Bine, o să-l cer, a zis ea ridicând din umeri. O să sun pe cei din Florida. Altceva?

— Am nevoie de un pistol, am spus.

Nu mi-a răspuns. Am lăsat o bancnotă de douăzeci de dolari pe masa din melamină și ne-am ridicat în picioare, după care am ieșit în parcare, la mașină.

— Am nevoie de un pistol, am spus din nou. E o treabă serioasă, de acord? Prin urmare, am nevoie de o armă. Nu pot să mă duc la magazin și să-mi cumpăr una. N-am nici acte de identitate, nici adresă.

— Bine, a spus. O să-ți fac rost de unul.

— Să știi că n-am permis, am spus. Va trebui s-o faci pe șest.

A încuviințat din cap.

— Nici o problemă, a spus. Există unul despre care nu mai știe nimeni.

Ne-am sărutat îndelung și apăsăm în parcare la secția de poliție. Apoi ne-am dat jos din mașină și am intrat prin ușile masive din sticlă. Aproape că ne-am ciocnit de Finlay, care tocmai dădea ocol recepției în drum spre ieșire.

— Trebuie să mă duc din nou la morgă, a spus. Voi doi veniți cu mine, da? Trebuie să vorbim. Avem de vorbit o grămadă.

Așa că am ieșit din nou în aerul mohorât al dimineții și ne-am urcat iarăși în Chevrolet-ul lui Roscoe. La fel ca înainte. Ea conducea. Eu stăteam în spatele ei. Iar Finlay, care ocupa scaunul din dreapta șoferului, stătea pe jumătate răsucit, ca să se poată uita în același timp la amândoi. Roscoe a pornit motorul și a luat-o spre sud.

— Am primit un telefon de la Departamentul Trezoreriei, a spus Finlay. Cred c-am vorbit vreo douăzeci de minute, dacă nu chiar o jumătate de oră. Eram agitat din cauza lui Teale.

— Ce ți-au spus? I-am întrebat.

— Nimic. Au vorbit o jumătate de oră ca să nu-mi spună nimic.

— Nimic? am zis. Ce naiba vrei să spui cu asta?

— N-au vrut să-mi spună nimic, a zis. Voiau o droaie de autorizări oficiale din partea lui Teale înainte să-mi spună fie și numai un cuvânt.

— Dar au confirmat că Joe lucra acolo, nu? am întrebat.

— Desigur, atâta au fost dispuși să-mi dezvăluie. Făcuse spionaj militar, în urmă cu zece ani. I-au urmărit activitatea și l-au recrutat special.

— Pentru ce? I-am întrebat.

Finlay a ridicat din umeri.

— Asta n-au mai vrut să-mi spună, a zis el. Exact în urmă cu un an, a început să lucreze la un proiect special, dar întreaga poveste e protejată de un secret absolut. Un lucru e sigur, Reacher, și anume că omul ocupa o poziție foarte importantă acolo. Trebuia să fi auzit cum vorbeau cu toții despre el. Ai fi zis că vorbesc despre Dumnezeu.

Am rămas tăcut o vreme. Nu știam nimic despre Joe. Absolut nimic.

— Așadar, asta e? am spus. Asta e tot ce-ai obținut?

— Nu, a spus el. Am tot făcut presiuni până când am ajuns la o femeie pe care o chema Molly Beth Gordon. Ai auzit vreodată de numele ăsta?

— Nu, am spus. Trebuia?

— Se pare că a fost foarte apropiată de Joe, a zis Finlay. Se pare că între ei doi a fost o relație. Era foarte supărată. A vărsat un potop de lacrimi.

— Și ce ți-a spus tipa? I-am întrebat.

— Nimic. Nu avea voie. Dar a promis să-ți spună ție tot ce poate. A zis că pentru tine o să iasă din limitele regulamentului fiindcă tu ești frățiorul lui Joe.

Am încuviințat din cap.

— În regulă, am spus. E deja mai bine. Când pot să vorbesc cu ea?

— Sun-o pe la unu și jumătate, a zis. Atunci e pauza de masă și nu mai rămâne nimeni prin birou. Își asumă un mare risc, dar cu tine e dispusă să vorbească. Așa a zis.

— În regulă, am spus din nou. A mai zis ceva?

— A lăsat să-i scape un lucru mărunț, a zis Finlay. Joe avea programată o mare ședință de informare, pentru luna viitoare, de dimineață.

— Luni? am spus. Adică după duminică?

— Întocmai, a spus. Se pare că Hubble a avut dreptate. Ceva urmează să se întâmple ori duminică, ori până duminică. Indiferent ce naiba făcea el pe-aici, reiese că Joe știa că până atunci va fi pierdut sau va fi câștigat. Dar femeia n-a mai vrut să mai spună nimic. Oricum, încălca regulamentul fie și numai pentru faptul că vorbea cu mine, și vorbea de parcă s-ar fi temut să nu fie auzită de ceilalți. Așa că sun-o, dar să nu-ți pui prea mari speranțe în ea, Reacher. S-ar putea să nu știe nimic. La ei, acolo, stânga nu știe ce face dreapta. Secretul e păstrat cu strășnicie.

— Birocrație, am spus. Cine naiba are nevoie de ea? Bun, va trebui să presupunem că suntem de capul nostru aici. Cel puțin pentru o vreme. Vom avea din nou nevoie de Picard.

Finlay a încuviințat din cap.

— O să facă ce-o să poată, a spus. M-a sunat aseară. Membrii familiei Hubble sunt în siguranță. În acest moment îi păzește, dar, când o să avem nevoie de el, o să ne ajute.

— Ar trebui să-i ia urma lui Joe, am spus. Joe trebuie să fi folosit o mașină. Probabil că a venit cu avionul de la Washington la Atlanta, și-a luat o cameră la un hotel, apoi a închiriat o mașină, nu? Trebuie să căutăm mașina aia. Trebuie să fi venit cu ea aici joi noaptea. Poate c-a abandonat-o pe undeva, în zonă. S-ar putea ca, prin intermediul mașinii, să ajungem la hotel. Și poate că o să găsim ceva în camera de hotel a lui Joe. Niște dosare, poate.

— Picard nu poate să facă asta, a zis Finlay. FBI-ul nu poate să caute mașini închiriate abandonate. Și nici noi nu putem, avându-l pe Teale prin preajmă.

Am ridicat din umeri.

— Va trebui s-o facem, am spus. Nu avem încotro. Poți să inventezi ceva pentru Teale, să joci la cacealma. Să-i spui, de exemplu, că te-ai gândit că evadatul care zice că i-a executat pe soții Morrison trebuie să fi călătorit cu o mașină închiriată. Spune-i că trebuie să verifiți. Nu poate să te refuze fiindcă ar însemna să-și submineze propria supoziție, corect?

— Bine, a spus Finlay. O să-ncerc. S-ar putea să meargă.

— Joe trebuie să fi avut niște numere de telefon, am spus. Numărul găsit în pantoful lui era rupt dintr-un print de computer, așa-i? Prin urmare, unde-i restul printului? Pariez că e în camera lui de hotel, plin cu numere de telefon, cu numărul lui Hubble rupt de undeva din partea de sus a paginii. Așa că, mai întâi, găsește mașina, apoi forțează-i mâna lui Picard să dea de urma hotelului prin intermediul companiei de închiriat mașini, bine?

— Bine, a spus el. O să fac tot ce-am să pot.

Ajunși la Yellow Springs, am luat-o pe aleea de intrare a spitalului și am încetinit când am ajuns la limitatoarele de viteză. Apoi am ocolit clădirea ca să ajungem în parcare și

am oprit lângă ușa morgii. N-aș fi vrut să intru pentru că Joe era încă acolo. Am început să mă gândesc vag la formalitățile de înmormântare. Până atunci, nu fusesem nevoit s-o fac. Armata se ocupase de înmormântarea tatălui, iar Joe, de a mamei.

Dar m-am dat jos din mașină împreună cu cei doi și am pășit împreună prin aerul răcoros până la ușă. Am găsit drumul către cabinetul neîngrijit. Același doctor stătea la birou. Îmbrăcat tot în halat alb.

Și-acum părea obosit. Ne-a făcut semn să intrăm și ne-am așezat. Eu am luat unul dintre scaunele fără spătar. Nu voiam să mai stau lângă fax. Doctorul s-a uitat pe rând la fiecare dintre noi. Și noi ne-am uitat la el.

— Ce noutăți aveți pentru noi? a întrebat Finlay. Bărbatul obosit de la birou se pregătea să răspundă.

Ca și cum s-ar fi pregătit pentru o conferință. A luat trei dosare din stânga lui și le-a lăsat să cadă pe sugativa de pe birou. L-a deschis pe cel de deasupra. L-a scos și pe al doilea și l-a deschis și pe acela.

— Morrison, a spus. Domnul și doamna.

S-a uitat din nou la noi. Finlay i-a făcut un semn din cap.

— Torturați și uciși, a spus patologul. Succesiunea e foarte clară. Femeia a fost imobilizată. De doi bărbați, așa zice, de o parte și de alta, ținându-i și sucindu-i brațele. Contuzii urâte pe antebrațe și pe brațe, ușoare leziuni ale ligamentelor în urma răsucirii brațelor la spate. Este evident că respectivele contuzii au continuat să evolueze din prima clipă când a fost înșfăcată și până în momentul morții. Contuziile încetează să se mai formeze atunci când circulația se oprește, înțelegeți?

Am dat din cap aprobator, cu toții. Înțelegeam.

— Aș estima că a durat vreo zece minute, a spus. Zece minute, de la început până la sfârșit. Așadar, femeia era reținută. Bărbatul a fost ținut de perete. Cred că în acel moment amândoi erau în pielea goală. Înainte să se producă atacul, erau în pijamale, așa e?

— În halate, a precizat Finlay. Luau micul dejun.

— Deci halatele au fost date jos mai devreme, a spus doctorul. Bărbatul a fost bătut în cuie de perete, ba chiar, ținând cont de cuiele bătute în labele picioarelor, și de podea. Apoi i-a fost atacată zona genitală. I-a fost retezat scrotul. Dovezile post-mortem sugerează că femeia a fost obligată să înghită testiculele amputate.

În cabinet s-a așternut tăcerea. O tăcere mormântală. Roscoe s-a uitat la mine, privindu-mă îndelung. Apoi și-a întors privirea către doctor.

— Le-am găsit în stomacul ei, a precizat doctorul.

Roscoe era albă ca halatul doctorului. M-am temut că o să cadă de pe taburet. A închis ochii și a stat nemișcată.

Auzea descrierea a ceea ce alții plănuiseră pentru noi în noaptea trecută.

— Și? a spus Finlay.

— Femeia a fost mutilată, a continuat doctorul. Sâni i-au fost retezați, zona genitală, atacată, beregata, tăiată. Apoi i-au tăiat și bărbatului beregata. Asta a fost ultima rană provocată. Se poate vedea cum sângele arterial provenit din carotidă se suprapune peste toate celelalte pete de sânge din încăperea.

În cameră s-a lăsat o liniște ca de mormânt, care a durat o vreme.

— Arme folosite? am întrebat.

Tipul de la birou și-a întors privirea obosită către mine.

— Un obiect ascuțit, evident, a spus acesta, cu un zâmbet slab. Ceva drept, lung de vreo treisprezece centimetri.

— Un brici? am întrebat.

— Nu, a spus. Cu siguranță că a fost ceva ascuțit ca un brici, dar rigid, nepliabil și cu lamă dublă.

— De ce? am întrebat.

— Există dovezi că a fost folosit în ambele sensuri, a spus doctorul, tăind aerul cu palma încolo și-ncoace, într-un arc de cerc minuscul. Cam așa. Pe sânii femeii. Tăind în ambele sensuri. Ca atunci când tai fileuri dintr-un somon.

Am încuviințat din cap. Roscoe și Finlay au rămas tăcuți.

— Ce ne puteți spune despre celălalt tip? am spus. Stoller?

Patologul a dat la o parte dosarele soților Morrison și l-a deschis pe al treilea. L-a răsfoit și apoi s-a uitat la mine. Al treilea dosar era mai gros decât primele două.

— Stoller ziceți că-l chema? a întrebat el. Că noi aici l-am înregistrat cu numele de John Doe¹.

Roscoe a ridicat privirea.

— V-am trimis un fax, a spus ea. Ieri-dimineață. L-am identificat amprente.

Patologul a început să scotocească pe biroul încărcat și a găsit un fax făcut sul. L-a citit și a dat din cap aprobator. Apoi a tăiat „John Doe” de pe dosar și a scris „Sherman Stoller”. După care ne-a arătat din nou zâmbetul lui firav.

— Îl am aici de duminică, a spus. Am putut, prin urmare, să-mi fac treaba cu mai multă meticulozitate. A cam fost ronțăit de șobolani, dar n-a fost făcut chisăliță ca primul tip și, una peste alta, a suferit mai puține vătămări decât soții Morrison.

— Deci, ce puteți să ne spuneți? am întrebat.

— Am discutat despre gloanțe, așa e? Nu mai e nimic de adăugat cu privire la cauza morții.

— Atunci, ce altceva știți? l-am întrebat.

Dosarul era prea gros ca să conțină doar chestiile referitoare la împușcături, fugă și sângerarea până la deces. Era evident că omul din fața noastră mai avea lucruri de spus. L-am văzut cum pune degetele pe pagini și apasă ușor. De parcă ar fi încercat să simtă niște vibrații sau să citească dosarul în Braille.

— Tipul era șofer de camion, a spus el.

— Serios? am zis.

— Așa cred, a replicat doctorul.

Părea încrezător. Finlay și-a ridicat privirea. Era interesat, îi plăcea procesul deducției. Îl fascina. Ca atunci când l-am uimit cu acele deducții riscante legate de Harvard, de divorțul lui, de motivele pentru care se lăsase de fumat.

— Continuați, a spus el.

— În regulă, pe scurt, a spus patologul. Am găsit niște elemente convingătoare. Avea o slujbă sedentară, pentru că avea o musculatură slăbită, cu o postură necorespunzătoare și fese lipsite de fermitate. Măinile cam aspre, cu pielea impregnată de motorină, chestie mai veche. De asemenea, urme vechi de motorină pe tălpile pantofilor. Pe plan intern, un regim alimentar nesănătos, bogat în grăsimi, alături de un conținut cam mare de hidrogen sulfurat în gazele din sânge și în țesuturi. Omul ăsta și-a petrecut viața pe șosele, inhalând gazele de eșapament. L-am făcut șofer de camion din cauza motorinei.

Finlay a încuviințat din cap. Eu, la fel. Stoller fusese adus aici fără nici un act de identitate, fără istoric, neavând nimic asupra lui în afară de ceasul de la mână. Omul din fața noastră era foarte priceput. S-a uitat la noi cum dăm din cap, părând încântat. Lăsa impresia că ar mai avea ceva de spus.

— Dar n-a mai lucrat de o vreme, a spus el.

— De ce? l-a întrebat Finlay.

— Pentru că toate aceste dovezi sunt vechi, a răspuns doctorul. După părerea mea, omul a fost șofer vreme îndelungată, dar la un moment dat s-a oprit. Cred că de vreo

¹ Nume generic dat în Statele Unite unui bărbat necunoscut. Echivalentul feminin este Jane Doe.

nouă luni, poate chiar de un an încoace a șofat foarte puțin. Așa că eu zic că a fost șofer de camion, dar un șofer șomer.

— Domnule doctor, ați făcut o treabă excelentă, a spus Finlay. Aveți și pentru noi copii după toate documentele astea?

Doctorul a împins peste birou un plic mare. Finlay s-a apropiat și l-a luat. Apoi ne-am ridicat cu toții. Voiam să ies. Nu mai voiam să ajung în spate, în încăperea frigorifică. Nu mai voiam să văd vătămări corporale. Roscoe și Finlay au simțit starea pe care o aveam și au încuviințat din cap. Am ieșit în mare grabă, ca și cum am fi întârziat zece minute la nu știu ce chestie. Tipul de la recepție ne-a lăsat să plecăm. Văzuse la viața lui o mulțime de oameni care ieșeau grăbiți din biroul lui de parcă ar fi întârziat zece minute altundeva. Ne-am urcat în mașina lui Roscoe. Finlay a desfăcut plicul și a scos hârtiile referitoare la Sherman Stoller. Le-a îndoit și le-a vârât în buzunar.

— Deocamdată, astea-s ale noastre, a spus. S-ar putea să ne ducă undeva.

— Eu o să obțin documentele de arestare din Florida, a spus Roscoe. Și trebuie să găsim undeva adresa lui. Dat fiind că a fost șofer, trebuie să existe o mulțime de hârtii despre el, nu-i așa? De la sindicat, asigurările medicale, Poliția Rutieră. Trebuie să fie destul de simplu de găsit.

Am parcurs drumul spre Margrave în tăcere. Secția de poliție era pustie, exceptându-l pe omul de la recepție. Pauză de prânz în Margrave, pauză de prânz la Washington. Același fus orar. Finlay mi-a întins un bilețel scos din buzunar și s-a postat ca să țină de șase la ușa spre biroul din lemn de trandafir. Am intrat s-o sun pe femeia care putea să fi fost iubita fratelui meu.

Numărul pe care mi-l dăduse Finlay ducea la linia personală a lui Molly Beth Gordon. A răspuns de la primul apel. I-am spus cum mă cheamă, ceea ce a făcut-o să plângă.

— Semenii foarte mult la voce cu Joe, a spus ea.

Nu i-am răspuns. Nu voiam să intru într-un schimb de amintiri. Nici ea nu era înțelept s-o facă, mai ales dacă-și depășea atribuțiile și era în pericol să fie auzită de cine nu trebuia. Trebuia doar să-mi spună ce avea de spus și să închidă telefonul.

— Cu ce se ocupa John? am întrebat-o.

Am auzit-o suspinând, după care vocea i-a redevenit clară.

— Desfășura o anchetă, mi-a spus ea. Dar nu știu să-ți spun care era obiectul anchetei.

— Dar despre ce era vorba? am întrebat-o. Care era misiunea lui?

— Cum, nu știi? a spus ea.

— Nu, am replicat. Mă tem că ne-a fost cam greu să rămânem în legătură unul cu celălalt. Va trebui să-mi povestești de la început.

A urmat o pauză pe linia telefonică.

— Bine, a spus ea. N-ar trebui să-ți spun asta fără aprobare, dar o voi face. Era vorba de operațiunile de falsificare. El conducea acțiunile antifalsificare ale Trezoreriei.

— Falsificare? am spus. Falsificare de bani?

— Da, a spus ea. Era șeful departamentului. El făcea cam toată treaba. Era un tip extraordinar, Jack.

— Dar de ce venise aici, în Georgia? am întrebat-o.

— Nu știu, a spus ea. Chiar că nu știu. Dar ce vreau să fac e să aflu și să-ți spun, a zis ea. Pot să-i copiez fișierele, îi știu parola de la calculator.

A urmat o nouă pauză. Acum știam ceva despre Molly Beth Gordon. Am petrecut o groază de timp cu parolele de computer. Orice polițist militar are de-a face cu ele. Am studiat psihologia. Cei mai mulți dintre utilizatori fac alegeri proaste. O bună parte dintre ei o scriu pe un bilețel Post-It pe care-l lipesc pe carcasa monitorului. Cei care sunt prea deștepți ca să procedeze astfel folosesc numele nevastei, ori numele câinelui, sau

mașina lor preferată ori jucătorul de fotbal preferat, sau numele insulei în care și-au petrecut luna de miere sau unde i-au tras-o secretarei. Iar cei care se cred cu adevărat deștepți folosesc cifre, nu cuvinte, dar își aleg ziua de naștere sau aniversarea nunții sau ceva cât se poate de evident. Dacă poți să afli ceva despre utilizator, în mod normal ai șanse mari să-i ghicești parola. Dar metoda asta n-ar fi dat nici un fel de rezultat în cazul lui Joe. El fusese un profesionist. A făcut ani mulți de spionaj militar. Parola lui ar fi fost o combinație aleatorie de cifre, litere, semne de punctuație, majuscule și minuscule. Parola lui ar fi fost indestructibilă. Iar dacă Molly Beth Gordon o cunoștea însemna că Joe i-o spusese. Orice altă variantă ar fi fost exclusă. Chiar fusese apropiat de ea. Așa că am adăugat o notă de gingășie în glas.

— Molly, ar fi nemaipomenit, am spus. Pe bune că am nevoie de informațiile alea.

— Știu că ai, a spus. Sper să le obțin mâine. O să te sun din nou, de îndată ce-am să pot. De îndată ce-o să aflu ceva.

— Știi cumva dacă aici are loc vreo operațiune de falsificare? am întrebat-o. Despre asta să fie vorba oare?

— Nu, a spus. Lucrurile nu stau așa. Nu pe teritoriul Statelor Unite. Toate poveștile alea cu omuleți cu șepcuțe verzi care tipăresc dolari ascunși în pivnițe sunt niște prostii. Pur și simplu nu se întâmplă așa. Și asta datorită lui Joe. Fratele tău a fost un geniu, Jack. Cu ani în urmă a pus la punct niște proceduri pentru vânzările de hârtie și cerneluri speciale, așa că dacă se găsește cineva să încerce așa ceva, e prins în câteva zile. Sistemul e sută la sută sigur. Este exclus ca în Statele Unite să se mai tipărească bani falși. Joe a luat toate măsurile în privința asta. Totul se întâmplă peste hotare. Toate falsurile pe care le descoperim aici sunt aduse de afară. De-aia Joe își petrecea o bună parte din timp cu urmărirea. Operațiuni internaționale. Dar de ce se afla în Georgia nu știu. Chiar nu știu. Dar o să aflu mâine, îți promit.

I-am dat numărul de telefon al secției de poliție și i-am spus să nu vorbească cu nimeni altcineva în afară de mine, de Roscoe sau de Finlay. Apoi a închis în grabă, ca și cum cineva tocmai intrase în biroul în care se afla ea. Am stat o clipă și am încercat să-mi închipui cum arăta.

Teale se întorsese în sediul secției. Iar bătrânul Kliner venise împreună cu el. Stăteau amândoi lângă recepție și vorbeau, ținându-și capetele apropiate. Kliner vorbea cu Teale așa cum îl văzusem vorbind cu Eno la restaurant. Probleme legate de fundație, probabil. Roscoe și Finlay stăteau împreună, lângă celule. M-am dus la ei. M-am vârat între ei și le-am spus cu glas scăzut:

— Falsificare, am spus. E vorba de falsificare de bani. Joe conducea secția anti-falsificare de la Departamentul Trezoreriei. Aveți habar despre o operațiune de genul ăsta pe-aici? Știe ceva vreunul dintre voi?

Amândoi au ridicat din umeri și au clătinat din cap. Am auzit ușile mari din sticlă deschizându-se automat. Am ridicat privirea. Kliner ieșea din clădire. Teale pornise către noi.

— Am șters-o de-aci, am spus.

Am trecut pe lângă Teale și m-am îndreptat spre ușă. Kliner stătea în parcare, aproape de camioneta neagră. Mă aștepta. A zâmbit, arătându-și niște dinți ca de lup.

— Condoleanțe pentru pierderea suferită, mi-a spus.

Avea o voce liniștită, de om cultivat. Educat. Cu un ușor șuiert. O voce care nu se potrivea cu înfățișarea arsă de soare.

— L-ai supărat pe fiul meu, a spus el.

S-a uitat la mine. Ceva ardea în ochii lui. Am ridicat din umeri.

— Băiatul dumitale m-a supărat mai întâi, am spus.

— Cu ce? a întrebat Kliner, cu asprime.

— Păi, trăia și respira, nu? am spus

Am pornit de-a latul parării. Kliner s-a urcat la volanul camionetei negre, a pornit-o și a ieșit din parcare, luând-o spre nord. Eu m-am îndreptat spre sud, ca să străbat pe jos drumul până la locuința lui Roscoe. Aveam de mers vreo opt sute de metri prin răcoarea de toamnă. Zece minute, în pas vioi. Am scos Bentley-ul din garaj. Am urcat înapoi panta care ducea spre oraș. Am cotit la dreapta pe Strada Principală și am rulat cu viteză mică. Mă uitam în dreapta și în stânga pe sub copertinele dungate, căutând magazinul de confecții. L-am găsit la trei uși mai încolo de frizerie. Am lăsat Bentley-ul în stradă și am intrat. Am plătit o parte din banii de cheltuială oferiți de Charlie Hubble unui tip posac, între două vârste, primind în schimb o pereche de pantaloni, o cămașă și un sacou. De culoare cafeniu-deschis, bumbac, o ținută cât mai apropiată de sobrietatea pe care eram dispus s-o afișez. Fără cravată. Am îmbrăcat toată vestimentația în cabina de probă din spatele magazinului. Hainele vechi le-am pus într-o geantă, pe care-am aruncat-o din mers în portbagajul Bentley-ului. Am mers pe jos spre sud, trecând de cele trei uși care mă despărțeau de frizerie. Cel mai tânăr dintre cei doi bătrânei tocmai ieșea pe ușă. S-a oprit și m-a prins de braț.

— Cum te cheamă, fiule? m-a întrebat el.

N-aveam nici un motiv să nu-i spun. Cel puțin, nu vedeam nici unul.

— Jack Reacher.

— Ai vreun prieten latino în oraș?

— Nu, am spus.

— Ei bine, se pare că între timp ți-ai făcut, a zis moșul. Doi tipi care te caută peste tot.

M-am uitat la el. Bătrânul cerceta strada din priviri.

— Cine erau tipii? l-am întrebat.

— Nu i-am mai văzut până acum, mi-a zis el. Niște tipi mărunței, cu o mașină maronie, cămăși înflorate. S-au dus peste tot și au întrebat de Jack Reacher. Le-am spus că noi n-am auzit niciodată de Jack Reacher.

— Când s-a-ntâmpnat asta?

— Azi-dimineață, a spus el. După micul dejun.

Am încuviințat din cap.

— Bine, am spus. Mulțumesc.

Bătrânul mi-a ținut ușa deschisă.

— Du-te înăuntru, a spus el. Partenerul meu o să se ocupe de tine. Dar e un pic cam agitat în dimineața asta. Îmbătrânește.

— Mulțumesc, am spus din nou. Ne mai vedem.

— Și eu sper din toată inima, fiule, a spus el.

A plecat la pas domol pe Strada Principală, iar eu am intrat în prăvălie. Tipul mai vârstnic era acolo. Bătrânul cocârjat a cărui soră cântase împreună cu Blind Blake. Nu mai era nici un client. L-am salutat înclinând din cap și m-am așezat pe scaunul lui.

— Bună dimineața, prietene, a spus el.

— Mă mai ții minte?

— Bineînțeles că te țin minte, a spus el. Ai fost ultimul nostru client. De atunci, n-a mai trecut nimeni pe-aici care să mă zăpăcească.

Am comandat un bărbierit și omul a început să bată spuma din castronel.

— Și zici că eu am fost ultimul dumitale client? am zis. Asta a fost duminică. Azi e marți. Mereu merge așa de prost afacerea?

Bătrânul s-a oprit și a gesticulat cu briciul.

— De ani de zile merge prost, a spus el. Bătrânul primar Teale nu vrea să intre aici, iar ceea ce nu vrea să facă bătrânul primar nimeni altcineva nu vrea să facă. În afară de bătrânul domn Gray, de la secția de poliție, care venea aici cu regularitate de ceas, de

patru ori pe săptămână, până când s-a spânzurat, Dumnezeu să-l odihnească. Ești primul alb care intră aici din luna februarie a anului trecut, da, domnule, asta e sigur.

— Și de ce nu vrea Teale să intre aici? I-am întrebat.

— Omul ăsta are o problemă, a zis bătrânul. Io cred că nu-i place să stea pe scaun, înfășurat într-un prosop, în vreme ce lângă el stă un negru cu un brici în mână. Poate îi e teamă să nu i se întâmple ceva rău.

— Și s-ar putea să i se întâmple ceva rău? am întrebat.

A răspuns mai întâi cu un scurt hohot de râs, apoi a spus:

— Io cred că riscul e mare. Un nemernic.

— Și ai destui clienți negri ca să-ți câștigi traiul? I-am întrebat.

Mi-a pus prosopul pe umeri și a început să mă săpunească.

— Nenică, noi n-avem nevoie de clienți ca să ne câștigăm traiul, a spus el.

— N-aveți? De ce?

— Primim bani de la comunitate.

— Serios? Ce bani?

— O mie de dolari, a spus omul.

— Cine vă dă banii ăștia? I-am întrebat.

A început să-mi radă bărbia. Măinile îi tremurau, ca la toți oamenii în vârstă.

— Fundația Kliner, a spus el în șoaptă. Programul comunitar. E o bursă de afaceri. Toți comercianții o primesc. De cinci ani o tot primim.

Am încuviințat din cap.

— Păi, e bine, am spus. Dar o mie de dolari pe an n-are cum să vă ajungă. E mai bine decât nimic, dar ai nevoie și de clienți, nu-i așa?

Făceam conversație, așa cum face toată lumea la frizerie. Dar replica asta l-a pus pe jar pe bătrânul, care a început să tremure și să chicotească pe înfundate. Nu i-a fost deloc ușor să termine cu bărbieritul. Eu priveam fix în oglindă. După pățania din noaptea trecută, ar fi fost un ghinion al naibii de mare să mă trezesc cu beregata tăiată din greșeală.

— Nenică, n-ar trebui să-ți spun chestia asta, mi-a zis el în șoaptă. Dar, cum văd că ești prieten cu soră-mea, o să-ți zic un mare secret.

Omul făcea o mare confuzie. Eu nu eram prieten cu sora lui. Nici măcar n-o cunoșteam. El îmi povestise despre ea, atâta tot. Stătea lângă mine cu briciul în mână. Ne uitam unul la celălalt în oglindă. Cum făcusem cu Finlay, la cafenea.

— Nu e vorba de o mie de dolari pe an, a șoptit el, după care s-a dat și mai aproape de urechea mea. E vorba de o mie de dolari pe săptămână.

A început să țopăie prin încăpere, chicotind ca un demon. A umplut chiuveta și mi-a șters surplusul de spumă. Mi-a masat fața cu un prosop fierbinte și umed. Apoi mi-a luat prosopul de pe umeri cu un gest teatral, ca un scamator care face un truc.

— De-aia n-avem noi nevoie de clienți, a spus el printre chicoteli.

I-am plătit prestația și am ieșit. Omul era nebun.

— S-o saluți pe soră-mea, a strigat el după mine.

ȘAPTESPREZECE

Ca să ajung în Atlanta, am parcurs cu mașina cam optzeci de kilometri, ceea ce mi-a luat aproape o oră. Șoseaua m-a dus direct în oraș. Am luat-o spre clădirile cele mai înalte. De îndată ce-am început să văd foaiere din marmură, am renunțat la mașină și m-am dus pe jos până la cel mai apropiat colț de stradă, unde l-am întrebat pe un polițist unde se află cartierul comercial. După indicațiile lui, am mers vreo opt sute de metri și băncile au început să-mi iasă în drum una după alta. Sunrise International avea propria clădire. Era un turn mare din sticlă, așezat în spatele unei piațete cu o fântână. Partea aceea semăna cu Milano, dar intrarea de la baza turnului era învelită în piatră masivă, străduindu-se să arate precum băncile din Frankfurt sau Londra. Încercând să dea impresia unei bănci mari și solide. Avea foaiere plin de mochetă închisă la culoare și fotolii din piele. Recepționera stătea în spatele unui pupitru din lemn de mahon. Totul arăta ca un hotel liniștit.

Am întrebat de biroul lui Paul Hubble și recepționera a răsfoit mai întâi un registru cu numere de telefon. Mi-a zis că-i pare rău, dar era nouă pe postul ăla și nu mă recunoștea, așa că mă ruga să aștept până obține aprobarea pentru vizită. A format un număr de telefon și a început o discuție cu glas scăzut. După care a acoperit microfonul cu palma și m-a întrebat:

— Puteți să-mi spuneți care este scopul vizitei?

— Sunt un prieten, am spus.

A reluat convorbirea telefonică și în cele din urmă m-a îndrumat către un ascensor. Trebuia să mă duc la recepția de la etajul al șaptesprezecelea. M-am urcat în lift și am apăsat pe buton. Am stat nemișcat până am ajuns la nivelul cerut.

Etajul al șaptesprezecelea semăna mai mult cu un club pentru gentlemen decât foaiere de la parter. Era mochetat, pereții erau acoperiți cu lambriuri, lumina era discretă. Peste tot vedeai antichități luminate corespunzător și picturi vechi. Pe când îmi croiam drum pe mocheta groasă, o ușă s-a deschis și un tip îmbrăcat în costum a ieșit în întâmpinarea mea. Mi-a strâns mâna și m-a condus într-o mică anticameră. S-a prezentat ca fiind un fel de manager și ne-am așezat.

— Cu ce vă pot fi de folos? a întrebat.

— Îl caut pe Paul Hubble, am spus.

— Pot să știu de ce?

— E un vechi prieten de-al meu, am spus. Mi-am amintit că zicea odată că lucrează aici și, fiind în trecere, m-am gândit să trec să-l văd.

Tipul în costum a încuviințat din cap, apoi și-a coborât privirea.

— Vedeți dumneavoastră, a spus el, problema e că domnul Hubble nu mai lucrează la noi. Mă tem că a trebuit să renunțăm la serviciile lui, în urmă cu optsprezece luni.

N-am făcut decât să dau din cap, fără nici o expresie. Apoi am stat în micul și cochetul birou, uitându-mă la tipul în costum și așteptând. O mică tăcere putea să-l facă să vorbească. Dacă aș fi început neîntârziat să-i pun întrebări, riscam să-și pună zăvor la gură. Era foarte posibil să invoce confidențialitatea, așa cum fac avocații. Dar eu îmi dădusem seama că era un tip vorbăreț. Așa cum sunt mulți dintre manageri. Când au prilejul, le place la nebunie să te impresioneze. Așa că am stat liniștit și am așteptat. Deodată tipul a început să-și ceară scuze față de mine, fiindcă eram prietenul lui Hubble.

— Nu a fost din vina lui, înțelegeți? a spus tipul în costum. Își făcea treaba excelent, dar lucra într-un domeniu la care am renunțat. A fost o decizie strategică, foarte nefericită pentru cei în cauză, dar asta a fost.

Am încuviințat din cap ca și cum aș fi înțeles.

— N-am mai ținut legătura de multă vreme, am spus. Nu știam. La drept vorbind, nu prea știam nici ce făcea aici.

I-am zâmbit interlocutorului meu, încercând să par amabil și ignorant. Pentru asta, nu e nevoie de un efort prea mare, când te afli într-o bancă. M-am uitat la el cu cea mai receptivă privire de care eram în stare. Puteam să garantez că reușea să dezlege limba unui tip vorbăreț. Metoda funcționase de multe ori până atunci.

— Făcea parte din departamentul nostru de tranzacții *en détail*, pe care l-am închis.

M-am uitat la el întrebător:

— *En détail?* am spus.

— Operațiuni bancare la ghișeu, mi-a explicat el. Știți, bani lichizi, cecuri, împrumuturi, clienți persoane fizice.

— Și ați închis departamentul ăsta? De ce?

— Era prea costisitor, a spus. Cheltuieli de regie mari, marjă de profit mică. A trebuit să renunțăm.

— Și Hubble lucra la acel departament? am întrebat.

Omul a încuviințat din cap.

— Domnul Hubble era managerul nostru monetar. Era un post important. Era foarte priceput.

— Și care era rolul lui? l-am întrebat.

Tipul nu știa cum să-mi explice. Nu știa de unde să înceapă. A făcut două tentative, dar a renunțat la ele.

— Știți ce înseamnă noțiunea de bani lichizi? a întrebat el.

— Am ceva la mine, am spus. Dar nu sunt sigur dacă știu ce înseamnă.

S-a ridicat în picioare și mi-a arătat printr-un gest aferat că vrea să merg cu el la fereastră. Ne-am uitat afară la oamenii de pe stradă, aflați cu șaptesprezece etaje mai jos. A arătat către un tip în costum, care mergea grăbit pe trotuar.

— Să-l luăm, de pildă, pe domnul acela, a spus el. Hai să facem câteva presupuneri. Probabil că locuiește undeva într-o zonă rezidențială, poate că are pe undeva și o casuță de vacanță, două ipoteci mari, două mașini, vreo cinci-șase fonduri mutuale, pensie suplimentară, ceva acțiuni la bursă la societăți sigure, planuri financiare de studii pentru copii, cinci-șase cărți de credit, carduri de debit, carduri de cumpărături. Putem să aproximăm că are o valoare netă de vreo jumătate de milion, nu-i așa?

— Da, am spus.

— Dar câți bani lichizi are asupra lui? m-a întrebat tipul.

— Habar n-am, am spus.

— Probabil că are în jur de cincizeci de dolari, mi-a spus. Vreo cincizeci de dolari într-un portofel care l-a costat o sută cincizeci de dolari.

M-am uitat la el. Nu pricepeam unde vrea să ajungă. Omul a schimbat vitezele. A devenit foarte răbdător cu mine.

— Economia Statelor Unite e uriașă, mi-a spus. Activele și pasivele nete sunt incalculabil de mari. Mii de miliarde de dolari. Dar aproape nici una dintre ele nu e reprezentată efectiv în lichidități. Gentlemanul de colo are o valoare de o jumătate de milion de dolari, dar numai cincizeci de dolari sunt sub formă de bani lichizi. Tot restul se află în hârtii și în computere. Adevărul e că nu circulă prea multe lichidități. Pe întreg teritoriul Statelor Unite se află doar aproximativ o sută treizeci de miliarde de dolari în numerar.

— Mie mi se par destul de mulți, am spus.

Omul m-a privit cu severitate.

— Dar câți locuitori avem? m-a întrebat el. Aproape trei sute de milioane. Asta înseamnă doar patru sute cincizeci de dolari pe cap de locuitor. Asta e problema cu care se confruntă zilnic o bancă cu operațiuni *en détail*. Patru sute cincizeci de dolari

înseamnă o retragere de numerar foarte modestă, dar, dacă toți locuitorii s-ar hotărî să facă o asemenea retragere, băncile națiunii ar rămâne fără numerar cât ai clipi.

S-a oprit și s-a uitat la mine. Eu am încuviințat din cap.

— Da, am spus. Asta am înțeles.

— Și cea mai mare parte din acel numerar nu se află în bănci, mi-a spus. E la Vegas sau la pariurile de la curse. E concentrat în ceea ce numim zonele cu utilizare intensivă a numerarului din economie. Așa încât un bun manager monetar, iar domnul Hubble era unul dintre cei mai buni, trebuie să ducă o luptă permanentă doar ca să mențină suficienți dolari de hârtie în partea noastră de sistem. Trebuie să iasă din sistem și să-i găsească. Trebuie să știe unde să-i localizeze. Trebuie să-i adulmece. Nu e simplu. În cele din urmă, acesta a fost unul din factorii care a făcut ca operațiunile *en détail* să fie atât de costisitoare pentru noi. Unul din motivele pentru care ne-am retras. Am menținut operațiunile cât am putut, dar până la urmă a trebuit să renunțăm la ele. A trebuit să-l punem pe liber pe domnul Hubble. Am regretat foarte mult că a trebuit să luăm această decizie.

— Aveți vreo idee cam pe unde ar putea să lucreze acum? am spus.

A clătinat din cap.

— Mă tem că nu, a spus el.

— Trebuie să lucreze pe undeva, nu? am spus.

Omul a clătinat din nou din cap.

— Din punct de vedere profesional, a dispărut din peisaj. Nu mai lucrează în domeniul bancar, sunt sigur de asta. Și-a pierdut funcția, iar noi n-am primit niciodată o cerere de recomandare. Îmi pare rău, dar nu pot să vă ajut. Dacă s-ar fi angajat la o altă bancă, aș fi știut, pot să vă asigur. De bună seamă că lucrează în alt domeniu.

Am ridicat din umeri. Nu reușisem să îi iau urma lui Hubble. Iar discuția cu omul acesta se încheiase. Mi-o indica limbajul corporal al acestuia. Se înclinase în față, gata să se ridice și să plece. M-am ridicat odată cu el. I-am mulțumit pentru timpul acordat. Ne-am strâns mâinile.

Am trecut prin semiîntunericul din holul cu antichități și m-am dus la ascensor. Am apăsat butonul pentru stradă și am ieșit afară în atmosfera cenușie și întunecoasă.

Toate ipotezele mele erau greșite. Îl considerasem pe Hubble un funcționar bancar, care făcea o treabă simplă. Poate că mai închidea câte un ochi la vreo fărădelege amărâtă, iar uneori mai vâra pe jumătate mâna în ceva afaceri necurate. Poate că aproba cu o semnătură câteva cifre false. Cu brațul răsucit temeinic la spate. Implicat, util, pătat, dar aflat cumva într-o poziție periferică. Numai că omul nu fusese funcționar bancar. De un an și jumătate nu mai avea profesia asta. Fusese un răufăcător. Cu normă întreagă. Chiar în miezul escrocheriei. Chiar în centru. Cătuși de puțin periferic.

Am mers direct la secția de poliție din Margrave. Am parcat și am plecat s-o caut pe Roscoe. Teale băntuia prin zona deschisă, dar tipul de la recepție mi-a făcut cu ochiul și mi-a făcut un semn din cap către una din sălile arhivei. Roscoe era acolo. Părea istovită. Avea brațul plin cu dosare vechi. Mi-a zâmbit.

— Bună, Reacher, a spus. Ai venit să mă salvezi de toate astea?

— Ce noutăți ai? am întrebat.

A dat drumul teancului de dosare pe o servanță. S-a scuturat de praf și și-a dat părul pe spate cu o mișcare bruscă a capului. A aruncat o privire către ușă.

— Vreo două chestii, a spus ea. Teale are o ședință de conducere la Fundația Kliner peste zece minute. Cum pleacă de-ací, o să primesc faxul din Florida. Și așteptăm un telefon de la poliția statului legat de niște mașini abandonate.

— Unde-i pistolul pe care mi l-ai pregătit? am întrebat-o.

A făcut o pauză. Și-a mușcat buzele. Își aducea aminte de ce aveam nevoie de o

armă.

— E-ntr-o cutie, mi-a spus. În biroul meu. Va trebui să așteptăm până pleacă Teale. Și n-o deschide aici, ai priceput? Nimeni nu știe de chestia asta.

Am ieșit din arhivă și ne-am dus către biroul decorat cu lemn de trandafir. Sala principală a secției era liniștită. Cei doi tipi din echipa de rezervă de vineri căutau ceva prin înregistrările din computer. Peste tot vedeai teancuri de dosare frumos aranjate. Se desfășura simulacrul de vânătoare a ucigașului închipuit. Pe perete am văzut un nou panou de afișaj. Era marcat: Morrison. Dar era gol. Nu prea se făcuseră progrese demne de a fi consemnate. Am așteptat în biroul din lemn de trandafir împreună cu Finlay. Cinci minute. Zece. Apoi am auzit o bătaie în ușă și Baker și-a vârât capul pe după ușă. A zâmbit larg către noi. L-am văzut din nou dintele din aur.

— Teale a plecat, a spus.

Am ieșit în zona comună. Roscoe a dat drumul faxului și a luat receptorul ca să-i sune pe cei din Florida. Finlay a format numărul de la poliția statului ca să afle vești despre mașinile închiriate și abandonate. M-am așezat la birou lângă Roscoe și am sunat-o pe Charlie Hubble. Am format numărul de mobil pe care Joe îl printase și-l ascunsese în pantof. Nu mi-a răspuns nimeni. Doar un sunet electronic și o voce înregistrată care-mi spunea că telefonul pe care-l apelasem era închis.

M-am uitat la Roscoe.

— Își ține telefonul închis, fir-ar să fie, am spus. Roscoe a ridicat din umeri și s-a dus lângă fax. Finlay continua să vorbească cu cei de la poliția statului. L-am văzut pe Baker zăbovind la marginea triunghiului format din noi trei. M-am ridicat și m-am dus lângă Roscoe.

— Cumva Baker vrea să intre în combinația asta? am întrebat-o.

— Așa se pare, mi-a zis. Finlay l-a pus să ne țină de șase. Crezi c-ar trebui să-l implicăm?

M-am gândit o secundă, dar am clătinat din cap.

— Nu, am spus. Cu cât mai puțini, cu atât mai bine într-o chestie ca asta.

M-am așezat din nou la biroul de împrumut și am format din nou numărul de mobil. Același rezultat. Aceași voce electronică răbdătoare care-mi explica faptul că telefonul era închis.

— Dar-ar naiba, am zis, ca pentru mine. Îți vine să crezi una ca asta?

Aveam nevoie să știu unde își petrecuse timpul Hubble în ultimul an și jumătate. Charlie ar fi putut să-mi dea un indiciu. Ora la care pleca de acasă de dimineață, ora la care se întorcea seara, chitanțele de intrare pe autostradă, notele de plată de la restaurant, chestii din astea. Și poate că-și amintise între timp ceva despre ziua de duminică și despre Pluribus. Era posibil să îmi furnizeze o informație utilă. Și aveam nevoie ca de aer de ceva util. Iar ea își ținea telefonul închis.

— Reacher? a spus Roscoe. Am primit materialul despre Sherman Stoller.

Avea în mână două pagini de fax, acoperite cu un scris mărunț și îndesat.

— Excelent, am spus. Hai să vedem ce scrie.

Finlay a terminat și el convorbirea și a venit spre noi.

— Cei de la poliția statului au zis că ne sună ei. S-ar putea să aibă ceva pentru noi.

— Excelent, am spus din nou. Poate că ajungem și noi undeva.

Ne-am dus cu toții în biroul din lemn de trandafir. Am întins pe masă materialele despre Sherman Stoller și ne-am aplecat asupra hârtiilor împreună. Era un raport de arestare de la departamentul de poliție din Jacksonville, Florida.

— Blind Blake s-a născut la Jacksonville, am spus. Știați asta?

— Cine e Blind Blake? a întrebat Roscoe.

— Un cântăreț, a spus Finlay.

— Chitarist, Finlay, am spus.

Sherman Stoller fusese semnalat de una din mașinile de sector că depășise limita de viteză pe podul de legătură dintre Jacksonville și Jacksonville Beach la douăsprezece fără un sfert într-o noapte de septembrie, cu doi ani în urmă. La momentul producerii evenimentului, conducea o camionetă carosată, depășind cu vreo douăzeci de kilometri la oră viteza maximă admisă. A devenit extrem de agitat și a avut un comportament abuziv față de echipajul mașinii de poliție. Asta i-a adus arestarea în baza suspiciunii de conducere sub influența alcoolului. A fost dus la secția de poliție din Jacksonville, unde a fost fotografiat și i s-au luat amprente, după care atât el, cât și mașina au fost supuși unei percheziții amănunțite. Percheziția personală nu a scos la iveală nimic compromițător. Camioneta a fost percheziționată manual și cu ajutorul câinilor, dar nu s-a găsit nimic, nici de data asta. Camionul nu conținea nimic altceva în afară de o încărcătură de douăzeci de aparate de aer condiționat noi ce urmau să fie exportate din Jacksonville Beach. Cutiile erau sigilate și imprimate cu logotipul producătorului, fiecare cutie având un număr de serie.

După ce i s-a citit din Codul Miranda, Stoller a dat un singur telefon. În douăzeci de minute de la apel, și-a făcut apariția un avocat numit Perez de la respectabila firmă de avocatură Zacarias Perez din Jacksonville și au mai trecut zece minute până când Stoller a fost eliberat. Din momentul în care a fost oprit de poliție până când a plecat de la secție însoțit de avocat trecuseră cincizeci și cinci de minute.

— Interesant, a spus Finlay. Omul se află la cinci sute de kilometri de casă, e miezul nopții și nu trec nici douăzeci de minute și apare un avocat care să-l scoată basma curată? Și tocmai unul dintre partenerii unei firme respectabile? Stoller a fost un șofer de camion deosebit, asta-i sigur.

— Îți spune ceva adresa lui? am întrebat-o pe Roscoe. A clătinat din cap.

— Nu prea, a spus ea. Dar pot s-o găsesc.

Ușa s-a întredeschis și Baker și-a vârât din nou capul înăuntru.

— Poliția statului e pe fir, ne-a anunțat el. Se pare că au găsit o mașină.

Finlay s-a uitat la ceas și și-a făcut socoteala că ar mai fi timp până să se întoarcă Teale.

— Bine, a spus el. Transferă aici apelul, Baker.

Finlay a ridicat receptorul telefonului de pe biroul masiv și a ascultat. Și-a făcut niște însemnări și a mormăit un „mulțumesc”. A pus receptorul în furcă și s-a ridicat de pe scaun.

— În regulă, a spus el. Să mergem să aruncăm o privire.

Am ieșit repede din birou. Trebuia să plecăm înainte ca Teale să se întoarcă și să înceapă să pună întrebări. Baker ne-a urmărit cu privirea în timp ce plecam. Apoi a strigat după noi:

— Ce să-i spun lui Teale? a întrebat el.

— Spune-i că am dat de urma mașinii, a răspuns Finlay. Cea cu care condamnatul ăla nebun a ajuns la locuința lui Morrison. Spune-i că am făcut progrese importante, da?

De data asta a condus Finlay, care folosea un Chevrolet fără însemne, identic cu acela al lui Roscoe. A scos mașina din parcare și a luat-o spre sud. A traversat în viteză orașelul. Primii kilometri i-am recunoscut ca făcând parte din drumul către Yellow Springs, dar la un moment dat a cotit pe o șosea care ducea spre est. Ne-a dus către autostradă și se sfârșea într-un fel de zonă de reparații, chiar sub o pasarelă. Stive de asfalt și butoaie cu smoală zăceau în neorânduială. Și o mașină. Fusese rostogolită de pe autostradă și acum stătea pe acoperiș, cu roțile în sus. Și, pe deasupra, fusese incendiată.

— Au observat-o vineri dimineață, a spus Finlay. N-a fost aici joi, sunt siguri de asta. Se poate să fi fost a lui Joe.

Am cercetat-o cu mare atenție. Nu prea mai rămăsese mult de cercetat. Fusesse complet incendiată. Tot ce nu era oțel dispăruse. N-am reușit să ne dăm seama nici ce model fusesse. După formă, Finlay credea că fusesse produsă de General Motors, dar n-am izbutit să ne dăm seama ce marcă e. Fusesse un sedan de mărime medie și, dacă dispar ornamentele și decorațiunile din plastic, nu mai poți să distingi un Buick de un Chevrolet sau de un Pontiac.

L-am pus pe Finlay să sprijine apărătoarea frontală și m-am târât sub capota răsturnată. Căutam numărul care se stanțează pe capotă. A trebuit să răzuiesc puțină materie carbonizată, dar am găsit plăcuța din aluminiu și am deslușit numărul aproape în întregime.

— Deci, ce părere ai? a întrebat Finlay.

— Ar putea fi cea pe care-o căutăm, am spus. Să zicem c-a închiriat-o joi seara la aeroportul din Atlanta, cu rezervorul plin cu benzină. A mers cu ea până la depozitele de la intersecția cu drumul către Margrave, după care cineva a adus-o aici. Vreo șapte litri consumați, hai zece. A rămas destul pentru incendiere.

Finlay a încuviințat din cap.

— E logic, a spus el. Dar trebuia să fie niște indivizi de prin partea locului. Locul ăsta e nemaipomenit ca să te descotorosești de o mașină, nu? O tragi pe culmea de colo, cu roțile în pământ, împingi mașina peste parapet, te dai repede jos și o incendiezi, iar după aia sari în mașina condusă de tovarășul tău, care deja te așteaptă aici, și pe-aci ți-e drumul. Dar numai dacă știai de acest drum de întreținere. Și numai un localnic ar putea să știe de acest drum de întreținere, corect?

Am lăsat mașina avariata acolo. Ne-am înapoiat la secția de poliție. Sergentul de la recepție îl aștepta pe Finlay.

— Teale vrea să te duci la el în birou, a spus sergentul.

Finlay a bombănit ceva și se îndrepta spre biroul șefului, dar l-am prins de braț.

— Ține-l cât mai mult de vorbă, am spus. Ca să-i dai lui Roscoe posibilitatea să transmită numărul de pe mașina aia.

A încuviințat din cap și s-a dus în spate. Roscoe și cu mine ne-am dus la biroul ei. A dat să ridice telefonul, dar am oprit-o.

— Dă-mi pistolul, i-am șoptit. Înainte ca Teale să termine de vorbit cu Finlay.

A încuviințat din cap și s-a uitat în jurul ei. S-a așezat pe scaun și și-a desfăcut legătura de chei de la centură.

A descuiat biroul și a deschis un sertar lung. A arătat în jos cu capul către o cutie din carton nu foarte înaltă. Am scos-o de-acolo. Era o cutie de birou, groasă de vreo cinci centimetri, pentru hârtii. Pe cutie era imprimat modelul complicat al unor fibre lemnoase. Cineva scrisese un nume pe capac, Gray. Am vârât-o sub braț și am dat din cap către Roscoe. A închis sertarul și l-a încuiat la loc.

— Mulțumesc, am spus. Acum dă telefoanele alea.

M-am dus la intrare și am împins ușa grea din sticlă cu spatele. Am dus cutia la Bentley. Am pus cutia pe acoperișul mașinii și am descuiat portiera. Am aruncat cutia pe scaunul din dreapta și m-am urcat la volan. Am pus cutia în poală. Am văzut un sedan maro făcându-și apariția pe drum, la vreo sută de metri spre nord.

Cei doi bărbați de origine latino-americană erau în acea mașină, aceeași pe care o văzusem cu o zi în urmă, în preajma locuinței lui Charlie Hubble. Erau aceiași indivizi, nu încăpea nici o îndoială în privința asta. Mașina lor s-a oprit cam la șaptezeci de metri de secția de poliție. Am văzut cum mașina rămâne imobilă, ca atunci când motorul e oprit. Nici unul din tipi nu s-a dat jos. Stăteau acolo, la vreo șaptezeci de metri depărtare, supraveghind parcare secției. Mi se părea că se uită direct la Bentley. Mi se părea că noii mei prieteni mă găsiseră. Mă căutaseră toată dimineața. De-acum, nu mai trebuiau să mă caute. Nu se mișcau. Stăteau acolo și se uitau. M-am uitat și eu la ei mai bine de

cinci minute. Nu aveau de gând să iasă din mașină. Se vedea bine asta. Se proțăpiseră acolo. Mi-am îndreptat atenția din nou asupra cutiei.

Înăuntru erau doar o cutie cu gloanțe și un pistol. Un pistol pe cinste. Era un Desert Eagle automatic. Mai folosisem unul ca ăsta înainte. Erau aduse din Israel. Le primeam la schimb pentru tot felul de chestii pe care le trimiteam acolo. L-am luat în mână. Foarte greu, țeava de treizeci și șase de centimetri, cu o lungime totală de peste patruzeci și șase de centimetri. Am scos încărcătorul. Aceasta era versiunea cu opt gloanțe de calibrul 44. În încărcător încăpeau opt gloanțe 44-Magnum.

Nu era o armă subtilă. Glonțul cântărește cam de două ori cât un glonț dintr-un revolver de poliție, de calibrul 38. Tâșnește din țeava cu o viteză considerabil mai mare decât cea a sunetului. Lovește ținta cu o forță incredibilă, depășită poate doar de forța de impact a unui tren. Cătuși de puțin subtilă. Muniția e o problemă. Ai de ales. Dacă folosești gloanțe cu cap dur, trece fără probleme prin tipul în care tragi și probabil și prin altul aflat în spatele lui, la vreo sută de metri. Așa că folosești un glonț exploziv care face în tipul împușcat o gaură cam cât un tomberon de gunoi. Alegerea îți aparține.

Toate gloanțele din cutie erau explozive. Din punctul meu de vedere, nici o problemă. Am verificat amănunțit arma. Era cam butucănoasă, dar într-o stare excelentă. Totul funcționa. Pe mâner era gravat un nume, Gray. Același ca pe cutia de carton. Detectivul mort, tipul de dinaintea lui Finlay. Care se spânzurase în februarie, anul trecut. Trebuie să fi fost un colecționar de pistoale. Asta nu era arma lui de serviciu. Nici un departament de poliție din lume n-ar autoriza folosirea la serviciu a unui astfel de tun. Era și mult prea greu. Am încărcat pistolul detectivului mort cu opt gloanțe. Am pus gloanțele rămase înapoi în cutiuță, pe care am lăsat-o pe podeaua mașinii. Am tras cocoșul și am pus siguranța, încărcat și blocat, așa numeam noi operațiunea. Scutești o fracțiune de secundă înainte să tragi primul glonț. Asta poate să-ți salveze viața. Am pus pistolul în torpedoul din lemn de nuc al Bentley-ului. Se potrivea la fix.

Apoi am stat o clipă și m-am uitat la cei doi indivizi, care continuau să mă supravegheze. Ne-am privit reciproc de la șaptezeci de metri distanță. Erau relaxați și în largul lor. Dar mă supravegheau. M-am dat jos din Bentley și am încuiat din nou mașina. M-am dus la intrare și am deschis ușa. Am aruncat o privire înapoi, spre sedanul maro. Indivizii erau tot acolo, nu mă pierdeau din ochi.

Roscoe era la biroul ei și vorbea la telefon. Mi-a făcut semn cu mâna. Părea emoționată. A ținut palma ridicată ca să-mi dea de înțeles că trebuie să aștept. Mă uitam la ușa biroului din lemn de trandafir. Speram ca Teale să nu iasă înainte ca ea să-și încheie convorbirea.

A ieșit chiar în clipa când ea pune receptorul în furcă. Era roșu la față. Părea înfuriat. A început să pășească prin sala comună, boncănind cu bastonul masiv în podea. S-a uitat cu o privire crâncenă la avizierul mare și gol. Finlay și-a ițit capul pe ușa biroului și mi-a făcut semn să intru. Am ridicat din umeri către Roscoe și m-am dus să văd ce-avea să-mi spună Finlay.

— Ce naiba s-a-ntâmplat? I-am întrebat.

Finlay a râs.

— L-am tras în piept, mi-a zis el. M-a întrebat ce-am făcut cu mașina aia la care ne-am uitat și i-am spus că n-a fost vorba de nici o mașină. Că i-am spus lui Baker că ne ducem la cineva și el a înțeles că ne ducem să vedem o mașină.

— Ai grijă, Finlay, i-am spus. Țștia omoară oameni. Afacerea e babană.

A ridicat din umeri.

— Mă înnebunește toată povestea asta, a spus. Trebuie să ne mai și distrăm, nu?

Supraviețuise douăzeci de ani în Boston. Poate că avea să supraviețuiască și după chestia asta.

— Ce se-ntâmplă cu Picard? l-am întrebat. Ai vești de la el?

— Nimic.

— Nu e nici o posibilitate ca el să fi trimis doi tipi în misiune de supraveghere? am întrebat.

Finlay a clătinat din cap, arătându-se foarte ferm.

— În nici un caz, a spus. Nu fără să ne anunțe în prealabil. De ce?

— Am văzut doi tipi care supraveghează locul ăsta, am spus. Au ajuns aici cu vreo zece minute în urmă. Într-un sedan maro. Ieri i-am văzut în preajma locuinței lui Hubble, iar azi-dimineață au umblat prin oraș și au întrebat de mine.

A clătinat din nou din cap.

— Nu sunt ai lui Picard. Mi-ar fi spus.

Roscoe a intrat și a închis ușa. A continuat s-o țină închisă cu mâna, de parcă s-ar fi temut că Teale ar putea să dea buzna după ea.

— Am sunat la Detroit, a spus ea. A fost un Pontiac. Livrat în urmă cu patru luni. Comandă mare de la o companie de închirieri de mașini. Cei de la Circulație se ocupă de identificarea înmatriculării. Le-am spus să-l sune pe Picard, în Atlanta. Cei de la compania de închirieri ar putea să-i spună locul unde-a fost închiriată. Poate c-o să ajungem undeva.

Aveam senzația că mă apropii de Joe. De parcă auzeam un ecou slab.

— Excelent, i-am spus. Ai făcut o treabă minunată, Roscoe. Eu trebuie să plec. Ne vedem din nou aici, la șase. Voi doi, să stați aproape unul de celălalt, ați înțeles? Să vă păziți spatele.

— Unde te duci? m-a întrebat Finlay.

— Mă duc să fac o plimbare cu mașina la țară, am spus.

l-am lăsat în birou și m-am dus la intrare. Am deschis ușa și am pășit afară. Am cercetat cu privirea șoseaua, înspre nord. Sedanul era tot acolo, la șaptezeci de metri depărtare. Cei doi tipi erau tot în mașină. Mă priveau în continuare. M-am dus la mașina mea. Am descuiat portiera și m-am urcat. Am ieșit din parcare și am luat-o pe drumul regional. Fără grabă, relaxat. Am trecut încet pe lângă cei doi tipi și mi-am continuat drumul spre nord. În oglindă am văzut cum sedanul o ia și el din loc. L-am văzut întorcând și luându-se după mine. A accelerat spre nord și a ajuns în urma mea. Ai fi zis că-i tractez cu o funie lungă și invizibilă. Încetineam eu, încetineau și ei. Acceleram eu, accelerau și ei. Ca într-un joc.

OPTSPREZECE

Am trecut de restaurantul lui Eno și am rulat spre nord, îndepărtându-mă de oraș. Sedanul era în urma mea. La patruzeci de metri în urmă. Nici o încercare de a se ascunde. Cei doi tipi pur și simplu mă urmăreau. Am cotit spre vest, pe drumul care ducea la Warburton. Am încetinit până la o viteză confortabilă. Sedanul era în urma mea. Tot la patruzeci de metri. Am rulat lejer spre vest. Eram singurele obiecte mișcătoare în peisajul imens. Îi vedeam pe cei doi tipi în oglindă. Se uitau la mine. Razele joase ale soarelui de după-amiază îi luminau ca un reflector. Lumina joasă și arămie le conferea o înfățișare plină de viață. Băieți tineri, latino-americieni, cu cămăși țipătoare, păr negru, foarte curați, foarte asemănători. Mașina lor se ținea pe urma mea. Am mers așa vreo doisprezece-treisprezece kilometri. Căutam un loc potrivit. La fiecare șapte-opt sute de metri, din șosea se ramificau ba spre stânga, ba spre dreapta drumuri din pământ accidentate, care duceau spre terenurile agricole sau șerpuiau prin preajmă fără țință. Nu știam la ce serveau. Poate că duceau la punctele de adunare în care fermierii își parcau mașinile agricole destinate recoltării. Atunci când aceasta avea loc. Căutam un drum anume pe care-l văzusem înainte. Ducea în spatele unui mic pâlț de copaci pe partea dreaptă a șoselei. Singurul ascunziș pe o distanță de câțiva kilometri. Îl văzusem vineri, din autobuzul închisorii. Îl văzusem din nou pe drumul de întoarcere din Alabama. Un pâlț de copaci compact. În dimineața asta, plutise deasupra ceții. Un mic crâng oval, aproape de șosea, pe partea dreaptă, cu un drum de țară care îi dădea ocol pe la spate pentru a se reuni cu șoseaua mai încolo.

L-am văzut la vreo trei kilometri în față. Copacii erau ca o pată la orizont. Am mers întins într-acolo. Am deschis torpedoul și am scos de acolo pistolul masiv. L-am înfipt între spătar și partea de jos a scaunului de lângă mine. Cei doi tipi veneau în urma mea. Tot la patruzeci de metri. La patru sute de metri de crâng, am trecut schimbătorul într-a doua și am apăsat accelerația până la podea. Mașina veche a sughit și a țâșnit înainte. Când am ajuns la drumul de țară, am sucit volanul brusc și am scos Bentley-ul de pe șosea, ducându-l în spatele crângului. Am oprit motorul, am înșfăcat pistolul și am sărit. Am lăsat portiera deschisă, ca și cum m-aș fi dat repede jos și m-aș fi aruncat direct spre stânga, la adăpostul copacilor.

Dar eu m-am dus în cealaltă parte, spre dreapta. Am ocolit în fugă capota și-am făcut un salt de aproape cinci metri în lanul de arahide, lipindu-mă de pământ. M-am târât printre tufișuri și m-am oprit în dreptul locului unde mașina lor avea să se oprească, în spatele Bentley-ului. M-am lăsat cu toată greutatea pe lujerele viguroase, jos, sub frunze, pe pământul roșu și reavăn. Apoi am așteptat. Mi-am făcut socoteala că vor rămâne în urmă vreo șaiszeci-șaptezeci de metri. Nu acceleraseră la fel de brusc ca și mine. Am deblocat piedica pistolului. Deodată le-am auzit Buick-ul. Deslușeam huruitul motorului și gemetele suspensiei. Mașina a apărut brusc în fața mea, pe drumul de țară. A oprit în spatele Bentley-ului, pe fundalul copacilor. Era cam la șase metri de mine.

Erau niște indivizi destul de inteligenți. Nicidecum cei mai tâmpiți pe care-i văzusem. Cel din dreapta șoferului se dăduse jos din mașină înainte ca aceasta să ajungă în spatele Bentley-ului, crezând că eu mă aflam în pădurice. Crezuse c-o să vină să mă atace pe la spate. Șoferul s-a mutat pe celălalt scaun ca să se dea jos pe partea dreaptă a mașinii, în partea opusă față de crâng. Era chiar în fața mea. Ținea un pistol în mână și a ingenuncheat în țărână, cu spatele întors către mine, ferit de Buick față de locul unde credea că mă aflu eu și uitându-se prin mașină la copaci. Trebuia să-l fac să se miște. Nu voiam să stea lângă mașină, care trebuia să rămână în stare de funcționare. Nu trebuia să se deterioreze.

Grija lor cea mare o constituia crângul. Tocmai asta fusese și ideea. De ce să fi mers atâția kilometri până la singura pădure din zonă și pe urmă să mă ascund în câmp? O diversiune clasică. Se lăsaseră păcăliți fără să stea pe gânduri nici o clipă. Tipul de lângă mașină se uita înspre copaci. Eu priveam țintă la spatele lui. Țineam pistolul Desert Eagle îndreptat spre el, respirând cât mai ușor. Partenerul lui se furișa încet printre copaci, căutându-mă. În scurt timp avea să apară în câmpul meu vizual.

A ajuns după vreo cinci minute. Ținea un pistol în față. S-a ascuns pe după Buick, păstrând distanță față de Bentley. S-a ghemuit lângă partenerul lui și i-am văzut pe amândoi cum ridică din umeri unul către celălalt. Apoi au început să se uite cu atenție la Bentley. Se temeau ca nu cumva să stau întins pe podea sau ascuns în spatele radiatorului cromat. Tipul care tocmai ieșise din pădure s-a târât prin țărână, păstrând Buick-ul între el și copaci, chiar prin fața mea, ca să se uite pe sub Bentley, unde credea că s-ar putea afla picioarele mele.

A mers târâș pe toată lungimea Bentley-ului. Îl auzeam cum geme și se opintește în timp ce se târa pe coate. Apoi a făcut cale întoarsă, tot târâș, și s-a ridicat în genunchi lângă partenerul său. Amândoi s-au deplasat într-o parte și s-au ridicat încet în picioare aproape de capota Buick-ului. S-au dus și-au verificat interiorul Bentley-ului. Au mers împreună până la marginea crângului și s-au uitat cu atenție în întuneric. Nu m-au putut găsi. Apoi s-au întors și au rămas în picioare pe drumul de țară plin de gropi, departe de mașini, pe fundalul portocaliu al cerului, uitându-se îndelung la copaci, cu spatele la câmp, cu spatele la mine. Nu știau ce să facă. Erau băieți de oraș. Poate din Miami. Purtau haine de Florida. Erau obișnuiți cu alei luminate cu neon și cu șantiere de construcții. Erau obișnuiți să acționeze pe sub autostrăzi suspendate, în locurile pline cu resturi și gunoaie, pe care turiștii nu le vedeau niciodată. Nu știau ce să facă într-un crâng care se înălța singur pe un milion de hectare de arahide.

I-am împușcat pe amândoi în spate, în timp ce stăteau acolo. Două focuri rapide. Țintite sus, între omoplați. Pistolul automat a scos niște bubuituri ca de grenade de mână. Păsările din toată zona s-au ridicat grăbite în aer. Cele două bubuituri s-au reverberat deasupra peisajului rural ca două tunete. Reculul mi-a zguduit mâna. Cei doi tipi au fost împinși înainte, căzând pe fețele îndreptate spre copacii de pe cealaltă parte a drumului de țară. Mi-am ridicat capul ca să mă uit într-acolo. Aveau acea înfățișare vlăguită și lipsită de expresie care rămâne în urmă atunci când viața dispare.

Cu pistolul în mână, m-am dus la cei doi tipi. Erau morți. Văzusem o grămadă de oameni morți, iar ăștia doi erau la fel de morți ca oricare dintre ei. Gloanțele Magnum îi loviseră în partea de sus a corpului. Acolo unde marile artere și vene se adună ca să urce spre cap. Gloanțele provocaseră niște răni urâte. M-am uitat în tăcere la cei doi tipi și m-am gândit la Joe.

Dar apoi mi-am amintit că am de făcut niște treburi. M-am înapoiat la Bentley. Am pus piedica și am aruncat pistolul pe scaun. M-am dus la Buick și am scos cheile din contact. Am deschis portbagajul. Cred că speram să găsesc ceva acolo. Nu-mi părea rău pentru băieții ăștia. Dar aveam să mă simt și mai bine dacă găseam ceva în portbagaj. Cum ar fi un automatic de calibrul 22 cu amortizor. Sau patru perechi de șoșoni de cauciuc și patru costume de protecție din nailon. Și câteva cuțite cu lama de douăzeci și doi de centimetri. Chestii din astea. Dar n-am găsit nici un astfel de obiect. L-am găsit pe Spivey.

Era mort de câteva ore. Fusese împușcat în frunte cu un glonț de calibrul 38. De la mică distanță. Țeava pistolului trebuie să fi fost cam la cincisprezece centimetri de capul lui. Am frecat cu degetul mare pielea din jurul găurii făcute de glonț. M-am uitat la el. Nu era funingine, dar erau particule minuscule de praf de pușcă pătrunse în piele, care nu se desprindeau. Genul ăsta de tatuaj însemna că se trăsesse de la foarte mică distanță. De la cincisprezece centimetri, poate chiar douăzeci. Cineva ridicase brusc un pistol, iar

gardianul greoi și lent nu fusese îndeajuns de iute ca să se aplece.

Avea pe bărbie o coajă în locul unde-l tăiasem cu cuțitul lui Morrison. Ochii lui mici, ca de șarpe, erau deschiși. Era îmbrăcat tot în uniforma aceea soioasă. Burta albă și păroasă i se vedea prin cămașă, în locul în care i-o spintecasem cu cuțitul. Fusese un tip masiv. Ca să-l înghesuie în portbagaj, îi rupseseră picioarele. Probabil cu o lopată. După ce i le rupseseră, i le îndoiseră într-o parte de la genunchi, ca să-i poată vârî corpul înăuntru. M-am uitat la el și m-am simțit cuprins de mânie. Știuse și nu-mi spusese. Și cu toate acestea, ei îl uciseseră. Nu contase absolut deloc faptul că omul nu-mi spusese nimic. Panica puneă stăpânire pe ei. Reduceau la tăcere pe toată lumea, în vreme ce ne apropiam secundă după secundă de ziua de duminică. Am privit îndelung în ochii morți ai lui Spivey, de parcă aș fi sperat să mai găsesc acolo niște informații.

Pe urmă m-am dus repede la cadavrele de la marginea crângului și le-am percheziționat. Două portofele și un contract de închiriere a mașinii. Un telefon mobil. Asta era tot. Contractul de închiriere era pentru Buick. Închiriat la aeroportul din Atlanta, luni dimineața la ora opt. Sosiseră la prima oră a dimineții cu avionul, de undeva. Am căutat în portofele. Nu am găsit nici un bilet de avion. Permise de conducere eliberate în Florida, amândouă cu adrese din Jacksonville. Fotografii anonime, nume fără nici o semnificație. Cărți de credit pe măsură. Foarte mulți bani lichizi în portofele. I-am furat pe toți. Oricum, băieții nu mai aveau cum să-i cheltuiască.

Am scos bateria telefonului mobil și am pus telefonul în buzunarul unuia dintre ei, iar bateria în buzunarul celuilalt. Pe urmă am târât corpurile până la Buick și le-am împins în portbagaj, lângă Spivey. N-a fost deloc ușor. Nu erau înalți, dar aveau trupurile flasce și incomod de manevrat. M-au făcut să transpir, în pofida vremii răcoroase. A trebuit să-i manevrez în așa fel încât să-i înghesui în spațiul lăsat liber de Spivey. Am căutat și le-am găsit revolverele. Amândouă aveau calibrul 38. Unul dintre ele avea încărcătorul plin. Cu celălalt se trăsesse un glonț. După miros, se trăsesse de curând. Am aruncat pistoalele în portbagaj. Am găsit pantofii celui care ocupase scaunul pasagerului. Șocul glonțului expedit de pistolul Desert Eagle îl lăsase fără pantofi. I-am aruncat în portbagaj și am trântit capacul. M-am întors pe câmp și mi-am găsit ascunzătoarea, dintre tufe. Locul de unde trăsesem gloanțele. Am scormonit prin preajmă și am găsit cele două tuburi de cartuș goale, pe care le-am pus în buzunar. Pe urmă, am încuiat Buick-ul și l-am lăsat acolo. Am deschis portbagajul Bentley-ului, de unde-am scos sacoșa cu hainele mele vechi. Noul meu echipament era plin de noroi roșcat și pătat de sângele tipilor morți. Am îmbrăcat din nou hainele cele vechi. Am făcut ghem obiectele vestimentare pline de noroi și de sânge și le-am vârât în sacoșă. Am aruncat sacoșa în portbagaj și am închis capacul. Ultimul lucru pe care l-am făcut a fost să mătur cu o creangă de copac toate urmele de pași pe care le-am putut găsi.

Am mers încet cu Bentley-ul înapoi spre est, către Margrave, și am folosit răgazul ca să mă calmez. O ambuscadă ca la carte, fără dificultăți tehnice, fără vreun pericol real. Lăsasem în urmă treisprezece ani de experiențe militare dure. Ar fi trebuit să fiu în stare să trec fluierând printr-o confruntare una contra doi cu niște amatori. Dar inima îmi bătea mai tare decât ar fi fost normal și un val rece de adrenalină mă făcea să tremur. Imaginea lui Spivey înghesuit în portbagaj, cu picioarele îndoite în mod nefiresc, fusese cea care-mi provocase această stare. Am respirat adânc și mi-am recăpătat cumpătul. Brațul drept mă durea. Ca și cum cineva mi-ar fi lovit palma cu un ciocan. Durerea se propagase în sus, până la umăr. Reculul lui Desert Eagle era al naibii de puternic. Iar zgomotul produs era al naibii de puternic. Urechile încă-mi mai vâjâiau de la cele două explozii. Dar mă simțeam bine. Fusese o treabă bine făcută. Doi tipi duri mă urmăriseră până acolo. Pe drumul de întoarcere, tipii aceia nu mă mai urmăreau.

Am oprit în parcare a secției de poliție, în cel mai îndepărtat loc față de intrare. Am

pus pistolul în torpedou și m-am dat jos din mașină. Se făcuse târziu. Întunericul serii se îndesea. Imensul cer al Georgiei se întuneca, luând o nuanță tot mai închisă, ca de cerneală. Răsărea luna.

Roscoe era la biroul ei. Când m-a zărit, s-a ridicat și a venit către mine. Am ieșit din nou afară. Am făcut câțiva pași împreună. Ne-am sărutat.

— Ai vreo veste de la compania de închiriat mașini? am întrebat-o.

A clătinat din cap.

— Măine, a spus ea. Picard se ocupă de problemă. Face tot ce se poate.

— Bine, am spus. Ce hoteluri ai obținut de la aeroport?

Mi-a recitat o listă de hoteluri. Cam aceeași listă pe care o obții de la orice aeroport. Am ales primul nume pe care l-a rostit. Pe urmă i-am povestit ce s-a întâmplat cu băieții din Florida. Săptămâna trecută, m-ar fi arestat pentru fapta mea. M-ar fi trimis la scaunul electric. Acum, reacția ei a fost alta. Cei patru indivizi care-i scotociseră locuința încălțați în galoși de cauciuc o făcuseră să-și schimbe părerile despre o mulțime de lucruri. Așa că n-a făcut decât să încuviințeze din cap și să-mi adreseze un zâmbet crispat și îndârjit, dar satisfăcut.

— Doi au fost doborâți, a spus ea. Bine lucrat, Reacher. Țștia au fost făptașii?

— De azi-noapte? am întrebat. Nu. Nu erau localnici. Nu putem să-i socotim printre cei zece pomeniți de Hubble. Țștia au fost angajați aduși din afară.

— Erau buni de ceva? a întrebat ea.

Am ridicat din umeri. Apoi mi-am mișcat mâna cu un gest echivoc.

— Nu prea, am spus. În orice caz, nu suficient de buni.

Apoi i-am spus ce găsisem în portbagajul Buick-ului. S-a cutremurat din nou.

— Deci ăsta făcea parte dintre cei zece? a întrebat ea. Spivey?

Am clătinat din cap.

— Nu, am spus. Nu-l văd într-o asemenea postură. Și el era un ajutor din exterior. Nimeni n-ar fi băgat în combinație un trântor ca ăsta.

Ea a încuviințat din cap. Am deschis portiera Bentley-ului și am scos pistolul din torpedou. Era prea mare ca să-l țin în buzunar. L-am pus la loc în cutia de carton, împreună cu gloanțele. Roscoe a pus cutia în portbagajului Chevrolet-ului ei. Am scos și geanta cu hainele murdare. Am încuiat Bentley-ul și l-am lăsat în parcare a poliției.

— Am s-o sun din nou pe Molly, am spus. Am intrat adânc în problemă și am nevoie de unele informații de bază. Sunt unele chestii pe care nu le pricep.

Incinta secției era liniștită, așa că am folosit biroul din lemn de trandafir. Am format numărul de la Washington și am prins-o pe Molly de la al doilea apel.

— Poți să vorbești? am întrebat-o.

Mi-a spus să aștept și am auzit cum se ridică și închide ușa biroului.

— E prea devreme, Jack, a spus. Nu pot să obțin chestiile alea până mâine.

— Am nevoie de informații de bază, am spus. Trebuie să înțeleg treaba asta internațională de care se ocupa Joe. Trebuie să știu de ce se întâmplă niște lucruri aici și dacă acțiunea ar trebui să aibă anvergură internațională.

Am auzit-o cum se străduiește să-și dea seama de unde ar trebui să înceapă.

— Bine, informații de bază, a spus. Cred că Joe pornea de la supoziția că această operațiune e controlată de pe teritoriul acestei țări. Și e o problemă foarte greu de explicat, dar o să-ncerc. Falsificarea are loc în străinătate și chestia e că, în cea mai mare parte, banii falși rămân în străinătate. Doar o mică parte din bancnotele false se întorc în țară, ceea ce nu constituie o problemă uriașă pe plan intern, dar este, evident, un lucru pe care dorim să-l împiedicăm. Dar peste hotare prezintă un cu totul alt tip de problemă. Știi câți bani gheață se află pe teritoriul Statelor Unite, Jack?

Mi-am amintit ce-mi spusese tipul de la bancă.

— O sută treizeci de miliarde de dolari, am spus.

— Exact, a spus ea. Dar exact dublul acestei sume este deținută peste hotare. Și e un lucru sigur. Oamenii din întreaga lume dețin circa două sute șaizeci de miliarde de dolari americani. Aceștia se află în seifuri din Londra, Roma, Berlin, Moscova, ascunși în saltele în toată America de Sud, Europa de Est, ascunși pe sub podele, în pereți falși, în bănci, în agenții de turism, pretutindeni. Și de ce se întâmplă așa?

— Nu știu, am spus.

— Pentru că dolarul e cea mai de încredere monedă din lume, mi-a spus ea. Oamenii au încredere în dolari, îi vor. Și, firește, guvernul nostru e foarte, foarte mulțumit că lucrurile stau așa.

— E bine pentru orgoliu, nu-i așa? am spus.

Am auzit-o cum trece receptorul dintr-o mână în alta.

— Nu e o chestie emoțională, a spus. E vorba de afaceri. Ia gândește-te, Jack. Dacă o bancnotă de o sută de dolari a ajuns într-un birou din București, asta înseamnă că, la un moment dat, cineva a dat în schimbul ei o marfă străină în valoare de o sută de dolari. Și mai înseamnă că guvernul nostru le-a vândut un dreptunghi de hârtie imprimată cu cerneală verde și neagră contra valorii de o sută de dolari. E o afacere bună. Și, dat fiind că e o monedă pe care te poți baza, sunt șanse ca acea bancnotă de o sută de dolari să rămână în biroul din București mulți ani. Statele Unite nu vor fi nevoite niciodată să livreze din nou acea marfă străină. Atâta timp cât lumea are încredere în dolar, nu avem de pierdut.

— Deci, care e problema? am întrebat-o.

— E dificil de descris, mi-a spus Molly. Totul se rezumă la încredere și credință. E ceva aproape metafizic. Dacă piețele străine ar fi invadate de dolari falși, asta nu ar prea conta, în sine. Dar, dacă oamenii care acționează pe acele piețe străine ar afla, atunci chiar că ar conta. Pentru că ar intra în panică. Și-ar pierde credința. Și-ar pierde încrederea. Nu ar mai vrea să aibă dolari. S-ar îndrepta către yenul japonez sau către marca germană, pe care ar începe să le strângă la saltea. S-ar descotorosi de dolari. Practic, peste noapte, guvernul ar trebui să răscumpere un împrumut în străinătate de două sute șaizeci de miliarde de dolari. Peste noapte. Iar noi nu putem să facem asta, Jack.

— E o problemă mare, am spus.

— Asta-i adevărul, a spus. Și e o problemă cu bătaie lungă. Falsurile sunt toate făcute peste hotare și în cea mai mare parte sunt distribuite tot în afară. E logic. Fabricile sunt ascunse în cine știe ce regiuni izolate din străinătate, acolo unde nu putem să știm despre existența lor, iar falsurile sunt distribuite străinilor care sunt mulțumiți atâta timp cât bancnotele seamănă măcar vag cu dolarii adevărați. De-aia nu sunt importați prea mulți. Numai falsurile cele mai reușite se înapoiază în State.

— Cam câți dolari se întorc? am întrebat-o.

Am „auzit-o” cum ridică din umeri. Un șuierat ușor, ca și cum și-ar fi țuguia buzele.

— Nu foarte mulți, mi-a spus. Cred că e vorba de câteva miliarde, când și când.

— Câteva miliarde? am spus. Și asta nu e mult?

— O picătură în ocean, a spus. Din punct de vedere macroeconomic. Adică prin comparație cu dimensiunile economiei.

— Și ce anume facem noi în privința asta? am întrebat-o.

— Două lucruri, mi-a spus. Mai întâi era faptul că Joe se străduia din răputeri să împiedice asemenea lucruri să se întâmple. Motivația este evidentă. Al doilea lucru e că ne străduim din răputeri să dăm impresia că nu se întâmplă absolut deloc. În așa fel încât să menținem încrederea.

Am încuviințat din cap. Începeam să deslușesc anumite forme în spatele marilor secrete de la Washington.

— Bun, am spus. Așadar, dacă sun la Trezorerie și îi întreb despre asta?

— O să negăm totul, mi-a spus ea. Vom spune: despre ce falsuri vorbiți?

Am trecut prin sala principală liniștită a secției și m-am urcat alături de Roscoe, în mașina ei. I-am spus să conducă mașina afară din oraș, spre Warburton. Se făcuse întuneric când am ajuns la micul pâlț de copaci. Luna lumina doar atât cât să-l găsim. Roscoe a oprit mașina în locul indicat de mine. Am sărutat-o și m-am dat jos. I-am spus că ne vedem la hotel. Am bătut ușor cu palma pe capotă și i-am făcut semn să plece. A întors mașina în drum și a plecat încet de-acolo.

Am luat-o direct prin crâng. Nu voiam să las urme de pași pe drumul de țară. Geanta mare de voiaj mă stânjenea, fiindcă se tot agăța de tufișuri. Am ieșit chiar lângă Buick. Era tot acolo. Totul era liniștit. Am descuiat portiera șoferului cu cheia și m-am urcat la volan. Am pornit motorul și am pornit hurducăind pe drumeag. Suspensiile din spate se tot lăsau în jos pe șleauri. Ceea ce nu mă surprindea deloc. În portbagaj trebuie să se fi adunat o greutate de peste două sute de kilograme. Am ieșit pe șosea și am luat-o spre est, spre Margrave. Dar, la drumul regional, am cotit la stânga și m-am îndreptat spre nord. Am parcurs cu viteză de croazieră restul de douăzeci și doi de kilometri până la autostradă. Am trecut de depozite și m-am înscris în coloana de mașini care mergea spre nord, către Atlanta. Nu conduceam nici prea repede, nici prea încet. Nu voiam să ies în evidență. Buick-ul simplu era cât se poate de anonim. Nu bătea deloc la ochi. Și așa voiam să rămână lucrurile.

După o oră, am început să mă iau după indicatoarele care anunțau apropierea aeroportului. Am găsit drumul spre parcare pe termen lung. Mi-am luat bilet de la mica barieră automată și am intrat în incintă. Era o parcare uriașă. Nici că se putea mai bine. Am găsit un loc liber pe la mijloc, cam la o sută de metri de cel mai apropiat gard. Am șters volanul și schimbătorul de viteze. M-am dat jos din mașină și mi-am luat cu mine geanta de voiaj. Am încuiat Buick-ul și am plecat.

După un minut, m-am uitat înapoi. Nu mai vedeam mașina pe care tocmai o părăsisem. Care e cea mai bună ascunzătoare pentru o mașină? În parcare pe termen lung a unui aeroport. E ca și cum ai întreba care e cel mai bun loc să ascunzi un grăunte de nisip. Pe plajă, bineînțeles. Buick-ul putea să stea acolo și o lună. Nimănui nu i s-ar fi părut suspect.

M-am dus la bariera de acces. La primul tomberon am aruncat geanta de voiaj. La al doilea, m-am descotorosit de tichetul de parcare. La barieră am prins micul autobuz gratuit pus la dispoziție de aeroport și m-am dus până la terminalul de plecare. Am intrat și am găsit o baie. Am înfășurat cheile Buick-ului într-un șervet de hârtie și le-am aruncat la gunoi. Apoi am coborât în sala de sosiri și am ieșit din nou în noaptea umedă. Am prins autobuzul hotelului și am plecat să mă întâlnesc cu Roscoe.

Am găsit-o în lumina orbitoare de neon din holul hotelului. Am achitat camera cu bani gheață. Am folosit una din bancnotele luate de la băieții din Florida. Ne-am urcat în ascensor. Camera era murdară și întunecoasă. Dar îndeajuns de spațioasă. Dădea înspre clădirile aeroportului. Fereastra avea trei straturi de geam împotriva zgometului avioanelor cu reacție. Încăperea era sufocantă.

— Mai întâi mâncăm, am spus.

— Mai întâi facem un duș, a spus Roscoe.

Așa că am făcut duș. Ceea ce a avut darul să ne schimbe în bine starea sufletească. Ne-am săpunit și am început să ne jucăm. Am sfârșit prin a face dragoste în cabina de duș, în bătaia stropilor de apă. Apoi, aș fi vrut să savurăm îmbrățișați oboseala plăcută de după, dar ni se făcuse foame. Și aveam și lucruri de făcut. Roscoe a îmbrăcat câteva din hainele pe care și le adusese de acasă de dimineață. Blugi, bluză și geacă. Arăta minunat. Multă feminitate, dublată însă de la fel de multă tărie. Avea multă dârzenie.

Ne-am dus la restaurantul de la ultimul etaj. Era drăguț. O priveliște panoramică a

zonei aeroportului. Ne-am așezat la o masă de lângă fereastră, la lumina lumânărilor. Un chelner voios, imigrant, ne-a adus mâncarea. Am înfulecat totul. Crăpăm de foame. Am cerut o bere și o jumătate de litru de cafea. Începeam să mă simt din nou pe jumătate om. Am achitat nota de plată cu alte câteva bancnote din banii mortului. După care am coborât în hol și am luat de la recepție o hartă a străzilor din Atlanta. Am ieșit din hotel și ne-am dus la mașina lui Roscoe.

Aerul nopții era rece și umed și putea a kerosen. Miros de aeroport. Ne-am urcat în Chevrolet și am studiat harta. Am pornit spre nord-vest. Roscoe conducea, iar eu încercam s-o dirijez. Ne-am luptat cu traficul și am ajuns aproximativ cam pe unde trebuia. Era o zonă cu locuințe joase. Genul de suburbie pe care o vezi la apropierea de aeroport a avionului. Case mici pe terenuri înguste, garduri de protecție împotriva uraganelor, piscine supraînălțate. Unele curți arătau îngrijit, altele, ca niște gropi de gunoi. Mașini vechi sprijinite pe cărămizi suprapuse. Totul era scăldat în lumina puternică a felinarelor.

Am găsit strada pe care o căutam. Apoi am găsit și casa. O locuință decentă, bine îngrijită. Curată și ordonată. Micuță, cu un etaj. Curte mică, garaj pentru o singură mașină. Gardul din sârmă avea o poartă îngustă. Am intrat și am sunat la ușă. O femeie în vârstă a întredeschis ușa protejată cu un lanț.

— Bună seara, a spus Roscoe. Îl căutăm pe Sherman Stoller.

Roscoe s-a uitat la mine după ce a vorbit. Ar fi trebuit să spună că îi căutăm locuința, pentru că știam unde se află Sherman Stoller. Respectiv, la morgia din Yellow Springs, la o sută zece kilometri depărtare.

— Cine sunteți dumneavoastră? a întrebat politicos bătrâna.

— Doamnă, suntem de la poliție, a spus Roscoe, rostind o jumătate de adevăr.

Bătrâna a împins ușor ușa ca să poată desface lanțul de protecție.

— Haide, intrați, a spus ea. E în bucătărie. Tocmai ia masa.

— Cine, doamnă? a întrebat Roscoe.

Bătrâna doamnă s-a oprit și s-a uitat la ea, nedumerită.

— Sherman, a spus ea. Nu pe el îl căutați?

Am mers după ea în bucătărie. Acolo, un bătrân își lua cina, așezat la masă. Când ne-a văzut, s-a oprit și s-a șters la gură cu un șervețel.

— Sunt de la poliție, Sherman, a spus bătrâna.

Moșul s-a uitat la noi cu ochi goliți de expresie.

— Mai există cumva un Sherman Stoller? l-am întrebat.

Bătrânul a încuviințat din cap. Părea îngrijorat.

— E băiatul nostru, a spus el.

— La vreo treizeci de ani? l-am întrebat. Treizeci și cinci?

Bătrânul a încuviințat din nou din cap. Bătrâna s-a dus în spatele lui, punându-și mâna pe brațul bărbatului. Părinți.

— Nu locuiește aici, a spus bătrânul.

— Are probleme? a întrebat bătrâna.

— Ați putea să ne dați adresa lui? a spus Roscoe.

Au început să se agite, așa cum fac bătrânii. Foarte supuși față de autorități. Foarte respectuoși. Ar fi vrut să ne pună o mulțime de întrebări, dar s-au mărginit să ne dea adresa.

— Nu mai locuiește aici de doi ani, a spus bătrânul.

Îi era teamă. Încerca să se distanțeze față de necazul în care se afla fiul său. l-am salutat dând ușor din cap și am plecat. În timp ce le închideam ușa de la intrare, bătrânul a strigat după noi:

— S-a mutat acolo acum doi ani.

Am ieșit pe porțiță și ne-am urcat în mașină. Ne-am uitat din nou la harta străzilor.

Noua adresă nu se afla acolo.

— Ce părere ai de cei doi bătrâni? m-a întrebat Roscoe.

— Despre părinți? am spus. Știu că băiatul lor nu e în stare de ceva bun. Știu că făcea ceva rău. Dar probabil că nu știu exact despre ce era vorba.

Am pornit la drum. La prima benzinărie, Roscoe a pus benzină și a întrebat cum se ajunge la adresa pe care ne-o dăduseră bătrâneii.

— Cam la vreo opt kilometri de-aici, dar în sens opus, a spus ea, întorcând mașina și îndreptându-se spre ieșirea din oraș. Sunt niște locuințe noi pe un teren de golf.

Scruta semiîntunericul din față, căutând reperele pe care i le indicase băiatul de la stația de benzină. După vreo opt kilometri, a ieșit de pe drumul principal. A luat-o pe o șosea recent dată în folosință și a parcat lângă reclama unui constructor de locuințe, în care se vorbea despre apartamente de lux, ridicate chiar pe terenul de golf. Se lăuda cu faptul că mai rămăseseră nevândute doar câteva. Dincolo de afiș, se întindeau șirurile de clădiri noi. Foarte plăcute la înfățișare, nu erau uriașe. Frumos lucrate. Balcoane, garaje, detalii de calitate. Priveliști ambițioase se profilau în întuneric. Alei luminoase duceau la un centru de sănătate. În cealaltă parte, nu se vedea nimic. Acolo trebuia să fie terenul de golf. Roscoe a oprit motorul. Am rămas în mașină. Mi-am întins brațul pe spătarul scaunului ei. I-am cuprins umărul. Eram obosit. Avusesem de alergat toată ziua. Voiam să stăm așa o vreme. Era o noapte liniștită. În mașină era cald. Voiam să ascult muzică. Ceva care să sugereze durere. Dar aveam lucruri de făcut. Trebuia s-o găsim pe Judy. Femeia care-i cumpărase lui Sherman Stoller un ceas de mână și-l dusese la gravat. „Lui Sherman, cu dragoste, Judy”. Trebuia s-o găsim pe Judy și să-i spunem că bărbatul pe care-l iubea murise sub pasarela unei autostrăzi.

— Ce-ți sugerează chestia asta? a întrebat Roscoe, care era trează și vioaie.

— Nu știu ce să zic, am spus. Sunt de vânzare, nu de închiriat. Par destul de scumpe. Ar putea să-și permită un șofer de camion așa ceva?

— Mă-ndoiesc, a spus ea. Apartamentele astea costă probabil tot atât cât locuința mea, iar eu nu mi-aș putea plăti ratele fără subvenția pe care o primesc. Și câștig mai mult decât un șofer de camion, cu siguranță.

— Bun, am spus. Deci, putem să presupunem că Sherman primea și el un fel de subvenție? Fiindcă altfel nu și-ar fi putut permite să locuiască aici.

— În mod cert, a spus ea. Dar ce fel de subvenție?

— Din aia care provoacă uneori și moartea, am spus.

Clădirea lui Stoller era mult în spate. Probabil că se număra printre casele construite încă din prima fază. Bătrânul, care locuia în cartierul sărac al orașului, spusese că fiul lui se mutase acolo în urmă cu doi ani. Se potrivea cu ceea ce vedeam. Blocul ăsta putea să aibă cam doi ani vechime. Ne-am croit drumul pe alei, ocolind ronduri de flori. Ca să ajungem la ușa lui Sherman Stoller, trebuia s-o luăm pe o cărare alcătuită din niște pietre aruncate din loc în loc pe gazonul sărmos. Te forțau să pășești într-un mod nefiresc. Am fost nevoit să-mi scurtez pasul. În schimb, Roscoe a trebuit să-și întindă pasul de la o piatră la alta. Am ajuns la ușă. Era albastră. Fără pic de lăcș. O vopsea demodată.

— Să-i spunem? am întrebat.

— Nu putem să nu-i spunem, nu? a zis Roscoe. Trebuie să știe.

Am bătut la ușă. Am așteptat. Am bătut din nou. Am auzit scârțâit de podele înăuntru. Cineva se apropia. Ușa s-a deschis și în prag a apărut o femeie.

Să fi avut vreo treizeci de ani, dar arăta mai bătrână. Scundă, agitată, obosită. Blondă, oxigenată. Se uita la noi.

— Suntem de la poliție, doamnă, a spus Roscoe. Căutăm domiciliul lui Sherman Stoller.

O clipă, s-a așternut tăcerea.

— Păi, cred că l-ați găsit, a spus femeia.

— Putem să intrăm? a întrebat, cu blândețe, Roscoe. Din nou, tăcere. Nici o mișcare. Deodată blonda s-a întors și a luat-o pe hol. Roscoe și cu mine ne-am uitat unul la celălalt. Roscoe a urmat-o pe femeie, iar eu am urmat-o pe Roscoe. Am închis ușa de la intrare. Femeia ne-a condus în camera de zi. Încăperea era spațioasă. Mobilă scumpă și covoare. Un televizor mare. Fără aparatură stereo, fără cărți. Totul părea făcut fără tragere de inimă. Ca și cum cineva petrecuse douăzeci de minute cu un catalog și zece mii de dolari. Una din astea, alta din cele de colo, două din astelalte. Totul livrat într-o dimineață și parcă aruncat la grămadă aici.

— Sunteți doamna Stoller? a întrebat-o Roscoe pe femeie, cu același ton blând.

— Mai mult sau mai puțin, a spus femeia. Nu tocmai „doamna”, dar îndeajuns de aproape încât să nu mai aibă importanță.

— Vă cheamă Judy? am întrebat-o.

A încuviințat din cap, și a continuat să dea din cap o vreme. Dusă pe gânduri.

— E mort, așa-i? a întrebat Judy.

N-am răspuns. Asta era partea la care nu mă pricepeam deloc. Asta era partea lui Roscoe. Dar nici ea n-a spus nimic.

— E mort, nu-i așa? a întrebat Judy din nou, mai tare.

— Da, e mort, a spus Roscoe. Îmi pare foarte rău. Judy a încuviințat din cap, ca pentru ea însăși, și s-a uitat în jur la încăperea oribilă. Nimeni nu spunea nimic. Stăteam pur și simplu acolo, în picioare. Judy s-a așezat și ne-a făcut semn și nouă să luăm loc. Ne-am așezat pe scaune separate. Formam vârful unui triunghi echilateral.

— Trebuie să vă punem niște întrebări, a spus Roscoe, care stătea aplecată în față, către blondă. Ne dați voie?

Judy a dat din cap, fără vlagă. Părea apatică.

— De cât timp îl cunoașteți pe Sherman? a întrebat Roscoe.

— De vreo patru ani, cred, a spus Judy. L-am cunoscut în Florida, unde locuiam pe atunci. M-am mutat aici, ca să fiu cu el, acum patru ani. De atunci am locuit aici.

— Ce slujbă avea Sherman? a întrebat Roscoe.

Judy a ridicat din umeri cu un gest jalnic.

— Era șofer de camion, a spus ea. A primit un fel de contract baban de transport aici. Trebuia să fie pe termen lung, înțelegeți? Așa că ne-am cumpărat o casuță. Părinții lui s-au mutat și ei acolo și au locuit cu noi o vreme. După care ne-am mutat aici. I-a lăsat pe părinții lui în vechea locuință. Vreme de trei ani a câștigat bani frumoși. Era tot timpul ocupat. Și deodată s-a oprit, cam cu un an în urmă. De atunci, abia dacă a mai muncit. Doar în câte o zi, când și când.

— Deci ambele case vă aparțin? a întrebat Roscoe.

— Nu-mi aparține absolut nimic, a spus Judy. Casele erau pe numele lui Sherman. Da, amândouă.

— Așadar, în primii trei ani se descurca binișor, nu? a întrebat-o Roscoe.

Judy s-a uitat la ea și i-a spus:

— Se descurca binișor? Haide, las-o baltă, ce naiba! Era un hoț. Fura de undeva.

— Ești sigură? am spus.

Judy și-a îndreptat brusc privirea asupra mea. Ca o piesă de artilerie în căutarea unei noi ținte.

— Nu e nevoie de prea multă minte ca să-ți dai seama, a spus. În trei ani, a achitat cu bani gheață două case, două seturi de mobilă, mașini și Dumnezeu mai știe ce. Și nici terenul ăsta nu e ieftin deloc. Pe-aici locuiesc numai avocați, doctori și alții de același gen. Iar el mai și pusese bani deoparte ca să-și permită să nu mai muncească din septembrie, anul trecut. Dacă toate astea le-a obținut din muncă cinstită, atunci eu sunt regina Angliei, nu?

Se uita la noi sfidător. Știuse tot timpul despre asta. Știuse ce-o să se întâmple când va fi descoperit. Iar acum ne provoca să-i negăm dreptul de a-l învinui.

— Cu cine avea contractul ăla mare? a întrebat-o Roscoe.

— Cu o firmă care se chema Island Air-conditioning. Vreme de trei ani a cărat la aparate de aer condiționat. Le ducea în Florida. Poate că erau trimise în insule, nu știu. El le fura. Chiar și acum sunt în garaj două cutii vechi. Vreți să le vedeți?

N-a așteptat un răspuns. A sărit în picioare și a ieșit. Ne-am ținut după ea. Am coborât cu toții niște scări din spate și am intrat printr-o ușă de subsol. Am intrat într-un garaj. Era gol, exceptând două cutii mari aruncate lângă un perete. Erau cutii din carton, vechi poate de un an sau doi; marcate cu emblema fabricantului: Island Air-conditioning, Inc. Pe fiecare cutie era scris de mână câte un număr de serie lung. În fiecare cutie trebuia să se afle câte un singur aparat. Din acelea pe care le agăți la fereastră și fac o gălăgie îngrozitoare. Judy s-a uitat cu asprime la cutii, apoi s-a uitat la noi. Era o privire care spunea: eu i-am dat un ceas din aur, iar el m-a umplut de necazuri.

M-am dus să mă uit la cutii. Erau goale. Emanau un miros acru slab. Apoi am urcat din nou scările. Judy a scos un album din dulap. S-a așezat și s-a uitat la o fotografie a lui Sherman.

— Ce-a pățit? a întrebat ea.

Era o întrebare simplă, care merita un răspuns simplu.

— A fost împușcat în cap, am mințit. A murit pe loc.

Judy a dat din cap, ca și cum n-ar fi fost surprinsă, și a întrebat:

— Când?

— Joi noaptea, i-a spus Roscoe. La miezul nopții. V-a spus cumva unde se duce joi noaptea?

Judy a clătinat din cap.

— Niciodată nu-mi spunea cine știe ce, a spus ea.

— A pomenit vreodată că se-ntâlnește cu vreun anchetator? a întrebat Roscoe.

Din nou, Judy a clătinat din cap.

— De Pluribus ai auzit? am întrebat-o. A pomenit vreodată cuvântul ăsta?

Avea o privire lipsită de expresie.

— Ce-i asta, o boală? De plămâni, sau ceva asemănător?

— Dar de ziua de duminică? am spus. De duminica asta? A zis ceva vreodată despre ziua asta?

— Nu, a răspuns Judy. Niciodată nu spunea prea multe, despre nimic.

Stătea și se uita la fotografiile din album. Liniștea s-a așternut în cameră.

— Cunoștea vreun avocat din Florida? a întrebat-o Roscoe.

— Avocat? a spus Judy. Din Florida? De ce-ar fi cunoscut?

— Pentru c-a fost arestat în Jacksonville, a spus Roscoe. Acum doi ani. Era cu camionul și a depășit viteza legală. Un avocat a venit și l-a ajutat să iasă din închisoare.

Judy a ridicat din umeri, ca și cum ceea ce se întâmplase cu doi ani în urmă era deja pentru ea ceva ce ținea exclusiv de trecut.

— Păi eu cred că avocații mișună peste tot, nu? a spus ea. Nu-i nimic neobișnuit în asta.

— Avocatul ăsta nu era unul din ăia care pândesc ambulantele, a spus Roscoe. Era partener la o mare firmă de avocatură din orașul ăla. Ai vreo idee cum de-l cunoștea Sherman?

Judy a ridicat din nou din umeri.

— Poate că-l știau cei de la firmă, a spus ea. Island Air-conditioning. Ne-au făcut niște asigurări medicale bune. Sherman mă trimitea la doctor ori de câte ori aveam nevoie.

Am tăcut cu toții. Nu mai era nimic de spus. Judy stătea și privea lung la fotografiile din album.

— Vreți să-i vedeți poza? a spus ea.

M-am dus în spatele fotoliului ei și m-am aplecat ca să mă uit la o fotografie. În ea se vedea un tip cu părul blond, de culoarea nisipului, cu o față de șobolan.

Mărunt, plăpând și rânjit. Stătea în fața unei dube carosate. Rânjea și se uita la aparatul foto cu ochii mijiți. Rânjetul îi dădea un aer îndrăzneț.

— Asta e mașina pe care o conducea, a spus Judy.

Dar eu nu mă uitam la camion și nici la rânjetul îndrăzneț al lui Sherman Stoller. Mă uitam la o siluetă din fundalul fotografiei. Era defocalizată și întoarsă pe jumătate față de obiectiv, dar mi-am dat seama cine era. Era Paul Hubble.

I-am făcut semn lui Roscoe să se apropie și ea a venit și s-a aplecat lângă mine, ca să se uite la fotografie. Am văzut cum pe fața ei se așterne surpriza în momentul când l-a recunoscut pe Hubble. Apoi s-a aplecat și mai mult, ca să se uite cu și mai multă atenție. Am văzut cum un nou val de surpriză îi traversează fața în clipa când a mai recunoscut pe cineva.

— Când a fost făcută poza asta? a întrebat ea.

Judy a ridicat din umeri.

— În vara anului trecut, cred, a spus ea.

Roscoe a atins silueta încețoșată a lui Hubble cu unghia.

— Ți-a spus Sherman cine e tipul ăsta?

— Noul șef, a spus Judy. După șase luni de la numire, l-a concediat pe Sherman.

— Noul șef de la Island Air-conditioning? a întrebat Roscoe. A avut vreun motiv ca să-l dea afară pe Sherman?

— Sherman mi-a zis că nu mai aveau nevoie de el, a răspuns Judy. Niciodată nu vorbea prea mult.

— Aici își are sediul firma asta, Island Air-conditioning? a întrebat Roscoe. În locul unde a fost făcută poza?

Judy a săltat din umeri și a încuviințat din cap, cu un gest nesigur.

— Cred că da, a spus ea. Sherman nu mi-a vorbit niciodată prea mult despre asta.

— Avem nevoie să luăm cu noi poza asta, i-a spus Roscoe. O să v-o înapoiem mai târziu.

Judy a scos fotografia din învelișul de plastic și i-a dat-o.

— Păstrați-o, a spus ea. N-o mai vreau.

Roscoe a luat poza și a pus-o în buzunarul interior al gecii. Apoi, eu și ea ne-am mișcat spre mijlocul încăperii și am rămas acolo.

— Un glonț în cap, a spus Judy. Cu asta te-alegi când te joci cu focul. I-am spus c-or să-l prindă mai devreme sau mai târziu.

Roscoe a încuviințat din cap cu un gest ce voia să transmită compasiune.

— O să ținem legătura, i-a spus ea femeii. Știți, formalitățile legate de înmormântare, și s-ar putea să avem nevoie și de o declarație.

Judy s-a uitat din nou la noi cu asprime.

— Nu vă mai deranjați, a spus ea. Nu mă duc la înmormântarea lui. N-am fost soția lui, prin urmare, nu sunt văduva lui. O să uit că l-am cunoscut vreodată. De la început și până la sfârșit, omul ăsta nu mi-a adus decât necazuri.

Stătea acolo și se uita la noi cu înverșunare. Am luat-o pe hol și am ieșit pe ușă. Am străbătut iar cărarea incomodă. Am ajuns la mașină ținându-ne de mână.

— Ce e? am întrebat-o. Ce-ai văzut în fotografie?

Mergea repede.

— Ai răbdare, mi-a spus. O să-ți arăt în mașină.

NOUĂSPREZECE

Ne-am urcat în Chevy și Roscoe a aprins plafoniera, după care a scos poza din buzunar. S-a aplecat și a înclinat fotografia în așa fel încât lumina să cadă direct pe suprafața lucioasă. A studiat-o cu atenție, apoi mi-a dat-o mie.

— Uită-te la margine, mi-a spus. În stânga.

În fotografie, Sherman Stoller stătea în fața unei camionete galbene. Paul Hubble era întors într-o parte, în fundal. Cele două siluete și camioneta umpleau aproape tot cadrul, exceptând o fâșie de asfalt în partea de jos. Și o margine subțire de fundal în stânga. Felia de fundal era și mai defocalizată decât silueta lui Hubble, dar puteam să deslușesc marginea unei clădiri metalice moderne, cu pereți argintii. Și un copac înalt dincolo de ea. Cadrul unei uși. Era o ușă industrială mare, ridicată. Cadrul era vopsit în roșu-închis. Un fel de grund industrial pe jumătate decorativ, pe jumătate cu rol de protecție. Un fel de ușă de șopron. În șopron era întuneric.

— Țasta-i depozitul lui Kliner, a spus ea. De la capătul drumului regional.

— Ești sigură? am spus.

— Am recunoscut copacul, a spus ea.

M-am uitat din nou. Era un copac greu de confundat. Era uscat pe o parte. Probabil că fusese despicat de un trăsnet.

— Țasta-i depozitul lui Kliner, a spus Roscoe din nou. Nu încape nici o îndoială.

Apoi a apăsă butonul telefonului din mașină și a luat din nou în mână fotografia. A format numărul Poliției Rutiere din Atlanta și a cerut informații despre numărul de pe plăcuța de înmatriculare a camionetei lui Stoller. A așteptat o vreme, bătând cu degetul arătător pe volan. S-a auzit un păcănit în cască, semnalizând răspunsul așteptat. A închis telefonul și s-a întors către mine.

— Camionul e înmatriculat pe numele companiei Kliner Industries, a spus ea. Iar adresa de înmatriculare este firma de avocatură Zacarias Perez, din Jacksonville, Florida.

Am dat din cap. Ea mi-a răspuns printr-un gest identic. Prietenii lui Sherman Stoller. Ția care l-au scos de la închisoarea din Jacksonville în exact cincizeci și cinci de minute, cu doi ani în urmă.

— Bun, a spus ea. Să punem toate datele laolaltă. Hubble, Stoller, ancheta lui Joe. Să înțeleg că în depozitul lui Kliner se tipăresc bani falși?

Am clătinat din cap.

— Nu, am spus. Pe teritoriul Statelor Unite nu se tipăresc bani falși. Totul se întâmplă în străinătate. Molly Beth Gordon mi-a spus asta, și trebuie să știe despre ce vorbește. Mi-a zis că Joe a reușit să stopeze chestia asta. Și, indiferent ce făcea Stoller, Judy ne-a spus că a încetat să mai facă în urmă cu un an. Pe de altă parte, Finlay a zis că Joe a început toată povestea asta abia în urmă cu un an. Cam când Hubble l-a concediat pe Stoller.

Roscoe a încuviințat din cap și a ridicat din umeri.

— Avem nevoie de ajutorul lui Molly, a spus. Ne trebuie o copie a dosarului lui Joe.

— Sau ajutorul lui Picard, am spus. Am putea să găsim camera de hotel a lui Joe și să punem mâna pe original. E ca la o cursă, să vedem cine ne sună mai întâi, Molly sau Picard.

Roscoe a stins lumina. A pornit motorul și am pornit spre hotelul aeroportului. M-am tolănit pe fotoliul de lângă ea, căscând. Simțeam că e tot mai încordată. Nu prea mai avea lucruri de făcut. Se cam terminaseră lucrurile care-i distrăgeau atenția. Acum trebuia să înfrunte orele liniștite și vulnerabile ale nopții. Prima noapte de după ultima noapte. Perspectiva o făcea să fie agitată.

— Ai la tine pistolul ăla, Reacher? a întrebat.

M-am foit în scaun ca să mă întorc cu fața spre ea.

— E în portbagaj. În cutia aia. Tu l-ai pus acolo, ai uitat?

— Să-l aduci înăuntru, da? a spus. Mă face să mă simt mai bine.

Am zâmbit somnoros în întuneric. Am căscat.

— Și pe mine mă face să mă simt mai bine, am spus. E un pușcoci pe cinste.

Apoi am tăcut amândoi. Roscoe a găsit parcare hotelului. Ne-am dat jos din mașină și ne-am întins oasele în întuneric. Am deschis portbagajul. Am scos cutia și am trântit capacul. Am traversat holul și am urcat cu ascensorul.

În cameră, ne-am prăbușit în pat. Roscoe și-a așezat pe partea ei de covor revolverul nou-nouț de calibrul 38. Eu mi-am reîncărcat uriașul 44 și l-am lăsat pe partea mea de covor. Încărcat și blocat. Am proptit spătarul unui scaun sub clanța ușii. Roscoe s-a simțit mai în siguranță așa.

M-am trezit devreme și am rămas lungit în pat, gândindu-mă la Joe. Era miercuri dimineața. Era mort de cinci zile. Roscoe se sculase deja. Stătea în mijlocul camerei, făcând exerciții. Un fel de gimnastică yoga. Făcuse duș și era doar pe jumătate îmbrăcată. N-avea pantaloni, doar o cămașă. Stătea cu spatele la mine. Când se întindea, cămașa se ridica până sus. Deodată, nu mi-a mai stat gândul la Joe.

— Roscoe? am spus.

— Ce e?

— Ai cel mai frumos fund din lume, am spus.

Ea a chicotit, făcându-mă să sar pe ea. Nu m-am putut abține. Nu mai puteam să fac nimic altceva. M-a făcut să-mi pierd mințile. Chicotitul mi-a venit de hac, înnebunindu-mă. Am ridicat-o din nou în patul mare de hotel. Putea să se dărâme clădirea peste noi și n-am fi băgat de seamă. Am terminat într-o încâlceală ostenită. Am stat așa o vreme. Apoi Roscoe s-a ridicat din nou și a făcut duș pentru a doua oară în dimineața aceea. S-a îmbrăcat din nou. Cu pantaloni și tot ce trebuia. Mi-a zâmbit larg, de parcă ar fi vrut să-mi spună că mă scutea de alte ispite.

— Și ai vorbit serios? a spus ea.

— În legătură cu ce? am spus, zâmbind.

— Știi tu, a replicat, zâmbindu-mi la rându-i. Când mi-ai zis că am un fund drăguț.

— N-am zis că ai un fund drăguț, am spus. Am văzut o mulțime de funduri ca lumea. Am spus că ai cel mai frumos fund din lume.

— Dar ai vorbit serios? a insistat ea.

— Cred și eu, am spus. Să nu subestimezi puterea de atracție a fundului tău, orice s-ar întâmpla.

Am sunat la room-service pentru micul dejun. Am scos scaunul de sub clanță, ca să poată intra căruciorul cu alimente. Am tras draperiile grele. Era o dimineață minunată. Un cer senin și luminos, fără nici un nor, un soare strălucitor, de toamnă.

Lumina a inundat camera. Am crăpat fereastra și am lăsat să intre aerul, care a adus cu el mirosurile și zgomotele zilei. Priveliștea era spectaculoasă. Chiar sub noi se vedea aeroportul, iar dincolo de acesta se întindea orașul. Mașinile din parcare reflectau razele de lumină și arătau ca niște giuvaieruri pe o catifea bej. Avioanele își croiau drum prin aer și se îndepărtau lent, ca niște păsări dolofane, pline de importanță. Clădirile din oraș se înălțau drepte și înalte în lumina soarelui. O dimineață splendidă. Dar era a șasea dimineață pe care fratele meu nu mai apuca s-o vadă.

Roscoe l-a sunat pe Finlay, aflat la Margrave. I-a vorbit despre fotografia lui Hubble și a lui Stoller în curtea din fața depozitului. Apoi i-a dat numărul camerei, rugându-l să ne sune dacă ne-ar fi căutat Molly. Sau dacă Picard ar fi vrut să ne transmită vreo informație

de la firma de închiriat mașini cu privire la Pontiac-ul incendiat. M-am gândit că ar trebui să rămânem în Atlanta pentru eventualitatea în care Picard ar fi fost mai iute decât Molly și am fi reușit să aflăm la ce hotel se cazase Joe. Erau șanse ca el să fi poposit în oraș, poate chiar aproape de aeroport. N-avea nici un rost să batem atâta drum până în Margrave și după aia să fim nevoiți să ne întoarcem iar în Atlanta. Așa că am așteptat. M-am jucat cu radioul încorporat în noptieră. Am prins un post care transmitea o muzică aproape acceptabilă. Parcă semăna cu unul dintre albumele de început ale trupei Canned Heat. Săltăreață și optimistă, numai bună pentru un început frumos de dimineață.

A sosit micul dejun, pe care l-am mâncat până la ultima firimitură. Clătite, sirop, jambon. Multă cafea într-o carafă din porțelan cu pereții groși. După masă, m-am întins din nou în pat. Dar n-a trecut mult și-am început să mă simt agitat. Aveam senzația că făcusem o greșală că rămăsesem acolo, să așteptăm, ca și cum stăteam cu mâinile în sân, fără să facem nimic. O vedeam pe Roscoe că simte la fel. Rezemase fotografia cu Hubble, Stoller și camioneta galbenă pe noptieră și se uita cu înversunare la ea. Eu mă uitam urât la telefonul care nu suna. Ne învârteam fără rost prin cameră, așteptând. Deodată m-am aplecat și-am ridicat pistolul Desert Eagle de pe podea. L-am cântărit în mână. Am mângâiat cu degetul numele gravat pe mâner. M-am uitat la Roscoe. Eram curios să aflu mai multe despre tipul care cumpărase un asemenea pistol.

— Cum era Gray? am întrebat.

— Gray? a spus ea. Era foarte meticulos. Vrei să pui mâna pe dosarele lui Joe? Ar trebui să vezi cum își ținea Gray actele. La secția de poliție sunt dosarele adunate de el vreme de douăzeci și cinci de ani. Toate sunt meticuloase, toate sunt cuprinzătoare. Gray a fost un detectiv bun.

— De ce s-a spânzurat? am întrebat-o.

— Nu știu, a spus ea. N-am înțeles niciodată.

— Era deprimat?

— Nu tocmai, a spus. Adică, era tot timpul puțin cam deprimat. Cu un aer lugubru, înțelegi? Era un tip foarte dur. Și plictisit. Era un detectiv foarte bun, care se irosea în Margrave. Dar în februarie n-a fost mai rău ca altădată. Pentru mine, a fost o surpriză absolută. Am fost foarte afectată.

— Ați fost apropiați? am întrebat-o.

Ea a săltat din umeri.

— Da, am fost, a spus. Într-un fel, am fost destul de apropiați. A fost un tip dur, știi, care nu prea era apropiat de nimeni. Niciodată căsătorit, mereu a locuit singur, n-avea rude. Era un abstinent înrăit, așa că nu ieșea niciodată în oraș ca să bea o bere sau ceva de genul ăsta. Era un tip tăcut, cu o înfățișare cam neglijentă, ușor supraponderal. N-avea păr, în schimb purta o barbă încâlcită. Un tip introvertit, liniștit. Un singuratic, pe bune. Dar de mine s-a apropiat mai mult decât de oricine. Ne plăceam unul pe celălalt, așa, pe tăcute.

— Și n-a spus nici un cuvânt? am întrebat-o. Pur și simplu, într-o bună zi s-a spânzurat?

— Așa a fost, a spus ea. Un șoc total. N-am să-nțeleg niciodată.

— De ce îi țineai pistolul în birou?

— M-a întrebat dacă poate să-l păstreze acolo, a zis ea. Nu mai avea loc în biroul lui. Întocmea o mulțime de acte. M-a întrebat pur și simplu dacă pot să țin la mine o cutie cu un pistol în ea. Era arma lui personală. Mi-a zis că nu putea să obțină aprobarea departamentului fiindcă era de un calibru prea mare. Se purta ca și cum ar fi fost vorba de un mare secret.

Am pus la loc pe covor arma secretă a polițistului mort și liniștea a fost sfărâmată de soneria telefonului. Am sprintat spre noptieră și am răspuns. Am auzit vocea lui Finlay.

Am strâns receptorul în mână și mi-am ținut răsuflarea.

— Reacher? a întrebat Finlay. Picard a obținut informația de care aveam nevoie. A dat de urma mașinii.

Am răsuflat zgomotos și am dat din cap către Roscoe.

— Excelent, Finlay, am spus. Deci, care-i treaba?

— Du-te la el la birou, a zis Finlay. O să-ți spună toată tărașenia, între patru ochi. N-am vrut să vorbim prea mult la telefon.

Am închis ochii preț de o clipă și m-am simțit plin de energie.

— Mulțumesc, Finlay, am spus. Vorbim mai târziu.

— În regulă, a spus el. Și ai grijă de tine, bine?

Apoi a închis și m-a lăsat cu telefonul în mână, cu zâmbetul pe buze.

— Am crezut că nu mai sună, a spus Roscoe râzând. Dar cred că optsprezece ore nu-i prea rău, chiar și pentru Biroul Federal, nu?

FBI-ul din Atlanta avea sediul în centrul orașului, într-o clădire federală nouă. Roscoe a parcat lângă bordură, în fața clădirii. Tipul de la recepție a sunat la etaj și ne-a spus că agentul special Picard va coborî imediat ca să se întâlnească cu noi. L-am așteptat în hol. Era încăpere mare, la care se făcuseră mari eforturi pentru decorare, ceea ce nu reușea totuși să risipească aerul mohorât pe care-l aveau clădirile guvernamentale. Picard a ieșit din ascensor în mai puțin de trei minute. S-a apropiat de noi cu pași mari, săltăreți. Părea că umple întregul hol cu statura lui impozantă. Ne-a salutat pe mine și pe Roscoe cu o scurtă mișcare a capului.

— Am auzit multe despre dumneata de la Finlay, i-a spus el lui Roscoe cu glas tunător, ca de urs.

Roscoe a încuviințat din cap și a zâmbit.

— Mașina găsită de Finlay? a continuat el. Un Pontiac închiriat. Pe numele lui Joe Reacher, la aeroportul din Atlanta, joi seara la orele opt.

— Excelent, Picard, am spus. Vreun indiciu despre unde ar fi putut să se cazeze?

— Nu doar un indiciu, prietene, a spus Picard. Am aflat locul exact. Mașina fusese închiriată în avans, așa că i-au trimis-o direct la hotel.

A rostit numele unui hotel aflat la nici doi kilometri distanță de cel în care ședeam noi.

— Mulțumesc, Picard, am spus. Rămân dator.

— Nici o problemă, prietene, a spus el. Dar ai grijă de tine.

S-a înapoiat la ascensor, iar noi am pornit în mare grabă înapoi spre aeroport. Roscoe a luat-o pe șoseaua de centură și a accelerat în trafic. Dincolo de parapetul despărțitor de pe mijlocul șoselei, o camionetă neagră a trecut ca fulgerul pe lângă noi. Nouă-nouță. M-am întors în spate și am reușit s-o mai văd cum dispare în spatele unui șir de camioane. Neagră. Nouă-nouță. Probabil că nu era nimic. Prin zonă, camionetele se vând mai bine ca orice alt vehicul.

Roscoe și-a scos insigna de polițist și i-a arătat-o recepționerei de la hotelul unde, conform spuselor lui Picard, se cazase Joe în seara zilei de joi. După o scurtă căutare pe computer, funcționara ne-a spus că acesta ocupase camera 621, etajul șase, la capătul coridorului. Ne-a spus că unul dintre manageri ne va întâmpina la etaj. Așa că am urcat cu ascensorul și am străbătut coridorul. Am așteptat la ușa camerei lui Joe.

Nu după mult timp a apărut și managerul și a deschis ușa cu cheia lui. Am intrat. Camera era goală. Se făcuse curat. Arăta gata să primească noi musafiri.

— Ce s-a-ntâmplat cu lucrurile lui? am spus. Unde sunt?

— Le-am adunat și le-am scos de-aici sâmbătă, a răspuns managerul. Clientul s-a cazat joi seara, urma să plece a doua zi, la orele unsprezece. În situații din astea, mai

lăsăm să treacă o zi și, dacă tot nu apar, le adunăm lucrurile și le trimitem jos, la administrație.

— Deci lucrurile lui sunt într-un dulap, pe undeva? am întrebat.

— Jos, a răspuns managerul. Să vedeți ce s-a putut strânge acolo. Oamenii uită tot timpul lucruri prin camere.

— Deci putem să aruncăm o privire? am spus.

— La subsol, a spus managerul. Coborâți pe scări, din foaier. O să le găsiți.

Managerul a plecat din cameră, iar eu și Roscoe am făcut cale înapoi pe coridor și am coborât cu ascensorul la parter. Am găsit scara de serviciu și ne-am dus la subsol. Administrația era un hol uriaș plin cu cearșafuri și prosoape. Erau pe-acolo coșuri de tot felul pline cu săpunuri și cu săculețele gratuite pe care le găsești în cabinele de duș ale hotelurilor. Menajerele intrau și ieșeau împingând cărucioarele pe care le folosesc atunci când fac curat prin camere. În colțul apropiat era amenajat un cabinet cu pereți din sticlă, în care o femeie stătea la un birou mic. Ne-am apropiat și am bătut în sticlă. Femeia și-a ridicat privirea, iar Roscoe i-a arătat insigna.

— Cu ce pot să vă ajut? a zis funcționara.

— Camera 621, a spus Roscoe. Sâmbătă dimineața ați scos de acolo niște lucruri personale. Le-ați adus aici?

Din nou mi-am ținut respirația.

— Șase-doi-unu? a spus femeia. Păi a venit deja după ele. Nu mai sunt aici.

Am răsuflat. Veniserăm prea târziu. Eram amorțit de dezamăgire.

— Cine a venit după ele? am întrebat. Și când?

— Păi, clientul, a spus femeia. Azi-dimineață, să fi fost nouă, nouă și jumătate.

— Cine era? am întrebat-o.

A tras un carnețel din raft și l-a deschis. Și-a lins degetul butucănos și ne-a arătat un rând din carnețel.

— Joe Reacher, a spus ea. A semnat în caiet și a luat obiectele.

A întors carnetul și l-a împins către noi. Pe rândul cu pricina se vedea o semnătură mângălită.

— Cum arăta Reacher acesta? am întrebat-o.

Femeia a ridicat din umeri.

— Străin, a zis ea. Un latino. Să fi fost cubanez? Un tip mărunț și negricios, slăbuț, cu un zâmbet plăcut. Din câte-mi amintesc, era foarte politicos.

— Aveți o listă a obiectelor? am întrebat.

Și-a plimbat degetul de-a lungul rândului și a ajuns la o coloană plină cu un scris mărunț de mână. Erau înșiruite o geantă de voiaj, opt articole de îmbrăcăminte, un săculeț de toaletă, patru pantofi. Ultimul obiect de pe listă era o servietă diplomat.

Am plecat de acolo și am urcat scările care duceau în foaier. Am ieșit afară în lumina soarelui de dimineață. Nu mai aveam senzația că e o zi nemaipomenită.

Am ajuns la mașină. Ne-am așezat unul lângă celălalt pe apărătoarea frontală a mașinii. Cântăream în minte dacă Joe o fi fost îndeajuns de isteț și de prudent ca să facă ceea ce aș fi făcut și eu. Mi-am zis că poate că fusese. Petrecuse vreme îndelungată în preajma unor oameni isteți și precauți.

— Roscoe? am spus. Dacă ai fi fost în locul tipului care a plecat de-aici cu lucrurile lui Joe, ce-ai fi făcut?

— Aș fi păstrat servieta, a spus ea. Aș fi luat ceea ce urmăream să iau. Iar de restul m-aș fi descotorosit.

— Și eu aș fi făcut la fel, am spus. Dar unde le-aș fi aruncat?

— În primul loc convenabil pe care l-aș fi văzut, a spus ea.

Între hotelul din care ieșiserăm și următorul era un drum de acces, care făcea o buclă prin spatele hotelurilor și apoi ieșea în șoseaua de centură. Pe o porțiune de vreo

douăzeci de metri a acestui drum erau înșiruite mai multe lăzi de gunoi.

— Să presupunem că a plecat cu mașina pe-acolo, am spus eu, arătând cu degetul. Să zicem că s-a oprit și a aruncat boarfele chiar într-una dintre lăzile alea mari de gunoi?

— Dar a păstrat servieta, nu-i așa? a spus Roscoe.

— Poate că nu trebuie să căutăm servieta, am spus. Ieri, am mers cu mașina kilometri în șir până la pâlcul ăla de copaci, dar m-am ascuns în câmp. O diversiune, da? E o obișnuință. Poate că și Joe avea același obicei. Poate că avea la el o servietă, dar lucrurile importante și le ținea în geanta de voiaj.

Roscoe a ridicat din umeri, fără convingere. Am luat-o la pas pe drumul de acces. De aproape, lăzile de gunoi erau imense. A trebuit să mă ridic în mâini pe marginea fiecăreia dintre ele ca să arunc o privire. Prima era goală. Nu era nimic înăuntru, în afară de un jeg impregnat după ani de folosință. A doua ladă era plină. Am găsit o stinghie din placaj cu care-am scormonit prin gunoi. N-am văzut nimic. M-am lăsat jos și m-am dus la următoarea.

În ea am găsit o geantă de voiaj, trântită deasupra unor cutii din carton vechi. Am extras-o de-acolo cu ajutorul stinghiei. Am aruncat-o la pământ la picioarele lui Roscoe. Am sărit lângă ea. Era o geantă uzată, mult umblată. Tocită și zgâriată. Cu o mulțime de etichete ale companiilor aeriene lipite pe ea. De mâner era prins un mic ecuson care avea forma unei cărți de credit miniaturale, pe care scrie: Reacher.

— Așa, Joe, mi-am zis eu. Ia să vedem dacă ai fost un tip deștept.

Am căutat pantofii. I-am găsit în buzunarul exterior al genții. Două perechi. Patru pantofi, exact cum scria în lista celor de la administrație. Am scos pe rând brânțurile pantofilor. Sub al treilea, am găsit o punguță sigilată care conținea, împăturită, o foaie imprimată de computer.

— Foc de deștept, mi-am zis în sinea mea și am râs.

DOUĂZECI

Roscoe și cu mine topăiam împreună pe drumul de acces, ca niște jucători de baseball de pe banca de rezerve urmărind sprintul câștigător. Apoi ne-am urcat grăbiți în Chevrolet și am parcurs în mare viteză drumul înapoi până la hotel. Am străbătut foaierul în goană și am urcat cu ascensorul. Am descuiat ușa și am intrat în cameră tocmai când telefonul suna. Era Finlay, care ne suna din nou de la Margrave. Părea la fel de entuziast ca și noi.

— Tocmai a sunat Molly Beth Gordon, a zis el. A reușit să obțină dosarele de care avem nevoie. Vine cu avionul înapoi, chiar acum. Mi-a spus că-s niște chestii uluitoare. Părea foarte entuziasmată. La terminalul de sosire din Atlanta, orele paisprezece. Ne întâlnim acolo. Cursa companiei Delta, de la Washington. De la Picard ați primit ceva?

— Bineînțeles, am spus. E un tip grozav. Cred c-am găsit și restul printului.

— Crezi? Încă nu știi?

— Doar ce ne-am întors, am spus. Încă nu ne-am uitat.

— Păi atunci uită-te, pentru numele lui Dumnezeu, a spus. E important, nu?

— Ne vedem mai târziu, absolvent de Harvard ce ești, i-am spus.

Ne-am așezat la masa de lângă fereastră. Am desfăcut punguța de plastic și am scos foaia de hârtie. Am despăturit-o cu grijă. Era o filă de print de calculator. Colțul din dreapta sus fusese rupt. Rămăsese jumătate din antet și se putea citi: Operațiunea E Unum.

— Operațiunea E Unum Pluribus, a completat Roscoe.

Dedesubt era o listă de inițiale separate de câte trei spații, având în dreptul lor niște numere de telefon. Prima pereche de inițiale era P.H. Numărul de telefon fusese rupt.

— Paul Hubble, a spus Roscoe. Ceea ce a găsit Finlay era numărul lui de telefon și cealaltă jumătate a antetului.

Am încuviințat din cap. În continuare erau alte patru perechi de inițiale. Primele două erau W.B. și K.K. și aveau în dreptul lor trecute numere de telefon. Am recunoscut prefixul New Yorkului în dreptul numărului lui K.K. Pentru prefixul W.B. trebuia să fac o verificare. A treia pereche de inițiale era J.S. Prefixul era 054. Zona New Orleans. Fusesem acolo cu mai puțin de o lună în urmă. Al patrulea set de inițiale era M.B.G. Avea în dreptul său un număr de telefon cu prefixul 202. Am arătat cu degetul spre el, ca să-l poată vedea și Roscoe.

— Molly Beth Gordon, a spus ea. Washington.

Am încuviințat din nou din cap. Nu era numărul pe care-l formasem din biroul din lemn de trandafir. Poate că era numărul ei de acasă. Ultimele două chestii de pe fila de hârtie ruptă nu erau inițiale și nici nu aveau în dreptul lor vreun număr de telefon. Penultimul înscris era alcătuit din trei cuvinte: Garajul lui Stoller. Ultimul înscris cuprindea cinci cuvinte: Dosarul lui Gray despre Kliner. Mă uitam la literele majuscule atent caligrafiate și parcă simțeam cum răzbate din pagină personalitatea ordonată, până la pedanterie, a fratelui meu. Despre Paul Hubble știam. Era mort.

Despre Molly Beth Gordon știam. Avea să fie aici la orele paisprezece. Văzusem garajul de la locuința lui Sherman Stoller din preajma terenului de golf. Nu conținea decât două cutii din carton goale. Mai rămâneau antetul subliniat, trei perechi de inițiale cu trei numere de telefon și cinci cuvinte: Dosarul lui Gray despre Kliner. M-am uitat la ceas. Abia trecuse de prânz. Prea devreme să stăm cu mâinile în sân și să așteptăm sosirea lui Molly Beth. Mi-am zis că trebuie să facem un început.

— Mai întâi să ne gândim la antet, am spus. E Unum Pluribus.

Roscoe a ridicat din umeri.

— Asta e deviza Statelor Unite, nu-i așa? În latină?
— Nu, am spus. E deviza citită pe dos. Asta înseamnă, mai mult sau mai puțin, că din unul ies mulți. Nu că mai mulți alcătuiesc o unitate.
— Nu se poate ca Joe să-l fi scris greșit? a spus ea.
Am clătinat din cap.
— Mă îndoiesc, am spus. Nu cred că Joe ar fi făcut o asemenea greșeală. Trebuie să însemne ceva.

Roscoe a ridicat iarăși din umeri.
— Mie nu-mi spune nimic altceva. Ce-ar putea să fie?
— Dosarul lui Gray despre Kliner, am spus. Ținea Gray un dosar despre Kliner?
— Probabil, a spus Roscoe. Avea câte un dosar cam despre orice. Dacă scuipa cineva pe trotuar, îi și făcea dosar.

Am încuviințat din cap. M-am dus la pat și am luat telefonul. L-am sunat pe Finlay, la Margrave. Baker m-a anunțat că plecase deja. Așa că am format celelalte numere de pe printul lui Joe. Numărul corespunzător lui W.B. era din New Jersey. Universitatea Princeton. Facultatea de Istorie Modernă. Am închis imediat. Nu vedeam legătura. Numărul din dreptul inițialelor K.K. era din New York City. Universitatea Columbia. Facultatea de Istorie Modernă. Iarăși am închis. Pe urmă l-am sunat pe J.S. din New Orleans. După un prim apel, am auzit o voce aferată răspunzându-mi:

— Brigada 15, detectivi, a spus vocea.
— Detectivi? am spus. E cumva Departamentul de Poliție din New Orleans?
— Brigada 15, a repetat vocea. Cu ce vă pot ajuta?
— Aveți pe cineva acolo cu inițialele J.S.? am întrebat.
— J.S.? a spus vocea. Am trei din ăștia. Cu care dintre ei doriți să vorbiți?
— Nu știu, am spus. Vă spune ceva numele de Joe Reacher?
— Ce naiba e asta? a replicat vocea. De la emisiunea „Douăzeci de întrebări” sau ce?
— Fii, te rog, amabil, și întreabă-i! am spus. Întreabă-l pe fiecare J.S. dacă-l cunoaște pe Joe Reacher. Vrei să faci asta pentru mine? Sun eu mai târziu, OK?

La New Orleans, ofițerul de serviciu al brigăzii 15 a bombănit ceva și a închis telefonul. Am ridicat din umeri către Roscoe și am pus telefonul la loc pe noptieră.

— O așteptăm pe Molly? a spus ea.
Am încuviințat din cap. Întâlnirea cu Molly mă făcea să fiu puțin cam neliniștit. Era ca și cum aveam să mă întâlnesc cu o fantomă care avea o legătură cu o altă fantomă.

Am așteptat la masa strâmtă de lângă fereastră. Am privit cum soarele coboară din punctul cel mai ridicat de pe boltă, după prânz. Ne-am omorât timpul trecând de la unul la celălalt printul de calculator rupt al lui Joe. *E Unum Pluribus. Din unul ies mulți.* Asta era Joe Reacher, în câteva cuvinte. Ceva important, comprimat într-un mic joc de cuvinte ambiguu.

— Să mergem, a spus Roscoe.
Era devreme, dar noi deveniserăm nerăbdători. Ne-am adunat lucrurile. Am coborât cu ascensorul la recepție și am achitat convorbirile telefonice din banii latino-americanilor morți. Apoi ne-am urcat în mașina lui Roscoe și am început să ne croim drum către terminalul de sosire. Nu era deloc simplu. Hotelurile din preajma aeroportului fuseseră construite pentru oamenii care ieșeau din terminalul de sosire sau care se ducea spre terminalul de plecare. Nimeni nu se gândise la cei care voiau să ajungă acolo unde ne duceam noi.

— Nu știm cum arată Molly, a remarcat Roscoe.
— Dar ea știe cum arăt eu, am spus. Semăn cu Joe. Aeroportul era imens. Am văzut o bună parte din el în timp ce ne târâm spre zona potrivită. Era mai mare decât aeroporturile din multe orașe în care fusesem. Am mers cu mașina kilometri întregi. Până

la urmă, am găsit terminalul pe care-l căutam. Am ratat o înscriere pe banda corespunzătoare și am trecut de parcare pe termen scurt. Am făcut un ocol și ne-am întors, înscriindu-ne în coada de la barieră. Roscoe a luat tichetul din automat și a intrat în parcare.

— Mergi spre stânga, am spus.

Parcarea era aglomerată. Stăteam cu gâtul întins, căutând un loc liber. Deodată am văzut o vagă formă neagră înscriindu-se în coada din dreapta mea. Am zărit-o cu coada ochiului.

— Mergi la dreapta, la dreapta, am spus.

Mi s-a părut că e spatele unei camionete negre. Nouă-nouă. Trecând încet prin dreapta mea. Roscoe a tras de volan și ne-am mutat pe culoarul alăturat. Am prins luminile roșii de frână încadrate de metal negru. O camionetă a ieșit din câmpul, vizual. Roscoe a accelerat pe culoar și a luat brusc curba.

Culoarul învecinat era gol. Nimic nu se mișca. Nici o camionetă neagră. Am străbătut întreaga parcare. Ne-a luat mult timp. Mașinile care intrau și ieșeau ne încetineau înaintarea. Dar am reușit să acoperim întreaga zonă. N-am găsit pe nicăieri o camionetă neagră.

Dar l-am găsit pe Finlay. Am parcat mașina într-un loc liber și am început să mergem pe jos către terminal. Finlay parcase într-o zonă diferită și se îndrepta spre terminal pe o diagonală diferită. Restul drumului l-a străbătut împreună cu noi. Terminalul era foarte aglomerat. Și era imens. Construcția era joasă, dar se întindea pe hectare întregi. Toată clădirea era înțesată. Ecranele montate sus pe pereți anunțau sosirile. Cursa Delta de la orele 14.00 de la Washington sosise și se apropia de terminal. Ne-am îndreptat spre poartă. Mi s-a părut că am mers vreo opt sute de metri pe jos. Ne aflam într-un coridor lung cu podea cauciucată. Două trotuare mobile se deplasau pe mijlocul coridorului. Spre dreapta era un șir nesfârșit de reclame luminoase stridente despre elementele de atracție ale Sudului. Afaceri sau distracție, găseai de toate aici, asta fără doar și poate. La stânga era un perete despărțitor din sticlă, de sus până jos, cu o bandă albă la nivelul ochilor, menită să-i împiedice pe oameni să încerce să treacă prin sticlă.

În spatele peretelui din sticlă erau porțile, într-un șir nesfârșit. Pasagerii coborau din avioane și străbăteau culoarul în partea cealaltă a peretelui din sticlă. Jumătate dintre ei dispăreau în lateral, în zona de recuperare a bagajelor. Apoi ieșeau din nou și găseau ușile de ieșire în peretele din sticlă, uși care le permiteau accesul în coridorul principal. Cealaltă jumătate o alcătuiau pasagerii pe distanțe scurte care nu aveau bagaje grele. Aceștia se duceau direct spre uși. La fiecare pereche de uși se îngrămădeau cei veniți să-i întâmpine pe călătorii ce abia sosiseră. Ne-am croit drum printre ei în timp ce mergeam pe culoar. Din treizeci în treizeci de metri, pasagerii se năpusteau afară pe uși. Prietenii și rudele se apropiau și cele două șuvoaie de oameni intrau în coliziune.

Ne-am luptat cu opt pâlcuri de oameni înainte să ajungem la poarta corespunzătoare. Pur și simplu mi-am croit drum îmbrâncindu-i pe ceilalți. Mă simțeam neliniștit. Imaginea camionetei negre în parcare mă tulburase.

Am ajuns la poartă. Am mers pe partea noastră a peretelui din sticlă până am trecut de uși. Până am ajuns la același nivel cu pasarela de îmbarcare. Deja pasagerii ieșeau din avion. L-am văzut cum ieșeau din pasarelă și se întorceau care înspre zona de bagaje, care spre ușile de ieșire. Pe partea noastră a peretelui din sticlă, oamenii mergeau către porțile situate mai încolo. Se împingeau în noi în trecere. Eram târâți de-a lungul coridorului. Era ca și cum ai fi înotat într-o mare agitată. Trebuia să pășim mereu îndărăt doar ca să rămânem pe loc.

În spatele sticlei era un șuvoi de oameni. Am văzut o femeie care ar fi putut să fie Molly. Avea cam treizeci și cinci de ani, elegant îmbrăcată într-un costum *business*, având la ea o servietă și o geantă de voiaj. Stăteam acolo încercând să mă fac

recunoscut, dar deodată a văzut pe altcineva, a arătat cu degetul și a scos un țipăt tăcut în spatele sticlei, trimițând bezele unui tip aflat la zece pași în spatele meu. Individul s-a dat înapoi către uși ca s-o aștepte acolo. După aceea ai fi zis că oricare dintre femei ar putea să fie Molly. Trebuie să fi fost vreo douăzeci de candidate. Erau blonde și brunete, tipe înalte sau scunde, drăguțe sau cu înfățișare modestă. Toate îmbrăcate ca pentru serviciu, toate purtând bagaje eficiente, toate pășind cu acea morgă plictisită-hotărâtă pe care o au directorii executivi obosiți la mijlocul unei zile de lucru pline. Le-am urmărit cu privirea pe toate. Mergeau odată cu gloata în spatele sticlei, unele dintre ele uitându-se în jur după soți, iubiți, șoferi sau contactele de afaceri cu care urmau să se întâlnească, altele privind drept înainte. Toate se lăsau purtate de puhoiul de lume.

Una dintre ele avea bagaj din piele de culoare roșu-aprins, asortat cu restul ținutei: o servietă diplomat grea într-o mână și o valiză cu roțile pe care o trăgea după ea cu ajutorul unui mâner lung. Era scundă, blondă și părea emoționată. A rărit pasul când a ieșit din pasarelă și a cercetat din priviri mulțimea prin peretele de sticlă. Ochii ei au trecut de mine, după care s-au întors brusc, ca să se uite direct la mine. S-a oprit în loc. Oamenii se îngrămădeau în spatele ei, împingând-o înainte. S-a zbatut ca să ajungă la peretele din sticlă. M-am dat și eu mai aproape. S-a uitat țintă la mine, zâmbind. L-a salutat din priviri pe fratele iubitului ei mort.

— Molly? am articulat eu prin peretele din sticlă.

A ridicat ca pe un trofeu servietă grea și a făcut un semn cu capul către ea. Avea întipărit pe față un zâmbet larg, triumfător. Mulțimea o împingea în spate, către ieșire. S-a uitat în spate, ca să vadă dacă o urmez. Roscoe, Finlay și cu mine ne străduiam să ne ținem după Molly. De cealaltă parte a peretelui din sticlă, mulțimea se deplasa în aceeași direcție cu ea. Dincoace însă, mulțimea se deplasa în sens contrar nouă. Eram separați cu o viteză dublă. Un grup compact de studenți venea spre noi, cu intenția să iasă pe poartă și să-și vadă de drum. Tineri solizi, bine hrăniți, cu bagaje incomode, gălăgioși. Noi trei am fost împinși în spate vreo cinci metri. Prin sticlă am văzut cum Molly ajunsese mult în față. I-am văzut capul blond dispărând. M-am dat într-o parte și am sărit pe trotuarul mobil. Numai că acesta se deplasa în sens opus. Am fost purtat alți cinci pași înainte să reușesc să sar peste balustrada mobilă în cealaltă parte.

Acum mă deplasam în direcția potrivită, dar trotuarul era o masă compactă de oameni care stăteau nemișcați. Mulțumiți cu ritmul de melc cu care se deplasa banda din cauciuc. Stăteau aliniați câte trei. N-aveai cum să te strecuri printre ei. M-am cățărat pe balustrada mobilă și am încercat să merg pe ea ca pe sârmă. Am fost nevoit să stau ghemuit, fiindcă nu-mi puteam ține echilibrul. Am căzut în dreapta. Am fost purtat cinci pași în direcție greșită până să reușesc să mă ridic. M-am uitat în jur, cuprins de panică. Prin sticlă, am zărit-o pe Molly cum era înghesuită în zona de recuperare a bagajelor. Roscoe și Finlay erau mult în spatele meu. Eu mă deplasam încet în direcție greșită.

Nu voiam ca Molly să se ducă în sala de recuperare a bagajelor. Venise cu avionul aici în mare grabă. Avea de adus vești urgente. N-ar fi avut nici un sens să-și ia cu ea o valiză voluminoasă. N-avea de ce să-și lase bagajul în compartimentul pentru bagaje mari al avionului. N-ar fi trebuit să se ducă în sala de recuperare. Mi-am lăsat capul în jos și am luat-o la fugă. Îi îmbrânceam pe oameni ca să-mi fac loc. Mergeam în sens contrar celui în care se deplasa trotuarul mobil. Banda din cauciuc mă apuca de pantofi. Fiecare impact mă făcea să pierd timp. Oamenii, țipau revoltați. Nu-mi păsa. Mi-am croit drum drept prin mulțime, pe unii dintre ei trântindu-i la pământ. Am sărit de pe banda transportoare și mi-am făcut loc prin mulțimea care se înghesuia la ușile de ieșire.

Zona de recuperare a bagajelor era o sală largă și joasă, iluminată cu niște lămpi galbene, mohorâte. Mi-am croit drum înăuntru pe culoarul de ieșire. Mă uitam peste tot după Molly. N-am reușit să dau de ea. Sala era înțesată de oameni. Trebuie să fi fost vreo sută de oameni adunați în jurul caruselului, așezați în șiruri de câte trei. Încărcată

până la refuz cu bagaje, banda transportoare se deplasa lent. Pe peretele lateral erau șiruri de cărucioare pentru bagaje. Oamenii stăteau la rând ca să le elibereze introducând câte o monedă în fantă. Apoi le mișcau prin mulțime. Cărucioarele se ciocneau și zăngăneau. Oamenii împingeau cărucioarele și se îmbrânceau.

Am intrat în puhoiul de oameni. Mi-am croit drum dând din coate și din umeri, căutând-o pe Molly. O văzusem intrând. N-o văzusem ieșind. Dar nu era înăuntru. Am controlat fiecare față. M-am plimbat prin toată sala. M-am lăsat dus afară de puhoiul fără odihnă. M-am dus către ușa de ieșire. Roscoe se ținea strâns de tocul ușii, luptându-se cu valul de oameni.

— A ieșit de-aici? am spus.

— Nu, mi-a răspuns ea. Finlay s-a dus la capătul coridorului. Așteaptă acolo. Eu aștept aici.

Stăteam acolo cu oamenii trecând în valuri pe lângă noi. Deodată, mulțimea care venea spre noi dinspre poartă s-a rărit subit. Întreaga încărcătură a avionului era pe terminate. Ultimii pasageri rătăciți de turmă veneau agale. O bătrână într-un cărucior cu roțile încheia plutonul. Căruciorul era împins de un angajat al aeroportului. Bărbatul a trebuit să se oprească și să manevreze căruciorul ca să ocolească un obiect ce zăcea la intrarea în sala pentru bagaje. Era o valijoară din piele de culoare roșu-închis. Valiza stătea pe o parte. Mânerul extensibil era încă tras afară. De la cinci metri puteam să deslușesc monograma elegantă de pe partea din față a bagajului: M.B.G.

Roscoe și cu mine ne-am repezit înapoi în sala de recuperare a bagajelor. În câteva minute, am și ieșit de-acolo, căci locul tocmai se golise. Abia dacă se mai aflau acolo vreo zece oameni. Majoritatea își luaseră valizele de pe banda transportoare și se îndreptau spre ieșire în timp ce noi intram. În decurs de un minut, sala era părăsită. Banda transportoare continua să se învâртеască, fără nimic pe ea. Deodată, se opri. În sală se făcu liniște, înconjurați de liniștea coborâtă brusc, Roscoe și cu mine ne uitam unul la celălalt. Sala avea patru pereți, un tavan și o podea. Mai avea o ușă de intrare și una de ieșire. Caruselul pătrundea în sală printr-o gaură pătrată cu latura de aproape un metru și ieșea printr-o gaură identică. Ambele găuri erau acoperite de niște draperii alcătuite din fâșii negre din cauciuc, late de câțiva centimetri. Lângă carusel era o ușă de magazie. În partea dinspre noi, ușa nu avea nici un fel de clanță și era încuiată.

Roscoe s-a dus repede și a luat de jos valijoara lui Molly Beth. A deschis-o. Înăuntru se găseau haine de schimb și o gentuță cu articole de toaletă. Și o fotografie. Douăzeci pe douăzeci și cinci de centimetri, într-o ramă din alamă. În poză era Joe. Semăna cu mine, doar ceva mai slab. Ras în cap, cu scăfârlia bronzată. Un zâmbet ironic, amuzat.

Sala s-a umplut de țipătul unei sirene de avertizare. A sunat preț de o clipă și apoi banda transportoare s-a pus din nou în mișcare. Ne-am holbat la ea, apoi ne-am îndreptat privirile spre gaura prin care pătrundea în sală. Perdeaua din cauciuc s-a umflat și a scos la iveală o servietă din piele de culoare roșu-închis. Curelele de prindere fuseseră retezate. Servieta era deschisă și goală.

Se îndrepta spre noi, adusă de dispozitivul mecanic. Ne uitam fix la ea, la curelele tăiate. Fuseseră retezate cu o lamă ascuțită. Tăiate de cineva prea grăbit ca să mai desfacă încuietorile.

Am sărit pe caruselul în mișcare. Am alergat în contra sensului de mișcare al benzii și m-am aruncat ca un înotător cu capul înainte printre fâșiile din cauciuc care acopereau gaura de acces. Am aterizat greoi și banda a început să mă târască înapoi afară. M-am ridicat și-am mers de-a bușilea ca un copil. M-am rostogolit și am sărit în picioare. Mă aflam în zona de încărcare. Era părăsită. Arșița după-amiezii își făcea de cap afară. În aer plutea o duhoare de kerosen și de motorină de la trenulețele care aduceau bagajele de la avioanele de pe pistă.

Eram înconjurat de stive înalte de bagaje abandonate și valize uitate. Toate acestea

erau stivuite în compartimente de depozitare cu câte trei pereți. Podeaua cauciucată era plină cu etichete vechi și coduri de bare lungi. Hala semăna cu un labirint plin de gunoaie. Umblam de colo-colo, căutând-o deznădăjduit pe Molly. Alergam de la o stivă la alta, de la un compartiment la celălalt. Apucam de rafturile metalice și mă vâram prin cotloanele cele mai înguste, uitându-mă peste tot cu disperare. Nu era nimeni acolo, nu era nimeni, pe nicăieri. Am continuat să alerg, făcând slalom printre gunoaie.

I-am găsit pantoful stâng. Stătea pe o parte la intrarea într-un compartiment întunecos. M-am năpustit înăuntru. Nu era nimic acolo. Am încercat în compartimentul învecinat. Nici acolo n-am găsit nimic. Mă țineam de rafturi, respirând cu greutate. Trebuia să mă organizez. Am alergat până la capătul îndepărtat al coridorului. Am început să iau la rând compartimentele. Stânga și dreapta, stânga și dreapta, croindu-mi drum înapoi cât mai repede cu putință, într-un zigzag disperat, cu sufletul la gură.

I-am găsit și pantoful drept în al treilea compartiment de la capăt. După care i-am găsit sângele. La intrarea în compartimentul următor, formase pe podea o băltoacă lipicioasă, care se întindea. Ea zăcea în fundul compartimentului, întinsă pe spate în întuneric, înghesuită între două stive de lăzi. Zăcea pur și simplu pe podeaua cauciucată. Sângele îi șiroia din trup. Avea abdomenul sfârtecat. Cineva îi înfipsese un cuțit în burtă și îl trăsese cu sălbăticie în sus, spre coaste.

Dar era încă vie. O mână palidă se zbătea. Buzele îi erau pătate cu bășicuțe roșii din sânge. Capul și-l ținea nemișcat, dar ochii îi rătăceau în toate direcțiile. Am alergat la ea. I-am luat capul în mâini. S-a uitat la mine și s-a forțat să articuleze ceva.

— Trebuie să ajungi până duminică, a șoptit ea.

După care a murit în brațele mele.

DOUĂZECI ȘI UNU

Cred c-am învățat chimie în vreo șapte licee diferite. Nu prea s-a lipit mare lucru de mine. Am rămas doar cu niște impresii generale. Una din cheștiile pe care mi le amintesc este cum poți să arunci într-o eprubetă o cantitate mică dintr-o substanță suplimentară și să faci ca totul să explodeze zgomotos. Doar un praf din substanța respectivă poate să producă un rezultat cu mult mai mare decât ar fi normal. Așa simțeam eu față de Molly. N-o mai întâlnisem niciodată. Nici măcar n-auzisem de ea. Dar mă simțeam mânios, într-un mod cu totul disproporționat. Mă simțeam mai afectat din pricina ei decât din cauza lui Joe. Ceea ce i se întâmplase lui Joe făcea parte din riscurile asumate ale meseriei. Joe știa acest lucru și l-ar fi acceptat. Joe și cu mine știam despre riscuri și datorie din primele clipe în care am început să știm câte ceva. Dar cu Molly lucrurile stăteau altfel.

Celălalt lucru pe care mi-l amintesc din laboratoarele de chimie este treaba cu presiunea. Presiunea transformă cărbunele în diamant. Presiunea face anumite lucruri. Iar acum îmi făcea anumite lucruri mie. Eram mânios și în criză de timp. În mintea mea o vedeam pe Molly ieșind din pasarela aceea. Pășea fără ezitare, hotărâtă să-l găsească pe fratele lui Joe și să-l ajute. Afișând un zâmbet larg, triumfător. Ridicând servieta înțesată cu dosarele pe care ar fi trebuit să le copieze. Riscând mult. Pentru mine. Pentru Joe. Imaginea aceea din mintea mea se amplifică asemenea unei presiuni imense asupra unei falii geologice. Trebuia să decid cum să folosesc acea presiune. Trebuia să decid dacă avea să mă zdrobească sau să mă transforme într-un diamant.

Stăteam rezemați de apărătoarea frontală a mașinii lui Roscoe în parcare de scurtă durată a aeroportului. Buimaci și tăcuți. Miercuri după-amiază, aproape de orele trei. Îl apucasem pe Finlay de braț. El dorise să rămână înăuntru și să se implice, argumentând că era datoria lui. Țipasem la el spunându-i că nu aveam timp. Îl târâsem cu forța afară din terminal. Îl trimisese direct la mașină, pentru că știam că de ceea ce făceam în următoarele clipe depindea dacă aveam să învingem sau să fim înfrânți.

— Trebuie să punem mâna pe dosarul lui Gray, am spus. E cel mai bun lucru pe care-l putem face acum.

Finlay ridică din umeri, renunțând să se mai împotrivească.

— E tot ce avem, spuse el.

Roscoe încuviință din cap.

— Să mergem, spuse ea.

Eu și Roscoe am mers împreună, în mașina ei. Finlay a mers în fața noastră tot drumul. Noi doi n-am scos nici un cuvânt. Dar Finlay a vorbit de unul singur tot timpul. Urla și înjura. Vedeam cum capul i se mișcă înainte și înapoi în timp ce înjura, țipa și zbiera la parbrizul din fața sa.

Teale aștepta imediat lângă ușile secției de poliție. Cu spatele la biroul de recepție. Ținând strâns bastonul în mâinile sale pătate, de om bătrân. Ne-a văzut venind pe toți trei și s-a dus șchiopătând în sala comună a secției. S-a așezat la un birou. Era biroul cel mai apropiat de ușa arhivei.

Am trecut pe lângă el și-am intrat în biroul decorat cu lemn de trandafir. Ne-am așezat și ne-am pus pe așteptat. Am scos din buzunar printul rupt al lui Joe și i l-am întins lui Finlay, în cealaltă parte a biroului. Acesta l-a cercetat cu privirea.

— Nu e cine știe ce, nu? a spus el. Ce-nseamnă antetul? E Unum Pluribus? E spus pe dos, așa e?

Am încuviințat din cap.

— Din unul ies mai mulți, am spus. Nu pricep care e semnificația.

A ridicat din umeri. A început să citească din nou lista. L-am urmărit cum o studiază. Deodată s-a auzit un ciocănit puternic în ușa biroului și Baker și-a făcut apariția în prag.

— Teale tocmai a ieșit din clădire, a spus el. Vorbește cu Stevenson în parcare. Aveți nevoie de ceva?

Finlay i-a întins printul rupt.

— Fă-mi un xerox după asta, te rog, a spus el.

Baker ieși afară ca să-i facă xeroxul, iar Finlay începu să bată darabana pe masă.

— Ale cui sunt inițialele alea? a întrebat el.

— Îi știm doar pe cei morți, am spus. Hubble și Molly Beth. Două sunt numere de la niște colegii. Princeton și Columbia. Iar ultimul e un detectiv din New Orleans.

— Care-i treaba cu garajul lui Stoller? a spus el. Ai aruncat o privire acolo?

— Nimic, am spus. Doar vreo două ambalaje goale de aer condiționat de anul trecut, când le transporta în Florida și le fura.

Finlay a mormăit ceva, moment în care Baker a revenit în birou, înmânându-mi hârtia lui Joe împreună cu o copie. Am păstrat originalul și i-am dat copia lui Finlay.

— Teale s-a cărat, ne-a anunțat Baker.

Am ieșit în mare grabă din birou. Am zărit cu coada ochiului cum Cadillac-ul alb iese din parcare. Am deschis ușa arhivei.

Margrave era un orășel neînsemnat, aflat undeva, la dracu-n praznic, dar Gray își petrecuse douăzeci și cinci de ani umplând arhiva cu hârtii. De multă vreme nu mai văzusem atâtea hârtii adunate la un loc. Pe toți cei patru pereți erau fișete din podea până-n tavan cu uși vopsite cu email alb. Am deschis toate ușile. Fiecare fișet era plin cu rânduri de dosare. Cred că erau acolo cel puțin o mie de cutii de mărimea hârtiei de scris. Cutii din placaj, cu etichete pe cotor, cu mici bucle din plastic sub etichete ca să poți trage cu ușurință cutia afară când aveai nevoie. La stânga ușii, pe raftul cel mai de sus, se afla secțiunea A. La dreapta ușii, pe raftul cel mai de jos, era ultimul Z. Secțiunea K se afla pe peretele de vizavi de ușă, la stânga centrului și la nivelul ochiului.

Am găsit o cutie etichetată „Kliner”, chiar între trei cutii etichetate „Klane” și una care purta eticheta „Klipspringer vs Statul Georgia”. Mi-am vârât degetul în mica buclă și am scos cutia din raft. Era grea. I-am înmânat-o lui Finlay. Am alergat înapoi în birou. Am pus cutia pe masa de lucru și am deschis-o. Era plină cu hârtii îngălbenite.

Dar erau niște hârtii care nu aveau nici o legătură cu Kliner. Absolut nici una. Era un teanc gros de vreo opt centimetri de note informative străvechi ale poliției. Chestii operaționale. Materiale care ar fi trebuit aruncate la gunoi cu decenii în urmă. O felie de istorie. Proceduri de urmat pentru eventualitatea în care Uniunea Sovietică ar fi trimis o rachetă spre Atlanta. Proceduri de urmat dacă un bărbat negru voia să călătorească în partea din față a autobuzului. Un noian de materiale. Dar nici unul dintre titluri nu începea cu litera K. Nici un cuvântel nu se referea la Kliner. Mă uitam la teancul de hârtii și simțeam cu presiunea se acumulează.

— Cineva ne-a luat-o înainte, a spus Roscoe. A luat documentele legate de Kliner și a pus în loc terfeloagele astea.

Finlay a dat din cap aprobativ, dar eu mi-am exprimat dezacordul:

— Nu, am spus. Nu are nici o logică. Ar fi luat cutia cu totul și ar fi aruncat-o la gunoi. Gray însuși a făcut asta. Trebuia să ascundă materialele alea, dar nu s-a îndurat să strice succesiunea documentelor din arhivă. Așa că a scos din cutie conținutul și l-a înlocuit cu documentele astea vechi. În așa fel încât totul să rămână ordonat frumos. Parcă ziceai că a fost un tip meticulos, nu?

Roscoe ridică din umeri:

— Gray să fi ascuns materialele? a întrebat ea. Se prea poate. Și-a ascuns pistolul în biroul meu. Deci nu se dădea în lături să ascundă diverse lucruri.

M-am uitat la ea. Ceva din ceea ce spusese declanșase un semnal de alarmă.

— Când ți-a dat pistolul? am întrebat-o.

— După Crăciun. Cu puțin înainte să moară.

— E ceva în neregulă cu chestia asta, am spus. Omul ăsta era detectiv de douăzeci și cinci de ani, da? Un detectiv bun. Un veteran, un om respectat. De ce să fi avut el impresia că preferința lui pentru o armă de folosit în afara orelor de serviciu trebuie ținută secretă? Nu asta era problema lui. Ți-a dat cutia pentru că în ea se afla ceva ce trebuia ascuns.

— Voia să ascundă pistolul, a zis Roscoe. Ți-am spus asta.

— Nu, am zis. Nu cred. Pistolul era o chestie menită să inducă în eroare, ca să se asigure că vei ține cutia sub cheie. Nu avea nevoie să ascundă pistolul. Un tip ca el putea să aibă, dacă voia, și un focos nuclear ca armă de rezervă. Nu pistolul era marele secret. Marele secret era altceva, ascuns în cutie.

— Dar nu mai e nimic altceva în cutie, a zis Roscoe. Cu siguranță că nu-s acolo dosare, nu?

Am rămas nemișcați preț de o secundă. Apoi am dat fuga la uși, am ieșit în mare grabă și am alergat la mașina lui Roscoe din parcare. Am scos cutia lui Gray din portbagaj. Am deschis-o. I-am dat pistolul Desert Eagle lui Finlay. Am cercetat cutia cu cartușe. Nu era nimic acolo. Nimic altceva nu era în cutia pentru dosare. Am scuturat-o. Am cercetat capacul. Nici acolo, nimic. Am rupt cutia în bucăți. Am forțat îmbinările lipite și am aplatizat cutia. N-am găsit nimic. După care am rupt și capacul. Ascunsă sub clapeta din colț era o cheie. Lipită de fața interioară. Acolo unde n-ar fi putut fi văzută niciodată, în locul unde fusese ascunsă cu grijă de un om mort.

Nu știam unde se potrivește cheia. Am scos din calcul orice aflat în secția de poliție. La fel, tot ce se afla în locuința lui Gray. Simțeam, că acele locuri erau prea evidente ca să fie alese de un om precaut. Mă uitam la cheie și simțeam cum se acumulează presiunea. Am închis ochii și mi l-am imaginat pe Gray desfăcând colțul capacului și lipind cu scotch cheia sub el. Dându-i cutia prietenei sale, Roscoe. Uitându-se la ea cum o pune în sertarul ei. Uitându-se cum sertarul se închide. Uitându-se la ea cum îl încuie. Relaxându-se. Din acele imagini am alcătuit un mic film pe care l-am rulat în minte de două ori înainte să-mi dau seama unde se potrivea cheia.

— E la frizerie, am spus.

Am smuls din mâinile lui Finlay pistolul Desert Eagle și i-am îndemnat pe amândoi să se urce în mașină. Roscoe s-a urcat la volan. A pornit motorul și a scos mașina din parcare. A luat-o spre sud, către oraș.

— De ce? întrebă ea.

— Obişnuia să se ducă acolo, am spus. De trei-patru ori pe săptămână. Bătrânul mi-a spus asta. Era singurul alb care a intrat vreodată acolo. Se simțea ca pe un teritoriu sigur. Departe de Teale, Kliner și toți ceilalți. Și nu avea nevoie să se ducă acolo, nu? Mi-ai zis că avea o barbă lungă și încâlcită și era completchel. Nu se ducea acolo ca să se bărbierească. Se ducea acolo pentru că-i plăcea pe cei doi bătrâni. La ei a apelat și le-a încredințat ceea ce avea de ascuns.

Roscoe a oprit Chevrolet-ul pe strada de lângă frizerie. Ne-am dat jos grăbiți și am intrat în prăvălie. Nu era nici un client acolo. Doar cei doi bătrâni care ședeau în fotolii, fără să facă nimic. Am ținut cheia la vedere.

— Am venit după lucrurile lui Gray, am spus.

Tipul mai tânăr a clătinat din cap.

— Nu putem să ți le dăm ție, prietene, a spus el.

S-a apropiat și mi-a luat cheia din mână, după care s-a dus și i-a lipit-o lui Roscoe de palmă.

— Acum putem, a spus el. Domnul Gray ne-a spus așa, să n-o dăm nimănui altcuiva în afară de prietena sa, don'șoara Roscoe.

Apoi a luat cheia de la ea. S-a dus la chiuvetă și s-a aplecat ca să descuie un sertar îngust din mahon încastrat dedesubt. A scos de acolo trei dosare. Erau niște dosare groase, fiecare într-o copertă veche din carton de culoare bej. Ne-a dat tuturor câte un dosar: unul mie, unul lui Finlay și unul lui Roscoe. După care, i-a făcut un semn partenerului său și au ieșit pe ușa din spate, lăsându-ne singuri. Roscoe s-a așezat pe bancheta tapițată de lângă fereastră. Eu și Finlay ne-am trântit pe fotoliile de frizerie, ne-am pus picioarele pe rezemătoarea cromată și am început să citim.

Dosarul meu era alcătuit dintr-un teanc gros de rapoarte de poliție. Toate fuseseră xeroxate și trimise prin fax. Un motiv îndoit ca textul să fie neclar. Dar am reușit să le citesc. Împreună, formau un dosar întocmit de detectivul James Spirenza, Brigada 15, Departamentul de Poliție din New Orleans, Secția Omucideri. În urmă cu opt ani, lui Spirenza îi fusese repartizat un caz de omucidere. După care i-au mai fost repartizate alte șapte. A ajuns să se ocupe de un caz care implica opt omucideri. N-a reușit să rezolve nici una dintre ele. Nici măcar una. Un eșec total.

Dar se străduise din răputeri. Investigația lui fusese meticuloasă. Migăloasă. Prima victimă fusese proprietarul unei fabrici de textile. Un specialist, implicat într-un proces chimic legat de prelucrarea bumbacului. A doua victimă fusese șeful de echipă al celui de dinainte. Plecase de la fabrica primului tip și încerca să strângă bani ca să pornească o afacere pe cont propriu.

Următoarele șase victime fuseseră, oameni din cadrul guvernului. Angajați ai Agenției pentru Protecția Mediului. De la biroul lor din New Orleans, aceștia se ocupaseră de un caz de poluare din delta fluviului Mississippi. Peștii mureau pe capete. Cauza fusese identificată la vreo patru sute de kilometri în amonte. O fabrică de prelucrare a materialelor textile din statul Mississippi deversa în apele fluviului substanțe precum hidroxid de sodiu, hipoclorit de sodiu și clor, care, în amestec cu apa, formau un cocteil acid mortal.

Toate cele opt victime au murit în același fel. Câte două gloanțe în cap, trase cu un pistol automatic cu amortizor. De calibrul 22. Curat și steril. Spirenza pornise de la supoziția că loviturile aparținuseră unor profesioniști. L-a căutat pe asasin pe două căi diferite. A apelat la toate relațiile pe care le avea, a scuturat toți copacii. Asasinii profesioniști sunt o specie rară. Spirenza și amicii lui au vorbit cu toți. Nici unul dintre ei nu știa nimic.

A doua abordare a lui Spirenza a fost clasică. S-a gândit cine are de câștigat. Nu i-a luat mult timp ca să înțeleagă despre ce era vorba. Fabricantul de textile din statul Mississippi părea un suspect convenabil. Fusese atacat de toți cei opt tipi morți. Doi dintre ei îi atacaseră afacerea. Ceilalți șase amenințau să-i închidă firma. Spirenza l-a întors pe toate fețele, l-a făcut bucăți, ce mai. A stat pe capul lui un an. Documentele pe care le țineam în mână atestau acest lucru. Spirenza îi adusesese la fața locului pe cei de la FBI și de la Fisc. Au cercetat fiecare cent din fiecare cont ca să găsească vreo plată în numerar inexplicabilă către vreun asasin tainic.

Au căutat vreme de un an și n-au găsit nimic. În timpul cercetărilor, au descoperit o mulțime de chestii neplăcute. Spirenza era convins că tipul își ucisese nevasta. Verdictul dat de el era că o omorâse în bătaie. Când omul s-a recăsătorit, Spirenza le-a trimis celor de la departamentul local de poliție un fax de avertizare. Singurul fiu al individului era psihopat. Mai rău decât tatăl său, în opinia lui Spirenza. Un psihopat sadea. Prelucrătorul de textile și-a apărat fiul în fiecare clipă. L-a acoperit. A plătit ca să-l scoată din necaz. Băiatul avea dosare de la o duzină de instituții diferite.

Dar nimic nu rezista până la capăt. FBI-ul din New Orleans și-a pierdut interesul. Spirenza a declarat cazul închis. A dat uitării totul, până când un detectiv bătrân dintr-o obscură jurisdicție a statului Georgia i-a trimis un fax prin care-i cerea informații despre

familia Kliner.

Finlay și-a închis dosarul și și-a rotit fotoliul de frizerie ca să stea cu fața la mine.

— Fundația Kliner e o înșelăciune, a spus el. O înșelăciune desăvârșită. E o acoperire pentru altceva. Totul e aici. Gray a descoperit totul. A analizat-o din cap până-n picioare. Fundația cheltuiește milioane de dolari în fiecare an, dar venitul ei auditat este zero. Zero absolut.

A scos o foaie de hârtie din dosar, s-a aplecat și mi-a întins-o. Era un fel de bilanț contabil din care reieșeau cheltuielile fundației.

— Ai văzut? a spus el. E incredibil. Aia e suma pe care-o cheltuiesc.

M-am uitat din nou. Foaia de bilanț conținea o cifră uriașă. Am încuviințat din cap.

— Poate chiar mai mult decât atât, am spus. Sunt aici de cinci zile, nu-i așa? Înainte de asta m-am plimbat prin toată țara timp de șase luni. Iar înainte de asta m-am plimbat prin toată lumea. De departe, Margrave e cel mai curat, mai bine întreținut și mai îngrijit loc pe care l-am văzut vreodată. E mai bine îngrijit decât Casa Albă și Pentagonul. Crede-mă, am fost acolo. Totul în Margrave e fie nou-nouț, fie perfect renovat. E absolut perfect. Atâta perfecțiune te înspăimântă. Asta trebuie să coste o avere.

Finlay a încuviințat din cap.

— Iar Margrave e un loc foarte straniu, am spus. E părăsit în cea mai mare parte a timpului. Nu are viață, în tot orașul nu se desfășoară practic nici o activitate comercială. Nimic nu se întâmplă vreodată. Nimeni nu câștigă bani.

Finlay avea o față lipsită de expresie, părând că nu pricepe.

— Ia gândește-te, am spus. Să luăm, de exemplu, restaurantul lui Eno. Un local nou-nouț. Totul sclipește de curățenie, aparatura e de ultimă oră. Dar niciodată nu are clienți. Am fost acolo de două ori. Niciodată n-am văzut mai mult de doi clienți. Chelnerițele sunt mai numeroase decât clienții. Și-atunci, cum își plătește Eno facturile? Cheltuielile curente? Ipoteca? La fel se întâmplă oriunde în oraș. Ai văzut vreodată șiruri de clienți intrând sau ieșind din vreunul din magazine?

Finlay se gândi la întrebarea mea și clătină din cap.

— Același lucru e valabil și pentru frizeria asta, am spus. Am fost aici duminică dimineața și marți dimineața. Bătrânul mi-a spus că între timp nu avuseseră nici un client. Deci, nici un client în patruzeci și opt de ore.

M-am oprit din vorbit în acel moment și m-am gândit la ce altceva mai spusese bătrânul. Bărbierul cel bătrân și cocârjat. Dintr-odată vedeam lucrurile într-o nouă lumină.

— Bătrânul bărbier, am spus. Mi-a spus ceva. O ciudățenie. Am crezut că e nebun. L-am întrebat cum de-și câștigă existența dacă n-au clienți. Mi-a spus că n-au nevoie de clienți ca să-și câștige existența datorită banilor primiți de la Fundația Kliner. Așa că l-am întrebat despre ce bani e vorba. Mi-a spus că o mie de dolari. Mi-a mai spus că toți comercianții primesc suma asta. Așa că m-am gândit că vorbește despre un fel de grant pentru afaceri, o mie de dolari pe an, nu?

Finlay a încuviințat din cap, părându-i-se ceva normal.

— Stăteam la palavre, am spus. Așa cum faci când ești pe scaunul frizerului. Așadar, i-am spus că o mie de dolari pe an e bine, doar că e o sumă cu care nu poți nici să mori, nici să trăiești, sau ceva de genul ăsta. Știi ce mi-a spus atunci?

Finlay a clătinat din cap, așteptând urmarea. M-am concentrat ca să-mi amintesc exact cuvintele bătrânului. Voiam să văd dacă și el avea să le desconsidere cu aceeași ușurință cu care o făcusem și eu.

— Mi-a dat de înțeles că ar fi un mare secret, am spus. Ca și cum își risca mult pielea fie și numai pentru faptul că-mi vorbea despre asta. Mi-a vorbit în șoaptă. Mi-a zis că n-ar trebui să-mi spună, dar că o să-mi spună totuși, fiindcă o cunoșteam pe sora lui.

— O cunoști pe sora lui? m-a întrebat Finlay, surprins.

— Nu, n-o cunosc, am spus. Se comporta foarte confuz. Duminică, îl întrebasesm despre Blind Blake, știi, bătrânul chitarist, și mi-a zis că soră-sa îl cunoscuse pe tip, cu șaizeci de ani în urmă. Pornind de la asta, cred c-a încurcat borcanele și probabil c-a avut impresia că i-am spus c-o cunosc pe sora lui.

— Deci, care era marele secret? a întrebat Finlay.

— Nu e vorba de o mie de dolari pe an. A spus că primește o mie de dolari pe săptămână.

— O mie de dolari pe săptămână? a exclamat Finlay. Pe săptămână? E posibil?

— Nu știu, am spus. În acel moment, am presupus că bătrânul e diliu. Dar acum cred că spunea adevărul.

— O mie de dolari pe săptămână? a repetat Finlay. Așa grant de afaceri zic și eu. Asta înseamnă cincizeci și două de mii de marafeți pe an. Asta-nseamnă o groază de bani, Reacher.

M-am gândit la asta, apoi am arătat spre totalul de pe auditul contabil efectuat de Gray.

— Au nevoie de astfel de cifre, am spus. Dacă asta le e cifra de cheltuieli, au nevoie de astfel de cifre ca să poată să se descotorosească de sumele alea.

Căzut pe gânduri, Finlay reflecta la cele auzite.

— Au cumpărat tot orașul, a spus el. Încetul cu încetul și pe tăcute. Au cumpărat tot orașul în schimbul unui miar pe săptămână, ici și colo.

— Corect, am spus. Fundația Kliner a devenit găina cu ouă de aur. Nimeni nu-și va asuma riscul s-o omoare. Toți își țin gura închisă și-și țin privirile departe de ceea ce nu trebuie văzut.

— Așa e, a spus el. Chiar dacă ar comite o crimă, cei din clanul Kliner pot să scape basma curată.

M-am uitat la el.

— Păi deja au scăpat basma curată după ce-au comis o crimă, am spus.

— Prin urmare, ce e de făcut? a spus Finlay.

— Mai întâi, trebuie să determinăm exact ce anume fac oamenii ăștia, am spus.

S-a uitat la mine ca la un nebun.

— Păi știm exact ce fac, nu? a zis el. Tipăresc o groază de bănet în depozitul ăla.

Am clătinat din cap către el.

— Nu, nici vorbă, am spus. Manufacturarea de bani falși a cam încetat pe teritoriul Statelor Unite. Joe a avut grijă de asta. Treaba asta are loc numai în străinătate.

— Atunci, ce se întâmplă? a întrebat Finlay. Credeam că e vorba de bani falși. Altfel, de ce-ar mai fi fost Joe implicat?

Roscoe s-a uitat la noi de pe bancheta de lângă fereastră.

— E vorba de bani falși, a spus ea. Știu exact despre ce e vorba. Cunosc toate detaliile.

Zicând acestea, a ridicat dosarul lui Gray.

— O parte din răspuns se află aici, a adăugat ea.

Apoi a ridicat cu cealaltă mână ziarul bărbierilor.

— Iar restul răspunsului îl găsim aici, a spus ea.

Finlay și cu mine ne-am așezat lângă ea pe banchetă. Am studiat dosarul pe care-l citise. Era un raport de supraveghere. Gray stătuse ascuns sub pasarela autostrăzii și urmărise traficul camioanelor care intrau și ieșeau din depozite. Timp de treizeci și două de zile. Rezultatele erau meticolos înșiruite, în trei părți. În primele unsprezece rânduri, văzuse un camion pe zi venind dinspre sud și sosind la prima oră a dimineții. În același timp, văzuse plecând camioane pe tot parcursul zilei, îndreptându-se spre nord și spre vest. Listase camioanele care pleaseră după destinație, pornind de la plăcuțele de înmatriculare. De bună seamă că se folosiseră de un binoclu. Lista destinațiilor acoperea

întreg teritoriul. Răspândirea era completă, din California până-n Massachusetts. În acele unsprezece zile, număraseră unsprezece sosiri de camioane și șaiszeci și șapte de plecări. O medie de o sosire pe zi și șase plecări pe zi, camioane mici, să fi fost o tonă de încărcătură pe săptămână.

Prima secțiune a raportului lui Gray acoperea primul an calendaristic. A doua secțiune se ocupa de al doilea an calendaristic. Se ascunsese în scopul supravegherii în nouă ocazii separate. Văzuse cincizeci și trei de camioane care plecau, cu aceeași medie de șase plecări pe zi ca și înainte, cu o listă similară de destinații. Dar lista sosirilor era diferită. În prima jumătate a anului, sosea un camion pe zi, ca și mai înainte. Dar în a doua jumătate a anului, livrările au devenit mai dese. Media a urcat la două camioane pe zi.

Ultimele douăsprezece zile ale supravegherii au fost din nou diferite. Toate avuseseră loc în ultimele cinci luni ale vieții sale. Între toamna trecută și februarie, el a continuat să consemneze circa șase camioane care plecau în aceeași arie largă de destinații. Dar nu mai apăreau listate sosirile de camioane. Absolut nici una. Din toamna trecută, marfa era expediată spre destinații, dar nu mai sosea.

— Deci? a întrebat-o Finlay pe Roscoe.

Ea s-a rezemat de spătarul banchetei și a zâmbit. Avea totul clar în minte.

— Păi, e evident, nu? a spus ea. Indivizii aduc bani falși în țară. Sunt tipăriți în Venezuela, într-un loc organizat de Kliner pe lângă noua sa fabrică de produse chimice de acolo. Marfa e adusă pe calea apei și, din Florida, e adusă cu camioanele în Margrave. După care o transportă mai departe spre nord și spre vest, până în marile orașe, LA, Chicago, Detroit, New York, Boston. Bani sunt introduși în circuitul monetar din marile orașe. E o rețea internațională de distribuire a banilor falși. E evident, Finlay.

— Oare? spuse el.

— Bineînțeles că e, repetă ea. Gândește-te la Sherman Stoller. S-a dus cu camionul până în Florida în întâmpinarea vasului care trebuie să sosească la Jackson Beach. Tocmai se ducea spre locul de întâlnire când a fost arestat pentru depășirea vitezei legale pe pod. De-aia era atât de agitat. Și tot de-aia l-a și scos avocatul ăla spilcuit atât de repede din arest, nu?

Finlay încuviință din cap.

— Totul se potrivește, adăugă ea. Gândește-te la o hartă a Statelor Unite. Bani sunt tipăriți în America de Sud și sunt aduși aici cu vaporul. Sunt debarcați în Florida, ajung la Margrave, iar de aici se împrăstie peste tot. Ajung în LA, în vest, până în Chicago, la mijloc, și la New York și Boston, în est. Ramuri separate, nu? Seamănă cu un candelabru sau un *menorah*. Știți ce e un *menorah*?

— Firește, spuse Finlay. E un sfeșnic folosit de evrei.

— Exact, spuse Roscoe. Așa arată pe o hartă. De la Florida la Margrave avem suportul. De aici se ramifică brațele individuale care duc la marile orașe, la Los Angeles, la Chicago, la Boston. E o rețea importantă, Finlay.

Îi dădea lui Finlay tot ajutorul posibil. Mâinile ei descriau în aer contururile candelabrului. Teoria mi se părea bună. Avea logică. Un flux de import, poposit în Florida, de unde pleca spre nord cu camioanele. Avea nevoie de nodul acela de autostrăzi din jurul Atlantei ca să se ramifice și să se îndrepte spre marile orașe de la nord și de la vest. Ideea cu candelabrul era bună. Brațul stâng al sfeșnicului trebuia deformat pe orizontală ca să ajungă la L.A. Ca și cum cineva scăpase obiectul pe jos, iar altcineva călcase din greșeală pe el. Dar ideea avea noimă. Era aproape sigur că Margrave constituia pivotul și că depozitul acela era de fapt centrul de distribuție. Teoria era corectă. Să folosești un orașel somnolent și anonim precum Margrave pe post de centru de distribuție era o mișcare inteligentă. Și aveau la dispoziție o cantitate uriașă de bani. Asta era sigur. Bani falși, dar care se cheltuiau la fel. Iar sumele erau uriașe. Se

distribuia o tonă pe săptămână. O operațiune la scară industrială. Imensă. Ar fi justificat cheltuielile masive ale Fundației Kliner. Dacă vreodată rămâneau fără bani, n-aveau decât să mai tipărească. Dar Finlay nu se lăsa convins.

— Cum rămâne cu ultimele douăsprezece luni? spuse el. Fluxul de import s-a întrerupt complet. Uitați-vă la lista lui Gray. Livrările de aprovizionare nu au mai avut loc. Au încetat exact cu un an în urmă. Sherman Stoller a fost pus pe liber, corect? Nimic nu s-a mai adus timp de un an. Și cu toate acestea au continuat să distribuie ceva. În continuare au plecat câte șase camioane pe zi. Nici o intrare, dar zilnic pleacă șase camioane? Ce să-nsemne asta? Ce fel de flux de import e ăsta?

Roscoe zâmbi larg și ridică ziarul de pe masă.

— Răspunsul e aici, spuse ea. De vineri toate ziarele au publicat chestiile astea. Garda de Coastă. În luna septembrie a anului trecut au început o mare operațiune împotriva contrabandei, da? S-a făcut multă publicitate în avans pe tema asta. Kliner trebuie să fi știut că urmează să se întâmple. Așa că și-a făcut provizii din timp. Vezi lista lui Gray? În ultimele șase luni înainte de septembrie trecut el a dublat livrările de aprovizionare. Își constituia stocul de rezervă în depozit. A continuat să distribuie marfa tot anul. De-aia i-a cuprins panica din cauza expunerii. Au stat pe o grămadă mare de bani falși timp de un an. Acum, Garda de Coastă urmează să-și abandoneze operațiunile, nu-i așa? Prin urmare, ăștia își vor putea relua operațiunile de import în condiții normale. Asta urmează să se întâmple duminică. Asta voia să spună biata Molly când a zis că va trebui să ajungem până duminică. Trebuie s-ajungem în depozit cât mai sunt acolo ultimele porții din rezervă.

DOUĂZECI ȘI DOI

Finlay încuviință din cap. Acum era convins. Deodată, zâmbi. Se ridică de pe bancheta din vitrina frizeriei și, luând mâna lui Roscoe, i-o strânse cu un gest formal.

— Ai făcut o treabă bună, îi spuse el. O analiză perfectă. Am spus întotdeauna că ești o tipă inteligentă, Roscoe. Nu-i așa, Reacher? Nu ți-am spus că e omul cel mai bun pe care-l avem?

Am încuviințat din cap cu un zâmbet și Roscoe s-a înroșit la față. Finlay continua s-o țină de mână și să zâmbească. Dar îl vedeam cum îi întoarce teoria pe toate fețele, ca să-i găsească punctele slabe. N-a găsit decât două.

— Care-i treaba cu Hubble? întrebă el. Care-i locul lui în schemă? Că doar nu angajau un înalt funcționar de bancă doar ca să ncarce camioanele, nu?

Am clătinat din cap.

— La bancă, Hubble era manager monetar, am spus. A fost adus ca să se descotorosească de banii falși. Îi introducea în sistem. Știa pe unde pot fi strecurați. Unde era nevoie de ei. Era ceva similar cu vechea lui slujbă, dar în sens invers.

Finlay încuviință din cap.

— Cum rămâne cu aparatele de aer condiționat? întrebă el. Sherman Stoller le transporta în Florida. Așa v-a spus femeia aia. Știm că așa stăteau lucrurile pentru că ați văzut cele două cutii de carton din garaj. Iar camionul lui era plin de asemenea aparate când a fost percheziționat de poliția din Jacksonville. Care era treaba cu ele?

— O afacere legală, presupun, am spus. Praf în ochii lumii. Ca să mascheze partea ilegală. Ca un camuflaj. Așa puteau fi explicate deplasările camioanelor spre și dinspre Florida. Altfel, ar fi trebuit să se deplaseze goale spre sud.

Finlay încuviință din cap.

— Deșteaptă manevră, spuse el. Nici o cursă fără încărcătură. Are logică. Mai vinzi câteva aparate de aer condiționat, faci bani și la dus și la întors, nu?

Încuviință iarăși din cap și dădu drumul mâinii lui Roscoe.

— Avem nevoie de mostre din banii ăia, spuse el.

I-am zâmbit pentru că dintr-odată îmi dădusem seama de ceva.

— Am deja mostre, am spus.

Mi-am vârât mâna în buzunar și am scos de-acolo sulul gros de bancnote. Am scos una de la fundul teancului și alta din partea de sus. I-am dat cele două bancnote lui Finlay.

— Astea-s contrafăcute? a întrebat el.

— Trebuie să fie, am spus. Charlie Hubble mi-a dat un teanc de bani pentru cheltuieli diverse. Probabil că-i avea de la Hubble. Pe urmă am mai luat un teanc de la băieții ăia care umblau să-mi facă felul marți.

— Și asta-nseamnă că sunt falși? spuse Finlay. De ce?

— Gândește-te, am spus. Când Kliner avea nevoie să facă plăți în numerar, de ce să fi folosit bani adevărați? Pariez că l-a plătit pe Hubble cu bani falși. Și la fel de convins sunt că le-a dat băieților ăia din Jacksonville tot bani falși pentru cheltuielile lor operaționale.

Finlay ridică cele două bancnote de o sută în lumina ferestrei. Roscoe și cu mine ne-am înghesuit lângă el ca să ne uităm.

— Ești sigur? spuse Roscoe. Mie mi se par adevărați.

— Sunt falși, am spus. Trebuie să fie. E logic, nu vi se pare? Astea sunt bancnotele preferate ale falsificatorilor. Cele de valoare mai mare sunt greu de băgat în circuit, cele mai mici nu merită efortul. Și de ce să cheltuiască bani adevărați când au la dispoziție camioane de bani falși?

Ne-am uitat cu mare atenție la bancnote. Le-am studiat, le-am pipăit, le-am mirosit, le-am frecat între degete. Finlay și-a deschis portofelul și a scos de acolo o bancnotă adevărată. Am comparat cele trei hârtii. Le-am trecut de la unul la celălalt. Nu am depistat nici o diferență între ele.

— Dacă astea-s falsuri, sunt niște falsuri extrem de bune, a spus Finlay. Dar ceea ce-ai spus tu are logică. Probabil că toată Fundația Kliner e susținută financiar cu bani falși. Milioane de dolari în fiecare an.

Și-a pus bancnota în portofel, iar pe cele false le-a vârat în buzunar.

— Mă duc la secție acum, spuse el. Voi doi să veniți mâine, pe la prânz. Teale o să fie plecat la masă. O să-l luăm de acolo.

Împreună cu Roscoe am mers cu mașina optzeci de kilometri spre sud, către Macon. Voiam să nu stăm pe loc. E una din regulile de bază ale siguranței. Să fii mereu în mișcare. Am ales un motel anonim de la periferia sud-estică. Cât mai departe posibil de Margrave, având între noi și inamicii noștri întinderea orașului. Bătrânul primar Teale spusese că un motel din Macon mi-ar fi numai bun. În seara asta, avea dreptate.

Am făcut duș cu apă rece și ne-am culcat. Am avut un somn agitat. În cameră era cald. Ne-am zvârcolit în pat cea mai mare parte a nopții. Am renunțat la ideea de somn și ne-am trezit din nou odată cu zorile. Stăteam și căscam în semiîntuneric. Joi dimineața. Aveam senzația că nu dormiserăm deloc. Am bâjbăit după haine și ne-am îmbrăcat pe întuneric. Roscoe și-a pus uniforma. Eu mi-am îmbrăcat hainele vechi. Mi-am zis că trebuie să-mi cumpăr în curând niște haine noi. Aveam s-o fac cu banii falși ai lui Kliner.

— Ce-o să facem? a întrebat Roscoe.

Nu i-am răspuns. Mă gândeam la altceva.

— Reacher? a spus ea. Ce-o să facem cu toată povestea asta?

— Ce-a făcut Gray în situația asta? am întrebat.

— S-a spânzurat, mi-a răspuns Roscoe. Am reflectat la problemă.

— Chiar așa? am întrebat-o.

A urmat un moment de tăcere.

— Dumnezeule, a spus Roscoe. Crezi că ne putem îndoi de asta?

— Tot ce se poate. Gândește-te. Să presupunem că a vorbit unul dintre ei? Să presupunem că a fost găsit în timp ce-și băga nasul unde nu trebuia?

— Crezi că ei l-au omorât? m-a întrebat ea cu o voce în care se simțea panica.

— Tot ce se poate, am spus din nou. Cred că i-au ucis pe Joe, pe Stoller, pe soții Morrison, pe Hubble și pe Molly Beth Gordon. Cred că au încercat să ne ucidă pe mine și pe tine. Dacă cineva constituie o amenințare, este ucis. Așa acționează Kliner.

Roscoe a rămas tăcută o vreme. Se gândea la fostul ei coleg. Gray, detectivul dur și perseverent. Douăzeci și cinci de ani de muncă meticuloasă. Un om ca ăsta constituia o amenințare. Un om care a petrecut cu perseverență treizeci și două de zile ca să verifice o bănuială constituia o amenințare. Roscoe a ridicat privirea și a încuviințat din cap.

— Trebuie să fi călcat greșit, a spus ea.

Am dat din cap cu blândețe.

— L-au linșat, am spus. Au făcut să pară o sinucidere.

— Nu-mi vine să cred.

— S-a făcut o autopsie? am întrebat-o.

— Cred că da.

— Atunci o s-o verificăm. Va trebui să vorbim din nou cu doctorul din Yellow Springs.

— Dar ar fi vorbit, nu? m-a întrebat ea. Dacă ar fi avut îndoieli, nu și le-ar fi exprimat la momentul acela?

— Le-ar fi exprimat față de Morrison, am spus. Morrison le-ar fi ignorat. Pentru că

oamenii lui le-ar fi provocat. Va trebui să verificăm lucrurile astea singuri.

Roscoe se cutremură.

— Am fost la înmormântarea lui, mi-a spus. Am fost cu toții acolo. Morrison a ținut un discurs pe gazonul din curtea bisericii. La fel și primarul Teale. Au spus că a fost un ofițer minunat. Că a fost tot ce avea mai bun Margrave. Dar ei l-au omorât.

Vorbise cu patimă. Îi plăcea Margrave. Familia ei trăsese acolo de generații. Acolo își avea rădăcinile. Îi plăcea slujba pe care o avea. Avea sentimentul utilității. Însă comunitatea pe care o slujise era putredă. Era murdară și coruptă. Nu era o comunitate. Era o mlaștină, în care banii necurați erau amestecați cu sânge. Vedeam cum lumea ei se duce de răpă.

Am luat-o spre nord pe drumul dintre Macon și Margrave. La jumătatea drumului spre casă, Roscoe a cotit la dreapta și ne-am îndreptat spre Yellow Springs, pe un drum lăaturalnic.

Trebuia să ajungem la spital. Mi-era foame. Nu mâncasem nimic de dimineață. Nu era cea mai potrivită stare ca să revizitezi o morgă. Am intrat în parcare la spital. Am trecut ușor peste limitatoarele de viteză și ne-am îndreptat spre partea din spate. Am parcat ceva mai încolo de intrare.

Ne-am dat jos din mașină. Ne-am întins picioarele pe drumul ocolitor către ușa cabinetului. Soarele începea să-și facă simțită prezența. Ar fi fost plăcut să rămâi afară. Dar noi am intrat și am pornit în căutarea doctorului. L-am găsit în cabinetul lui păraginit. Stătea la biroul lui jerpelit. Părea la fel de obosit. Îmbrăcat tot în halat alb. Și-a ridicat privirea către noi și ne-a făcut semn să intrăm.

— 'Neața, oameni buni, a spus el. Cu ce vă pot ajuta?

Ne-am așezat pe aceleași taburete ca și marți. M-am ținut departe de fax. Am lăsat-o pe Roscoe să vorbească. Era mai bine așa. Eu nu aveam nici un statut oficial.

— În luna februarie a acestui an, a spus ea. Detectivul-șef de la Departamentul de Poliție din Margrave s-a sinucis. Vă mai amintiți?

— Era cumva un tip pe care-l chema Gray? a spus doctorul.

Roscoe a încuviințat din cap, iar doctorul s-a ridicat și s-a dus la un fișet. A tras un sertar care a scârțâit fiindcă se potrivea fix în locaș. Doctorul a frunzărit cu degetele prin dosare.

— Februarie, a spus el. Gray.

A tras afară un dosar și l-a dus la birou, trântindu-l pe foaia de sugativă. S-a lăsat cu greutate în scaun și a deschis dosarul subțire, care nu conținea prea multe file.

— Gray, a spus el din nou. Da, îmi amintesc de cazul ăsta. S-a spânzurat, nu-i așa? A fost prima oară când am avut un asemenea caz în Margrave în treizeci de ani. Am fost chemat la el acasă. Într-un garaj, parcă? Spânzurat de o grindă?

— Exact, a răspuns Roscoe, după care a tăcut.

— Deci, cu ce vă pot fi de folos? a întrebat doctorul.

— Vi s-a părut ceva în neregulă cu acest caz? a întrebat Roscoe.

Doctorul s-a uitat în dosar, apoi a întors o pagină.

— Când un om se spânzură, întotdeauna e ceva în neregulă cu astfel de situații, a spus el.

— Ceva deosebit de ciudat? am intervenit.

Doctorul și-a mutat privirea obosită de la Roscoe la mine.

— Bănuieți ceva? a spus el.

Avea pe față aproape același mic zâmbet pe care-l afișase și marți.

— Vi s-a părut ceva suspect la acest caz? l-am întrebat.

Doctorul a clătinat din cap.

— Nu, a spus el. Sinucidere prin spânzurare. O situație foarte clară. S-a urcat pe un

taburet de bucătărie din garaj. Și-a făcut un laț în jurul gâtului, după care a sărit de pe scaun. Totul se potrivea. Am aflat povestea de la oamenii de prin părțile locului. Nu mi s-a părut nimic ciudat.

— Și despre ce poveste era vorba? l-a întrebat Roscoe.

Doctorul și-a mutat din nou privirea asupra ei. A frunzărit dosarul.

— Era deprimat, a spus el. Era așa de ceva vreme, în noaptea în care s-a întâmplat, fusese la o băută cu șeful lui, Morrison, pe care tocmai l-am avut aici, și cu primarul orașelului, un tip pe care-l cheamă Teale. Cei trei și-au înecat amarul pricinuit de un caz pe care Gray îl cam feștelise. Omul s-a îmbătat mângă și ceilalți doi au fost nevoiți să-l ducă acasă. Probabil că s-a simțit aiurea. S-a târât până-n garaj și s-a spânzurat.

— Asta a fost povestea? a întrebat Roscoe.

— Morrison a semnat o declarație, a spus doctorul. Era chiar supărat. Zicea că ar fi trebuit să facă mai mult, știți, să mai stea cu el sau ceva de genul ăsta.

— Și nu vi s-a părut nimic suspect? l-a întrebat Roscoe.

— Nu-l cunoșteam deloc pe Gray, a spus el. Această instituție deservește douăsprezece departamente de poliție. Până atunci nu mai văzusem pe nimeni din Margrave. Un orașel liniștit, nu? Sau, cel puțin, așa era până nu demult. Dar ceea ce s-a întâmplat cu omul ăsta se potrivește cu ceea ce se întâmplă de obicei. Băutura îi stârnește pe oameni.

— Vreo dovadă fizică? l-am întrebat.

Doctorul s-a uitat din nou în dosar, după care s-a uitat la mine.

— Cadavrul duhnea a whisky, a spus el. Niște contuzii proaspete pe brațe și pe antebrațe. Se potrivește cu situația în care omul, aflat în stare de ebrietate, ar fi fost dus pe jos acasă de către alte două persoane. Nu mi s-a părut nimic ciudat.

— Ați făcut cumva și o autopsie? l-a întrebat Roscoe.

— Nu era nevoie, a spus el. Era un caz foarte clar, iar noi eram foarte aglomerați. Cum spuneam, aveam mai multe motive de îngrijorare aici decât o sinucidere în Margrave. În februarie, am avut cazuri peste tot. Eram ocupați până peste cap. Șeful vostru, Morrison, a cerut cât mai puțină vâlvă. Cred că ne-a trimis și o notă scrisă. Zicea că e o chestiune sensibilă. Nu voia ca familia lui Gray să afle că bătrânul murise beat criță. Voia să păstreze o impresie de demnitate. Mie mi s-a părut în regulă treaba asta. N-am văzut nimic suspect și, în plus, aveam și foarte mult de lucru, așa că am aprobat imediat trimiterea cadavrului la crematoriu.

Roscoe și cu mine ne uitam unul la celălalt. Doctorul s-a întors la fișet și a pus dosarul la locul lui. Apoi a închis sertarul, făcându-l din nou să scârțâie.

— Mulțumiți, oameni buni? a spus el. Acum o să vă rog să mă scuzați, dar am treburi de rezolvat.

Am încuviințat din cap și i-am mulțumit pentru timpul acordat. Apoi am ieșit din cabinetul înghesuit. Am ieșit afară, în lumina caldă a soarelui de toamnă. Am stat o vreme și clipeam în lumina puternică, fără să spunem nimic. Roscoe era prea supărată. Tocmai auzise că vechiul ei prieten fusese ucis.

— Îmi pare rău, am spus.

— O poveste cusută cu ață albă, de la început până la sfârșit, a replicat ea. Nu-i adevărat că o feștelise cu un caz. Omul ăsta n-a feștelit-o cu nici unul dintre cazurile de care s-a ocupat. Și nici n-a fost cine știe ce de deprimat. Și nici nu bea. Niciodată nu s-a atins de vreo picătură. Așa că în nici un caz nu s-a îmbătat mângă. Și niciodată nu și-ar fi petrecut seara cu Morrison. Sau cu nenorocitul ăla de primar. Pur și simplu n-ar fi făcut-o. Nu îi avea la inimă. Nici într-un milion de ani n-ar fi acceptat să petreacă o seară cu ei. În plus, n-avea nici un fel de familie. Așa că toată povestea cu familia, cu sensibilitatea și cu demnitatea e o mare gogoasă. L-au omorât și l-au îmbrobodit pe legist ca să nu mai cerceteze cazul cu prea mare atenție.

Stăteam în mașină și am lăsat-o să-și reverse furia. Apoi s-a potolit și n-a mai zis nimic. Încearca să-și dea seama cum procedaseră.

— Crezi că Morrison și Teale au făcut-o? m-a întrebat.

— Și încă cineva, am spus. Au fost implicați trei tipi. Cei trei s-au dus la el acasă și au ciocănit la ușă. Gray a deschis și Teale a scos pistolul. Morrison și al treilea individ l-au înșfăcat și l-au ținut de brațe. Așa se explică vânătăile. Pe urmă Teale i-a turnat o sticlă de whisky pe gât sau cel puțin i-a îmbibat hainele cu el. L-au târât în garaj și l-au spânzurat.

Roscoe porni mașina și ieși din parcare la spitalului. Trecu încet peste limitatoarele de viteză, după care trase de volan și țâșni de-a lungul drumului care ducea la Margrave.

— L-au ucis, spuse ea, ca pe o simplă afirmație. Așa cum l-au ucis pe Joe. Îmi închipui ce simți.

Am încuviințat din cap.

— Or să plătească pentru asta, am spus. Pentru amândoi.

— Fără doar și poate, a zis și ea.

Apoi am tăcut amândoi. Am gonit spre nord o vreme, după care am luat-o pe drumul regional.

— Bietul de Gray, spuse ea. Nu-mi vine să cred. Era atât de deștept, atât de precaut.

— Dar nu îndeajuns de deștept, am spus. Și nici îndeajuns de prudent. Nu trebuie să uităm asta. Cunoști regulile, da? Să nu rămâi singură. Dacă vezi că vine cineva, fugi unde vezi cu ochii. Sau împușcă-l pe nemernic. Rămâi în preajma lui Finlay, dacă poți, da?

Se concentra asupra condusului mașinii. Gonea cu mare viteză pe drumul în linie dreaptă. Se gândea la Finlay.

— Finlay, repetă ea. Știi ce nu pot eu să-mi dau seama?

— Ce? am întrebat.

— Indivizii sunt doi, da? spuse ea. Teale și Morrison. Ei conduc orașul în numele lui Kliner. Ei conduc departamentul de poliție. Ei doi conduc totul. Șeful detectivilor e Gray. Un tip în vârstă, o minte brici, un tip deștept și încăpățânat. Ocupă postul ăsta de douăzeci și cinci de ani, cu mult înainte ca toată nebunia asta să înceapă. L-au preluat ca moștenire și nu se pot descotorosi de el. Așa încât, precum era și de așteptat, într-o bună zi, detectivul lor deștept și încăpățânat miroase ceva. Află că ceva se întâmplă. Iar ei află că el a aflat. Prin urmare, îl scot din circuit. Îl ucid pentru siguranța operațiunii. După care, ce fac ei mai departe?

— Spune-mi tu, am îndemnat-o eu.

— Angajează un înlocuitor, spuse ea. Finlay, venit tocmai din Boston. Un tip care e chiar mai deștept și mai încăpățânat decât Gray. De ce naiba au făcut ei una ca asta? Dacă Gray a fost un pericol pentru ei, atunci Finlay ar fi fost de două ori mai periculos. Așadar, de ce au făcut-o? De ce au angajat pe unul mai deștept decât ultimul ocupant al postului?

— E simplu, am spus. Ei au crezut că, de fapt, Finlay era un prostănac.

— Un prostănac? Cum naiba să creadă una ca asta?

Așa că i-am spus povestea pe care mi-o relatase Finlay luni, când mâneam gogoși la magazinul universal. Despre divorțul lui. Despre starea lui psihică din acea vreme. Cum spusese? Un dezastru total. Se comporta ca un idiot. Nu era în stare să lege două vorbe. Morrison și Teale l-au intervievat. Lui i s-a părut că a fost cea mai lamentabilă cerere de serviciu din istorie. A crezut că a lăsat impresia unui idiot. A fost totalmente uluit când i-au dat postul. Acum înțelegeam de ce-au făcut-o. Ei de fapt căutau un tâmpit.

Roscoe izbucni în râs, ceea ce mă făcu să mă simt mai bine.

— Doamne, spuse ea. Ce ironie! Cred c-au stat și-au pus totul la cale. Gray a fost o problemă, au zis ei. Mai bine să-l înlocuim cu un tâmpit. Să-l alegem pe cel mai prost

candidat care se prezintă.

— Exact, am spus. Și chiar așa au făcut. Au ales un tâmpit speriat de bombe din Boston. Numai că, până să se prezinte la lucru, omul s-a calmat și a redevenit omul inteligent și stăpân pe sine care a fost întotdeauna.

Chestia asta a făcut-o să zâmbească preț de vreo trei kilometri și jumătate. Apoi, după ce-am urcat un mic delușor, am început lunga coborâre spre Margrave. Eram încordați. Aveam senzația că pătrundem în zona de conflict pe care o părăsisem o vreme. Nu ne simțeam prea grozav. Mă așteptasem să mă simt mai bine după ce îi voi fi identificat pe jucătorii din tabăra adversă. Dar nu s-a întâmplat cum m-am așteptat. Nu eram eu împotriva lor pe un fond neutru. Fondul nu era neutru. Fondul era chiar tabăra opusă. Întregul oraș făcea parte din el. Întregul oraș fusese cumpărat și plătit. Nimeni nu putea să rămână neutru. Goneam în josul pantei cu o sută zece kilometri la oră îndreptându-ne spre o încurcătură periculoasă. Mai periculoasă decât mă așteptasem.

Roscoe a micșorat viteza la intrarea în oraș. Chevrolet-ul masiv parcă plutea pe asfaltul sticlos din Margrave. Tufele de magnolia și de corn care însoțiseră până atunci drumul pe ambele părți au fost înlocuite de suprafețe acoperite cu gazon catifelat și de cireși ornamentali. Pomii ăia cu trunchiuri netede și lucioase. Ca și cum cineva le lustruia scoarța. Iar în Margrave, probabil că așa se și întâmpla. Fundația Kliner plătea pesemne pe cineva cu un salariu frumușel ca să facă treaba asta. Am trecut pe lângă spațiile frumos ordonate cu magazine, toate goale și parcă mulțumite de sine, menținându-se peste linia de plutire datorită acelei nemeritate mii de dolari săptămânale. Am ocolit parcul în mijlocul căruia trona statuia lui Caspar Teale. Apoi am trecut în goană de curba către locuința lui Roscoe, cea cu ușa de la intrare spartă. Pe lângă cafenea. Pe lângă banchetele de sub copertinele elegante. Pe lângă parcul în care se aflaseră barurile și pensiunile pe vremea când Margrave era un oraș cinstit. Am ajuns în fine la secția de poliție. Am oprit mașina în parcare. Bentley-ul lui Charlie Hubble se afla tot în locul în care-l lăsasem. Roscoe a oprit motorul și am stat pe loc un minut. Nu voiam să ieșim. Ne-am strâns mâinile. Un scurt gest de noroc. Ne-am dat jos din mașină, în toiul băătăiei. Secția de poliție era răcoroasă și părăsită în afară de Baker, aflat la biroul lui, și de Finlay, care tocmai ieșea din biroul decorat cu lemn de trandafir. Ne-a văzut și ne-a făcut semn să venim repede.

— Teale se-ntoarce în zece minute, ne-a anunțat el. Și avem o mică problemă.

Ne-a condus grăbit în birou. Am intrat și am închis ușa.

— A sunat Picard, ne-a spus el.

— Și, care-i problema? am spus.

— E vorba de casa conspirativă. Locul unde sunt ascunși Charlie și copiii. Situația aceea trebuie să rămână neoficială, da?

— Mi-a spus asta, mi-am amintit eu. Și-a asumat deja niște riscuri.

— Întocmai, a zis Finlay. Asta e problema. Nu are oameni. Are nevoie de cineva care să stea acolo cu Charlie. A făcut asta chiar el, până acum, dar nu mai poate. Nu-și mai poate rupe din timpul de la serviciu. Și are și senzația că nu e tocmai o situație potrivită, Charlie fiind femeie, cu fetița și toate celelalte. Copiii simt îngroziți de el.

Se uită la Roscoe, care pricepu repede încotro se îndrepta conversația.

— Vrea să mă duc acolo? întrebă ea.

— Doar pentru douăzeci și patru de ore, spuse Finlay. Asta e ceea ce a cerut Picard. Vrei s-o faci pentru el?

Roscoe ridică din umeri și zâmbi.

— Bineînțeles c-o voi face, spuse ea. Nici o problemă. Pot să-mi aloc o zi pentru asta. Numai să-mi promiți că mă aduci înapoi când începe distracția, bine?

— Automat, replică Finlay. Distracția nu poate începe până nu avem toate detaliile, iar din momentul în care avem detaliile, Picard poate acționa oficial și îi poate trimite pe

oamenii săi la casa conspirativă. Atunci, tu te vei întoarce aici.

— Bine, spuse Roscoe. Când plec?

— Chiar acum, spuse Finlay. O să fie aici dintr-o clipă-ntr-alta.

Ea îi zâmbi.

— Deci deja ai presupus c-o să fiu de acord? spuse ea, iar el îi întoarse zâmbetul larg.

— Așa cum îi spuneam și lui Reacher, ești cel mai bun om pe care-l avem.

Am ieșit împreună cu Roscoe din secția de poliție. Și-a scos valiza din Chevrolet și a așezat-o pe trotuar.

— Ne vedem mâine, se pare, spuse ea.

— Crezi că te descurci? am întrebat-o.

— Sigur. O să mă descurc de minune. Ce loc poate fi mai lipsit de riscuri decât o casă conspirativă a FBI-ului? Dar o să-mi fie dor de tine, Reacher. Nu m-am gândit deocamdată cum o să ne petrecem timpul unul fără celălalt.

Am strâns-o de mână. Ea m-a sărutat pe obraz. S-a ridicat un pic pe vârfuri pentru un pupic. Finlay a deschis ușa secției de poliție. Am auzit zgomotul de aspirație al garniturii de etanșare din cauciuc. A scos capul afară și a strigat către Roscoe.

— Ar fi bine să-i dai lui Picard ultimele informații, da?

Roscoe a dat din cap aprobator către el. Apoi am rămas să așteptăm în soare. N-a fost nevoie să așteptăm prea mult. Sedanul albastru al lui Picard și-a făcut apariția în parcare în câteva minute, oprind brusc chiar în dreptul nostru. Bărbatul solid s-a dat jos de la volan și s-a ridicat în picioare. Cât pe ce să acopere cu totul soarele.

— Îți sunt recunoscător, Roscoe, a spus el. Chiar că m-ai scos din încurcătură.

— Nici o problemă, a răspuns ea. Și tu ne ajuți pe noi, nu? Unde trebuie să ajung?

Picard afișă un zâmbet chinuit, dând din cap către mine.

— Nu pot să spun unde e, i-a spus el. Mai ales în fața unor civili, nu? Și-așa mi-am depășit cu mult atribuțiile. Și va trebui să te rog să nu-i spui după aceea. Și, Reacher, nici tu să nu insiști să-ți spună, nici ea, nici Charlie, bine?

— Bine, am spus.

Nu aveam să insist, fiindcă urma oricum să-mi spună.

— Bun, spuse Picard.

M-a salutat cu o mișcare grăbită din cap și a luat geanta lui Roscoe, pe care a aruncat-o pe bancheta din spate. Apoi, cei doi s-au urcat în mașină și-au plecat. Sedanul albastru a ieșit din parcare și s-a îndreptat spre nord. Le-am făcut cu mâna. După care mașina a dispărut din vedere.

DOUĂZECI ȘI TREI

Detalii. Adunarea dovezilor. Supraveghere. Asta e baza tuturor lucrurilor. Trebuie să te liniștești și să caști ochii suficient de mult timp și îndeajuns de atent ca să observi ceea ce ai nevoie. În vreme ce Roscoe făcea cafele pentru Charlie Hubble, iar Finlay stătea în biroul din lemn de trandafir, eu urma să supraveghez activitatea din depozit. Îndeajuns de mult timp și cu suficientă atenție ca să pot să-mi dau seama cum procedează. Putea să-mi ia douăzeci și patru de ore. Era posibil ca Roscoe să se întoarcă înaintea mea.

M-am urcat în Bentley și am parcurs cei douăzeci și doi de kilometri până la intersecție. Am încetinit când am trecut prin dreptul depozitelor. Trebuia să găsesc un punct de observație avantajos. Rampa de acces spre direcția nordică trecea pe sub rampa de ieșire spre direcția sudică. Era acolo un fel de pasarelă joasă. Mi-am zis că ar fi bine dacă m-aș ascunde în spatele unuia dintre piloni. Întunericul avea să-mi asigure un ascunziș bun, iar poziția ușor înălțată avea să-mi ofere o perspectivă asupra întregii zone cu depozite. Așa era locul meu de supraveghere.

Am accelerat Bentley-ul pe rampă și mi-am continuat drumul spre nord, către Atlanta. Mi-a luat o oră. Începeam să-mi fac o idee aproximativă despre geografia locurilor. Voiam să ajung în zona comercială pentru persoanele cu venituri modeste și am găsit-o destul de ușor. Am zărit tipul de stradă pe care-l căutam. Ateliere de *tuning* pentru automobile, angroșiști de mese de biliard, mobilier de birou recondiționat. Am parcat pe stradă în fața sediului unei misiuni creștine. În fața mea se aflau două magazine cu echipamente pentru supraviețuire. L-am ales pe cel din stânga și am intrat.

Ușa a acționat un clopoțel. Tipul de la teighea a ridicat privirea. Era un tip cu o înfățișare cât se poate de obișnuită: bărbat alb, barbă neagră, uniformă de camuflaj, bocanci. Avea în ureche un cercel uriaș din aur. Semăna cu un fel de pirat. Se poate să fi fost un veteran. Sau poate că doar își dorea să fie. M-a salutat cu o mișcare din cap.

Avea marfa de care aveam nevoie. Mi-a ales o cămașă și niște pantaloni de uniformă de culoare oliv. Am găsit și o geacă de camuflaj îndeajuns de mare ca să o pot îmbrăca. M-am uitat cu atenție la buzunare. Trebuia ca pistolul Desert Eagle să încapă. Pe urmă, am mai găsit o gamelă pentru apă și un binoclu destul de bun. Am pus toată marfa pe teighea și am aranjat-o frumos. Mi-am scos teancul de bancnote. Bărbosul se uita la mine.

— Mi-ar fi de folos un bulan, am spus.

S-a uitat la mine, apoi la teancul de sute. După care s-a aplecat și a scos la iveală o cutie. Părea grea. Am ales un baston gros, lung de aproape treizeci de centimetri. Era o bucată de țeava învelită cu piele. Înfășurată cu bandă adezivă la un capăt pentru o priză mai bună. Construită în jurul unui arc spiralat de instalații. Chestia aia care se pune în interiorul țevelor înainte să fie îndoite. Umplută cu alicie din plumb. O armă eficientă. Am încuviințat din cap. Am plătit și am plecat. Clopoțelul a sunat din nou când am deschis ușa.

Am mutat Bentley-ul cam o sută de metri și am parcat în fața primului atelier auto care se lăuda că poate să facă geamuri fumurii. Am apăsat pe claxon și m-am dat jos din mașină ca să vorbesc cu tipul care tocmai ieșea pe ușa atelierului.

— Poți să-mi faci geamurile fumurii? l-am întrebat.

— La chestia asta? a întrebat el. Bineînțeles. Pot să fac geamuri fumurii la orice model de mașină.

— Cât durează?

Tipul s-a apropiat de mașină și și-a plimbat degetul de-a lungul caroseriei lucioase.

— La o mașină ca asta, e nevoie de o lucrătură de prima clasă, a spus el. O să-mi ia vreo două zile, poate chiar trei.

— Cât costă? am întrebat.

Continuând să pipăie vopseaua, individul începu să tragă aer printre dinți, așa cum fac toți meșterii de pe la atelierele auto când îi întrebi de preț.

— Vreo două sutare, spuse el. Atât costă o treabă de cea mai bună calitate și la o asemenea mașină nici să nu te gândești că ar merge altceva.

— O să-ți dau două sute cincizeci, am spus. Asta pentru o lucrare de calitate superbună și în plus o să-mi împrumuți o mașină două-trei zile, cât durează până-ți faci treaba, bine?

Individul mai trase niște aer printre dinți și apoi bătu ușor cu palma pe capota mașinii.

— S-a făcut, prietene, spuse el.

Am scos cheia mașinii de pe inelul de chei al lui Charlie și am schimbat-o cu cheia unui Cadillac vechi de opt ani de culoarea unui avocado bine copt. Părea să meargă destul de bine și era cât se poate de anonimă. Bentley-ul e un automobil minunat, dar nu era mașina de care aveai nevoie dacă operațiunea de supraveghere devenea mobilă. E cea mai bătătoare la ochi mașină.

Am părăsit periferia sudică a orașului și am oprit la o benzinărie. Am umplut ochi rezervorul voluminos al Cadillac-ului și mi-am cumpărat batoane de ciocolată, alune și sticle de apă. Apoi m-am schimbat în toaletă. Mi-am pus pe mine tot echipamentul militar cumpărat de curând și am aruncat hainele vechi în coșul pentru prosoape. M-am înapoiat la mașină. Am vârât pistolul Desert Eagle în buzunarul interior lung al noii mele geți.

L-am lăsat armat și blocat. Am pus gloanțele de rezervă în buzunarul exterior de la piept. Briceagul lui Morrison era în buzunarul lateral din partea stângă, iar bulanul l-am pus în buzunarul din dreapta.

Am distribuit alunele și batoanele de ciocolată în celelalte buzunare. Am turnat o sticlă de apă în gamelă și m-am dus la treabă. Mi-a luat o oră ca să mă întorc în Margrave. Am condus vechiul Cadillac chiar pe lângă intersecție. Am urcat din nou pe rampa de acces spre direcția nordică. Am dat înapoi cam o sută de metri și m-am oprit exact în acea zonă a nimănui dintre rampa de acces și rampa de ieșire. Pe-acolo nimeni n-avea de ce să treacă, nici la intrarea, nici la ieșirea de pe autostradă. Nimeni n-avea să vadă mașina în afară de cei care treceau în mare viteză pe lângă Margrave. Iar ăstora n-avea de ce să le pese.

Am deblocat capota și am deschis-o. Am încuiat mașina și am lăsat-o așa. În felul acesta, devenea aproape invizibilă. Un sedan parait pe marginea autostrăzii. O imagine atât de obișnuită încât nici n-o mai remarci. Apoi m-am cățărat peste parapetul jos din beton de la marginea șoselei. Am coborât pe taluzul înalt. Am alergat spre sud și am traversat în goană rampa de acces. Am continuat să fug spre adăpostul oferit de pasarela joasă. Am trecut pe sub autostradă până-n cealaltă parte și m-am ascuns în spatele unui stâlp de susținere lat. Deasupra mea, camioanele care ieșeau de pe autostradă se îndreptau huruind spre vechiul drum regional. După care schimbau vitezele și coteau la dreapta, spre depozite.

M-am liniștit și m-am așezat cât mai comod în spatele stâlpului. Mă aflam la circa două sute de metri depărtare și la o înălțime de vreo nouă metri. Ansamblul depozitelor se întindea la picioarele mele ca o diagramă. Binoclul pe care-l cumpărasem avea o bună putere de mărire și oferea o imagine clară. De fapt, erau patru depozite separate. Toate identice, construite în linie dreaptă, orientate pieziș față de punctul în care mă aflam. Întreaga zonă era mărginită de un gard solid. Cu sârmă ghimpată și tăioasă din belșug la

partea de sus. Fiecare dintre cele patru clădiri avea propriul gard interior. În gardul exterior se afla poarta principală, orientată spre șosea. Locul era cuprins de o forfotă intensă.

Prima clădire era curată. Ușa era deschisă. Vedeam cum camioanele fermelor de prin partea locului intrau și ieșeau. Oamenii încărcau și descărcau mărfuri la vedere. Saci mari din cânepă plini cu diverse produse agricole, sau poate că erau semințe sau îngrășăminte. Lucruri pe care le folosesc fermierii. Habar n-am. Dar nu era nimic secret. Nimic ascuns. Toate camioanele erau din partea locului. Plăcuțe de înmatriculare de Georgia pe toate mașinile. Nici un vehicul din alt stat. Nimic îndeajuns de mare încât să străbată țara de la nord la sud. Prima clădire era curată, nu încăpea nici o îndoială.

La fel se putea spune și despre a doua și a treia clădire. Acestea stăteau cu porțile deschise și cu ușile ridicate, în curțile din față era o forfotă voioasă. Nimic de ascuns. Totul la vedere. Diferite tipuri de camioane, dar toate erau de prin partea locului. Nu vedeam ce transportă. Poate că erau mărfuri pentru micile prăvălii rurale. Sau poate că erau produse manufacturate care erau duse cine știe unde. Un fel de butoaie de petrol în al treilea depozit. Dar nimic care să stârnească interesul în mod deosebit.

Al patrulea depozit era cel pe care-l căutam. Cel de la capătul șirului. Fără nici o îndoială. Era o poziție inteligent aleasă. Cât se poate de logică. Era mascată de haosul din primele trei curți. Dar, fiind ultima din șir, nici unul dintre fermierii sau comercianții localnici nu trebuia să treacă prin fața sa. Nimeni nu avea de ce să se uite la acea clădire. O poziție inteligent aleasă. Țsta era depozitul, fără doar și poate. Dincolo de el, la vreo șaptezeci de metri în câmp, era copacul trăsmit. Cel pe care Roscoe îl identificase în fotografia cu Stoller și Hubble lângă camionul galben. O cameră foto aflată în curtea din fața depozitului ar fi prins copacul în cadru imediat dincolo de colțul îndepărtat al clădirii. Puteam să văd asta. Țsta era locul, fără doar și poate.

Ușa din față era închisă. Poarta era închisă. Se vedeau doi paznici care-și făceau de lucru prin curte. Chiar și de la două sute de metri, ajutat de binoclu, puteam să sesizez privirile vigilente și încordarea precaută cu care pășeau. Făceau parte dintr-un sistem de securitate. I-am urmărit o vreme. Se plimbau prin curte, dar nimic nu se întâmpla acolo. Așa că am început să supraveghez drumul, în așteptarea unui camion care să se ducă la al patrulea depozit.

A fost o așteptare lungă. Eram tot mai încordat, așa că am început să fredonez. Am trecut prin toate versiunile piesei *Rambling On My Mind* pe care le cunoșteam. Toată lumea avea câte o versiune. Era considerată o piesă tradițională. Nimeni nu știa cine o compusese. Nimeni nu știa de unde venea. Probabil că venea de departe și de demult, din delta fluviului Mississippi. E un cântec pentru oamenii care nu pot sta locului. Chiar și atunci când au motive întemeiate să stea. Oameni ca mine. Mă aflam în Margrave de o săptămână. Cel mai lung interval în care am stat undeva de bunăvoie. Ar trebui să rămân pentru totdeauna. Cu Roscoe, pentru că ne potriveam, începeam să-mi imaginez viitorul alături de ea. Mă simțeam bine. Dar urmau să apară probleme. Când banii necurați ai lui Kliner aveau să dispară, întregul oraș avea să se prăbușească. Iar eu trebuia s-o iau din loc. Ca în cântecul pe care-l cântam în minte. Trebuia să hoinăresc. Un cântec tradițional. Un cântec care putea foarte bine să fi fost scris pentru mine. În adâncul sufletului, credeam că Blind Blake îl compusese. El rătăcise din loc în loc. Trecuse chiar părțile astea, când în locul stâlpilor din beton erau niște copaci umbroși. Cu șaiszeci de ani în urmă, el pășise pe drumul pe care-l supravegheam acum, poate chiar cântând aceeași melodie pe care o fredonam.

Eu și Joe obișnuiam să cântăm acel cântec vechi. Îl cântam ca pe un comentariu ironic la viața de familie a militarilor. Ne dădeam jos dintr-un avion undeva și eram duși la o locuință pustie și neaerisită dintr-o bază militară. La douăzeci de minute după ce ne

mutam, începeam să cântăm acest cântec. Ca și cum am fi stat acolo îndeajuns de mult ca să ne gândim la o nouă mutare. Așa că m-am rezemat de stâlpul din beton și l-am cântat pentru el, dar și pentru mine.

A durat vreo jumătate de oră până am trecut prin toate versiunile cântecului, o dată pentru mine, o dată pentru Joe. În tot acest timp am văzut vreo cinci-șase camioane oprind în apropierea depozitelor. Toți șoferii erau localnici. Toate mașinile erau camioane mici și prăfuite, din Georgia. Nimic care să aibă pe caroserie funinginea caracteristică transporturilor pe distanțe lungi. Nimic care să se îndrepte spre ultima clădire din șir. Am fredonat încetîșor vreme de treizeci și cinci de minute și n-am reușit să adun nici un fel de informație.

Dar am primit niște aplauze. Tocmai terminasem ultimul cântec când am auzit niște bătăi de palme ironice venind din întunericul din spatele meu. M-am dat pe după stâlpul masiv din beton și am privit cu atenție în întuneric. Aplauzele au încetat și am auzit niște pași târșâiți. Apoi am deslușit silueta vagă a unui bărbat care se târa către mine. Silueta s-a ridicat în picioare. Era un vagabond. Păr lung, cărunt și încâlcit și straturi peste straturi de îmbrăcăminte groasă. Ochii strălucitori care ardeau pe o față zbârcită și murdară. Omul se opri la o distanță sigură de mine.

— Cine dracu' ești? l-am întrebat.

Și-a dat la o parte perdeaua din păr și a rânjit către mine.

— Cine dracu' ești *tu*? mi-a zis el drept răspuns. Vii la mine acasă și zbieri în halul ăsta?

— Asta e locuința ta? am spus. Locuiești aici, dedesubt?

Se lăsă pe vine și ridică din umeri către mine.

— Temporar, spuse el. Sunt aici de o lună. Te deranjează cu ceva chestia asta?

Am clătinat din cap. Nu mă deranja cu nimic. Omul trebuia să locuiască undeva, nu?

— Îmi cer scuze că te deranjez, am spus. O să plec de-aici până diseară.

Mirosul lui plutea spre mine și nu era deloc plăcut. Omul ăsta mirosea de parcă-și petrecuse toată viața pe drumuri.

— N-ai decât să stai cât vrei, spuse el. Tocmai am hotărât să ne mutăm. Părăsim domiciliul.

— Părăsiți? am spus. Mai e cineva aici?

Omul mi-a aruncat o uitătură ciudată. S-a întors și a arătat spre aerul de lângă el. Nu era nimeni acolo. Ochii mi se obișnuiseră cu clarobscurul. Puteam să văd tocmai până la grinda în consolă de sub drumul înălțat. Spațiul era pustiu.

— Familia mea, spuse omul. Suntem încântați să te cunoaștem, dar trebuie să plecăm. A sosit vremea s-o luăm din loc.

A întins mâna în spate și a scos din întuneric un sac din cânepă. Era un sac cazon. Se mai distingeau ceva imprimat pe el. PFC¹ nu mai știu cum, cu o serie și o denumire de unitate militară. L-a tras aproape și a dat să plece.

— Hei, stai un pic, am strigat eu. Ai fost aici săptămâna trecută? Joi?

Tipul se opri și se întoarse pe jumătate spre mine.

— Am stat aici o lună. N-am văzut nimic joia trecută.

M-am uitat la el și la sacul lui militar. Era un soldat.

Prin definiție, soldații nu se oferă voluntari pentru nimic. Așa că m-am depărtat de beton și am scos o ciocolată din buzunar. Am înfășurat-o într-o bancnotă de o sută de dolari. l-am aruncat-o. A prins-o și a vârat-o în haină. A dat din cap către mine, în tăcere.

— Deci, ce n-ai văzut joia trecută? l-am întrebat.

Individul ridică din umeri.

— N-am văzut chiar nimic, spuse el. Asta-i adevărul adevărat. Dar nevastă-mea a

¹ Inițialele de la „Private First Class”, grad militar din armata americană, echivalent cu gradul de fruntaș.

văzut. A văzut o mulțime de lucruri.

— Bine, am spus, fără grabă. Vrei s-o întrebi ce lucruri a văzut?

Omul încuviință din cap. Se întoarse și avu o conversație șoptită cu aerul din spatele lui. Apoi se întoarse către mine.

— A văzut niște extratereștri, îmi spuse el. O navă spațială inamică, deghizată sub forma înșelătoare a unui camion negru strălucitor. În el se aflau doi extratereștri deghizați ca niște pământeni normali. A văzut lumini pe cer. Fum. O navă spațială coboară, se transformă într-o mașină mare, comandantul flotei stelare iese din ea costumat în polițist, un tip scund și gras. Apoi o mașină albă vine dinspre autostradă, dar de fapt e o navetă de luptă care aterizează, cu doi tipi în ea, pământeni, pilotul și copilotul. Cu toții încing un dans, chiar acolo lângă poartă, pentru că vin dintr-o altă galaxie. Nevastă-mea mi-a zis că a fost foarte palpitant. Se dă în vânt după chestiile astea. Le vede pe oriunde se duce.

Omul dădu din cap către mine. Chiar vorbea serios.

— Eu am pierdut toată tărăsenia, spuse el, făcând un gest către aerul din preajma lui. A trebuit să-i fac baie bebelușului. Dar asta a văzut nevastă-mea. Se dă în vânt după chestiile astea.

— A auzit ceva? L-am întrebat.

Bărbatul transmise mai departe întrebarea. După ce primi răspunsul, clătină din cap de parcă aș fi fost un nebun.

— Ființele spațiale nu scot sunete, spuse el. Dar copilotul de pe naveta de luptă a fost împușcat cu fazele de anihilare și s-a târât înapoi mai târziu. A sângerat până a mierlit-o, chiar în locul unde te afli mata acum. Am încercat să-l ajutăm, dar nu prea poți să faci nimic după ce te-a lovit un faze de anihilare, nu? Infermierii l-au luat de aici duminică.

Am încuviințat din cap. Omul a luat-o din loc, târându-și după el sacul. L-am condus cu privirea după care m-am ascuns din nou după stâlp. Cu ochii la drum, am analizat povestea nevestei sale. O relatare de la un martor ocular. Tipul n-ar fi convins judecătorii de la Curtea Supremă, dar în mod cert mă convinsese pe mine. Mai ales că nu fratele unuia de la Curtea Supremă aterizase aici cu o navetă de luptă și dansase la poarta depozitului.

A mai trecut o oră până să se întâmple ceva. Mâncasem un baton de ciocolată și băusem cam o jumătate de litru de apă. Nu făceam altceva decât să stau și să aștept. Un camion de dimensiuni rezonabile își făcu apariția venind dinspre sud. Când se apropie de depozit, încetini. Cu ajutorul binoculului, am văzut plăcile de înmatriculare din New York. Niște dreptunghiuri alb-murdar. Camionul își văzu de drum pe asfalt și așteptă la cea de-a patra poartă. Tipii din incinta complexului deschiseră poarta și făcură semn camionului să intre. Vehiculul se opri din nou și cei doi închiseră poarta în spatele lui. După care șoferul trase mașina cu spatele spre ușa depozitului și se opri. Se dădu jos din camion. Unul dintre paznici se urcă în cabina vehiculului, în vreme ce colegul lui se apleca printr-o ușă laterală ca să deschidă ușa depozitului. Camionul se retrase în hală întunecoasă și ușa-rulou se închise din nou. Șoferul din New York rămăsese în curte, la soare. Asta a fost tot. Cam treizeci de secunde, de la început până la sfârșit. Nimic la vedere.

Am privit și am așteptat. Camionul a stat înăuntru optsprezece minute. Apoi ușa s-a deschis din nou și paznicul a scos camionul afară. De îndată ce vehiculul a ieșit, ruloul a fost coborât la loc, iar paznicul s-a dat jos din cabină. Șoferul din New York se urcă din nou la volan, iar portarul dădu fuga să-i deschidă porțile. Camionul ieși din curte și o luă pe drumul regional. Coti spre nord și trecu cam pe la douăzeci de metri de locul în care stăteam rezemat de stâlpul de susținere al pasarelei. Viră pe rampa de acces și urcă huruind ca să se înscrie în șuvoiul de mașini care se îndrepta spre nord.

Aproape imediat un alt camion coborî gălăgios rampa, părăsind traficul care venea

dinspre nord. Vehiculul semăna cu cel de dinainte. Același model, aceeași mărime, același strat de mizerie depus după mulți kilometri parcurși pe autostradă. Se opri legănându-se în apropierea depozitelor. M-am uitat atent cu binoclul. Plăcile de înmatriculare erau de Illinois. Ritualul prin care a trecut a fost același. Oprire la poartă. Mers în marșarier până la ușa-rulou. Șoferul înlocuit de portar. Ușa ridicată doar atât cât să permită înghițirea camionului de întunericul dinăuntru. Rapid și eficient. Din nou, circa treizeci de secunde, de la început la sfârșit. Și caracterul secret al operațiunii. Șoferilor nu le era îngăduit accesul în depozit. Trebuiau să aștepte afară.

Camionul de Illinois a ieșit din depozit mai rapid, în șaisprezece minute. Șoferul și-a reluat locul la volan și a ieșit din curte, revenind pe autostradă. L-am văzut trecând, la vreo douăzeci de metri de mine.

Conform teoriei noastre, ambele camioane fuseseră încărcate cu o parte din rezerva de bani și își croiau acum drum spre nord. Se întorceau în mare grabă în marile orașe de acolo, unde aveau să-și descarce marfa. Până aici, teoria noastră se verifica. Nu puteam să-i găesc vreă hibă.

În următoarea oră, nu s-a întâmplat nimic. Al patrulea depozit a rămas închis. Începeam să mă plictisesc. Parcă-mi părea rău că plecase vagabondul. Am fi putut să mai stăm la taclale. Deodată am văzut sosind cel de-al treilea camion din ziua aceea. Am ridicat binoclul și i-am văzut plăcuțele de California. Același model de camion, de culoare roșu-murdar, părăsi huriind autostrada îndreptându-se spre ultimul depozit. De data asta, camionul făcu altfel decât primele două. Trecu de poartă, dar nu mai avu loc schimbarea șoferilor. Camionul pătrunse cu spatele în depozit. Se vede treaba că șoferul ăsta era autorizat să vadă ce se întâmplă în interiorul halei. Urmă o așteptare pe care am cronometrat-o la douăzeci și două de minute. Apoi ușa-rulou se deschise și camionul își făcu din nou apariția. Trecu direct prin porțile curții și se îndreptă spre autostradă.

Am luat rapid o decizie. Sosise momentul să plec. Voiam să văd ce e înăuntru al unuia dintre camioanele acelea. Așa că m-am ridicat iute în picioare, înșfăcând totodată binoclul și gamela cu apă. Am trecut în fugă pe sub pasarelă spre partea autostrăzii care se îndrepta spre nord. M-am cățarat pe taluzul abrupt și am sărit peste parapetul din beton. M-am întors la Cadillac-ul meu paradit. I-am închis capota și m-am urcat la volan. Am pornit motorul și am rulat de-a lungul benzii de urgență. Am așteptat apariția unui interval în trafic și am turat motorul masiv. Am tras de volan și am accelerat spre nord.

Mi-am făcut socoteala că de camionul roșu mă despărțeau maximum trei-patru minute. Nu mai mult. Am depășit mai multe grupuri de vehicule și am accelerat mașina mare și veche. Apoi m-am stabilizat la o viteză de croazieră destul de ridicată, cu intenția de a recupera întârzierea. După câțiva kilometri, am reperat camionul. Am micșorat viteza și am rămas mult în urmă, cam la vreo trei sute de metri în spatele lui. Păstram cinci-șase vehicule între mine și el. M-am calmat și m-am relaxat. Conform teoriei candelabrului emisă de Roscoe, ne îndreptam spre Los Angeles.

Mergeam fără mare grabă spre nord. Viteza nu depășea optzeci de kilometri la oră. Rezervorul Cadillac-ului era aproape plin. Mi-ar fi ajuns cam cinci sute, poate chiar cinci sute cincizeci de kilometri. La viteza asta de croazieră, poate chiar mai mult. Dacă aș fi turat motorul V-8 obosit și vechi de opt ani aș fi consumat benzina cu viteza fulgerului. Dar, dacă viteza era constantă, puteam parcurge o distanță rezonabilă. Poate chiar la șase sute de kilometri, destul cât să ajung până în Memphis.

Ne-am continuat drumul. Camionul roșu se profila inconfundabil la trei sute de metri în fața mea. Coti la stânga ocolind periferia sudică a Atlantei. Se pregătea s-o ia spre vest, de-a latul țării. Teoria distribuției se verifica. Am încetinit și am rămas în urmă la schimbarea autostrăzilor, căci nu voiam ca șoferul să aibă vreă bănuială că-l urmărește cineva. Deși mi-am dat seama după felul cum trecea de pe o bandă pe alta că individul ăsta nu se folosea prea des de oglinzile retrovizoare. Așa că m-am dat ceva mai aproape

de el.

Camionul roșu a continuat să ruleze, în vreme ce eu am rămas la opt mașini în spatele lui. Timpul trecea, după-amiaza era aproape pe sfârșite. Se apropia seara. Am mai mâncat niște ciocolată și am băut apă, luându-mi astfel cina la volan. N-am reușit să conving radioul să funcționeze. Era un model elegant japonez. De bună seamă că tipul de la atelierul auto îl transplantase. Poate că fusese furat. M-am întrebat cum s-o fi descurcând cu geamurile Bentley-ului. M-am mai întrebat cum o să reacționeze Charlie când o să primească înapoi mașina cu geamurile fumurii. Dar mi-am zis că asta avea să fie cea mai mică dintre grijile ei. Am mai mers încă o sută cincizeci de kilometri. Opt ore. Am ieșit din Georgia și, trecând prin Alabama, am ajuns în colțul nord-estic al statului Mississippi. Se făcuse întuneric beznă. Soarele de toamnă coborâse sub orizont undeva, departe, în fața noastră. Șoferii își aprindeau farurile. Am mers ore în șir în întuneric. Aveam senzația că-l urmăream pe individul ăsta de-o viață. Deodată, pe când se apropia de miezul nopții, camionul roșu a încetinit. La vreo opt sute de metri înainte, l-am văzut cum trage într-o parcare pentru camioane, situată undeva, la dracu-n praznic. Aproape de un loc numit Myrtle. La o sută zece kilometri de granița statului Tennessee. Să mai fi avut de mers cam o sută zece kilometri până în Memphis. Am mers după camion în parcare. Am parcat la o distanță apreciabilă față de el.

L-am văzut pe șofer coborând. Un tip înalt și solid. Cu ceafă groasă și lată, umeri puternici. Brunet, pe la treizeci și ceva de ani. Brațe lungi, ca de maimuță. Îl cunoșteam. Era fiul lui Kliner. Un psihopat desăvârșit. L-am urmărit cu privirea. Stând în picioare lângă camion, s-a întins și a căscat în întuneric. M-am uitat la el și mi l-am imaginat în noaptea de joi, lângă poarta depozitului, dansând.

Tânărul Kliner încuie camionul și porni agale către clădiri. Am așteptat o vreme și m-am dus după el. Mi-am imaginat c-o să se ducă direct la toaletă, așa că am așteptat în lumina din preajma standului de presă și am supravegheat ușa. L-am văzut ieșind de la toaletă și intrând în restaurant. S-a așezat la o masă și s-a întins din nou. A luat meniul cu aerul degajat al unuia care nu se grăbește deloc. Se afla acolo pentru o cină târzie. M-am gândit c-o să dureze vreo douăzeci și cinci de minute. Poate chiar o jumătate de oră.

Am ieșit din nou în parcare. Voiam să pătrund în camionul roșu și să arunc o privire înăuntru. Dar mi-am dat seama că n-aveam nici o șansă să fac treaba asta în parcare. Absolut nici o șansă. Era o zonă circulată și, în plus, două mașini ale poliției patrulau prin preajmă. Locul era luminat puternic. Așa că mai aveam de așteptat.

M-am întors la clădiri. M-am vârat într-o cabină telefonică și am format numărul secției de poliție din Margrave. Finlay mi-a răspuns de îndată. L-am auzit tonul grav, de om care-și completase studiile la Harvard. Stătuse lângă telefon, așteptând să dau un semn de viață.

— Unde ești? m-a întrebat el.

— Nu departe de Memphis, am spus. Am văzut un camion care a încărcat marfa și mă țin după el până se ivește prilejul să arunc o privire înăuntru. Șoferul e băiatul lui. Kliner.

— În regulă, mi-a spus. Am vești de la Picard. Roscoe e instalată și în siguranță. Sper că la ora asta doarme buștean. Omul mi-a zis că Roscoe îți transmite dragostea ei.

— Dacă ai ocazia, transmite-i și tu din partea mea toată dragostea. Ai grijă de tine, absolvent de Harvard.

— Și tu să ai grijă de tine, mi-a zis, după care a închis telefonul.

Întors în parcare, m-am urcat în Cadillac și am așteptat. A mai durat o jumătate de oră până să iasă Kliner. L-am văzut mergând înapoi spre camionul roșu. Se ștergea la gură cu dosul palmei. Părea să fi mâncat o cină gustoasă. Cină care durase destul de mult. A dispărut din vedere. O clipă mai târziu, camionul a trecut prin fața mea și s-a îndreptat hurducându-se spre ieșirea din parcare. Dar n-a luat-o spre autostradă. A făcut

la stânga pe un drum secundar, îndreptându-se spre motel. Urma să poposească peste noapte.

A condus camionul direct spre șirul de căsuțe ale motelului, parcându-l vizavi de a doua căsuță de la capăt, chiar în lumina unui bec de pe un stâlp. A coborât din vehicul și a încuiat portiera. A scos o cheie din buzunar și a deschis căsuța. A intrat și a închis ușa. A aprins lumina și a tras storul. Avusese cheia în buzunar. Nu mai trecuse pe la recepție. Trebuie să fi închiriat camera încă din restaurant. Plătise și primise cheia. De-aia stătuse atât de mult acolo.

Asta îmi crea mie o problemă. Trebuia să mă uit în camion. Aveam nevoie de dovezi. Trebuia să aflu dacă eram pe drumul cel drept. Și trebuia să aflu asta curând. Până duminică mai erau patruzeci și opt de ore. Aveam lucruri de făcut până duminică. O mulțime de lucruri. Eram nevoit să pătrund în camion chiar acolo, în lumina de la stâlpul acela de iluminat. În vreme ce psihopatul de Kliner se afla la trei metri în camera lui de motel. Nu era cel mai lipsit de riscuri lucru pe care-l puteam face. Trebuia să aștept până aveam s-o fac. Mai exact, până băiatul adormea buștean, ca să n-audă hărmălaia pe care-aveam s-o stârnesc. Am așteptat o jumătate de oră. Nu mai puteam să aștept. Am pornit vechiul Cadillac și l-am pus în mișcare în noaptea liniștită. Tacheții păcăneau, iar pistoanele plescăiau. În liniștea înconjurătoare, motorul făcea o gălăgie infernală. Am parcat mașina aproape lipită de camion, cu fața la ușa camerei de motel a tânărului. M-am mutat pe scaunul din dreapta. Am stat nemișcat și am așteptat. Nimic. Am scos din buzunar cuțitul lui Morrison și m-am deplasat spre bara de protecție din față a Cadillac-ului. Am pășit pe capotă și, trecând de parbriz, m-am urcat pe acoperișul automobilului. Am rămas nemișcat, în picioare, și-am ciulit urechile. Nimic. M-am aplecat spre camion și m-am cățarat pe acoperișul acestuia.

Un camion de acest tip are acoperișul translucid. E dintr-un fel de placă din fibră de sticlă. Dintr-un astfel de material se face fie acoperișul, fie doar un fel de luminator încastrat într-un cadru metalic. E pus acolo ca să lase să pătrundă o rază de lumină în spațiul de depozitare a încărcăturii. E de folos și în operațiunile de încărcare-descărcare. Poate că e și mai ușor. Sau mai ieftin. Fabricanții sunt în stare de orice ca să mai economisească câțiva dolari. La un asemenea camion, cel mai simplu mod de economisire e prin intermediul acoperișului.

Partea de sus a corpului meu era lipită de panoul din fibră de sticlă, în timp ce mă sprijineam cu picioarele de plafonul Cadillac-ului. M-am întins cât am putut și am desfăcut briceagul. L-am înfipt în panou, chiar în mijlocul acoperișului. Cu lama am tăiat o clapetă de douăzeci și cinci pe patruzeci și cinci de centimetri, pe care-o puteam împinge în jos și să mă uit înăuntru. Ca atunci când te uiți în jos printr-o fantă îngustă. Lumina din camera de motel se aprinse pe neașteptate. Storul ferestrei se ridică și aruncă un dreptunghi luminos asupra Cadillac-ului. Dar și pe partea laterală a camionului roșu și pe picioarele mele. Am icnit și m-am căznit să mă cațăr pe acoperișul camionului. Am stat lipit, fără să scot o vorbă. Mi-am ținut respirația.

Ușa de la cameră se deschise. Kliner ieși. Se uită îndelung la Cadillac. Se aplecă și se uită înăuntru. Îi dădu ocol și începu să verifice camionul. Controla portierele cabinei. Trase de mânere. Vehiculul se hâțână sub mine. Ocoli vehiculul pe la spate și încercă ușile din spate. Trase de mânere. Am auzit ușile zăngănind atât cât le dădeau voie încuietorile.

Dădu ocol în întregime camionului. Stăteam acolo, pe acoperiș, și ascultam zgomotul pașilor săi pe asfalt. Verifică din nou Cadillac-ul. După care se întoarse în cameră, trântind ușa. Lumina se stinse. Dreptunghiul de lumină gălbuie dispăru.

Am așteptat cinci minute. Am stat acolo pe acoperiș și am așteptat. După care m-am ridicat pe coate. M-am întins spre fanta pe care tocmai o tăiasem în fibra de sticlă. M-am târât până acolo și am privit înăuntru.

Camionul era gol. Absolut gol. În el nu era absolut nimic.

DOUĂZECI ȘI PATRU

Drumul înapoi până la secția de poliție din Margrave măsoară peste șase sute de kilometri. Am mers cât de repede am îndrăznit. Trebuia să-l văd pe Finlay, ca să-i expun o teorie nouă-nouță. Am parcat bătrânul Cadillac chiar lângă modelul nou al lui Teale. Am intrat și l-am salutat din cap pe tipul de la recepție. Acesta mi-a răspuns la fel la salut.

— Finlay e aici? l-am întrebat.

— În spate, mi-a zis el. Primarul e cu el.

Am ocolit recepția și am traversat în mare grabă sala comună ca să ajung în biroul din lemn de trandafir. Finlay se afla acolo împreună cu Teale. Finlay avea vești proaste pentru mine. Vedeam asta după cum își ținea aplecați umerii. Teale s-a uitat la mine surprins.

— V-ați întors în armată, domnule Reacher? m-a interpellat el.

Mi-a luat o secundă ca să mă prind. Se referea la pantalonii mei de uniformă și la geaca de camuflaj. L-am măsurat cu privirea din cap până-n picioare. Era îmbrăcat într-un costum gri lucios, plin de modele brodate. Cravată îngustă, cu clemă din argint.

— Să nu-mi vorbești tu mie despre haine, ticălosule, am spus.

Omul s-a uitat la el însuși cu surprindere. A îndepărtat cu un bobârnac un fir de praf care nici nu fusese acolo. Apoi m-a privit fioros.

— Aș putea să te arestez pentru un asemenea limbaj, a zis.

— Iar eu aș putea să-ți tai capul, i-am replicat. Iar după aia, aș putea să-ți bag în curu' ăla de șobolan bătrân.

Am stat și ne-am uitat unul la celălalt cu furie un timp care mi s-a părut foarte lung. Teale își strângea bastonul greu de parcă ar fi vrut să-l ridice și să mă pocnească cu el. Vedeam cum i se strânge mâna în jurul lui și cum privirea-i alunecă spre scăfârlia mea. Dar până la urmă s-a mulțumit să iasă țațoș din birou și să trântască ușa. Am întredeschis-o și m-am uitat în urma lui. Tocmai ridica telefonul de pe unul din birourile din sala comună a secției. Urma să-l sune pe Kliner și să-l întrebe când dracu' avea de gând să facă ceva în privința mea. Am închis ușa la loc și m-am întors către Finlay.

— Care-i problema? l-am întrebat.

— Chestii serioase, mi-a spus. Dar ai reușit să vezi ce e în camion?

— Ajung și la asta imediat, am spus. Care-i problema aici?

— Să-ți spun mai întâi problema mai mică? Sau pe cea mare?

— Zi-o pe-aia mai mică, am spus.

— Picard o mai ține pe Roscoe o zi. Nu avem de ales.

— La naiba, am spus. Aș fi vrut s-o văd. Ea e mulțumită cu situația asta?

— Din câte zice Picard, este, mi-a spus Finlay.

— La naiba! Deci, care-i problema mare?

— Cineva ne-o ia înainte, mi-a șoptit el.

— Ne-o ia înainte? l-am întrebat. Ce vrei să spui?

— Mai știi lista fratelui tău? Inițialele și însemnarea despre garajul lui Sherman Stoller? Mai întâi, azi-dimineață am primit un fax de la Departamentul de Poliție din Atlanta. Casa lui Stoller a ars până-n temelii azi-noapte. O știi, aia de lângă terenul de golf, unde-ai fost cu Roscoe. Complet distrusă, cu garaj cu tot. Incendiu provocat. Cineva a turnat benzină peste tot.

— Dumnezeu! am spus. Și de Judy ce știi?

— Un vecin zice că a șters-o în seara zilei de marți. Imediat după ce-ați vorbit cu ea. Nu s-a mai întors. Casa era goală.

Am încuviințat din cap.

— Judy e o femeie deșteaptă, am spus. Dar asta nu-i face să fie înaintea noastră. Deja am văzut interiorul garajului. Dacă au încercat să ascundă ceva, au ajuns prea târziu. Și, oricum, nu era nimic de ascuns, nu?

— Inițialele? a continuat Finlay. Colegiile? L-am identificat pe tipul de la Princeton în dimineața asta. W.B. era Walter Bartholomew. Profesor. A fost ucis azi-noapte, în preajma casei sale.

— Fir-ar să fie! am zis. Cum a fost ucis?

— Înjunghiat. Poliția din Jersey zice c-a fost un jaf stradal. Dar noi știm mai bine cum stau lucrurile, nu?

— Mai ai și alte vești bune? l-am întrebat.

A clătinat din cap.

— Chiar mai rele, mi-a zis el. Bartholomew știa ceva. L-au găbjit înainte să poată vorbi cu noi. Ne-au luat-o înainte, Reacher.

— Zici că știa ceva? am spus. Ce?

— Nu știu, a zis Finlay. Când am format numărul, am dat peste un asistent din echipa lui de cercetare, care lucrează pentru Bartholomew. Se pare că acesta era foarte entuziasmat de ceva, a lucrat în cabinetul lui până târziu. Asistentul ăsta îi ducea tot felul de materiale de arhivă, pe care Bartholomew le verifica. Noaptea târziu, și-a strâns lucrurile, i-a trimis lui Joe un e-mail și a plecat acasă. A dat nas în nas cu atacatorul și asta a fost tot.

— Ce spunea în e-mail? l-am întrebat.

— Zicea așa: „Fii pe fază, mâine-dimineață îți telefonez”. Asistentul spunea că a avut impresia că Bartholomew descoperise ceva important.

— Fir-ar să fie, am spus din nou. Ai aflat ceva despre inițialele de la New York? K.K.?

— Încă nu, mi-a spus Finlay. Cred că e vorba de un alt profesor. Dacă nu cumva au pus mâna și pe el deja.

— Bine, am spus. Mă duc la New York ca să dau de el.

— De ce atâta panică? m-a întrebat Finlay. A fost vreo problemă cu camionul?

— A fost o singură și mare problemă, am spus. Camionul era gol.

Tăcerea s-a așternut în birou un lung moment.

— Adică se întorcea gol? a spus Finlay.

— Am reușit să mă uit în el imediat după ce te-am sunat. Era gol. Absolut nimic în el. Doar aer proaspăt.

— Dumnezeu!

Părea afectat. Nu-i venea să creadă. Admirase teoria distribuției elaborată de Roscoe. O felicitase. Îi strânsese mâna. Forma de candelabru. Era o teorie reușită. Era atât de bună, încât nu-i venea să creadă că era greșită.

— Trebuie să avem dreptate, a spus el. Este cât se poate de logică. Gândește-te la ce-a spus Roscoe. Gândește-te la hartă. Gândește-te la cifrele lui Gray. Totul se potrivește. E atât de evidentă, încât aproape c-o simt. Aproape c-o văd. E ca un flux de trafic. Nu poate să fie altfel. Am analizat-o de-atâtea ori.

— Roscoe a avut dreptate, am spus. Și tot ce-ai spus tu e adevărat. Forma de candelabru e corectă. Margrave e centrul. E un flux de trafic. Am greșit doar la un mic detaliu.

— Ce detaliu? a spus el.

— Am greșit direcția, am spus. Am luat-o de-a-ndăratelea. Fluxul curge în direcție opusă. Forma e aceeași, dar de curs curge înapoi, nu de aici încolo.

Finlay încuviință din cap. Și-a dat seama și el cum stau lucrurile.

— Așadar, marfa nu se încarcă aici, a spus el. Aici se descarcă. Nu se distribuie o rezervă, ci se constituie. Chiar aici, în Margrave. Dar o rezervă de ce? Ești sigur că nu se

tipăresc bani falși pe undeva și sunt pe urmă aduși aici?

Am clătinat din cap.

— N-are nici o noimă, am spus. Molly mi-a spus că nu se mai tipăresc bani falși în Statele Unite. Joe a pus capăt acestei activități.

— Atunci, ce aduc ei aici? m-a întrebat.

— Tocmai asta trebuie să aflăm, am spus. Dar știm că se adună cam o tonă pe săptămână. Și mai știm că încapă în cutii pentru instalațiile de aer condiționat.

— Știm asta? spuse Finlay.

— Asta s-a schimbat anul trecut, am spus. Înainte de ultimul septembrie, marfa era scoasă prin contrabandă afară din țară. Asta făcea Sherman Stoller. Aparatele de aer condiționat nu erau un paravan. Erau chiar operațiunea adevărată. Exportau ceva ambalat în cutii din carton pentru aparate de aer condiționat. Sherman Stoller le ducea zilnic cu camionul în Florida, unde erau transbordate pe o navă. De-aia era atât de crispat când a fost oprit de poliție pentru depășirea vitezei legale. De-aia a venit avocatul cel spilcuit atât de repede. Nu pentru că se ducea să încarce ceva, ci pentru că se ducea să descarce. Polițiștii din Jacksonville au dat târcoale încărcăturii timp de cincizeci și cinci de minute.

— Dar o încărcătură de ce? întreabă Finlay.

— Nu știu. Polițiștilor nu le-a trecut prin cap să se uite. Au văzut că mașina e plină cu cutii sigilate cu aparate de aer condiționat, nou-nouțe, cu numere de serie și toate actele în regulă, așa că au presupus că totul e în regulă. Cutiile pentru aparatele de aer condiționat au fost o acoperire al naibii de bună. Niște produse foarte plauzibile a fi transportate în sud. Nimeni n-ar avea motive de suspiciune față de niște aparate de aer condiționat care se îndreaptă spre sud, nu-i așa?

— Dar operațiunea s-a oprit în urmă cu un an? zise Finlay.

— Corect, am spus. Știau că urmează să înceapă acțiunea Gărzii de Coastă, așa că au făcut cât s-a putut de mult în avans. Mai ții minte cifrele duble din însemnările lui Gray? La un moment dat, în urmă cu un an, s-au oprit cu totul. Pentru că s-au simțit la fel de vulnerabili în timpul acțiunii expediind marfa în exterior pe ascuns de Garda de Coastă pe cât ne-am gândit noi că s-ar simți dacă ar fi adus marfa din afară.

Finlay încuviință din cap, părând nemulțumit de sine.

— Aspectul ăsta ne-a scăpat, spuse el.

— Ne-au scăpat o mulțime de lucruri, am spus. L-au concediat pe Sherman Stoller fiindcă nu mai aveau nevoie de el. Au decis să țină marfa pitită până când acțiunea Gărzii de Coastă avea să înceteze. De-aia sunt ei atât de vulnerabili acum. De-aia sunt cuprinși de panică, Finlay. Nu au în depozit până duminică ultimele resturi de stoc, ci toată nenorocita de marfă.

Finlay ținea de șase la ușa biroului. Eu m-am așezat la masa de lucru din lemn de trandafir și am sunat la Universitatea Columbia din New York. Numărul format era de la Facultatea de Istorie Modernă. Prima parte a convorbirii telefonice a fost foarte simplă. Am dat peste o doamnă îndatoritoare de la cabinetul administrativ. Am întrebat-o dacă au acolo un profesor ale cărui inițiale să fie K.K. Imediat l-a identificat pe un tip pe care-l chema Kelvin Kelstein. Era la ei de mulți ani. Se părea că e un tip extrem de renumit. După care convorbirea a devenit dificilă. Am întrebat dacă ar putea fi chemat la telefon. Doamna mi-a spus că nu. Era un om foarte ocupat și nu putea fi deranjat din nou.

— Din nou? am zis. Dar cine l-a deranjat deja?

— Doi detectivi din Atlanta, Georgia, mi-a spus ea.

— Când s-a ntâmplat asta? am întrebat-o.

— Azi-dimineață, mi-a spus. Au venit aici și au cerut să vorbească cu el, neadmițând nici un refuz.

— Puteți să mi-i descrieți pe cei doi? am rugat-o.

A urmat o pauză în cursul căreia femeia încerca să-și aducă aminte.

— Erau latino-americani, mi-a spus. Nu-mi amintesc alte amănunte. Cel cu care am vorbit era un bărbat foarte plăcut, foarte politicos. Un tip banal, însă.

— S-au întâlnit deja cu domnul profesor? am întrebat-o.

— Au stabilit o întâlnire pentru ora unu. Probabil că-l scot în oraș, la un restaurant. Am strâns și mai tare telefonul.

— Bine, am spus. E o chestiune foarte importantă. Au întrebat de el după nume? Sau după inițialele K.K., așa cum am întrebat și eu?

— Au pus exact aceeași întrebare ca și dumneavoastră, domnule. Au întrebat dacă avem vreun profesor cu inițialele acelea.

— Vă rog să mă ascultați cu cea mai mare atenție, doamnă. Vreau să vă duceți imediat să vorbiți cu domnul profesor Kelstein. Întrerupeți-l, indiferent ce face. Spuneți-i că e o chestiune de viață și de moarte. Spuneți-i că detectivii ăia din Atlanta sunt niște falși detectivi. Azi-noapte, indivizii ăștia au fost la Princeton și l-au ucis pe profesorul Walter Bartholomew.

— Vorbiți serios? replică femeia, aproape țipând.

— Cât se poate de serios, am spus. Eu mă numesc Jack Reacher. Cred că domnul Kelstein a fost în legătură cu fratele meu, Joe Reacher, de la Departamentul Trezoreriei. Spuneți-i că și fratele meu a fost ucis.

Femeia făcu din nou o pauză. Înghiți în sec. Apoi reveni, calmă.

— Ce-ar trebui să-i spun profesorului Kelstein să facă?

— Două lucruri. Mai întâi, nu trebuie, sub nici o formă, să îi vadă pe cei doi latino-americani din Atlanta. Indiferent de oră. Ați notat?

— Da.

— Bun. În al doilea rând, trebuie să se ducă în clipa asta la ofițerul responsabil cu securitatea în campus. În clipa asta, da? Trebuie să mă aștepte acolo. O să ajung cam în trei ore. Kelstein trebuie să se ducă în biroul ofițerului însărcinat cu securitatea și să mă aștepte în compania nemijlocită a unui paznic până ajung acolo. Puteți să vă asigurați că va proceda întocmai?

— Da, mi-a confirmat femeia.

— Spuneți-i să sune la Princeton din biroul ofițerului pe probleme de securitate, am spus. Spuneți-i să întrebe de Bartholomew. Asta ar trebui să-l convingă.

— Da, a spus din nou femeia. O să am grijă ca domnul profesor să procedeze așa cum ați cerut.

— Și dați numele meu celor de la cabinetul de securitate, am spus. Nu vreau să am probleme cu intratul când o să ajung acolo. Profesorul Kelstein mă poate identifica. Spuneți-i că semăn cu fratele meu.

Am închis, după care am strigat către Finlay:

— Au pus mâna pe lista lui Joe, am spus. Au trimis doi tipi în New York. Unul dintre ei e același tip cu cel care a luat servieta lui Joe. Un tip plăcut, politicos. Au pus mâna pe listă.

— Dar cum? Lista nu era în servietă.

Un fior de teamă m-a cuprins. Știam cum se întâmplase.

Fusese în fața ochilor mei tot timpul.

— Baker, am spus. Baker e băgat în schemă. A făcut o copie xerox suplimentară. L-ai trimis să facă o copie după lista lui Joe. El a făcut două copii și una i-a dat-o lui Teale.

— Dumnezeule! exclamă Finlay. Ești sigur?

Am încuviințat din cap.

— Au mai fost și alte indicii, am spus. Teale a jucat la cacealma. Noi am crezut că toți cei din departament sunt curați. Dar el i-a ținut ascunși. Așa că acum nu știm cine naiba e implicat și cine nu. Trebuie să ieșim de aici imediat. Să mergem.

Am ieșit în grabă din birou, am traversat sala comună și, trecând de ușile mari din sticlă de la intrare, ne-am urcat în mașina lui Finlay.

— Unde mergem? m-a întrebat el.

— La Atlanta, i-am spus. La aeroport. Trebuie să ajung la New York.

A pornit mașina și s-a îndreptat spre nord, pe drumul regional.

— Baker a fost în combinație de la bun început, am spus. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Pe drumul până la aeroport, am recapitulat totul. Pas cu pas. Vinerea trecută rămăsesem singur cu Baker în mica sală pentru interogatorii a secției. Mi-am întins încheieturile spre el. Mi-a scos cătușele. Așadar, Baker a scos cătușele unui tip despre care ar fi trebuit să creadă că e un ucigaș. Un ucigaș care terciuise cadavrul victimei sale. A fost dispus să rămână singur într-o încăpere cu un asemenea individ. După care, mai târziu, l-am chemat și l-am convins să mă însoțească până la baie. A fost neglijent și nepăsător. Am avut ocazii să-l dezarmez și să evadez. Am luat atitudinea lui ca un semn că ascultase răspunsurile pe care i le dădusem lui Finlay și, încet-încet, se convinsese că sunt nevinovat.

Dar el știa tot timpul că sunt nevinovat. Știa foarte bine cine era vinovat și cine era nevinovat. Știa că sunt doar un țap ispășitor convenabil. Știa că sunt doar un trecător nevinovat. Cine-și face griji când scoate cătușele unui trecător nevinovat? Cine-și mai ia măsuri de precauție atunci când însoțește la toaletă un trecător nevinovat?

Și tot el l-a adus pe Hubble la interogatoriu. L-am observat limbajul corporal. Era crispat din pricina conflictelor interioare. Atunci mi-am zis că se simțea jenat pentru că Hubble era amic cu Stevenson și rudă prin alianță. Dar nu era asta. Era frământat de faptul că se simțea prins în capcană. Știa că aducerea lui Hubble la secție era un dezastru. Dar nu putea să nu se supună lui Finlay fără să-l alerteze. Era prins în capcană. Era rău dacă o făcea, rău dacă n-o făcea.

Și mai fusese și încercarea deliberată de a ascunde identitatea lui Joe. Baker a încurcat intenționat ițele cu căutarea amprentelor pe computer în așa fel încât Joe să rămână neidentificat. Știa că Joe e anchetator guvernamental. Știa că amprente lui Joe se află în baza de date de la Washington. Așa că a încercat să se asigure că nu vor fi identificate. Dar s-a dat singur în vileag când a anunțat rezultatul negativ prea devreme. De vină a fost lipsa de experiență. Întotdeauna lăsase treburile tehnice în seama lui Roscoe. De aceea nu cunoștea sistemul. Numai că eu n-am știut să adun doi și cu doi. Am fost prea copleșit când a doua încercare cu amprente a adus pe tapet numele fratelui meu.

Din acel moment, el și-a tot vârât nasul și s-a tot băgat ca musca-n lapte, mereu în preajma anchetei noastre secrete. A vrut să fie primit în schemă și s-a oferit voluntar să ne ajute. Finlay îl pusese să țină de șase. Și în tot acest timp el dădea fuga la Teale cu informațiile pe care le afla de la noi.

Finlay gonea spre nord cu viteza vântului. A urcat rampa de acces spre autostradă și a apăsat pe pedală până la podea. Mașina masivă gonea neobosită pe autostradă.

— N-am putea să încercăm la Garda de Coastă? a spus el. Să-i convingem să rămână în stare de alertă până duminică, moment în care vor începe transporturile spre exterior? Ca un fel de patrulare suplimentară?

— Glumești, am spus. După toate criticile politice pe care le-a încasat președintele din pricina asta, n-o să se răzgândească din prima zi numai pentru că-l rogi tu.

— Și-atunci, ce facem?

— Sunăm din nou la Princeton, i-am spus. Dăm din nou de urma asistentului ăla. S-ar putea să fie în stare să reconstituie ceea ce a descoperit azi-noapte Bartholomew. Să-l

ducem undeva într-un loc sigur și să-i dăm de lucru.

Finlay râse.

— Unde naiba găsești tu un loc sigur acum? spuse el.

I-am spus să folosească motelul din Alabama pe care-l folosisem luni. Era situat la dracu-n praznic și oferea atâta siguranță câtă era nevoie. I-am spus că-l voi găsi acolo la întoarcere. L-am rugat să aducă Bentley-ul la aeroport și să lase cheia și chitanța de parcare la biroul de informații pentru sosiri al aeroportului. A repetat toate indicațiile pe care i le dădusem ca să-mi confirme că le reținuse întocmai. Deși mergea cu peste o sută patruzeci la oră, întorcea capul să se uite la mine de fiecare dată când îmi vorbea.

— Fii atent la drum, Finlay, am spus. Nu folosește nimănui dacă murim acum într-un accident stupid de mașină.

Rânji și se uită în față. Apăsă și mai tare pe accelerație. Masivul Chevrolet de poliție depăși o sută șaiszeci la oră. În clipa aceea, Finlay se întoarse spre mine din nou și se uită în ochii mei cale de vreo trei sute de metri.

— Fricosule! îmi spuse.

DOUĂZECI ȘI CINCI

Nu era deloc simplu să treci prin sistemele de securitate ale aeroportului având asupra ta un bulan metalic, un cuțit și un ditamai pistolul, așa că mi-am lăsat geaca de camuflaj în mașina lui Finlay, rugându-l să le transfere în Bentley. A mers cu mine la „Plecări” și a sacrificat aproape șapte sute de dolari de pe cartea lui de credit ca să-mi achite biletul dus-întors până la New York cu cursa companiei Delta. După care s-a cărat ca să caute motelul din Alabama, iar eu m-am dus la poarta de acces pentru avionul care urma să ajungă în New York, pe aeroportul La Guardia.

Drumul pe calea aerului a durat un pic peste două ore, iar cu taxiul am mers treizeci și cinci de minute. Am sosit în Manhattan imediat după patru și jumătate. Fusesem acolo în mai, iar acum, în septembrie, arăta cam la fel. Arșița verii se sfârșise, iar acum orașul revenea la ritmurile normale. Taxiul m-a dus peste Triborough Bridge și a luat-o spre vest pe Strada 116. După ce-a ocolit Morningside Park, m-a lăsat la intrarea principală a Universității Columbia. Am intrat și am găsit drumul spre biroul de securitate al campusului. Am bătut la ușa din sticlă. Un polițist a verificat o listă și mi-a dat voie să intru. M-a condus până-ntr-o cameră din spate și mi l-a arătat pe profesorul Kelvin Kelstein. Am văzut un tip foarte bătrân, firav, ofilit, dar având în cap o claie de păr alb. Arăta la fel ca omul de serviciu pe care-l văzusem la etajul al treilea al închisorii Warburton, cu excepția faptului că era alb.

— Cei doi latino-americani au revenit? l-am întrebat pe polițistul de campus.

Omul clătină din cap.

— Nu i-am mai văzut, spuse el. Cei de la biroul domnului profesor i-au anunțat că întâlnirea de la prânz a fost anulată. Poate că și-au luat tălpășița.

— Așa sper și eu, am spus. Până una alta, va trebui să fiți cu ochii pe omul ăsta o vreme. Să zicem, până duminică.

— De ce? întrebă polițistul. Ce se-ntâmplă?

— Nu sunt foarte sigur, am spus. Dar sper că domnul profesor o să-mi spună.

Paznicul ne-a condus până la biroul lui Kelstein și ne-a lăsat acolo. Era o încăpere mică și dezordonată, plină până la tavan cu rafturi de cărți și jurnale groase. Kelstein se așeză într-un fotoliu vechi și-mi făcu semn să mă așez într-unul asemănător, în fața lui.

— Ce anume a pățit Bartholomew? m-a întrebat el.

— Nu știu exact, am spus. Poliția din Jersey zice că a fost înjunghiat în cursul unui jaf în fața locuinței sale.

— Dar dumneata ești sceptic? întrebă Kelstein.

— Fratele meu a întocmit o listă de contacte, am spus. Iar dumneavoastră sunteți singurul rămas în viață de pe lista aceea.

— Fratele dumitale a fost domnul Joe Reacher?

Am încuviințat din cap.

— A fost ucis joia trecută, am spus. Încerc să aflu de ce.

Kelstein și-a aplecat capul și s-a uitat pe fereastra murdară.

— Sunt sigur că știi de ce, spuse el. Era un anchetator. E limpede că a fost ucis în cursul unei investigații. Ceea ce trebuie să aflu e ce anume investiga el.

— Puteți să-mi spuneți despre ce era vorba?

Bătrânul profesor clătină din cap.

— Doar în termeni foarte generali, spuse el. Nu pot să-ți dau detalii.

— N-a discutat detalii cu dumneavoastră? am spus.

— M-a folosit ca pe o placă de rezonanță. Făceam speculații împreună. Îmi plăceau extraordinar de mult acele discuții. Fratele dumitale, Joe, era un interlocutor inteligent.

Avea o minte ageră și o precizie extraordinară în exprimare. A fost o plăcere să lucrez cu el.

— Dar nu ați discutat amănunte? am repetat eu.

Kelstein și-a făcut mâinile căuș, ca și cum ar fi ținut între palme un vas gol.

— Discutam de toate. Dar n-ajungeam la nici o concluzie.

— Bun, am spus. Putem s-o luăm de la început? Discuțiile erau despre falsificarea banilor, corect?

Kelstein și-a înclinat capul mare într-o parte. Părea amuzat.

— Evident, spuse el. Ce alte subiecte am fi putut discuta domnul Joe Reacher și cu mine?

— De ce dumneavoastră? am întrebat eu direct.

Bătrânul profesor arboră un zâmbet modest, care se preschimbă într-o uitătură încruntată. După care, pe față i se așternu un zâmbet ironic.

— Pentru că eu sunt cel mai mare falsificator din istorie, spuse el. Era să spun că sunt unul dintre cei mai mari doi falsificatori din istorie, dar după evenimentele din noaptea trecută, din păcate, am rămas singur.

— Dumneavoastră și Bartholomew? am spus. Ați fost falsificatori?

Bătrânul zâmbi din nou.

— Nu fiindcă așa am vrut, spuse el. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, tineri ca Walter și ca mine ajungeau să aibă niște ocupații ciudate. Am fost considerați mai utili în activitatea de spionaj decât pe front. Am fost înrolați în Serviciile Secrete de Informații, care, precum știi, a fost prima formă a CIA. Alți oameni erau responsabili pentru atacarea inamicului cu tunuri și bombe. Nouă ni s-a încredințat misiunea de a ataca inamicul pe plan economic. Am pus la punct un plan pentru destabilizarea economiei naziste prin intermediul unui asalt asupra valorii valutei sale curente. În cadrul proiectului nostru s-au fabricat sute de miliarde de *Reichsmark* false. Cu ajutorul unor bombardiere de rezervă, am inundat Germania cu ele. Cădeau din cer ca niște confetti.

— Și a mers? l-am întrebat.

— Da și nu. În mod cert, economia lor a fost zdruncinată. Valuta lor și-a pierdut rapid valoarea. Dar, firește, o mare parte din activitatea lor productivă folosea munca sclavilor. Sclavii nu sunt interesați deloc dacă salariul altcuiva valorează ceva. Și, desigur, s-au găsit și valute alternative. Ciocolata, țigările, orice. Una peste alta, a fost doar un succes parțial. Dar astfel, eu și Walter am rămas doi dintre cei mai mari falsificatori din istorie. Dacă folosești ca unitate de măsură volumul valutei falsificate. Nu pot să-mi asum cine știe ce talent pentru latura artizanală a procesului.

— Așadar, Joe vă storcea de informații? l-am întrebat.

— Walter și cu mine am devenit obsedați, spuse Kelstein. Am studiat istoria falsificării banilor. A început a doua zi după prima folosire a banilor din hârtie. N-a dispărut niciodată. Am devenit experți. Ne-am păstrat interesul și după sfârșitul războiului. Am dezvoltat o relație destul de relaxată cu guvernul. În cele din urmă, acum câțiva ani, o subcomisie a Senatului ne-a însărcinat cu întocmirea unui raport. Cu toată modestia necesară, pot să susțin că acel raport a devenit biblia anti-falsificare a Departamentului Trezoreriei. Fratele dumitale o cunoștea, firește. De-aia stătea de vorbă cu Walter și cu mine.

— Dar despre ce vorbeați voi doi? am întrebat.

— Joe era nou în branșă, spuse Kelstein. A fost adus ca să rezolve niște probleme. Era, într-adevăr, un tip foarte talentat. Misiunea lui era să stârpească falsificarea banilor. Se știe însă că asta e o misiune imposibilă. Și eu și Walter i-am spus asta. Dar aproape că reușise. Și-a pus mintea la contribuție și a aplicat lovituri de o simplitate atrăgătoare. Aproape că a făcut să înceteze tipărirea ilegală a banilor pe teritoriul Statelor Unite.

Stăteam în biroul înghesuit și-l ascultam pe bătrânul profesor. Kelstein îl cunoscuse

pe Joe mai bine decât mine. Împărtășise planurile și speranțele fratelui meu. Se bucurase de succesele lui. Îl susținuse atunci când dăduse greș. Discutaseră îndelung, cu însuflețire. Ultima oară când vorbisem între patru ochi cu Joe fusese după înmormântarea mamei, pentru foarte puțin timp. Îl văzusem doar ca pe fratele meu. Nu-l văzusem în el decât pe Joe. Nu văzusem realitatea vieții sale ca agent de rang superior, având în subordine sute de angajați, un om căruia Casa Albă îi încredințase rezolvarea unor probleme importante, capabil să impresioneze un bătrân deștept foc precum Kelstein. Stăteam în fotoliu și mă simțeam prost. Pierdusem ceva ce nu știusem niciodată că am.

— Sistemele lui erau geniale, spuse Kelstein. Analizele lui erau pătrunzătoare. Și-a stabilit drept țintă cerneala și hârtia. Căci, până la urmă, totul se rezumă la cerneală și la hârtie, nu? Dacă cineva cumpăra tipul de cerneală sau de hârtie care se pretează la falsificarea unei bancnote, oamenii lui Joe aflau în decurs de câteva ore. Îi umflau pe infractori în câteva zile. Pe teritoriul Statelor Unite, au redus activitatea de falsificare cu nouăzeci la sută. Și i-au urmărit cu atâta înverșunare pe ceilalți zece la sută încât i-au depistat pe toți înainte să-și distribuie falsurile. Asta m-a impresionat foarte mult.

— Atunci, care-i problema? I-am întrebat.

Kelstein făcu câteva mișcări mici și precise cu palmele sale albe și mici, ca și cum ar fi dat un scenariu la o parte și introducea unul nou.

— Problema se află în străinătate, spuse el. În afara teritoriului Statelor Unite. Acolo, situația e foarte diferită. Știai că în afara Statelor Unite circulă de două ori mai mulți dolari ca în interior?

Am încuviințat din cap. Am rezumat ceea ce-mi spusese Molly. Încrederea și credința. Teama de o prăbușire bruscă, a interesului față de dolar. Kelstein dădea din cap în timp ce vorbeam de parcă eu eram studentul lui, iar lui îi plăcea teza mea.

— Întocmai, spuse el. E vorba mai mult de politică decât de delict. Până la urmă, principala îndatorire a unui guvern este să apere valoarea valutei sale. Avem peste hotare două sute șaiszeci de miliarde de dolari. Pentru zece de națiuni, dolarul constituie moneda neoficială. De exemplu, în noua Rusie, există mai mulți dolari decât ruble. De fapt, e ca și cum Washingtonul ar fi obținut un împrumut masiv din străinătate. Obținut pe orice altă cale, acest împrumut ne-ar fi costat douăzeci și șase de miliarde de dolari pe an numai pentru plata dobânzilor. Dar, în felul ăsta, nu ne costă nimic în afară de ceea ce cheltuim cu tipărirea portretelor de politicieni morți pe niște petice de hârtie. La asta se rezumă totul, domnule Reacher. Tipărirea de valută care să fie cumpărată de către străinătate e cea mai bună escrocherie în care se poate implica un guvern. Așadar, în realitate, misiunea lui Joe valora pentru această țară douăzeci și șase de miliarde de dolari. Și și-a îndeplinit-o cu o energie adecvată acestei mize înalte.

— Atunci, unde era problema? am spus. Era de natură geografică?

— Două locuri principale, spuse Kelstein. Mai întâi, Orientul Mijlociu. Joe credea că există o fabrică în Valea Bekaa unde se produc bancnote false de o sută de dolari care sunt practic perfecte. Dar nu prea avea ce să facă în această privință. Ai fost pe acolo?

Am clătinat din cap. Fusesem cu unitatea în Beirut pentru o vreme. Cunoscusem câțiva oameni care se duseseră în Valea Bekaa dintr-un motiv sau altul. Dar nu prea mulți dintre ei se și întorseseră.

— Libanul controlat de sirieni, spuse Kelstein. Joe numea regiunea aia ținut sterp. Acolo sunt de toate. Tabere de pregătire pentru teroriștii din lumea-ntreagă, laboratoare de prelucrare a drogurilor, tot ce-ți trece prin cap. Inclusiv o imitație destul de reușită a Biroului nostru de Imprimerii și Gravuri.

M-am gândit la asta. M-am gândit la timpul petrecut acolo.

— Sub protecția cui? I-am întrebat.

Kelstein mi-a zâmbit din nou, dând din cap aprobativ.

— O întrebare perspicace, mi-a spus. Ai înțeles instinctiv că o operațiune de asemenea proporții e atât de vizibilă, atât de complexă, încât trebuie să fie sponsorizată, într-un fel sau altul. Joe credea că era protejată sau poate chiar era proprietatea guvernului sirian. Prin urmare, implicarea lui era marginală. Concluzia la care ajunsese era că singura soluție nu putea fi decât diplomatică. Dacă nu se reușea așa ceva, era în favoarea unor atacuri aeriene împotriva acelei fabrici. S-ar putea ca, într-o bună zi, să apucăm să vedem și aplicarea unei asemenea soluții.

— Iar al doilea loc? l-am întrebat.

Arată cu degetul spre fereastra murdară a cabinetului său, ținând undeva spre sud, spre Amsterdam Avenue.

— America de Sud, spuse el. A doua sursă e Venezuela. Joe a localizat-o. Chiar la asta lucra. Bancnote false de o sută de dolari, absolut remarcabile, vin din Venezuela. Dar e o întreprindere strict privată. Nici urmă de implicare guvernamentală.

Am încuviințat din cap.

— Până acolo am ajuns, am spus. Un tip pe care-l cheamă Kliner, având sediul în Georgia, acolo unde a fost ucis Joe.

— Întocmai, spuse Kelstein. E operațiunea lui. El conduce totul. Știam asta în mod cert. Ce face?

— A intrat în panică, am spus. Omoară oameni.

Kelstein dădu din cap cu tristețe.

— Ne-am gândit că ar putea să intre în panică, spuse el. Protejează o operațiune excepțională. Cea mai bună pe care-am văzut-o vreodată.

— Cea mai bună? am spus.

Kelstein încuviință din cap cu entuziasm.

— Excepțională, repetă el. Cât de multe știi despre falsificarea banilor?

Am ridicat din umeri către el.

— Mai multe decât știam săptămâna trecută, am spus. Dar cred că nu îndeajuns.

Kelstein încuviință din cap și-și aplecă în față trupul firav. Privirea i se aprinse, căci era pe cale să înceapă o lecție despre subiectul său preferat.

— Există două soiuri de falsificatori, spuse el. Cei buni și cei proști. Cei buni lucrează cum se cuvine. Știi diferența dintre *intaglio* și litografie?

Am ridicat din umeri și am clătinat din cap. Kelstein a extras o revistă dintr-un teanc și mi-a dat-o. Era un buletin trimestrial de la o societate de istorie.

— Deschide-l, spuse el. La orice pagină vrei. Trece-ți degetele peste hârtie. E netedă, nu-i așa? Asta e tipăritura litografică. Așa se tipărește, practic, orice. Cărți, reviste, ziare, totul. Un rulou cerneluit trece peste suprafața hârtiei albe. Dar *intaglio* e diferită.

Pe neașteptate, a bătut din palme. Am tresărit. În cabinetul liniștit, sunetul s-a auzit foarte tare.

— Asta e *intaglio*, spuse el. O placă metalică este trântită pe hârtie cu o forță considerabilă. La pipăire, tipăritura dă o senzație de relief. Imaginea tipărită arată tridimensional. Dă o senzație tridimensională. E inconfundabilă.

Se foi în scaun și scoase din buzunarul de la spate portofelul. De acolo trase o bancnotă de zece dolari, pe care mi-o întinse.

— Le simți? întreabă el. Plăcile metalice sunt din nichel, acoperit cu crom. Liniile fine sunt gravate în crom și apoi sunt umplute cu cerneală. Placa lovește hârtia și cerneala este imprimată pe suprafața acesteia. Ai înțeles? Cerneala e în „văile” plăcii, fiind transferată sub formă de rizuri pe hârtie. Tipărirea *intaglio* e singura metodă de obținere a imaginii în relief. Singura cale de a face un fals să dea senzația de real. Așa se fac bancnotele adevărate.

— Și cerneala? am întrebat.

— Sunt trei culori, spuse el. Negru și două nuanțe de verde. Mai întâi, se tipărește

spatele bancnotei, cu verdele mai închis. Apoi hârtia e lăsată să se usuce, iar a doua zi se tipărește fața cu cerneală neagră. După ce se usucă din nou, se tipărește și verdele deschis. Astea-s chestiile celelalte pe care le vezi pe fața bancnotei, inclusiv seria. Dar verdele deschis e tipărit printr-un proces diferit, numit „tipar înalt”. E un proces similar ștampilării, la fel ca la *intaglio*, dar cerneala e aplicată în „șanțulețele” din hârtie, nu pe „creste”.

Am încuviințat din cap și m-am uitat la bancnota de zece dolari, atât la față, cât și la spate. Am pipăit-o atent cu degetele. Niciodată nu mai cercetasem cu atâta atenție o bancnotă.

— Așadar, avem patru probleme, spuse Kelstein. Tiparnița, plăcile, cernelurile și hârtia. Tiparnița poate fi cumpărată, nouă sau second-hand, oriunde în lume. Sursele se numără cu sutele. Cele mai multe țări tipăresc bani, acțiuni și obligațiuni cu ele. Așa încât tiparnițele se pot procura din străinătate. Pot fi chiar improvizate. Joe a găsit o operațiune *intaglio* în Thailanda care folosea o mașină de prelucrare a calmarilor modificată corespunzător. Bancnotele realizate acolo erau ireproșabile.

— Cum stăm cu plăcile? l-am întrebat.

— Plăcile constituie problema numărul doi. Dar e o chestiune de talent. Sunt oameni pe lumea asta care pot să falsifice picturi ale vechilor maeștri și alții care pot să interpreteze un concert pentru pian de Mozart după ce l-au ascultat o singură dată. Și cu siguranță că sunt gravori care pot să reproducă bancnote. E perfect logic, nu? Dacă o ființă omenească din Washington poate să graveze originalul, fără doar și poate că există o altă ființă omenească pe undeva care să o poată copia. Dar astfel de ființe sunt rare. Copiștii cu adevărat buni sunt și mai rari. Sunt câțiva în Armenia. Operațiunea thailandeză care folosea instalația de prelucrare a calmarilor adusesese un malaysian care să realizeze plăcile.

— Bun, am spus. Deci, Kliner și-a cumpărat o tiparniță și și-a adus un gravor. Cum rămâne cu cernelurile?

— Cernelurile sunt problema numărul trei. Nu poți să cumperi nimic nici pe departe asemănător pe teritoriul Statelor Unite. Joe a avut grijă de asta. Dar în străinătate se găsesc ușor. Cum am spus, orice țară din lume are propria industrie de tipărire a bancnotelor. Și, evident, Joe n-a avut cum să-și implementeze sistemul în toate țările din lume. Așa încât cernelurile sunt ușor de procurat. Nuanțele de verde sunt doar o chestiune de culoare. Le amestecă și experimentează până când obțin nuanța corectă. Cerneala neagră e magnetică, știi?

Am clătinat din cap din nou. M-am uitat cu atenție la bancnota de zece dolari, făcându-l pe Kelstein să zâmbească.

— N-ai cum s-o vezi, spuse el. Cerneala neagră e amestecată cu o substanță chimică feroasă în stare lichidă. Așa funcționează aparatele electronice de numărat bani. Acestea scanează gravura de pe centrul portretului, iar mașina citește semnalul pe care aceasta-l reflectă, așa cum capetele magnetice ale casetofoanelor citesc sunetele de pe o casetă muzicală.

— Și cerneala asta se poate procura? am întrebat.

— Oriunde în lume. Toată lumea o folosește. Noi chiar am rămas în urma altor țări. Nu ne place să recunoaștem că ne temem de falsificarea banilor.

Mi-am amintit ce spusese Molly. Credință și încredere. Am încuviințat din cap.

— Moneda trebuie să dea impresia de stabilitate, spuse Kelstein. Iată de ce nu ne place deloc ideea de a o modifica. Trebuie să pară demnă de încredere, solidă, de statornică. Întoarce bancnota aia și uită-te.

M-am uitat la imaginea verde de pe spatele bancnotei de zece dolari. Clădirea Trezoreriei se ridica pe o stradă pustie. Doar o singură mașină trecea prin fața ei. Arăta ca un Ford Model T.

— Abia dacă s-a schimbat din 1929, spuse Kelstein. Ca factor psihologic, e foarte important. Am ales să dăm prioritate aparenței de soliditate în detrimentul securității. Asta a făcut ca misiunea lui Joe să fie foarte dificilă.

Am încuviințat din cap din nou.

— Bun, am spus. Am vorbit despre tiparniță, despre plăci și despre cerneluri. Cum stau lucrurile cu hârtia?

Kelstein s-a înviorat și și-a împreunat mânuțele de parcă am fi ajuns la o parte cu adevărat interesantă.

— Hârtia e problema numărul patru, spuse el. De fapt, ar cam trebui să spunem că e problema numărul unu. E, de departe, cea mai mare problemă. Este chestia pe care nici eu și nici Joe n-am putut s-o înțelegem cu privire la operațiunea lui Kliner.

— De ce? l-am întrebat eu.

— Pentru că hârtia lor e perfectă. E sută la sută perfectă. Hârtia pe care o folosesc ei e mai bună decât tipăritura. Iar asta e un lucru absolut nemaiauzit.

Începu să-și clatine capul mare și alb ca în fața unui lucru cu adevărat uimitor. Stăteam în fotoliile acelea, cu genunchii aproape lipiți, fără să spunem nimic.

— Perfectă? l-am provocat eu.

El încuviință din cap și-și reluă lecția.

— E ceva nemaiauzit, spuse el din nou. Hârtia e partea cea mai dificilă a întregului proces. Nu uita, nu vorbim aici de nu știu ce chestie de amatori. Vorbim de o operațiune la scară industrială. Într-un an,ăștia tipăresc patru miliarde de dolari.

— Atât de mulți? am spus, surprins.

— Patru miliarde, repetă el. Cam tot atât cât tipărește operațiunea din Liban. Astea erau cifrele lui Joe. Era în măsură să le cunoască. Și asta face ca treaba să fie inexplicabilă. Patru miliarde de dolari în patruzeci de milioane de bancnote. Asta presupune o groază de hârtie. Asta înseamnă o cantitate de hârtie complet inexplicabilă, domnule Reacher. Iar hârtia lor e perfectă.

— De ce fel de hârtie ar avea nevoie? l-am întrebat. S-a întins și mi-a luat din mână bancnota de zece dolari. A mototolit-o, a tras de ea, a făcut-o să pocnească.

— E un amestec de fibre. Foarte inteligent realizat și într-un tot unic. Cam optzeci la sută bumbac și circa douăzeci la sută in. Nu conține nici pic de celuloză. Are mai multe în comun cu cămașa de pe tine decât cu un ziar, de exemplu. Are în compoziție și un foarte ingenios colorant chimic, care-i dă nuanța crem, unică. Și mai are fire de polimer roșii și albastre răspândite aleatoriu în compoziție, fine precum mătasea. Hârtia pentru bancnote e o hârtie excepțională. Durabilă, rezistă ani în șir, nu se descompune în apă, fie ea rece sau fierbinte. O absorbantă absolut precisă, capabilă să accepte cele mai fine modele gravate pe care le pot realiza realizatorii de plăci.

— Așadar, hârtia ar fi dificil de contrafăcut? am întrebat.

— Practic, imposibil. Într-un fel, e atât de dificil de copiat încât nici măcar furnizorul oficial al guvernului n-o poate copia. Întâmpină dificultăți uriașe doar ca s-o păstreze la fel, de la lot la lot, și este de departe cel mai sofisticat fabricant de hârtie din lume.

Am analizat totul în minte. Tiparnița, plăcile, cerneala și hârtia.

— Prin urmare, stocul de hârtie e de fapt cheia întregii operațiuni? am spus.

Kelstein încuviință din cap cu mâhnire.

— La concluzia asta am ajuns noi. Am căzut de acord că rezerva de hârtie are o importanță crucială și am mai convenit că habar nu aveam cum reușesc să se descurce. Iată de ce nu prea pot să te ajut. N-am putut să-l ajut nici pe Joe și nu pot să te ajut nici pe tine. Îmi pare teribil de rău.

M-am uitat la el.

— Au un depozit plin cu ceva, am spus. Ar putea fi hârtie?

Pufni în batjocură și-și întoarse capul mare spre mine.

— Dumneata nu asculți? Hârtia pentru bancnote e de neobținut. Absolut de neobținut. N-ai cum să faci rost nici măcar de patruzeci de foi de hârtie de bancnote, darămite de patruzeci de milioane de foi. Toată chestia e un mister absolut. Joe, Walter și cu mine ne-am stors creierii vreme de un an și nu am găsit nici un răspuns.

— Eu cred că Bartholomew a găsit ceva, am spus.

Kelstein încuviință din cap cu tristețe. S-a ridicat încet de pe fotoliu și s-a dus la birou. A apăsat butonul de redare al robotului telefonic și în încăpere se auzi un bip electronic, și apoi vocea unui mort.

„Kelstein?” spunea vocea. „Bartholomew la telefon. E joi noaptea, târziu. O să te sun de dimineață, ca să-ți spun care-i răspunsul. Știam eu c-o să te întrec. Noapte bună, bătrâne.”

În vocea lui se simțea entuziasmul. Kelstein stătea nemișcat și se uita în gol, ca și cum spiritul lui Bartholomew ar fi plutit în aerul inert. Părea afectat. Nu-mi dădeam seama dacă din cauză că bătrânul său coleg murise sau pentru că îl întrecuse în aflarea răspunsului.

— Bietul Walter, zise el. Îl știam de cincizeci și șase de ani.

Am rămas tăcut o vreme. Apoi m-am ridicat și eu în picioare.

— O să găsesc răspunsul, am spus.

Kelstein își lăsa capul într-o parte și se uită la mine cu asprime.

— Chiar crezi c-ai să poți? Acolo unde Joe n-a reușit?

Am ridicat din umeri și i-am spus:

— Poate că Joe reușise, am zis. Nu știm ce descoperise până să pună mâna pe el. În tot cazul, în clipa asta mă întorc în Georgia. Vă rog să vă continuați cercetările.

Kelstein încuviință din cap și oftă. Părea stresat.

— Noroc, domnule Reacher. Sper să duci la bun sfârșit treburile fratelui dumitale. Poate că vei reuși. Vorbea adesea de dumneata. Îi erai drag, să știi.

— Vorbea despre mine? am întrebat.

— Adesea, a repetat bătrânul. Ținea foarte mult la dumneata. Îi părea rău că slujba ta te ținea atât de departe de el.

Preț de o clipă, n-am mai fost în stare să spun nimic. Mă simțeam îngrozitor de vinovat. Trecuseră ani în șir și eu nu mă gândisem la el. Timp în care el se gândise la mine?

— El era fratele mai mare, dar dumneata l-ai ocrotit, a continuat bătrânul profesor. Asta mi-a spus Joe. Zicea că ești foarte aprig. Foarte puternic. Cred că, dacă Joe ar fi putut să desemneze pe cel care să se ocupe de clanul Kliner, te-ar fi numit pe dumneata.

Am încuviințat din cap.

— Am plecat, am spus.

I-am strâns mâna firavă și l-am lăsat cu polițiștii în biroul de securitate al campusului.

Încercam să-mi dau seama de unde își procura Kliner hârtia perfectă și mai încercam să calculez dacă pot să prind cursa de la ora șase înapoi spre Atlanta, dacă mă grăbeam, iar pe de altă parte încercam să ignor cele spuse de Kelstein despre fratele meu care vorbea cu drag despre mine. Străzile erau aglomerate, iar eu mă tot gândeam ba la una, ba la alta, și căutam din priviri un taxi gol, acesta fiind motivul pentru care nu i-am remarcat pe cei doi tipi latino-americieni care veneau către mine. Dar ceea ce am observat totuși a fost pistolul pe care mi-l arăta cel din fruntea formației. Era un pistol automatic de mici dimensiuni ținut de o mână mică și ascuns sub unul din acele trenciuri kaki pe care oamenii le poartă pe braț în septembrie. Individul mi-a arătat arma, iar partenerul lui i-a făcut un semn mașinii care aștepta lângă bordură, douăzeci de pași mai încolo. Mașina s-a pus în mișcare în vreme ce partenerul stătea gata să deschidă portiera așa cum fac tipii cu joben în fața reședințelor luxoase din zonă. Mă uitam când la pistol, când la mașină, și cântăream în gând opțiunile.

— Urcă-n mașină, spuse încet tipul cu pistolul. Altfel, te-mpușc.

Stăteam acolo, cu pistolul ațintit asupra mea, și tot ce-mi trecea prin minte era că s-ar putea să pierd avionul, încercam să-mi amintesc când pleca următoarea cursă directă. La șapte seara, mi-am zis.

— În mașină, spuse din nou tipul.

Era aproape sigur că n-o să tragă cu pistolul în plină stradă. Era un pistol de mici dimensiuni, dar n-avea amortizor. Ar fi scos un zgomot teribil, iar strada era aglomerată. Măinile celui alt tip erau goale. Poate c-avea un pistol în buzunar. În mașină era doar șoferul. Care, probabil, avea un pistol pe scaunul din dreapta. Eu eram neînarmat. Geaca în care se afla bulanul, pumnalul și pistolul Desert Eagle se afla în Atlanta, la o distanță de peste o mie două sute de kilometri. Opțiuni. Am ales să nu mă urc în mașină. Am rămas pe loc în stradă, mizând pe viața mea că individul nu va trage cu pistolul în public. Acesta rămase și el pe loc, întinzând treniul spre mine. Mașina se opri lângă noi. Partenerul stătea în cealaltă parte a mea. Erau mărunți de statură. Din doi ca ei făceai unul ca mine. Mașina aștepta lângă bordură, cu motorul în ralanti. Nimeni nu se mișca. Stăteam încremeniți ca niște manechine în vitrină. Ca la prezentarea unei noi colecții de toamnă, în care vechile uniforme cazone se combinau cu treniurile Burberry.

Asta îi făcu pe cei doi să se confrunte cu o mare problemă. Într-o asemenea situație, ai o ocazie de o fracțiune de secundă să-ți duci la îndeplinire amenințarea. Dacă spui c-ai să tragi, trebuie să tragi. Dacă nu tragi, ești terminat. Ai mers la cacealma și acum ți se cere să arăți ce cărți ai în mână. Dacă nu tragi, ești zero. Iar tipul n-a tras. Stătea acolo, frământat de indecizie. Oamenii forfoteau în jurul nostru pe trotuarul aglomerat. Claxoanele sunau vehement la adresa mașinii oprite lângă bordură.

Erau niște indivizi isteți. Îndeajuns de isteți ca să nu mă împuște pe o stradă aglomerată din New York. Îndeajuns de deștepți să-și dea seama că le dejucasem cacealma. Destul de isteți ca să nu mai facă vreodată vreo amenințare pe care să n-o pună în practică. Dar nu într-atât de inteligenți încât să se care de-acolo. Au rămas pe loc.

Așa că m-am tras înapoi, ca și cum urma să mă îndepărtez de ei. Tipul împinse către mine pistolul ascuns sub treni. L-am urmărit mișcarea și i-am înșfăcat încheietura cu mâna stângă. Am tras arma la spatele meu și l-am strâns pe tip lângă mine, cuprinzându-i umerii cu brațul drept. Arătam ca și cum am fi dansat vals sau de parc-am fi fost doi îndrăgostiți pe un peron de gară. Apoi m-am lăsat să cad în față și l-am zdrobit de mașină. În tot acest timp, îi strângeam încheietura cât de tare puteam, cu unghiile înfipite în carnea lui. Chiar dacă strângeam cu stânga, îl durea. Ținându-l apăsat cu toată greutatea, aproape că îl sufocam. Partenerul lui își ținea în continuare mâna pe clanța portierei, mișcându-și ochii în toate direcțiile. Deodată, își duse cealaltă mână la buzunar. Așa că mi-am lăsat brusc greutatea în spate și, rotind pistolul luat de la celălalt tip, l-am trântit și pe partener de partea laterală a mașinii. După care am fugit mâncând pământul. Din câțiva pași, m-am pierdut în mulțime. Dând din coate și îmbrâncindu-i pe cei din jur, mi-am croit drum prin masa de oameni. Pitindu-mă prin ganguri și intrânduri, treceam de pe un trotuar pe altul printre claxoanele înnebunitoare ale mașinilor. Cei doi tipi s-au ținut după mine o vreme, dar în cele din urmă traficul i-a convins să renunțe. Nu erau dispuși să-și asume riscurile pe care mi le asumam eu.

Am luat un taxi la a opta intersecție față de locul în care-mi începusem cursa nebunească și astfel am prins cursa directă de Atlanta de pe aeroportul La Guardia. Din nu știu ce motiv, drumul de întoarcere a durat mai mult. Am stat în avion două ore și jumătate. M-am gândit la Joe cât a ținut zborul trecând peste Jersey, Maryland și Virginia. Pe când treceam peste Carolina de Nord și de Sud și pe deasupra Georgiei, m-am gândit la Roscoe. O voiam înapoi. Îmi era dor de ea.

Am coborât printr-un strat de nori de furtună, care transformaseră clarobscurul serilor din Atlanta într-o beznă ca smoala. Aveai senzația că un enorm sistem meteorologic se rostogolea de undeva asupra noastră. Când ne-am dat jos din avion, aerul din micul tunel de trecere era încărcat și greu, mirosind amestecat a furtună și kerosen. Am luat cheia Bentley-ului de la biroul de informații din sala sosirilor. Era pusă într-un plic împreună cu chitanța de parcare. Am ieșit afară ca să găsesc mașina. Am simțit un vânt calduț bătând dinspre nord. Se anunța o furtună serioasă. Simțeam cum se acumulează în aer tensiunea electrică premergătoare unui fulger. Am găsit mașina în parcare pe termen scurt. Ferestrele din spate erau fumurii. Tipul de la atelier nu mersese până acolo încât să facă fumurii și geamurile laterale din față sau parbrizul. În felul acesta, mașina arăta ca una folosită de cineva de spiță regală, cu un șofer în față. Geaca mea era în portbagaj. Am îmbrăcat-o și am simțit greutatea liniștitoare a armamentului din buzunare. M-am urcat la volan și am ieșit din parcare, îndreptându-mă spre sud pe autostrada învăluită în întuneric. Era ora nouă, vineri seara. Probabil cu treizeci și șase de ore înainte să înceapă expedierea mărfii, duminică.

Când am ajuns înapoi în Margrave, se făcuse zece. Încă treizeci și cinci de ore. Ultima oră o petrecusem gândindu-mă la unele lucruri pe care le învățasem de mult, la colegiul militar. Studiasem arta militară, cele mai multe tratate fiind scrise de către nemțulăii ăia de demult cărora le plăceau toate lucrurile astea. Nu prea fusesem eu atent la lecțiile alea, dar îmi amintesc o vorbă mare care spunea că, mai devreme sau mai târziu, trebuie să angajezi forțele principale ale inamicului. Nu poți să câștigi un război dacă nu faci asta. Mai devreme sau mai târziu, le cauți forța principală, pe care o ataci și o distrugi.

Știam că forța lor principală începuse cu zece oameni. Hubble îmi spusese acest lucru. Apoi au rămas nouă, după ce l-au mătrășit pe Morrison. Știam despre cei doi Kliner, despre Teale și Baker. Mai rămâneau de găsit cinci nume. Am zâmbit în sinea mea. Am ieșit de pe drumul principal și am intrat în parcare restaurantului lui Eno. Am parcat la capătul îndepărtat al șirului de mașini și m-am dat jos. M-am întins și am căscat în aerul nopții. Furtuna era pe cale să izbucnească. Aerul era în continuare încărcat și greu. Simțeam tensiunea acumulată în nori. M-am întins pe bancheta din piele și m-am culcat. Voiam să apuc să dorm o oră, poate chiar o oră și jumătate.

Am început să-l visez pe John Lee Hooker. În perioada de început, înainte să redevină celebru. Avea o chitară veche, cu corzi din oțel, la care cânta șezând pe un taburet. Taburetul era așezat pe un pedestal din scânduri. Obișnuia să-și înfigă capace de la sticlele de bere în tălpile pantofilor ca să-i facă zgomotoși. Ca niște pantofi de step artizanali. Stătea pe taburet și cânta la chitară în stilul lui abrupt și agitat. Și tot timpul bătea în pedestal cu pantofii lui cei zgomotoși. Îl visam bătând tactul cu pantofii pe scândurile alea vechi.

Dar nu pantofii lui John Lee făceau acel zgomot. Era altcineva, care bătea în parbrizul Bentley-ului. M-am trezit brusc din somn și m-am căznit să mă ridic. Sergentul Baker se uita la mine. Ceasul mare cromat de pe bord arăta zece și jumătate. Dormisem o jumătate de oră. Cu atât aveam să rămân.

Primul lucru pe care l-am făcut a fost să-mi schimb planul. Unul mult mai bun tocmai îmi căzuse plească în poală. Nemțulăii ăia bătrâni m-ar fi aprobat. Puneau mare preț pe flexibilitatea tactică. Al doilea lucru a fost să-mi bag mâna în buzunar și să deblochez siguranța pistolului Desert Eagle. Abia apoi m-am dat jos din mașină pe ușa opusă și m-am uitat de-a lungul acoperișului mașinii la Baker. Avea fața acoperită de un zâmbet larg. I se vedea chiar și dintele din aur.

— Ce mai faci? spuse el. Prin părțile astea, dacă dormi într-un loc public ai putea fi arestat pentru vagabondaj.

I-am adresat un zâmbet la fel de prietenos.

— Siguranța la volan, am replicat. Mereu ni se spune să nu conducem obosiți. Opriți pe dreapta și trageți un pui de somn, nu?

— Hai înăuntru, fac cinste cu o cafea, spuse el. Dacă vrei să te trezești, cafeaua de la Eno e cea mai potrivită.

Am încuiat mașina. Țineam mâna în buzunar. Am străbătut parcare acoperită cu pietriș și am intrat în restaurant. Ne-am așezat în separeul de la capăt. Chelnerița cu ochelari ne-a adus cafeaua. Fără ca noi să i-o cerem. Dar părea să știe, pur și simplu.

— Ce mai faci? zise Baker. Te simți nașpa din pricina fratelui?

Am ridicat din umeri. Mi-am băut cafeaua cu mâna stângă. Dreapta o țineam în buzunar, strânsă pe mânerul pistolului Desert Eagle.

— Nu eram prea apropiați, am spus.

Baker a încuviințat din cap.

— Roscoe e tot cu cei de la FBI?

— Cred că da.

— Și pe unde-i Finlay în seara asta? întrebă el.

— La Jacksonville, am spus. A trebuit să plece în Florida, să verifice ceva.

— La Jacksonville? Ce trebuie să verifice tocmai în Jacksonville?

Din nou, am ridicat din umeri. Am sorbit din cafea.

— Habar n-am. Nu-mi spune totul. Doar nu sunt angajat al poliției. Doar mai fac câte-un comision din când în când. Acum m-a trimis să dau fuga acasă la Hubble să-i aduc de acolo ceva.

— La Hubble acasă? zise Baker. Ce trebuie să iei de acolo?

— Niște hârtii vechi, am spus. Cam tot ce găsesc, cred.

— Și pe urmă? Te duci și tu în Florida?

Am clătinat din cap și-am mai băut niște cafea.

— Finlay mi-a zis să le pun la poștă. La o adresă din Washington. Mă duc să dorm acasă la Hubble și le pun la poștă mâine-diminează.

Baker încuviință din cap încet. După care afișă din nou zâmbetul lui prietenos. Dar era forțat. Ne-am terminat de băut cafeaua. Baker lăsă pe masă doi dolari și ne-am ridicat de la masă. S-a urcat în mașina de patrulare, făcându-mi cu mâna la plecare. L-am lăsat să plece și m-am dus la Bentley. Am rulat spre sud către marginea orașelului învăluit în întuneric și am cotit la dreapta, pe Beckman Drive.

DOUĂZECI ȘI ȘASE

Trebuia să fiu foarte atent în alegerea locului unde parcam Bentley-ul. Voiam să dau impresia că fusese lăsat acolo întâmplător. Dar mai trebuia lăsat în așa fel încât nimeni să nu poată trece de el. O vreme, am căutat locul potrivit. Până la urmă, am lăsat-o în partea de sus a aleii cu roțile braccate. Văzând-o, aveai impresia că venisem cu mașina în mare grabă și oprisem neglijent.

Voiam ca și casa să arate ca și cum m-aș fi aflat înăuntru. Nimic nu e mai evident decât o clădire pustie. Aspectul ăla liniștit, părăsit, o trădează. Clădirea e cuprinsă de nemișcare. Nici o vibrație umană. Așa că am deschis ușa din față cu cheia din legătura mare pe care mi-o dăduse Charlie. Am intrat și am aprins câteva lumini la întâmplare. În sufragerie, am aprins televizorul și l-am lăsat să meargă cu volumul redus. La fel am făcut și cu radioul din bucătărie. Am tras câteva perdele. M-am dus afară, în spate. Arăta destul de bine. Puteai să crezi că e cineva înăuntru.

Apoi m-am oprit la șifonierul din holul principal. Căutam niște mănuși. Nu erau ușor de găsit aici, în Sud. Nu prea era nevoie de ele. Dar Hubble avea așa ceva. Două perechi, frumos aranjate pe un raft. Una din ele era o pereche de mănuși de schi. Verde-gălbui și lila. Nu prea-mi erau de folos. Voiam ceva închis la culoare.

Cealaltă pereche era exact ce-mi trebuia. Niște chestii șic, din piele subțire, neagră. Mănuși de bancher. Foarte moi. Îmi veneau ca turnate.

Mănușile de schi m-au făcut să caut un fes. Dacă soții Hubble au mers la schi în Colorado, în mod cert aveau tot echipamentul. Am găsit o cutie cu căciuli, înăuntru, am dat peste un soi de căciulă de paznic, din fibre sintetice. Partea de jos se desfăcea și obțineai o căciulă cu urechi. Materialul era imprimat cu un model verde-închis. Era bună pentru ce-mi trebuia.

Următoarea oprire a fost în dormitorul principal. Am găsit măsuța de toaletă a lui Charlie. Era mai mare decât unele camere în care fusesem cazat. Avea tone de cosmetice. Tot felul de chestii. Am luat un tub de mascara rezistent la apă și m-am dus în baie. Mi-am mânjit fața cu ea. Pe urmă, mi-am strâns geaca și mi-am pus mănușile și căciula. M-am întors în dormitor și am verificat rezultatul în oglinda de pe ușa șifonierului. Nu era rău. Se potrivea la fix pentru activitatea nocturnă.

Am ieșit din nou afară. Am încuiat la loc ușa din față. Simțeam norii uriași de furtună cum se adunau deasupra capului. Era foarte întuneric. Am stat lângă ușa din față și mi-am verificat echipamentul. Am pus pistolul în buzunarul interior al gecii. Am tras fermoarul în jos și am verificat arma. Am ieșit bine la control. Încărcat, armat. Cu siguranța pusă. Cartușele de rezervă în buzunarul exterior din dreapta sus. Briceagul în buzunarul din stânga. Bulanul în buzunarul din partea dreaptă. Șireturile legate strâns.

Am luat-o pe alee, am trecut de Bentley și m-am oprit la zece-doisprezece pași. Am intrat în tufișuri și m-am oprit într-un loc de unde aveam sub ochi întreaga alee. M-am așezat pe pământul rece și m-am pus pe așteptat. Într-o ambuscadă, așteptarea e cea care asigură victoria. Dacă celălalt e circumspect, o să vină ori mai devreme, ori mai târziu. Atunci când se gândește că n-o să-l aștepți. Așa încât, oricât de devreme ar putea să ajungă la locul faptei, tu trebuie să fii pregătit și mai devreme. Oricât de târziu și-ar face apariția, tu trebuie să aștepți până la capăt. Aștepți într-un soi de transă. Ai nevoie de o răbdare infinită. N-are nici un rost să te agiți sau să-ți faci griji. Nu faci decât să aștepți. Nu faci nimic, nu te gândești la nimic, nu consumi nici un pic de energie. Deodată, treci la acțiune. După o oră, după cinci ore, după o zi, după o săptămână. Așteptarea e o aptitudine ca oricare alta.

Era douăsprezece fără un sfert când am început să aștept. Simțeam cum furtuna

fierbe deasupra capului. Aerul era ca o supă. Întuneric beznă. Pe la miezul nopții, furtuna s-a dezlănțuit. Picături mari cât o monedă de douăzeci și cinci de cenți cădeau pe frunzișul din jurul meu. În câteva secunde, totul s-a transformat într-un potop. Era ca și cum ai fi stat într-o cabină de duș. Tunete teribile se auzeau bubuind unul după altul. Fâșiile luminoase ale fulgerelor brăzdau cerul. Grădina din jur era luminată ca ziua secunde în șir. Am rămas sub ploaia nemiloasă și am așteptat. Zece minute. Cincisprezece. Au venit după mine la douăzeci de minute după miezul nopții. Ploua la fel de tare și tunetele nu încetaseră. N-am auzit sosind camionul până când n-a ajuns pe alee. L-am auzit pneurile scrâșnind pe pietriș la vreo doisprezece metri depărtare. Era o camionetă carosată, de culoare verde-închis. Pe caroserie scria cu litere aurii: Fundația Kliner. Semăna cu acela pe care-l văzusem în apropiere de locuința lui Roscoe marți dimineața. A trecut pe lângă mine, la mai puțin de doi metri depărtare. Cauciucuri late, pe pietriș. Asta văzuse Finlay și la locuința lui Morrison. Urmele lăsate în pietriș de niște pneuri late.

Camioneta se opri la câțiva pași de mine. A oprit brusc chiar în spatele Bentley-ului. Nu putea să treacă mai departe. Exact așa cum dorisem. Am auzit cum șoferul oprește motorul și trage frâna de mână.

Șoferul se dădu primul jos din mașină. Purta un costum din nailon, mulat pe corp. Avea o glugă trasă în jurul feței. Peste față avea o mască chirurgicală. Purta mănuși din cauciuc subțire. Era încălțat cu galoși din cauciuc. Se dădu jos de la volan și se duse în spatele vehiculului. Cunoșteam mersul acela. Știam corpul acela înalt și solid. Îmi erau cunoscute brațele lungi și puternice. Era tânărul Kliner. Chiar el venise să-mi facă felul. Bătu cu palma pe ușa din spate. Se auzit un zgomot metalic. Apoi întoarse mânerul și deschise ușa. Patru indivizi se dădură jos. Toți erau îmbrăcați la fel. Costume mulate din nailon alb, glugile trase, măști, mănuși, galoși din cauciuc. Doi dintre ei cărau niște genți. Doi aveau niște puști lungi, de calibru mare. În total, cinci indivizi. Mă așteptasem la patru. Cu cinci avea să-mi fie mai greu. Dar avea să fie mai productiv.

Ploaia cădea în rafale peste ei. Auzeam plesnetul stropilor când se loveau de costumele țepene din nailon. Auzeam răpăitul metalic al stropilor grei care cădeau pe acoperișul camionetei. L-am văzut surprinși de lumina unui fulger. Arătau ca niște iele aducătoare de moarte. Ca niște arătări scăpate din iad. Imaginea lor era înfricoșătoare. Pentru prima oară, m-am îndoit că i-aș fi putut dovedi atunci când ne căutaseră luni noaptea. Dar aveam să-i înfrâng în noaptea asta. Pentru că acum aveam avantajul surprizei. Aveam să fiu un coșmar invizibil în mijlocul lor. Tânărul Kliner îi organiza. S-a dus în spatele camionului și a luat de acolo o rangă. A arătat spre trei dintre soldații lui și s-a dus cu ei către casă. Al cincilea avea să aștepte lângă camion. Din cauza ploii, urma să se urce în cabină. L-am văzut uitându-se la cerul negru și apoi aruncând o privire spre scaunul șoferului. Am scos bulanul din buzunar. Mi-am croit drum printre tufișuri. Tipul n-avea cum să mă audă. Zgomotul ploii era prea puternic.

Se întoarse cu spatele și făcu un pas spre ușa șoferului. Am închis ochii preț de o clipă și mi l-am închipuit pe Joe zăcând, fără față, pe lespede de la morgă. Mi-am imaginat-o pe Roscoe tremurând de groază în timp ce se holba la urmele de pași de pe pardoseala din holul casei sale. Apoi am năvălit afară din tufișuri. Am sărit în spatele individului. L-am lovit cu bulanul la ceafă. Bastonul învelit cu piele era mare și am lovit cu toată forța.

Omul a căzut pe pietriș ca un copac trăsmit. Zăcea cu fața în jos și ploaia răpăia pe costumul de nailon. L-am frânt gâtul cu o singură lovitură puternică. Unul era doborât.

Am târât cadavrul pe pietriș și l-am lăsat în spatele camionului. Am ocolit mașina și am scos cheile din contact. M-am furișat către casă. Am băgat bulanul la loc în buzunar. Am scos cuțitul, ținându-l în mână dreaptă. Nu voiam să trag cu pistolul în casă. Era prea zgomotos, chiar și cu tunetele care bubuiau afară. M-am oprit înăuntru, imediat după ușa

de la intrare. Încuietoarea fusese forțată, iar lemnul ușii era făcut așchii. Am văzut ranga pe podeaua holului.

Era o casă mare. Avea să le ia ceva timp ca s-o percheziționeze. Presupuneam că vor rămâne grupați. Aveau să caute împreună. După care urmau să se separe. Le auzeam pașii duduind pe podeaua de la etaj. Am ieșit afară ca să-l aștept pe unul dintre ei să coboare în hol. Am așteptat, lipit de perete, lângă ușa spartă. Eram adăpostit de streășină acoperișului. În continuare, ploua torențial, la fel de nemilos ca o ploaie tropicală.

Am așteptat aproape cinci minute până când primul dintre ei a coborât la parter. L-am auzit scârțâitul pașilor pe podea. L-am auzit deschizând ușa șifonierului. Am intrat în casă. Stătea cu spatele la mine. Era unul dintre cei înarmați cu puști, un tip înalt, mai slab decât mine. Am sărit în spatele lui. Mâna stângă i-am trecut-o pe deasupra capului și i-am înfipt degetele în ochi. Pușca i-a scăpat din mână, bufnind înfundat pe covor. L-am tras înapoi, l-am întors și l-am împins pe ușă afară, în ploaia torențială. Mi-am înfipt și mai adânc degetele în ochii lui. L-am tras capul înapoi. L-am tăiat beregata. Nu poți să faci asta cu o singură mișcare elegantă. Nu e ca-n filme. Nici un cuțit nu poate fi îndeajuns de ascuțit pentru așa ceva. Gâtul omului conține tot felul de zgârciuri tari. Trebuie să tai cu o mișcare puternică de du-te-vino. Asta îți ia ceva timp. Dar merge. Merge bine. Până când ai ajuns cu lama la os, tipul e mort. Iar omul meu nu făcea excepție. Sângele țâșnea ca dintr-o arteziană amestecându-se cu ploaia. Am simțit cum picioarele i se înmoaie și i-am dat drumul să cadă. Al doilea doborât.

Am târât cadavrul până la gazon trăgându-l de creștetul glugii. N-avea nici un rost să-l ridic de sub genunchi și de sub umeri. Capul i s-ar fi lăsat pe spate și i-ar fi căzut. L-am lăsat pe iarbă. Am fugit înapoi în casă. Am luat pușca și am făcut o grimasă. Era o armă serioasă. O Ithaca Mag-10. Văzusem așa ceva în armată. Se trage cu niște cartușe enorme. Oamenii-i spun „bariera”. Are destulă forță ca să omoare oamenii prin peretele lateral al unui vehicul cu tablăria mai moale. Într-o confruntare directă, efectele sunt devastatoare. În magazie nu încap decât trei cartușe, dar, cum se spune, până apuci să tragi trei gloanțe, lupta s-a și terminat.

Am păstrat briceagul la îndemână ca armă preferată. O armă tăcută. Dar pușca era mai bună decât pistolul Desert Eagle ca armă de rezervă. Adevărul e că, atunci când tragi cu pușca, să țintești e un lux. O pușcă trimite o ploaie tronconică de alicie. Cu un Mag-10, cu condiția să fie vag îndreptată spre direcția potrivită, n-ai cum să ratezi.

Am ieșit afară pe ușă și m-am lipit de zid, ca să mă feresc de potop. Am așteptat. Acum presupuneam că vor începe să iasă din casă. Negăsindu-mă înăuntru și nemaivăzându-l nici pe tipul pe care tocmai îl doborâsem, vor începe să iasă afară. Era inevitabil. Nu puteau să rămână veșnic în casă. Am așteptat. Zece minute. Auzeam cum scârțâia podeaua în interior. Am ignorat zgomotele. Mai devreme sau mai târziu, aveau să iasă. Au ieșit. Doi tipi, împreună. Au ieșit ca o pereche. Asta m-a făcut să ezit o fracțiune de secundă. Au ieșit în ploaia torențială și am auzit răpăitul stropilor de apă pe glugile din nailon. Am scos din nou bastonul învelit cu piele. L-am trecut în mâna dreaptă. Primul tip a căzut cu mare ușurință. L-am prins chiar în ceafă cu bulanul greu și n-a lipsit mult să-i retez căpățâna. Dar al doilea individ a reacționat și s-a sucit, astfel că am ratat următoarea lovitură. Bastonul i-a zdrobit doar clavicula și l-a făcut să cadă în genunchi. L-am înjunghiat cu mâna stângă în față. M-am pregătit pentru o nouă lovitură cu bulanul. Mi-au mai trebuit două lovituri ca să-i frâng gâtul. Era un tip vânjos. Dar nu destul de vânjos. Patru inamici doborâți.

Am târât cele două cadavre prin ploaia dezlănțuită până la gazonul de la marginea aleii de pietriș. L-am adunat grămadă împreună cu celălalt tip. Aveam patru adversari doborâți și o pușcă de asalt capturată. În plus, cheile camionului erau în buzunar la mine. Mai rămăsese tânărul Kliner, înarmat cu cea de-a doua pușcă de asalt.

Nu l-am putut găsi. Nu știam unde era. Am intrat în casă, la adăpost de ploaie, și am ascultat. N-auzeam nimic. Uruitul ploii pe acoperiș și pe pietrișul de afară acoperea totul cu o mască de zgomot de fond. Dacă tânărul era alertat și se furișă prin preajmă, n-aveam cum să-l aud. Avea să fie o problemă.

M-am furișat în foișorul din grădină. Ploaia răpăia neobosit pe acoperiș. Am stat nemișcat și am ascultat cu urechile ciulite. L-am auzit în hol. Tocmai se pregătea să iasă. Urma să iasă pe ușa din față. Dacă o lua la dreapta, avea să se împiedice de cei trei soldați morți îngrămădiți pe gazon. Dar el a luat-o la stânga. A trecut prin fața ferestrelor camerei din grădină. Trecând peste gazonul îmbibat cu apă, se îndrepta spre curtea interioară. L-am văzut trecând prin ploaie la vreo doi metri și jumătate de mine. Arăta ca un duh din iad. Un duh din iad care ținea în mâini o pușcă de asalt lungă și neagră. Aveam cheia de la foișor în buzunar, pe inelul cheilor de la mașină. Ploaia mă biciuia cu forța unei tulumbe de pompieri. M-am furișat către curtea interioară. Tânărul Kliner stătea acolo și se uita în jos la marea piscină. M-am ghemuit în ploaie și l-am urmărit cu privirea. De la șase metri, auzeam răpăitul stropilor de ploaie pe costumul lui din nailon. Fulgerele sfâșiau cerul, iar tunetele bubuiau neîncetat.

Nu voiam să-l omor cu pușca Mag-10 pe care-o aveam asupra mea. Trebuia să mă descotorosesc de cadavre. Trebuia să-i tulbur mințile bătrânului Kliner.

Trebuia să-l fac să se tot întrebe ce se întâmplase. Unde dispăruse băiatul lui. Asta l-ar fi dezechilibrat. Și avea o importanță crucială pentru siguranța mea personală. Nu-mi puteam permite să las în urmă nici cea mai neînsemnată dovadă. Dacă foloseam pușca de asalt ca să-l lichidez pe tânăr, riscam să fac multă mizerie. Debarasarea de cadavru ar fi constituit o problemă foarte serioasă. Găsirea tuturor părților componente ar fi fost cât se poate de dificilă. Așa că am așteptat.

Tânărul începu să coboare porțiunea lungă de gazon care ducea la piscină. Am dat ocol, pășind numai pe iarba udă. Tânărul mergea încet. Era îngrijorat. Era singur. Nu prea vedea bine. Capișonul strâns în jurul feței îi limita câmpul vizual. Își tot întorcea capul când într-o parte, când în alta, cu gâtul țeapăn, ca un robot. Se opri la marginea piscinei. Eram la un pas în spatele lui. Mă legănam stânga-dreapta, stânga-dreapta, păstrându-mă în afara câmpului său vizual în timp ce el își muta privirea dintr-o parte în alta. Își mișca pușca masivă la stânga și la dreapta pe deasupra piscinei.

După cărțile pe care le citisem cândva, după filmele la care se uită oamenii, ar fi trebuit să mă lupt cu el într-o luptă dreaptă. Eu mă aflam acolo ca să-l răzbun pe fratele meu. Și chiar în fața mea se afla individul care-i jucase în picioare trupul rece ca pe un sac de cârpe. Ar fi trebuit să ne luptăm față în față. Ar fi trebuit să fie prevenit cine-i era adversarul. Ar fi trebuit să înțeleagă de ce trebuia să moară. Toate poveștile alea despre noblețe, despre comportamentul bărbătesc. Numai că viața reală nu e așa. Joe ar fi râs de toate prostiile astea.

Am mânăuit bulanul cu toată forța spre capul tânărului. Exact în clipa în care se întorcea ca să se ducă înapoi spre casă. Bastonul a alunecat pe nailonul lucios, iar inerția țevii grele umplute cu plumb m-a dezechilibrat considerabil. Cădeam ca un om care alunecă pe gheață. Tânărul se roti și ridică pușca. Introduse un cartuș pe țeava. Mi-am aruncat brațul în sus și am dat la o parte țeava. M-am rostogolit chiar sub câmpul lui de tragere. A apăsat pe trăgaci și a urmat o explozie uriașă, mai puternică decât cel mai gălăgios tunet. Am auzit cum sunt sfâșiate frunzele când alicele s-au înfipt în arborii de dincolo de noi.

Reculul feroce l-a împins înapoi, dar a apucat să bage al doilea cartuș pe țeava. Am auzit clănțănitul amenințător al mecanismului de metal. Eram întins pe spate, pe gresia de la marginea piscinei, dar am sărit în picioare și am apucat arma cu amândouă mâinile. Am ridicat țeava și am apăsat pe pat așa încât a tras din nou în aer. O nouă explozie îngrozitoare. De data asta, am tras spre mine în timpul reculului și i-am smuls

arma din mâini. Cu o mișcare rapidă, l-am lovit cu patul puștii în față. A fost o lovitură nereușită. Ithaca are o porțiune considerabilă din pat acoperită cu un strat de cauciuc. Are rolul de a proteja umărul trăgătorului de reculul teribil. Numai că acum a protejat capul adversarului de lovitură mea, care n-a reușit decât să-l dezechilibreze. M-am aruncat la picioarele lui și l-am împins în spate. Cu o lovitură aplicată la glezne, l-am făcut să se împiedice și să cadă pe spate în piscină. Am sărit peste el.

Eram la capătul adânc al piscinei, încleștați în lupta pentru obținerea prizei victorioase. Ploaia ne izbea cu putere. Clorul îmi ardea ochii și nările. M-am zbatut în continuare până când i-am apucat beregata. L-am tras capșonul din nailon și-am putut să-l apuc cu mâinile direct de gât. Mi-am încordat brațele și i-am împins capul sub apă. Îl strângeam de gât cu toată forța de care eram în stare. Motociclistul ăla de la Warburton crezuse că-mi face o chestie asemănătoare, dar aia fusese ca o mângâiere de amantă prin comparație cu ce-i făceam eu acum tânărului Kliner. Pur și simplu, îi detașam capul de restul corpului. Am strâns și am răsucit, ținându-l la un metru sub apă, până când a murit. N-a durat mult. Niciodată nu durează, într-o astfel de situație. Primul care se duce la fund rămâne la fund. Puteam să fiu eu în locul lui.

Călcam apa și icneam din pricina duhului de clor. Ploaia încrețea suprafața apei. Era imposibil să-ți dai seama unde se sfârșea apa și unde începea aerul. L-am lăsat cadavrul să plutească și am înotat spre margine. Am stat agățat de mal până mi-am recăpătat suflul. Vremea era un coșmar. Tunetele se înlănțuiau acum într-un muget continuu, iar fulgerele alcătuiau perdele luminoase. Ploaia cădea neîncetat. Dacă stăteam în piscină, m-aș fi udat mai puțin. Dar aveam treburi de făcut. Am înotat înapoi ca să iau cadavrul tânărului. Se deplasase cam un metru mai jos. L-am tras spre margine. Mai întâi, am ieșit eu afară. Apoi am apucat cu fiecare mână de nailonul costumului și am tras cadavrul din apă. Cântărea o tonă. Zăcea pe marginea piscinei cu apa șiroind din costum la încheieturile mâinilor și la glezne. L-am lăsat acolo și m-am dus înapoi la garaj.

Nici să merg pe jos nu mi-era ușor. Aveam hainele îmbibate de apă și mi se făcuse frig. Parcă eram îmbrăcat din creștet până-n tălpi în zale. Dar am reușit să ajung la garaj și am găsit cheia. Am descuiat ușa și am aprins lumina. Era un garaj pentru trei mașini. Înăuntru se afla doar celălalt Bentley. Mașina lui Hubble, același model ca al soției sale. Un verde-închis splendid, lustruit cu afecțiune până când căpătase un luciu desăvârșit. Îmi vedeam imaginea reflectată în vopsea în timp ce mă mișcăm prin preajmă. Căutam o roabă sau un cărucior dintr-acelea folosite de grădinari. Garajul era plin de unelte de grădinărit. O mașină de tuns iarba de mari dimensiuni, furtunuri, diferite unelte. Într-un colț îndepărtat, un fel de tărăboanță cu niște roți mari, cu spițe, ca de bicicletă.

Am scos căruciorul afară în furtună și l-am dus la piscină. Am scotocit prin zonă și am găsit cele două puști și bulanul ud. Puștile le-am pus în cărucior, iar bulanul, în buzunar. Am controlat mai întâi cadavrul tânărului ca să văd dacă mai avea pantofii în picioare, după care l-am săltat în căruț. Am împins căruciorul spre casă și apoi pe alee. Am ocolit Bentley-ul și am ajuns în spatele camionetei. Am deschis ușile din spate și am aruncat cadavrul în dubă. M-am suit în mașină și l-am tras mai bine înăuntru. Ploaia răpăia pe acoperiș. Apoi am ridicat cadavrul primului tip și l-am tras lângă cel al lui Kliner. Deasupra, am aruncat cele două puști. Două cadavre puse la adăpost.

După aceea am luat căruciorul și m-am dus la locul unde-i stivuisem pe ceilalți trei. Aceștia stăteau întinși pe gazonul îmbibat cu apă, iar ploaia răpăia pe costumele lor hidoase. L-am cărat pe toți înapoi la camionul cu care veniseră. Acum îi aveam pe toți cinci întinși înăuntru. Am dus căruciorul înapoi în garaj, luptându-mă cu ploaia nemiloasă. L-am pus la loc, în colțul în care îl găsisem. Am luat o lanternă de pe bancul de lucru. Voiam să arunc o privire și să văd cine erau cei patru tipi pe care tânărul Kliner îi adusese cu el. Am alergat înapoi la camion și m-am urcat în dubă. Am aprins lanterna și m-am aplecat deasupra dezolantului șir de cadavre.

Pe tânărul Kliner îl cunoșteam. Celorlalți le-am tras glugile de pe cap și le-am rupt măștile. Am plimbat fasciculul lanternei peste fețele lor. Doi dintre ei erau paznicii de la depozit. Îi văzusem cu binoclul joi și eram sigur de asta. Poate că n-aș fi jurat în fața unei curți marțiale, dar în seara asta nu eram interesat de tipul ăsta de procedură juridică. Pe ceilalți doi îi cunoșteam sigur. Nici o îndoială în privința asta. Erau polițiști. Erau trupa de rezervă de vineri. Veniseră împreună cu Baker și Stevenson la restaurant, când m-au arestat. De atunci, îi mai văzusem pe la secție de vreo câteva ori. Făceau parte din combinație. Alți soldați secreți ai lui Teale.

M-am dat jos din camion și am dus lanterna înapoi la garaj. Am încuiat ușile și am alergat prin ploaie până-n fața casei. Am luat de acolo cele două genți cu care veniseră. Le-am dus în holul lui Hubble și am aprins lumina. M-am uitat să văd ce conțin. Mănuși și măști de rezervă. O cutie cu cartușe de pușcă, de calibrul 10. Un ciocan. O pungă plină de cuie de cincisprezece centimetri. Și patru cuțite. Din cele medicale. Te tăiai numai uitându-te la ele.

Am luat ranga din locul în care-o lăsaseră după ce spărseseră încuietoarea. Am pus-o într-una din sacoșe. Am dus gentile înapoi la camion și le-am aruncat peste cadavre. Apoi am încuiat și am blocat ușile din spate și am alergat din nou prin ploaia torențială la casă. M-am dus și am încuiat camera din grădină. Am alergat înapoi în bucătărie. Am deschis ușa cuptorului și mi-am golit buzunarele. Am întins totul pe podea. Am luat din dulapul învecinat două folii pentru copt. Am desfăcut în bucăți pistolul Desert Eagle și am pus cu grijă părțile componente pe una dintre tăvi. Alături, am pus și gloanțele de rezervă. În cealaltă tavă, am pus cuțitul, bulanul, cheile de la Bentley, banii și actele. Am așezat tăvile în cuptor și am pus termostatul pe o temperatură scăzută.

Am ieșit în față și am împins ușa spartă închizând-o atât cât se putea. Apoi m-am urcat în camionul Fundației Kliner. Am băjbăit cu cheia și am pornit motorul. Am mers în marșarier cu atenție de-a lungul aleii și am ieșit pe Beckman Drive. Am rulat pe panta descendentă ce ducea la oraș. Ștergătoarele de parbriz se luptau vitejește cu ploaia. Am ocolit scuarul în care se afla biserica. Am cotit la dreapta și am luat-o spre sud. Zona era pustie. Nimeni nu mai circula pe drum. La trei sute de metri sud de parcul rural, am cotit pe alea lui Morrison. Am dus camionul până la casă și l-am parcat alături de Lincoln-ul abandonat al fostului șef al poliției. Am încuiat ușa. Am alergat până la gardul de împrejmuire al lui Morrison și am aruncat cheile departe, în câmp. Am strâns geaca pe lângă mine și-am început să merg prin ploaie, gândindu-mă intens.

De mai bine de o oră, era sâmbătă. Prin urmare, mai rămăsese mai puțin de o zi până duminică. Situația căpătase o formă clară. Aveam trei elemente concrete sigure. Elementul numărul unu: Kliner avea nevoie de hârtie specială. Elementul doi: hârtia nu se putea procura din State. Elementul trei: depozitul era înțesat cu ceva.

Iar ceea ce scria pe cutiile aparatelor de aer condiționat mă deranja. Nu partea imprimată, „Island Air-conditioning, Inc.”. Ci ceea ce era scris de mână, și anume seriile. Cutiile pe care le văzusem aveau scrise de mână niște serii, în niște dreptunghiuri imprimate. Le văzusem foarte limpede. Polițiștii din Jacksonville remarcaseră același lucru pe cutiile din camionul lui Stoller, când acesta depășise viteza legală. Serii lungi, scrise de mână. Dar de ce? Cutiile în sine erau o bună acoperire. Un camuflaj bun. Să transporti ceva secret în Florida și mai departe în niște cutii pentru aparate de aer condiționat era o mișcare inteligentă. Nici că se putea găsi un produs mai plauzibil pentru piața de acolo. Cutiile îi păcăliseră pe polițiștii din Jacksonville. Nu dăduseră mare atenție acestui aspect. Dar acele numere mă puseseră pe gânduri. Dacă în cutii nu se afla aparatură electrică, de ce să mai scrii serii pe ele? Asta însemna să împingi camuflajul până la absurd. Prin urmare, ce naiba însemnau acele numere? Ce naiba fusese în cutiile alea blestемate?

Asta era întrebarea pe care mi-o puneam. Până la urmă, Joe a fost cel care mi-a

sugerat răspunsul. Umblam prin ploaie gândindu-mă la cele spuse de Kelstein despre precizie. El spusese că Joe avusese o precizie în exprimare. Știam asta. Mă gândeam la mica listă ordonată pe care o printase pentru el. Cu majusculele acelea semețe. Cu șirurile de inițiale. Coloana de numere de telefon. Cele două însemnări din partea de jos. Garajul lui Stoller. Dosarul lui Gray despre Kliner. Trebuia să verific din nou lista. Dar dintr-odată am fost sigur că Joe îmi spunea că dacă voiam să știu ce pusese Kliner în acele cutii poate că ar merita efortul să mă duc până la garajul lui Stoller și să arunc o privire.

DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Primul lucru pe care l-am făcut când am ajuns în casă a fost să scotocesc prin bucătăria scumpă a lui Charlie Hubble după cafea. Am lăsat filtrul să bolborosească și am deschis cuptorul. Mi-am scos lucrurile de acolo. Stătuseră la cald aproape o oră și erau uscate zadă. Pielea de pe bulan și de pe inelul de chei se cam înțepenise, dar, în afară de asta, nu se întâmplase nimic rău. Am reasamblat pistolul și l-am încărcat, lăsându-l pe masa din bucătărie. Armat și cu siguranța pusă. Apoi am dat să verific printul lui Joe ca să găsesc confirmarea pe care credeam că o conține. Numai că aveam o problemă. O problemă extrem de importantă. Hârtia se uscase ca iasca, dar scrisul dispăruse. Hârtia era complet goală. Apa din piscină ștersese toată cerneala. Se vedeau niște pete foarte slabe și neclare, dar nu puteam desluși cuvinte. Am ridicat din umeri. O citisem de o sută de ori. Aveam să mă bazez pe amintirea a ceea ce scrisese acolo.

Următoarea oprire am făcut-o în subsol. M-am jucat cu cuptorul instalației de încălzire până am reușit să-l aprind. Apoi m-am dezbrăcat și mi-am aruncat toate hainele în uscătorul electric al lui Charlie. L-am fixat pe o temperatură scăzută, timp de o oră. Habar n-aveam ce fac. În armată, era mereu câte un caporal care se ocupa de rufele mele. Le lua și le aducea înapoi curate și împăturate. De atunci, întotdeauna îmi cumpărasem haine ieftine, pe care le aruncam când se murdăreau. În pielea goală, am urcat la etaj și m-am dus în baia lui Hubble. Am făcut un duș lung și fierbinte și mi-am curățat machiajul de pe față. Am stat îndelung în apa fierbinte. M-am înfășurat într-un prosop și m-am dus jos după cafea.

Nu puteam să ajung în Atlanta în noaptea aceea. Nu puteam ajunge acolo înainte de trei și jumătate noaptea. Nu era deloc o oră potrivită ca să conving pe cineva să mă lase să intru. N-aveam nici un act de identitate pe care să-l arăt și nici un statut corespunzător. O vizită nocturnă se putea transforma într-o problemă. Trebuia s-o las pentru a doua zi, la prima oră a dimineții. Nu aveam de ales.

Așa că m-am gândit să mă culc. Am oprit radioul din bucătărie și m-am dus către camera de recreare a lui Hubble. Am închis și televizorul. M-am uitat în jur. Era o cameră întunecoasă, confortabilă. Cu lambriuri din lemn și fotolii de piele. Lângă televizor era un set de aparatură stereo, o marcă japoneză. Șiruri de CD-uri și de casete. Beatles la greu. Hubble îmi zisese că fusese interesat de John Lennon. Că fusese în Dakota, la New York și la Liverpool, în Anglia. Cumpărase cam totul. Toate albumele, câteva înregistrări pirat, colecția de discuri *single* care se vindea într-o cutie din lemn. Deasupra biroului era un raft de bibliotecă. Teancuri de periodice profesionale și un șir de cărți grele. Reviste și rapoarte tehnice pe probleme bancare. Periodicele profesionale ocupau cam șaiszeci de centimetri din spațiul raftului. Arătau de-a dreptul deprimant. Diferite numere dintr-o publicație care-și zicea *Banking Journal*. Vreo două numere dintr-o revistă solidă intitulată *Bank Management*. Una numită *Banker*. Dar nu lipseau nici *Banker's Magazine*, *Banker's Monthly*, *Business Journal*, *Business Week*, *Cash Management Bulletin*, *The Economist*, *The Financial Post*. Toate ordonate alfabetic și în ordinea aparițiilor. Dar erau doar exemplare aleatorii, mergând până în urmă cu câțiva ani. Nu existau serii complete. La capătul șirului erau câteva comunicate oficiale ale Departamentului Trezoreriei și vreo două numere dintr-o publicație ce se numea *World of Banking*. O colecție neobișnuită. Părea foarte selectivă. Poate că se refereau la subiecte deosebit de dificile. Poate că Hubble le citea când n-avea somn.

Eu nu urma să am nici o problemă cu dormitul. Tocmai ieșeam din încăpere, în căutarea unui pat de împrumut, când prin minte mi-a trecut un gând. M-am întors la birou și m-am uitat din nou la raftul de cărți. Mi-am trecut degetul de-a lungul șirului de

reviste și jurnale. M-am uitat la datele imprimate pe cotoare, sub titlurile pompoase. Unele dintre ele erau numere recente. La vreo două publicații, succesiunea aleatorie continua până la ultimele numere. Mai bine de o duzină erau din anul curent. O treime dintre ele apăruseră după ce Hubble părăsise postul de la bancă. După ce fusese pus pe liber. Erau publicații destinate lucrătorilor bancari, dar deja Hubble nu mai făcea parte din această branșă. Cu toate acestea, el continua să comande aceste jurnale profesionale. Continua să le primească. Continua să citească toate chestiile alea complicate. De ce?

Am scos din raft două periodice. M-am uitat la coperte. Erau reviste groase, pe hârtie lucioasă. Le-am ținut de cotor în partea de sus și cea de jos a cotorului. Revistele s-au deschis la paginile pe care le consultase Hubble. M-am uitat la acele pagini. Am mai scos din raft niște numere. Le-am lăsat să se deschidă singure. M-am așezat în fotoliul din piele al lui Hubble. Am stat acolo, învelit în prosopul lui, și am citit. Am citit tot raftul. De la stânga la dreapta, de la început la sfârșit. Mi-a luat o oră.

Apoi am trecut la cărți. Mi-am plimbat degetul pe șirul prăfuit. M-am oprit cu un mic șoc când am descoperit două nume pe care le știam. Kelstein și Bartholomew. Un volum mare și vechi. Legat în piele roșie. Raportul întocmit de aceștia pentru subcomisia Senatului. L-am scos afară și am început să-l răsfoiesc. Era o lucrare uluitoare. Kelstein o descrisese cu modestie ca fiind biblia anti-falsificare. Ceea ce și era. Dar omul fusese prea modest. Cartea era de-a dreptul exhaustivă.

Era o istorie meticuloasă a tuturor formelor cunoscute de falsificare. Exemple și situații numeroase erau preluate din toate escrocheriile descoperite vreodată. Mi-am așezat volumul masiv în poală. Am mai citit o oră încheiată. La început, m-am concentrat pe problemele legate de hârtie. Kelstein îmi spusese că hârtia era cheia problemei. El și Bartholomew alcătuiseră o anexă lungă referitoare la hârtie. Acolo erau dezvoltate ideile pe care mi le spusese prin viu grai. Fibrele din bumbac și din in, colorantul chimic, introducerea firișoarelor roșii și albastre din polimer. Hârtia era produsă în Dalton, Massachusetts, de către o companie numită Crane and Company. Auzisem de ei. Cred că, de un Crăciun, cumpărasem niște cărți poștale ilustrate făcute de această firmă. Îmi aminteam de cartonul gros și greu și de plicurile de culoare crem. Îmi plăcuseră. Compania fabrica hârtie de bancnote pentru Trezorerie din 1879. Vreme de mai bine de un secol, hârtia fusese transportată cu camioanele la Washington, în vehicule blindate, sub pază severă. Niciodată nu fusese furată nici măcar o singură foaie.

Apoi am dat paginile înapoi de la anexă și am început să citesc textul principal. Am aranjat mica bibliotecă a lui Hubble pe birou. Am trecut din nou prin ea. Unele lucruri le-am citit de două sau de trei ori. Mă cufundasem în lectura articolelor și rapoartelor dense. Verificam, controlam încrucișat referințele, încercam să înțeleg limbajul misterios. Reveneam mereu la voluminosul raport către Senat. Erau trei paragrafe pe care le-am citit iarăși și iarăși. Primul se referea la o veche rețea de falsificare din Bogota, Columbia. Al doilea trimitea la o mult mai recentă operațiune libaneză. În timpul unuia dintre numeroasele războaie civile, unii membri ai milițiilor creștine s-au asociat cu niște gravori armeni. În al treilea paragraf erau niște chestiuni fundamentale de chimie. O mulțime de formule complicate, dar erau și câteva cuvinte pe care le-am recunoscut. Am citit cele trei paragrafe de mai multe ori. M-am dus până-n bucătărie. Am luat de acolo lista albită a lui Joe. M-am uitat la ea vreme îndelungată. M-am întors în camera de recreare întunecată unde, la lumina veiozei, am stat treaz, am reflectat și am citit jumătate din noapte.

Nu mi-a provocat somnul. A avut un efect contrar. M-a trezit. Mi-a creat o stare de agitație. M-a lăsat tremurând din pricina șocului și a emoțiilor. Și asta pentru că, în momentul când am terminat de citit, știam exact cum făceau indivizii rost de hârtie. Știam exact de unde și-o procurau. Știam ce se transportase anul trecut în cutiile

aparatorilor de aer condiționat. Nu trebuia să mă mai duc în Atlanta să mă uit. Știam. Știam ce strânge Kliner în depozitele sale. Știam ce aduceau în fiecare zi camioanele acelea. Știam ce însemna deviza lui Joe. E Unum Pluribus. Știam de ce alesese acest motto inversat. Știam totul, când îmi mai rămăseseră douăzeci și patru de ore la dispoziție. Întreaga afacere, de la început până la sfârșit. De la un capăt la celălalt. Și era o operațiune a naibii de inteligentă. Bătrânul profesor Kelstein spusese că hârtia era de neprocurat. Dar Kliner îi demonstrase că se înșală. Kliner găsisese o modalitate să o procure. O modalitate foarte simplă.

Am sărit de la birou și am dat fuga în subsol. Am deschis ușa uscătorului și mi-am scos hainele afară. M-am îmbrăcat în grabă pe pardoseala din beton. Am lăsat prosopul în locul în care a căzut. Am fugit afară, lăsând ușa spartă să se bălăbănească. Am alergat pe pietriș până la Bentley. Am pornit motorul și am mers în marșarier pe alee. Am străbătut în mare viteză Beckman Drive și am cotit brusc la stânga, pe Strada Principală. Am accelerat prin orașul învăluit în tăcere și am ieșit din el trecând pe lângă restaurant. Am mai făcut o dată la stânga la drumul către Warburton și am forțat mașina veche și impunătoare atât cât am îndrăznit s-o forțez.

Farurile Bentley-ului nu erau prea luminoase, fiind un model vechi de douăzeci de ani. Întunericul nopții nu era uniform. Mai erau câteva ore bune până la ivirea zorilor, iar ultimele furioare ale norilor de furtună treceau grăbite peste luna palidă. Drumul nu era niciodată drept de-a binelea. La curbe, șoseaua n-avea nici un fel de înclinare, iar suprafața era plină de denivelări. În plus, era și udă. Bătrâna mașină aluneca și se legăna, așa că am încetinit până la o viteză de croazieră. Mi s-a părut mai inteligent să întârzii zece minute decât să mă trezesc derapând și ieșind în decor. Nu voiam să am aceeași soartă ca și Joe. Nu voiam să fiu al doilea Reacher care știa, dar a murit.

Am trecut de crâng. Era doar o pată mai închisă la culoare pe cerul întunecat. La câțiva kilometri mai încolo, vedeam luminile de pe perimetrul închisorii cum își trimiteau lumina strălucitoare peste peisajul nocturn. Am trecut mai departe.

Apoi, cale de kilometri întregi, le-am putut vedea strălucirea în oglinda retrovizoare. După aceea am trecut peste pod, prin Franklin, ieșind din Georgia și intrând în Alabama. Am trecut în viteză pe lângă vechiul local de la marginea șoselei, unde fusesem împreună cu Roscoe. The Pond, se numea. Acum era închis și cu luminile stinse. După încă un kilometru și jumătate, ajungeam la motel. Am lăsat motorul pornit și am intrat în birou ca să-l trezesc pe cel care făcea de serviciu în noaptea aceea.

— Aveți un client aici pe care-l cheamă Finlay? l-am întrebat.

Omul se frecă la ochi și se uită în registru.

— La camera 11, spuse el.

Locul avea o înfățișare de noapte tipică. Fără agitație, tăcută și adormită. Am găsit căsuța lui Finlay. Numărul 11. Chevrolet-ul de poliție era parcat în preajmă. Am bătut la ușa lui, făcând un mare târboi. A trebuit să bat ceva vreme. Deodată am auzit un geamăt iritat. N-am putut desluși nici un cuvânt. Am mai bătut de câteva ori.

— Haide, Finlay, am strigat eu.

— Cine-i acolo? l-am auzit țipând.

— Reacher, am spus. Deschide naibii ușa asta.

A urmat o pauză, după care ușa s-a deschis. Finlay stătea în prag. Îl trezisem din somn. Purta o bluză gri și șort.

Eram uluit. Mi-am dat seama că mă așteptasem să-l găsesc dormind în costumul de tweed. Cu vesta din moleschin.

— Ce naiba vrei? mi-a spus.

— Vreau să-ți arăt ceva, i-am replicat.

Căsca și clipea.

— Cât naiba e ceasul? întrebă el.

— Nu știu, am spus. Cinci, poate șase. Îmbracă-te. Trebuie să mergem undeva.

— Unde anume?

— La Atlanta, am spus. Vreau să-ți arăt ceva.

— Ce să-mi arăți? Nu-i mai simplu să-mi spui?

— Hai, Finlay, îmbracă-te, i-am spus. Trebuie să mergem.

A mormăit ceva, dar s-a dus să se îmbrace. I-a luat ceva vreme. Cam cincisprezece minute. A dispărut în baie. A intrat acolo arătând ca un om normal, abia trezit din somn. A ieșit de acolo arătând ca Finlay. Cu costumul de tweed și tot tacâmul.

— Gata, spuse el. Sper ca motivul să fie întemeiat, Reacher.

Am ieșit în noapte. M-am dus la mașină în timp ce el înclina ușa căsuței. Apoi a venit după mine.

— Vrei să conduci tu? m-a întrebat.

— De ce? Te deranjează chestia asta?

Părea foarte țăfnos. Se uită urât la Bentley-ul strălucitor.

— Nu-mi place să merg în mașini conduse de alții, spuse el. Vrei să mă lași să conduc eu?

— Nu-mi pasă cine e la volan, am spus. Numai să te văd odată urcat în mașină.

S-a urcat la volan și i-am dat cheile. Eram foarte bucuros să fac asta, pentru că obosisem foarte tare. A pornit Bentley-ul și a ieșit din parcare. A cotit spre est și a pornit la drum cu mare viteză. Mai repede decât mine. Era un șofer al naibii de bun.

— Ia povestește-mi, ce se-ntâmplă? mi-a spus el.

M-am uitat la el. Îi vedeam ochii în lumina difuză ce venea dinspre bord.

— Am înțeles totul, am spus. Știu despre ce e vorba. Se uită din nou către mine.

— Și ai de gând să-mi spui și mie? zise el.

— Ai sunat la Princeton? I-am întrebat.

Bombăni și lovi iritat cu palma în volan.

— Am vorbit o oră la telefon, spuse el. Tipul părea să știe o mulțime de lucruri, dar până la urmă a reieșit că nu știa mai nimic.

— Ce ți-a spus? I-am întrebat.

— Mi-a spus toată trășenia. Un tip deștept. Își făcea masteratul în istorie, lucra pentru Bartholomew. Se pare că acesta, împreună cu celălalt tip, Kelstein, erau cei mai tari în cercetările privind falsificarea de bani. Joe îi folosea pentru informațiile de bază.

Am încuviințat din cap către el.

— Am aflat toate astea de la Kelstein, am spus.

Îmi aruncă din nou o privire. Era la fel de țăfnos.

— Și-atunci de ce mă mai întrebă? a spus el.

— Vreau s-aud concluziile tale, i-am spus. Vreau să văd unde ai ajuns.

— N-am ajuns nicăieri, a spus el. Au vorbit cu toții timp de un an și au ajuns la concluzia că era imposibil ca Kliner să procure atât de multă hârtie.

— Exact ce mi-a spus și Kelstein, i-am zis. Dar eu am găsit răspunsul.

Se uită din nou la mine, cu o față surprinsă. În depărtare, vedeam luminile închisorii Warburton.

— Păi, zi-mi și mie atunci, spuse el.

— Trezește-te și găsește singur răspunsul, absolventule de Harvard.

Bombăni din nou. Tot cu țăfnă. Am mers mai departe. Am intrat în baia de lumină ce se revărsa dinspre gardul închisorii. Am trecut pe lângă închisoare, după care strălucirea galbenă cumplită a rămas în spatele nostru.

— Dă-mi măcar un indiciu, te rog! spuse el.

— O să-ți dau două indicii, am spus. Mottoul folosit de Joe pe lista lui. E Unum Pluribus. Iar apoi gândește-te ce caracteristică unică au bancnotele americane.

Încuviință din cap. Se gândi la spusele mele, bătând darabana cu degetele lui lungi

pe volan.

— E Unum Pluribus, spuse el. E o inversare a devizei Statelor Unite. Așa că putem presupune că dintr-unul ies mai mulți, corect?

— Corect, am spus. Și ce e unic la bancnotele americane, prin comparație cu oricare altă monedă din lume?

Se gândi la întrebare. Se gândea la ceva atât de familiar încât nu reușea să-l depisteze. Mergeam mai departe. Am trecut ca fulgerul pe lângă crângul de copaci de pe partea stângă. Departe, spre răsărit, se vedea o slabă licărire a zorilor.

— Care-i treaba? spuse el.

— Am trăit în toată lumea, am spus. Șase continente, dacă pui la socoteală și o scurtă perioadă petrecută într-o cabană meteorologică a aviației, în Antarctica. Zeci de țări. Am avut prin buzunare o mulțime de bancnote diferite. Yenii, mărci nemțești, lire sterline, lire italiene, pesos, woni, franci, șekeli, rupii. Acum am dolari. Și ce observ?

Finlay ridică din umeri.

— Ce? zise el.

— Toate bancnotele au aceeași dimensiune, am spus. Și cele de cincizeci, și alea de o sută, de zece, de douăzeci, de cinci dolari și de un dolar. Toate au aceeași mărime, în nici una dintre țările pe care le-am văzut nu se întâmplă așa. Peste tot, bancnotele mai valoroase sunt mai mari decât cele de valoare mai mică. Există o progresie, da? Oriunde altundeva, bancnota unitară e una mică, cea de cinci unități e mai mare, cea de zece, și mai mare, și așa mai departe. Bancnotele cu valorile cele mai mari sunt de obicei niște foi mari de hârtie. Dar dolarii americani au toți aceleași dimensiuni. Bancnota de o sută de dolari are aceeași dimensiune ca și cea de un dolar.

— Și? întrebă el.

— Și, de unde-și procură ei hârtia? I-am întrebat la rândul-mi.

Am așteptat. S-a uitat afară, pe geamul dinspre el. În direcția opusă față de mine. Nu se prindea și asta-l irita.

— O cumpără, am spus. Cumpără hârtia la prețul de un dolar foaia.

Oftă și se uită la mine.

— Ba n-o cumpără, pentru numele lui Dumnezeu! spuse el. Asistentul lui Bartholomew m-a lămurit pe deplin. Hârtia e fabricată în Dalton și întreaga operațiune e la fel de etanșă ca o găoază de pește. În o sută douăzeci de ani nu s-a pierdut nici măcar o singură foaie de hârtie. Nimeni n-o vinde pe furiș, Reacher.

— Greșești, Finlay, am spus. E de vânzare pe piața liberă.

Finlay bombăni din nou. Ne-am continuat drumul. Am ajuns la intersecția cu drumul regional. Finlay încetini și coti la stânga. Se îndreptă spre nord, către autostradă. Acum licărirea zorilor se vedea la dreapta noastră, din ce în ce mai puternic.

— Indivizii ăștia scotocesc prin toată țara după bancnotele de un dolar, am spus. Țăra a fost rolul pe care și l-a asumat Hubble în urmă cu un an și jumătate. Cu asta se ocupa el la bancă, cu administrarea numerarului. Știa cum să facă rost de numerar. Așa că aranja să obțină bancnote de un dolar de la bănci, mall-uri, lanțuri de magazine *en détail*, supermarketuri, agențiile de pariuri, cazinouri, de oriunde putea. Era o misiune de anvergură. Aveau nevoie de o mulțime de bancnote. Cu ajutorul cecurilor bancare, al transferurilor on-line și al bancnotelor false de o sută cumpără bancnote veritabile de un dolar de pe tot teritoriul Statelor Unite. Cam o tonă pe săptămână.

Finlay se holba la mine, dând din cap aprobativ. Începea să priceapă.

— O tonă pe săptămână? Cât înseamnă asta?

— O tonă în bancnote de un dolar înseamnă un milion de dolari, am spus. Au nevoie de patruzeci de tone pe an. Patruzeci de milioane de dolari în bancnote de un dolar.

— Zi mai departe, spuse Finlay.

— Camioanele aduceau banii la Margrave, am spus. De oriunde îi făcuse rost Hubble.

Marfa era adusă la depozit.

Finlay încuviința din cap, se prindea cum stăteau lucrurile.

— După care erau expediați în cutiile pentru aparate de aer condiționat, spuse el.

— Corect, am zis. Până în urmă cu un an. Până când Garda de Coastă i-a oprit. Cutii noi și frumoase, probabil comandate la o fabrică de ambalaje situată la vreo trei mii de kilometri depărtare. Banii erau ambalați în cutii, sigilați cu bandă adezivă și expediați. Dar, înainte de a-i expedia, banii trebuiau numărați.

Finlay încuviința din nou din cap.

— Ca să țină socoteala cum trebuie, spuse el. Dar cum naiba faci să numeri o tonă de bancnote pe săptămână?

— Le cântăreau, am spus. De câte ori umpleau o cutie, o puneau pe un cântar și o cântăreau. La bancnotele de un dolar, o uncie¹ înseamnă treizeci de dolari. O livră face patru sute optzeci de dolari. Am citit toate chestiile astea azi-noapte. Le cântăreau, calculau valoarea și pe urmă o scriau pe peretele lateral al cutiei.

— De unde știi?

— Seriile, am spus. De fapt, ele arătau câți bani sunt în cutie.

Finlay zâmbi cu tristețe.

— Bun, spuse el. Pe urmă cutiile ajungeau în Jacksonville Beach, da?

Am încuviințat din cap.

— Erau încărcate pe o navă, am spus. Și apoi, duse în Venezuela.

După care am tăcut amândoi. Ne apropiam de complexul de depozite situat în partea de sus a vechiului drum regional. Se profila undeva spre stânga, ca un adevărat centru al universului nostru. Pereții metalici reflectau lumina palidă a zorilor.

Finlay a încetinit. Cercetam din priviri complexul, întorcându-ne capetele în toate direcțiile. După care am cotit pe rampa ce urca la autostradă. Ne-am îndreptat spre nord, ca să ajungem în Atlanta. Finlay apăsă cu forță pedala accelerației și impunătoarea mașină începu să se deplaseze și mai repede.

— Ce-i în Venezuela? I-am întrebat eu.

Finlay ridică din umeri către mine.

— O mulțime de chestii, nu? spuse el.

— Uzina chimică a lui Kliner, am spus. A mutat-o acolo după problemele pe care le-a avut cu Agenția pentru Protecția Mediului.

— Și?

— Păi și ce face uzina aia? I-am întrebat. Care-i scopul uzinei chimice?

— Are de-a face cu bumbacul, spuse el.

— Exact, am spus. Ceva care implică hidroxid de sodiu, hipoclorit de sodiu, clor și apă. Ce obții când amesteci toate aceste substanțe chimice?

Finlay ridică din umeri. În definitiv, tipul era polițist, nu chimist.

— Decolorant, am spus. Un decolorant foarte puternic, special pentru fibrele din bumbac.

— Și? spuse el din nou.

— Ce ți-a spus Bartholomew despre hârtia pentru bancnote? I-am întrebat.

Finlay trase brusc aer în piept. Practic, fusese un icnet.

— Dumnezeu! spuse el. Hârtia pentru bancnote e alcătuită mai ales din fibre de bumbac. Cu un mic adaos de in. Țștia albesc bancnotele. Dumnezeu, Reacher, Țștia curăță cerneala de pe bancnote. Nu-mi vine să cred. Curăță cerneala de pe hârtiile de un dolar și obțin astfel patruzeci de milioane de foi de hârtie super-originală cu care să se joace.

Am rânjit către Finlay, iar el a întins spre mine palma dreaptă. Ne-am plesnit palmele

¹ Unitate de măsură pentru greutate, egală cu a șaisprezecea parte dintr-o livră sau cu 28.4 grame.

desfăcute într-un gest victorios, chiuind unul către celălalt, singuri în mașina care gonea.

— Te-ai prins, absolventule de Harvard, am spus. Așa procedează, fără nici o îndoială. Și-au dat seama de chimia procesului și acum retipăresc hârtiile albe ca bancnote de o sută de dolari. Asta voia să spună Joe. E Unum Pluribus. Din unu ies mai mulți. Dintr-un dolar ies o sută.

— Dumnezeu! zise din nou Finlay. Vasăzică este curățată cerneala de pe hârtii. Păi asta e cu totul altă poveste, Reacher. Și știi ce înseamnă toate astea? Că în acest moment întreg depozitul e plin până la tavan cu patruzeci de tone de bancnote de un dolar originale. Sunt patruzeci de milioane de dolari acolo. Patruzeci de tone, frumos aranjate, așteptând ca Garda de Coastă să se retragă. I-am prins cu pantalonii în vine, așa-i?

Am râs, fericit.

— Așa e, am spus. Au pantalonii în vine și cururile în bătaia vântului. De-aia erau așa de îngrijorați. De-aia intraseră în panică.

Finlay clătină din cap, rânjind către parbriz.

— Cum naiba te-ai prins de toată chestia asta? întrebă el.

Nu i-am răspuns imediat. Ne-am continuat drumul cu mașina. Autostrada ne purta acum prin periferia sudică a Atlantei. Blocurile de locuințe se înmulțeau. Construcțiile și comerțul erau înfloritoare, confirmând puterea economică tot mai mare a Centurii Soarelui. Macaralele stăteau pregătite ca să înalțe zidul sudic al orașului ca să-l delimiteze de pustietatea rurală din jur.

— O să procedăm pas cu pas, am spus. Mai întâi de toate, o să-ți arăt dovada. O să mergem să-ți arăt o cutie de aparat de aer condiționat îndesată cu bancnote originale de un dolar.

— Serios? Unde? M-am uitat către el.

— În garajul lui Stoller, am spus.

— Pentru Dumnezeu, Reacher! A ars complet și nu era nimic acolo, nu? Și chiar de-ar fi fost, acum forfotesc de zor pe-acolo poliția și pompierii din Atlanta.

— N-am nici o informație care să spună că a ars complet, am spus.

— Ce naiba vorbești tu acolo? Ți-am spus, era pe fax.

— Unde-ai făcut școala? I-am întrebat.

— Și ce legătură are asta cu subiectul? răspunse el.

— Precizia, am spus. E un reflex mintal. Poate fi ameliorată printr-o bună instrucție. Ai văzut lista lui Joe, da?

Finlay încuviință din cap.

— Ți-amintești penultimul articol de-acolo? I-am întrebat.

— Garajul lui Stoller, spuse el.

— Exact, am spus. Dar gândește-te la punctuație. Dacă apostroful s-ar fi aflat înainte de ultima literă¹ ar fi însemnat că garajul aparține unei persoane pe care o cheamă Stoller. Posesivul singular, parcă așa i se spune la școală, nu?

— Dar? spuse Finlay.

— Nu era scris așa, am zis. Apostroful era pus *după* ultima literă. Asta înseamnă că garajul aparține Stoller-ilor. Posesivul plural. Garajul aparține la doi oameni pe care-i cheamă Stoller. Iar în casa de lângă terenul de golf nu trăiau doi oameni pe care să-i cheme Stoller. Judy și Sherman nu erau căsătoriți. Singurul loc unde-o să găsim doi oameni pe care-i cheamă Stoller e căsuța veche unde locuiesc părinții lui Stoller. Iar oamenii ăștia au un garaj.

Finlay conducea în tăcere, recapitulându-și cunoștințele de gramatică din școala elementară.

¹ Este vorba de diferența dintre „Stoller's Garage” și „Stollers' Garage”.

— Și tu crezi că a ascuns o cutie la părinții lui?

— E logic, am spus. Cutiile pe care le-am văzut la el acasă erau goale. Dar Sherman nu știa că o să moară joia trecută. Așa că e normal să presupunem că și-a mai pus ceva bănuți deoparte și prin alte locuri. El credea c-o să trăiască ani de zile fără să muncească.

Tocmai eram pe cale să intrăm în Atlanta. Se apropia marea intersecție de autostrăzi.

— Ia-o pe după aeroport, i-am spus.

Am dat ocol orașului pe o panglică din beton suspendată. Am trecut pe lângă aeroport. Am găsit drumul spre partea săracă a orașului. Se făcuse aproape șapte și jumătate dimineața. Zona arăta destul de bine în lumina blândă a dimineții, care-i împrumuta o strălucire artificială. Am găsit strada și am găsit și căsuța, ascunsă inofensiv în spatele împrejurii de protecție contra uraganelor.

Ne-am dat jos din mașină și l-am condus pe Finlay prin porțița din gardulețul de sârmă, apoi pe cărarea dreaptă care ducea la ușă. Am dat din cap aprobator către el. Și-a scos insigna și a bătut la ușă. Am auzit podeaua din hol scârțâind, apoi clinchetul și țâcănitul metalic al bolțurilor și lanțurilor de protecție de la ușă. Apoi, ușa se deschise. În prag stătea mama lui Sherman Stoller. Părea trează. Nu dădea impresia că o sculasem din pat. Se uita la noi, fără să spună nimic.

— 'Neața, doamnă Stoller, am spus. Mă mai țineți minte?

— Sunteți polițist, mi-a zis ea.

Finlay își ținu insigna la vedere, iar femeia încuviință din cap.

— Pofțiți în casă, zise ea.

Am urmat-o pe hol în bucătăria înghesuită.

— Cu ce vă pot fi de folos? Întrebă bătrâna doamnă.

— Am dori să vedem interiorul garajului, doamnă, zise Finlay. Avem motive să credem că fiul dumneavoastră a ascuns acolo niște bunuri furate.

Femeia rămase tăcută în bucătărie o clipă. Apoi luă o cheie dintr-un cui bătut în perete. Ne-o dădu fără un cuvânt. Plecă pe holul îngust și dispăru într-o altă încăpere. Finlay ridică din umeri către mine și amândoi ne-am dus la ușa din față, apoi am ocolit casa ca să ajungem la garaj.

Era o construcție mică și păraginită, în care abia dacă încăpea o mașină. Finlay introduse cheia în broască și deschise ușa. În garaj erau doar două cutii înalte din carton, așezate una lângă alta aproape de peretele din spate. Păreau aceleași cutii goale pe care le văzusem la noua locuință a lui Sherman Stoller. Island Air-conditioning, Inc. Numai că acestea erau sigilate cu bandă adezivă. Pe ele erau scrise de mână niște serii lungi. M-am uitat la numere cu atenție. Dacă era să le dau crezare, în fiecare cutie erau câte o sută de mii de dolari.

Finlay și cu mine stăteam și ne uitam la cutii. Nu făceam altceva decât să ne uităm lung la ele. După care m-am dus și am tras una de lângă perete. Am scos cuțitul lui Morrison și am apăsat butonul care acționa lama. Am vârât vârful sub banda adezivă și am tăiat-o. Am deschis clapele capacului și am răsturnat cutia.

Aceasta ateriza pe podeaua de beton cu un bufnet, ridicând și un nor de țărână. O avalanșă de bancnote se revărsă dinăuntru. Banii se împrăștiară pe podea. O masă de bani din hârtie. Mii și mii de bancnote de un dolar. Un fluviu de bancnote, unele noi, altele mototolite, unele în suluri groase, altele în teancuri, iar altele fluturând de unele singure. Cutia își revărsă conținutul, iar marea de bani ajunse la pantofii lustruiți ai lui Finlay. Acesta se aplecă și-și cufundă mâinile în potopul de bani. Înșfacă la întâmplare două mâini zdravene de bani și-i ridică deasupra capului. Micul garaj era întunecos. Doar o fereastră murdară lăsa să pătrundă lumina palidă a dimineții. Finlay se așeză pe podea cu mâinile lui mari pline de bancnote. Ne-am uitat la bani și ne-am uitat unul la celălalt.

— Ce sumă era acolo? întrebă Finlay.

Am împins cutia cu piciorul ca să găsesc numărul scris cu mâna. Alte bancnote s-au revărsat și s-au împrăștiat pe podea.

— Aproape o sută de mii, i-am spus.

— Și-n ailaltă? întrebă el.

M-am uitat la cealaltă cutie și am citit numărul scris acolo.

— O sută de miare plus niște mărunțiș, am spus. Probabil că au fost îndesați mai bine.

Finlay clătină din cap. Lăsa să-i cadă bancnotele și începu să-și miște mâinile încolo și-ncoace prin grămada de bani. Apoi se ridică în picioare și porni să dea cu șutul în banii care-l înconjurau, ca un copil într-un strat de frunze căzute. Am început să fac și eu la fel. Am râs și am răscolit cu piciorul grămezile de bani, zburătăcind bancnotele. Aerul din garaj se umpluse de ele. Am chiuیت și ne-am bătut cu palmele pe spate. Apoi am bătut palma și am ٲopăit cu picioarele îngropate în o sută de mii de dolari răspândiți pe podeaua garajului.

Finlay trase Bentley-ul cu spatele până-n ușa garajului. Am strâns banii cu piciorul în grămezi și-am început să-i îndes înapoi în cutia din carton. Nu mai încăpeau toți. Problema era că teancurile și sulurile strânse se desfăcuseră și se împrăstiaseră. Acum era doar un vălmășag de bancnote dezordonate. Am ridicat cutia și am îndesat banii cât am putut, dar n-aveam nici o șansă. Pe podea trebuie să fi rămas vreo treizeci de mii de dolari.

— O să luăm cutia sigilată, spuse Finlay. Venim mai târziu după restul.

— E o picătură într-un ocean, am spus. Ar trebui să-i lăsam bătrânilor. Ca un fel de fond de pensii. O moștenire de la băiatul lor.

Se gândi la propunerea mea. Ridică din umeri, ca și cum n-ar mai fi avut importanță. Banii rămăseseră împrăștiați în jurul nostru. Văzuserăm atât de mulți încât cei rămași păreau să nu mai conteze.

— Bine, spuse el.

Am scos afară cutia sigilată și am ridicat-o în portbagaj. N-a fost ușor. Era foarte grea. O sută de mii de dolari cântăresc cam nouăzeci de kilograme. Ne-am odihnit o clipă, gâfâind. Apoi am închis ușa garajului. Am lăsat înăuntru cealaltă sută de mii.

— O să-l sun pe Picard, spuse Finlay.

Se duse din nou în casa bătrânilor ca să telefoneze de acolo. M-am rezemat de capota caldă a Bentley-ului și m-am bucurat de soarele dimineții. După două minute, a ieșit din nou.

— Trebuie să mergem la biroul lui, spuse el. Să ținem o ședință de strategie.

Tot el se așează la volan. Reuși să iasă din labirintul străduțelor croite la întâmplare și porni către centru. Roti volanul de bachelită și se îndreptă spre blocurile turn.

— Bun, spuse el. Mi-ai demonstrat teoria. Spune-mi cum ai reușit să rezolvi misterul.

M-am foیت în scaunul din piele ca să stau cu fața spre el.

— Voiam să verific lista lui Joe, am spus. Chestia aia legată de punctuație și de garajul Stoller-ilor. Numai că lista se udase în apa cu clor. Tot scrisul se ștersese.

Finlay se uită spre mine.

— Și din asta ai dedus restul? zise el.

Am clătinat din cap.

— Am dedus din raportul către Senat, am spus. Erau acolo doua mici paragrafe. Unul se referea la o mică escrocherie din Bogota. Celălalt vorbea despre o operațiune în Liban, în urmă cu câțiva ani. Amândouă procedau la fel, adică, albeau dolari originali ca să poată retipări pe hârtia albită.

Finlay trecu pe roșu și se uită la mine.

— Așadar, ideea lui Kliner nu e originală? întrebă el.

— Nu e deloc originală, am spus. Dar acele operațiuni erau la scară foarte mică. Chestii de nivel redus. Kliner a amplificat-o la o scară uriașă. Aproape industrială. E un Henry Ford al falsificărilor. Henry Ford n-a inventat automobilul, dar a inventat producția de masă.

Finlay se opri la următorul semafor roșu. Pe strada perpendiculară era ceva trafic.

— Chestia cu albitul hârtiei era în raportul Senatului? spuse el. Și atunci cum se face că Bartholomew sau Kelstein nu s-au prins? Că doar ei au scris raportul ăla, nu?

— Eu cred că Bartholomew s-a prins până la urmă, am spus. Cred că asta descoperise el în cele din urmă. La asta se referea e-mailul. Tocmai își amintise. Raportul era foarte voluminos. Mii de pagini, scrise cu multă vreme în urmă. Chestia cu albitul era doar o notă de subsol într-o masă de alte fapte. Și se referea la operațiuni de scară foarte mică. Nu se putea deloc compara cu volumul la care a ajuns operațiunea organizată de Kliner. Nu poți să-i învinuiești pe Bartholomew sau pe Kelstein. Niște bătrâni lipsiți de imaginație.

Finlay ridică din umeri și parcă lângă un hidrant, într-o zonă în care parcare se pedepsea cu ridicarea mașinilor.

DOUĂZECI ȘI OPT

Picard ne-a întâmpinat în holul lui mohorât și ne-a condus într-o încăpere laterală. Am trecut în revistă ceea ce știam. El încuviința din cap cu ochii scânteind. Se uita la cutia cea mare.

— Excelent lucrat, prieteni, spuse el. Dar cu cine avem noi de-a face acum? Cred că suntem nevoiți să spunem că toți acești omuleți latino-americani sunt *outsideri*. Sunt ajutoare angajate din afară. Nu sunt ascunși. Dar pe plan local mai sunt ascunși cinci inși din cei zece inițiali. Încă nu i-am identificat. Asta ar putea să facă lucrurile foarte dificile pentru noi. Știm despre Morrison, Teale, Baker și cei doi Kliner, da? Cine sunt ceilalți cinci? Ar putea fi oricine de acolo, da?

I-am răspuns clătinând din cap.

— Nu mai trebuie să identificăm decât unul, am spus. I-am depistat pe alți patru noaptea trecută. N-a mai rămas decât al zecelea pe care nu-l cunoaștem.

Picard și Finlay tresăriră surprinși.

— Cine sunt? Întrebă Picard.

— Cei doi paznici de la depozit, am spus. Și alți doi polițiști. Trupa de rezervă de vinerea trecută.

— Alți polițiști? făcu Finlay. Dar-ar dracii!

Picard încuviință din cap, lăsându-și palmele de uriaș pe tăblia mesei.

— Bun, spuse el. Voi doi vă întoarceți imediat în Margrave. Încercați să vă feriți de necazuri, dar, dacă nu puteți, treceți la arestări. Dar aveți mare grijă cu acest al zecelea individ. Ar putea fi oricine. Eu o să vin imediat după voi. Dați-mi douăzeci de minute să mă duc s-o iau pe Roscoe și ne vedem acolo.

Ne-am ridicat și ne-am strâns mâinile. Picard se duse la etaj, iar eu și Finlay ne-am întors la Bentley.

— Cum s-a întâmplat? mă întrebă el.

— Baker, am spus. Ne-am întâlnit întâmplător astă-noapte. I-am spus o poveste despre cum o să mă duc eu la Hubble acasă ca să caut niște documente, după care m-am dus acolo și-am așteptat să văd ce se-ntâmplă. Și iată că apare tânărul Kliner cu patru dintre ciracii lui. Au venit pregătiți să mă ținuiască în cuie de peretele dormitorului lui Hubble.

— Dumnezeule! spuse el. Și ce s-a-ntâmplat?

— I-am lichidat, am spus.

Procedă după bunu-i obicei, acela de a se uita la mine lung în timp ce conducea cu o sută patruzeci de kilometri la oră.

— I-ai lichidat? spuse el. L-ai lichidat pe băiatul lui Kliner?

Am încuviințat din cap. A rămas tăcut o vreme și a încetinit la o sută treizeci.

— Cum s-a întâmplat?

— Le-am pregătit o ambuscadă, am spus. Pe trei dintre ei i-am pălit în cap. Unuia i-am tăiat beregata. Iar pe tânărul Kliner l-am înecat în piscină. Așa a ajuns să se ude lista lui Joe, de s-a șters tot scrisul.

— Dumnezeule, spuse el din nou. Ai omorât cinci oameni. Asta-i o chestie tare de tot, Reacher. Cum te simți pe chestia asta?

Am ridicat din umeri. M-am gândit la fratele meu, Joe. Mi l-am amintit ca pe adolescentul stângaci de optsprezece ani, gata să plece la West Point. M-am gândit la Molly Beth Gordon, ținând ridicată servieta din piele roșu-închis, zâmbind către mine. M-am uitat la Finlay și i-am răspuns la întrebare printr-o altă întrebare:

— Cum te simți când pui pe jos prafuri pentru gândaci?

El clătină din cap spasmodic, ca un câine care-și scutură blana de apă rece.

— Au mai rămas doar patru, spuse el.

Începu să frământa volanul mașinii de parcă era un brutar care frământă coca pentru colaci. Se uită prin parbriz și scoase un oftat adânc.

— Ai vreo intuiție privind cel de-al zecelea tip? spuse el.

— Nu prea mai contează cine e, am spus. În clipa asta e la depozit cu ceilalți trei. Au cam intrat în criză de personal, nu? Or să facă cu toții de pază în noaptea asta. Iar mâine or să încarce marfa toți patru.

Am pornit radioul Bentley-ului, care era un aparat mare și cromat, un model vechi de douăzeci și patru de ani. Dar funcționa. L-am reglat pe un post de radio acceptabil. Ascultam muzica, încercând să n-adorm.

— Incredibil, spuse Finlay. Cum naiba a putut un loc liniștit ca Margrave să genereze o chestie ca asta?

— Cum a început? am spus. A început cu Eisenhower. El e de vină.

— Eisenhower? Ce legătură are cu ce vorbim noi aici?

— El a construit autostrăzile interstatale. El a omorât Margrave-ul. Demult, vechiul drum regional era singurul drum. Toată lumea trebuia să treacă prin Margrave. Orașul era plin de pensiuni și baruri, oamenii treceau prin el și-și cheltuiau banii aici. Apoi au fost construite autostrăzile, zborurile cu avionul s-au ieftinit și, dintr-odată, orașul a murit. S-a ofilit până a rămas doar un punct pe hartă pentru că autostrada trece la o distanță de douăzeci și doi de kilometri de el.

— Vasăzică, autostrada e de vină?

— E vina primarului Teale, am spus. Orașul a vândut terenul pentru depozite ca să mai câștige niște bani, da? Bătrânul Teale a mijlocit afacerea. Dar n-a avut curajul să spună nu atunci când banii cei noi s-au dovedit necurați. Kliner se pregătea ca să-i folosească în escrocheria pe care o punea la cale, iar bătrânul Teale a sărit drept în pat cu el.

— E politician, spuse Finlay. Țștia nu spun niciodată „nu” când e vorba de bani. Și era vorba de al naibii de mulți bani. Teale a reconstruit orașul în întregime cu banii ăia.

— A înecat orașul în banii ăia, am spus. A ajuns ca o imensă hazna în care plutesc cu toții, de la primar până la amărâțul care lustruiește trunchiurile cireșilor.

Ne-am oprit din nou din vorbit. M-am jucat cu butonul radioului și l-am auzit pe Albert King cântând la chitară și spunându-mi că de n-ar fi fost norocul spart în fund n-ar fi avut noroc deloc.

— Dar de ce Margrave? întrebă Finlay din nou. Bătrânul Albert îmi spunea că singurii săi prieteni au fost necazurile și ghinioanele.

— Geografie și oportunitate, am spus. Se află într-un loc potrivit. Aici se întâlnesc tot felul de autostrăzi și până la șantierele navale din Florida drumul e în linie dreaptă. E un loc liniștit, iar oamenii care conduc orașelul sunt niște nemernici lacomi dispuși să facă ceea ce li se spune să facă.

Finlay tăcu, gândindu-se la torențele de dolari care se scurgeau spre sud și spre est. Ca apa din canalele de scurgere după o ploaie torențială. Un mic val mareic. O forță de lucru mică și hărțuită din Margrave care ținea totul în mișcare. Cea mai mică zdruncinătură și zeci de mii de dolari se adunau, iar fluxul se bloca. Ca la un canal de scurgere. Destui bani ca să îneci un întreg oraș în ei. Bătea cu degetele sale lungi pe volan. A condus restul drumului în tăcere.

Am parcat în locul cel mai apropiat de ușa secției de poliție. Mașina era reflectată în panourile de sticlă ale ușii. Un Bentley de epocă de culoare neagră, care valora o sută de mii de dolari. Cu altă sută de mii în portbagaj. Cel mai valoros vehicul din statul Georgia. Am deschis capacul și mi-am întins geaca peste cutia din carton. L-am așteptat pe Finlay și ne-am dus la ușă.

Nu era nimeni acolo în afară de sergentul de serviciu, care ne-a salutat cu o ușoară mișcare a capului. Am ocolit biroul de recepție și, trecând prin camera comună spațioasă și liniștită, am ajuns în biroul din lemn de trandafir, aflat în spate. Finlay părea neliniștit.

— Vreau să știu cine-i al zecelea individ din gașcă, spuse el. Ar putea fi oricine. Ar putea fi sergentul de serviciu. Deja sunt băgați în combinație patru polițiști.

— Nu e el, am spus. Niciodată nu face nimic. Doar își proptește fundul ăla mare pe scaun. Ar putea fi Stevenson, totuși. A avut legătură cu Hubble.

Finlay clătină din cap.

— Nu, spuse el. Teale l-a luat de la patrula stradală când a preluat șefia secției. Voia să-l aibă sub ochi. Așa că nu e Stevenson. Cred că ar putea să fie oricine. Ar putea fi Eno. Ți-a de la restaurant. Știu că e cam irascibil.

M-am uitat la el.

— Și tu ești irascibil, Finlay, i-am spus. Irascibilitatea nu face pe nimeni să fie un criminal.

Finlay dădu din umeri, ignorând zeflemeaua.

— Și-atunci, ce facem? întrebă el.

— Îi așteptăm pe Roscoe și pe Picard, am spus. Și vedem după aia ce facem.

Stăteam pe marginea biroului din lemn de trandafir, legănându-mi piciorul. Finlay făcea ture pe covorul scump. Am așteptat așa vreo douăzeci de minute și deodată ușa s-a deschis. În prag stătea Picard. Era atât de mare încât umplea tot cadrul ușii. L-am văzut pe Finlay holbându-se la el de parcă ceva era în neregulă cu prietenul lui. L-am urmărit privirea.

Două lucruri erau în neregulă cu Picard. Mai întâi, n-o adusese pe Roscoe cu el. Iar al doilea era că în mâna uriașă ținea un pistol de calibrul 38, din dotarea agențiilor guvernamentale. Îl ținea absolut nemișcat și îndreptat asupra lui Finlay.

DOUĂZECI ȘI NOUĂ

— Tu? zise Finlay, rămas cu gura căscată.

Picard îi adresă un zâmbet rece.

— Eu în persoană, spuse el. Plăcerea e toată de partea mea, crede-mă. Mi-ați fost de mare folos amândoi. Foarte atenți. M-ați ținut la curent cu fiecare pas făcut. Mi i-ați dat pe soții Hubble și pe Roscoe. Zău că n-aș fi putut să vă cer mai mult.

Finlay încremenise pe loc. Tremura.

— Tu? făcu el din nou.

— Ar fi trebuit să te prinzi de miercuri, tâmpitule, spuse Picard. L-am trimis pe omuleț la hotelul lui Joe cu două ore înainte să vă spun vouă despre asta. M-ai dezamăgit. Mă așteptam să trec prin situația asta cu mult mai devreme.

Se uită la noi și zâmbi. Finlay se întoarse într-o parte. Se uită la mine. Nu-mi trecea prin minte nimic potrivit să-i spun. Nu-mi trecea prin minte mai nimic. Mă uitam la silueta masivă a lui Picard proptită în ușă și aveam sentimentul profund că asta avea să fie ultima zi din viața mea. Astăzi avea să se termine.

— Treci aici, îmi spuse Picard. Lângă Finlay.

Făcuse doi pași uriași în cameră și acum ținea pistolul îndreptat spre mine. Am observat din reflex că era un model nou de calibrul 38, cu țeava scurtă. Am calculat automat că de la o distanță atât de scurtă putea fi precis. Dar că pe un pistol de asemenea calibru nu te puteai baza să dobori un adversar. Iar noi eram doi, pe câtă vreme el era singur. În plus, Finlay avea un pistol în tocul prins de umăr sub haina de tweed. Am calculat o fracțiune de secundă șansele. Pe urmă am renunțat la calcule fiindcă primarul Teale a intrat pe ușa deschisă în spatele lui Picard. În mâna stângă își ținea bastonul greu. Dar în dreapta avea una din puștile de asalt din dotarea poliției. Era o Ithaca Mag-10. Nici nu prea conta în ce direcție era îndreptată.

— Treci aici, îmi spuse din nou Picard.

— Unde-i Roscoe? l-am întrebat.

El îmi răsă în nas. Răsă și-mi făcu semn cu țeava pistolului că ar trebui să mă ridic și să mă mut lângă Finlay. M-am ridicat de pe birou și m-am dus unde mi s-a cerut. Mă simțeam de parcă eram îmbrăcat în plumb. Mi-am lipit buzele și m-am mișcat cu hotărârea înverșunată a ologului care încearcă să meargă.

M-am dus lângă Finlay. Teale ne ținea sub control cu pușca lui uriașă. Picard vârî fulgerător mâna sub haina lui Finlay și scoase de acolo revolverul. Îl băgă în buzunarul hainei sale imense. Haina mare cât un cort se căscă din cauza greutateii armei. Apoi, Picard păși într-o parte și mă percheziționa. Eram neînarmat. Geaca mea era afară, în portbagajul Bentley-ului. În cele din urmă uriașul păși înapoi și se duse lângă Teale. Finlay se uita la Picard cu expresia celui căruia inima e pe cale să-i cedeze.

— Care-i, de fapt, treaba? zise Finlay. Ne cunoaștem de ceva vreme, nu?

Picard ridică din umeri și zise:

— Ți-am spus să nu te bagi. În martie, am încercat să te împiedic să vii aici. Te-am avertizat. E sau nu adevărat? Dar tu n-ai vrut s-ascuți, nu-i așa, tâmpit încăpățânat ce ești! Așa că acum primești ceea ce ți se cuvine, prietene.

Am ascultat replica mârâită a lui Picard și mi-a părut mai rău pentru Finlay decât pentru mine. Dar în acel moment Kliner intră pe ușă. Fața lui dură era schimonosită de un rânet. Dinții lui ca de fiară sclipeau. Ochii lui mă sfredeleau. În mâna stângă avea tot o pușcă Ithaca Mag-10. În dreapta avea pistolul care-l omorâse pe Joe. Îl ținea îndreptat asupra mea.

Era un Ruger Mark II. Un pistol automat mic și perfid, de calibrul 22, dotat cu un

amortizor dolofan. Era o armă potrivită pentru un ucigaș căruia-i face plăcere să tragă de aproape. M-am uitat lung la pistol. Cu nouă zile în urmă, capătul aceluia amortizor se lipise de tâmpla fratelui meu. Nu încăpea nici o îndoială în privința asta. O știam. Picard și Teale s-au deplasat în spatele biroului. Teale s-a așezat în fotoliu. Picard stătea în spatele lui, ca un turn de pază. Kliner ne făcu semn mie și lui Finlay să ședem. Își folosea țeava puștii pe post de baghetă. Mișcări scurte și smucite prin care ne dirija. Ne-am așezat unul lângă celălalt, în fața biroului masiv din lemn de trandafir. Ne uitam la Teale. Kliner închise ușa biroului și se rezemă de ea. Își ținea pușca cu o singură mână, la șold, ținând spre capul meu. Pistolul cu amortizor era ațintit spre podea. M-am uitat cu asprime, pe rând, la cei trei. Bătrânul Teale se uita ținând la mine cu o expresie de ură pe fața lui bătrână, ca pielea tăbăcită. Era zdruncinat. Arăta ca un om supus unui stres îngrozitor. Părea disperat, ca și cum s-ar fi aflat în pragul unei prăbușiri nervoase. Arăta cu douăzeci de ani mai vârstnic decât bătrânul elegant pe care-l întâlnisem luni. Picard arăta mai bine. Avea calmul unui mare atlet. Ca o vedetă de fotbal sau un campion olimpic venit în vizită la vechiul său liceu. Dar și el avea o încordare vizibilă a mușchilor din jurul ochilor. Și bătea darabana cu degetul mare de coapsă. Asta trăda o anume tensiune.

M-am uitat pieziș și la Kliner. L-am studiat cu o privire intensă. Dar nu era nimic de văzut. Era suplu, dur și uscat. Nu se clintea. Era absolut nemișcat. Fața și corpul lui nu trădau nimic. Era ca o statuie din lemn de tec. Doar ochii erau aprinși de un fel de energie nemiloasă. Mă priveau zeflemitor de pe fața lui dură ca piatra și lipsită de expresie.

Teale deschise cu un zdrăngănit un sertar al biroului de unde scoase casetofonul pe care Finlay îl folosea cu mine. I-l dădu lui Picard, aflat în spatele lui. Picard puse revolverul pe birou și începu să desfacă firele țepene. Băgă aparatul în priză, dar nu se mai osteni să conecteze microfonul, căci nu aveau să înregistreze nimic. Urmau să ne redea o înregistrare. Teale se aplecă în față și apăsă butonul interfonului. În tăcerea din cameră se auzi soneria răsunând afară, în camera comună a secției.

— Baker? zise Teale. Vino până aici, te rog.

Kliner se mișcă din cadrul ușii și Baker intră. Era îmbrăcat în uniformă, cu un pistol de calibrul 38 în toc. Se uită la mine, fără să zâmbească. Adusese două casete. Teale le luă de la el și o alese pe a doua.

— O casetă, spuse el. Ascultați-o. O să vi se pară interesantă.

Introduse caseta și închise ușa. Apăsă butonul „Play”. Motorul zumzăi și în difuzor se auzi un fâsâit. În spatele zgomotului de fond se putea sesiza o acustică răsunătoare. Apoi se auzi vocea lui Roscoe. Era stridentă din pricina panicii. Biroul liniștit se umplu de sunetul ei.

— Reacher? zise vocea lui Roscoe. Țasta e un mesaj pentru tine. Mesajul e că ar fi mai bine să faci ce-ți spun ei, altfel am dat de belea. Mesajul mai spune că, dacă ai vreo îndoială în privința felului de belea, să te duci la morgă și să citești raportul autopsiei doamnei Morrison. Țala e tipul de belea care mă paște. Așa că fă bine și ajută-mă, da? Sfârșitul mesajului, Reacher.

Vocea ei se pierdu în fâsâitul răsunător. Am auzit un mic geamăt de durere, ca și cum ar fi fost smucită din fața microfonului. Apoi Teale închise casetofonul. M-am uitat ținând la el. Temperatura mea scăzuse undeva, spre zero. Nu mă mai simțeam om.

Picard și Baker se uitau la mine, rânjind satisfăcuți. Ca și cum ar fi avut în mână atuu câștigător. Teale deschise ușa casetofonului și scoase afară caseta, așezând-o pe birou. Luă cealaltă casetă, mi-o arătă și o puse în aparat, închise din nou ușa și apăsă butonul „Play”.

— Încă una, spuse el. Ascultați.

Am auzit același fâsâit. Același acustică răsunătoare. După care am auzit vocea lui

Charlie Hubble. Părea cuprinsă de isterie. Așa cum fusese în dimineața zilei de luni, când stătea pe aleea cu pietriș a casei sale.

— Hub? zise vocea ei. Aici e Charlie. Am copiii cu mine. Nu sunt acasă, înțelegi ce-nseamnă asta? Trebuie să-ți transmit un mesaj. Dacă nu te-ntorci, o să li se întâmple ceva copiilor. Mi-au spus că știi despre ce e vorba. E același lucru care-o să se întâmple cu tine și cu mine, dar acum or s-o pățească ei. Așa că întoarce-te acasă imediat, da?

Vocea își termină mesajul pe o notă mai ridicată provocată de panică și apoi se stinse în fâșâitul răsunător. Teale apăsă butonul de oprire. Scoase afară caseta și o puse grijuliu la marginea biroului. Chiar în fața mea. Apoi Kliner intră în câmpul meu vizual și vorbi.

— O să iei aia cu tine, îmi zise el. O s-o duci acolo unde l-ai ascuns pe Hubble și să i-o dai s-o asculte.

Eu și Finlay ne-am uitat unul la celălalt. Ne uitam, lung, cu priviri uluite. Apoi mi-am revenit din uimire și m-am uitat țintă la Kliner.

— Deja l-ai ucis pe Hubble, am spus.

Kliner avu o scurtă ezitare.

— Nu încerca să ne-mbrobodești, spuse el. Eram pe cale s-o facem, dar tu l-ai luat din calea noastră. Îl ții ascuns. Charlie ne-a spus.

— Charlie v-a spus?

— Am întrebat-o unde e. Ne-a garantat că tu vei putea să-l găsești. A fost cât se poate de clară în privința asta. La momentul respectiv, țineam un cuțit între picioarele fetei. Era foarte dornică să ne convingă că soțul ei nu era de negăsit. A zis că tu i-ai dat tot felul de sfaturi și sugestii. Că l-ai ajutat în multe privințe. A zis că o să fii în stare să-l găsești. Sper, spre binele tuturor, că n-a mințit.

— L-ai omorât, am spus din nou. Nu știu nimic despre asta.

Kliner dădu din cap și oftă. Vorbi cu voce scăzută:

— Termină cu prostiile. Îl ascunzi, iar noi avem nevoie de el. Avem nevoie de el chiar acum. E o chestiune foarte urgentă pentru noi. Avem o afacere de dus la bun sfârșit. Așa că avem la dispoziție câteva opțiuni. Am putea să te batem până obținem răspunsul dorit de la tine. Am discutat asta. E o problemă tactică, nu? Dar ne-am gândit că ne-ai putea trimite într-o direcție greșită, iar acum timpul e foarte scurt. Era cea mai bună opțiune pentru tine, nu-i așa?

Așteptă un comentariu din partea mea, dar nu avu parte de așa ceva.

— Așa că iată ce vom face, continuă el. Picard o să meargă cu tine, ca să-l aduceți încoace. Când o s-ajungeți în locul unde e ascuns, Picard o să mă sune. Pe mobil. Știe numărul pe dinafară. Apoi vă întoarceți toți trei aici. S-a-nțeles?

N-am răspuns.

— Unde e? întrebă brusc Kliner.

Am dat să-i răspund, dar Kliner ridică mâna și mă opri.

— Cum ziceam, să terminăm cu prostiile, zise el. Ai stat acolo și ți-ai pus mintea la lucru. Nu mă-ndoiesc că ai încercat să te gândești la o modalitate de a-l scoate din joc pe Picard. Dar nu vei putea să faci asta.

Am ridicat din umeri, fără să spun nimic.

— Două probleme, zise Kliner. Mă îndoiesc că ai putea să-l scoți din joc pe Picard. Mă îndoiesc că ar putea s-o facă cineva. Nimeni n-a făcut-o vreodată. Iar numărul meu de mobil nu e scris pe nicăieri. E în capul lui Picard.

Am ridicat iarăși din umeri. Kliner era un tip deștept. Din cel mai rău soi.

— Dă-mi voie să mai fac câteva precizări, continuă el. Nu știm exact cât de departe e Hubble. Iar tu n-o să ne spui adevărul în privința asta. Așa că o să-ți spun ce-o să facem noi. O să-ți dăm o limită de timp.

Se opri din vorbit și se duse la locul unde ședea Finlay. Ridică pistolul și lipi vârful amortizorului de urechea lui Finlay. Apăsă până când Finlay se lăsă într-o parte în scaun.

— Domnul detectiv de aici o să fie dus într-o celulă, spuse el. Va fi legat cu cătușele de gratii. Dacă Picard nu m-a sunat până mâine în zori, o să trag cu pușca în celula detectivului și-o să-l fac terci. Apoi o s-o pun pe încântătoarea Roscoe să-i curețe măruntaiele de pe peretele din spate cu un burete. După care o să-ți mai dau o oră la dispoziție. Dacă Picard nu mă sună până în momentul când răsare soarele, o să începem să ne ocupăm chiar de încântătoarea Roscoe. O să sfârșească în niște dureri îngrozitoare, Reacher. Dar mai întâi va suferi numeroase experiențe sexuale. Multe de tot. Ai cuvântul meu că așa va fi, Reacher. O să fie o treabă murdară. Foarte murdară, într-adevăr. Eu și primarul Teale am petrecut o oră plăcută discutând exact ce anume îi vom face lui Roscoe.

Kliner îl forța practic pe Finlay să se ridice de pe scaun prin apăsarea exercitată cu pistolul pe ureche. Finlay își ținea buzele strâns lipite. Kliner se uita zeflemitor la mine. I-am zâmbit și eu. Kliner era un om mort. Era un om mort care tocmai sărise de pe o clădire înaltă. Încă nu se lovise de pământ. Dar sărise.

— Ai priceput? îmi zise Kliner. Sună mâine la ora șase, ca să-i salvezi viața domnului Finlay, sau la șapte, ca să salvezi viața domnișoarei Roscoe. Și nu-ncerca vreo manevră cu Picard. Nimeni altcineva nu-mi știe numărul de telefon.

I-am răspuns din nou ridicând din umeri.

— Ai priceput? mă întrebă el din nou.

— Cred că da, am spus. Hubble a fugit și nu știi cum să-l găsești, așa-i? Asta vrei să-mi spui?

Nimeni nu vorbește.

— Nu poți să-l găsești, așa e? am spus. Ești inutil, Kliner. Ești un rahat inutil. Te crezi tare deștept, dar nu ești în stare să-l găsești pe Hubble. N-ai fi în stare să-ți găsești nici găoaza dacă ți-aș da o oglindă pe băț.

Auzeam că Finlay nu mai respiră. Își zicea, probabil, că mă joc cu viața lui. Dar bătrânul Kliner îl lăsa în pace. Se mișcă în așa fel încât ajunse din nou în câmpul meu vizual. Se făcuse palid la față. Îi puteam mirosi stresul.

Tocmai mă obișnuisem cu ideea că Hubble era încă viu. Toată săptămâna fusese mort, iar acum era din nou viu. Era viu și se ascundea pe undeva. Stătuse ascuns toată săptămâna în timp ce toți ceilalți îl căutau. Era fugar. Nu fusese scos din casă luni dimineața. Leșise singur. Primise telefonul acela care-i spunea să rămână acasă, mirosise pericolul și fugise ca să-și salveze viața. Și nu putuse fi găsit. Paul Hubble îmi oferise acea mică marjă de care aveam nevoie.

— Ce știe Hubble de-l vreți voi atât de mult? am spus.

Kliner ridică din umeri spre mine.

— E singurul rămas de izbeliște, spuse el. De toate celelalte m-am îngrijit. Și n-am de gând să dau faliment acum doar pentru că un nemernic ca Hubble umblă brambura și trăncănește cu gura aia a lui proastă. Așa că am nevoie de el acasă. Acolo unde-i e locul. Prin urmare, o să te duci să mi-l aduci.

M-am aplecat în față și l-am privit drept în. ochi.

— Nu poate să se ducă fiu-tău să ți-l aducă? am spus pe un ton liniștit.

Nimeni nu scoase o vorbă. M-am aplecat și mai mult.

— Spune-i băiatului tău să ți-l aducă, am spus.

Kliner rămase tăcut.

— Unde ți-e băiatul, Kliner? l-am întrebat.

N-a spus nimic.

— Ce s-a-ntâmplat cu el? am spus. Știi?

Știa, dar nu știa. Vedeam asta. Nu acceptase ideea. Îl trimisese pe fiu-său după mine, iar acesta nu se-ntorsese. Așa că știa, dar n-o recunoscuse față de sine însuși. Fața lui dură se înmuie. Ar fi vrut să știe. Dar nu putea să mă întrebe. Ar fi vrut să mă urască

fiindcă-i omorâsem băiatul. Dar nici asta nu putea s-o facă. Pentru că, dacă ar fi făcut-o, trebuia să admită că era adevărat.

M-am uitat fix la el. Ar fi vrut să ridice pușcociul ăla mare și să mă transforme într-o ploaie roșie. Dar nu putea. Pentru că avea nevoie de mine să-l aduc pe Hubble înapoi. Se frământa. Voia să mă împuște pe loc. Dar patruzeci de tone de bani erau mai importante pentru el decât viața fiului său. L-am privit ținând în ochii lui morți. Fără să clilesc. I-am spus încetisor:

— Unde ți-e băiatul, Kliner?

Tăcerea se înstăpâni în cameră vreme îndelungată.

— Scoateți-l de-aici, zise Kliner. Dacă nu ieși de-aici într-un minut, Reacher, o să-l împușc pe detectiv chiar acum.

M-am ridicat în picioare. M-am uitat pe rând la toți cinci. Am dat din cap către Finlay. Am pornit spre ieșire. Picard mă urmă și închise ușa fără zgomot.

TREIZECI

Picard și cu mine am ieșit trecând prin camera comună. Era pustie. Învăluită în tăcere. Sergentul de serviciu plecase. Probabil că Teale îi spusese să se ducă acasă. Filtrul de cafea era pornit. Îi simțeam mirosul. Am văzut biroul lui Roscoe. Am văzut avizierul mare. Ancheta cu privire la Morrison. Era gol. Nu se făcuse nici un progres. Am ocolit biroul de recepție. Am deschis ușile mari din sticlă etanșeizate cu cauciuc rigid. Am ieșit în după-amiaza luminoasă. Picard îmi făcu semn cu țeava pistolului să mă sui la volanul Bentley-ului. Nu l-am contrazis. Am traversat parcare ca să ajung la mașină. Niciodată în viața mea nu fusesem mai aproape de panică. Inima îmi bătea mai-mai să-mi iasă din piept și respiram scurt și des. Puneam un picior în fața celuilalt și foloseam fiecare strop de putere numai ca să-mi păstrez controlul. Îmi spuneam că atunci când voi fi ajuns la portiera dinspre volan a mașinii ar fi bine să am cât de cât habar despre ceea ce trebuie să fac în continuare.

M-am urcat în Bentley și am condus mașina până la restaurantul lui Eno. Am dus mâna la spate și am scos dintr-un buzunar al scaunului o hartă. Am mers prin parcare în soarele strălucitor al după-amiezii și am intrat în local. Ne-am așezat într-un separeu pustiu. Am comandat cafea și ouă.

Strigam către mine însumi să dau ascultare celor învățate în treisprezece ani grei de meserie. Cu cât e mai scurt timpul, cu atât mai calm trebuie să fii. Dacă ai la dispoziție doar o încercare, atunci fă în așa fel încât să conteze. Nu-ți poți permite să ratezi numai fiindcă n-ai planificat cum trebuia. Sau pentru că ți-a scăzut glicemia și ți s-a făcut rău și-ai amețit dimineața. Așa că m-am forțat să înghit ouăle și să beau cafeaua. După care am dat la o parte cana și farfuria goale și am întins harta pe masă. Am început să-l caut pe Hubble. Putea fi oriunde. Dar eu trebuia să-l găsesc. Aveam la dispoziție doar o încercare. Nu puteam să alerg de colo-colo. Trebuia să-l găsesc în mintea mea. Trebuia să fie un proces mental. Trebuia să-l găsesc mai întâi în mintea mea și apoi să mă duc direct la el. Așa că m-am aplecat peste masa de restaurant. M-am uitat fix la hartă. M-am uitat vreme îndelungată.

Am petrecut aproape o oră în compania hărții. Deodată, am împăturit-o și am pus-o pe masă. Am luat cuțitul și furculița din farfuria unde fuseseră ouăle. Le-am ascuns în buzunarul pantalonilor. M-am uitat în jurul meu. Chelnerița a venit la masă. Cea cu ochelari.

— Pui la cale o călătorie, dragă? m-a întrebat ea.

M-am uitat la ea. Îmi vedeam imaginea reflectată în ochelarii ei. Vedeam silueta masivă a lui Picard uitându-se urât către mine din separeul din spatele meu. Aproape că-i simțeam mâna strângându-se pe mânerul pistolului de calibrul 38. Am încuviințat din cap.

— Asta-i ideea, am spus. O călătorie importantă. Călătoria unei vieți.

N-a știut ce să-mi răspundă la asta.

— Păi atunci să ai grijă, da?

M-am ridicat și-am lăsat una din sutele lui Charlie pe masă. Poate că erau bani adevărați, poate că nu. Puteau fi cheltuiți la fel de bine. Și am vrut să-i las un bacșiș mare. Eno primea o mie de dolari murdari pe săptămână, dar nu știam cât de mult dădea mai departe. La cum arăta individual probabil că nu dădea nimic.

— Poate ne mai vedem, domnule, spuse fata cu ochelari.

— Poate, am spus.

Picard m-a împins pe ușă afară. Se făcuse patru după-amiaza. M-am grăbit să ajung

la Bentley. Picard mă urma cu mâna în buzunar. M-am urcat la volan și am pornit motorul. Am ieșit din parcare și am pornit spre nord, pe vechiul drum regional. Am parcurs douăzeci și doi de kilometri în circa douăsprezece minute.

Picard mă pusese să iau Bentley-ul. Nu mașina lui. Trebuia să fie un motiv pentru asta. Nu doar că avea nevoie de spațiu suplimentar ca să-și întindă picioarele. Ci pentru că mașina bătea la ochi. Ceea ce însemna că se luaseră măsuri suplimentare de siguranță. M-am uitat în oglindă și am zărit un sedan banal. Cam la o sută de metri în urmă. Cu doi tipi la bord. Am dat din umeri. Am încetinit și m-am uitat spre stânga la depozitele aflate la capătul drumului regional. Am cotit pe rampă și apoi pe căile de acces. Ajuns pe autostradă, am mers cât de repede se putea. Timpul avea o importanță crucială.

Drumul ne-a făcut să ocolim colțul sud-estic al periferiei Atlantei. Am trecut cu bine prin intersecțiile de schimbare a autostrăzilor. M-am îndreptat spre est pe autostrada 20. Am mers mai departe, cu cei doi tipi în sedan pe urmele mele, la o sută de metri în spate, kilometru după kilometru.

— Și unde zici că e? mă întrebă Picard.

Era prima oară când vorbea de când plecasem de la secție. M-am uitat către el și am ridicat din umeri.

— Habar n-am, am spus. Tot ce pot să fac e să-l găsesc pe un amic de-al lui în Augusta.

— Cine e prietenul?

— Un tip pe care-l cheamă Lennon, am spus.

— Din Augusta?

— Da, din Augusta. Acolo mergem.

Picard mormăi ceva. Ne-am continuat drumul. Cei doi indivizi au rămas în spatele nostru.

— Și cine-i tipul ăsta din Augusta? întrebă Picard. Lennon ăsta de care zici.

— Un amic de-al lui Hubble, am spus. Cum ți-am mai spus.

— N-are nici un prieten în Augusta. Crezi că noi nu verificăm chestiile astea?

Am săltat din umeri, fără să-i dau vreun răspuns.

— Ai face bine să nu ne tragi în piept, amice, spuse Picard. Lui Kliner nu i-ar plăcea așa ceva. O să fie și mai rău pentru polițista ta. Are în el o cruzime ceva de speriat. Crede-mă, l-am văzut în acțiune.

— De exemplu?

— L-am văzut de multe ori, spuse Picard. De exemplu miercuri, la aeroport. Cu femeia aia, Molly Beth. Țipa de mama focului, iar lui îi plăcea chestia asta. Sau duminică, acasă la Morrison.

— Kliner a fost acolo duminică? am întrebat.

— I-a plăcut la nebunie, spuse Picard. Lui și lu' nenorocitul ăla de fiu-său. Ai făcut lumii un serviciu lichidându-l. Să-l fi văzut duminică. Le-am dat liber celor doi polițiști. Nu era corect să-i punem să-și lichideze șeful. Așa că eu și cei doi Kliner le-am ținut locul. Bătrânul a savurat fiecare clipă. O cruzime de te bagă în sperieți, cum ziceam. Așa că ai face bine să faci în așa fel încât eu să dau telefonul ăla la timp, altfel, prietenul gagicii tale va fi într-o mare belea.

Am tăcut o vreme. Îl văzusem pe tânărul Kliner duminică. Venise s-o ia pe maică-sa de la cafenea. Pe la zece și jumătate. Tocmai se întorcea de la operațiunea de dezmembrare a soților Morrison.

— Kliner cel bătrân l-a împușcat pe fratele meu? l-am întrebat pe Picard.

— Joi noaptea? Sigur că da. Chiar cu arma aia, cu pistolul de calibrul 22 cu amortizor.

— Și pe urmă, tânărul l-a jucat în picioare? am întrebat.

Picard ridică din umeri.

— Băiatul ăla era nebun, spuse el. Dereglat la cap.

— Iar Morrison trebuia să facă curat, nu?

— Da, așa trebuia, bombăni Picard. Cretinul ăla trebuia să ardă cadavrele în mașină. Dar n-a mai găsit cadavrul lui Stoller. Așa că le-a lăsat pe amândouă acolo.

— Iar Kliner a ucis opt inși în Louisiana, așa-i? am spus.

Picard râse.

— Opt de care se știe. Tembelul ăla de Spirenza era pe urmele lui de un an. Căuta plăți făcute unui ucigaș plătit. Numai că n-a existat niciodată un asemenea om. Kliner făcea totul de unul singur. Era un fel de hobby, pricepi?

— Îl cunoșteai pe Kliner pe atunci?

— Îl știu pe Kliner dintotdeauna. Am obținut numirea ca om de legătură al Biroului cu Spirenza. Ca să mențin situația curată și ordonată.

Am mers în tăcere vreo doi-trei kilometri. Cei doi tipi în sedanul simplu se țineau la o sută de metri în spatele nostru. Apoi Picard se uită la mine.

— Tipul ăsta, Lennon, e cumva vreun alt șmecher de la Trezorerie care lucrează pentru fratele tău?

— E prieten de-al lui Hubble.

— Pe naiba, spuse Picard. Am verificat, n-are nici un prieten în Augusta. La naiba, n-are nici un prieten pe nicăieri. Credea că prietenul lui e Kliner, care i-a dat o slujbă și toate cele.

Picard începu să chicotească în scaunul din dreapta. Trupul lui uriaș se zgâlțâia de voieșie.

— Așa cum Finlay credea că-i ești prieten, nu? am spus.

El săltă din umeri.

— Am încercat să-l țin la distanță, spuse el. Am încercat să-l împiedic să vină aici. Și acum, ce era să fac? Să mă las omorât din cauza lui?

N-am răspuns la întrebarea asta. Am mers mai departe în tăcere. Sedanul simplu stătea parcă nemișcat, la o sută de metri în spate.

— Avem nevoie de benzină, am spus.

Picard se aplecă și văzu că acul indicatorului bate spre roșu.

— Să oprești la prima benzinărie.

Am zărit o benzinărie lângă o localitate numită Madison. Am tras pe dreapta și am dus Bentley-ul spre pompe. Am ales pompa cea mai depărtată și am oprit lângă ea.

— Te dai tu jos să bagi benzină? i-am zis lui Picard.

Se uită la mine surprins.

— Nu! Ce sunt eu, băiatul de la pompă? Descurcă-te singur.

Asta era răspunsul pe care voiam să-l aud. M-am dat jos din mașină. Picard s-a dat jos pe partea cealaltă. Sedanul opri și el în apropiere și cei doi tipi se dădură și ei jos. M-am uitat la ei cu atenție. Erau aceiași indivizi cu care avusesem o altercație în New York, pe trotuarul aglomerat din fața colegiului lui Kelstein. Tipul mai scund își pusese pe el trenchiul kaki. I-am salutat afabil cu o mișcare a capului. Mi-am zis că mai au de trăit mai puțin de o oră. S-au apropiat de Picard și au stat împreună, la taclale. Am desfăcut pistolul pompei și l-am introdus în rezervor.

Era un rezervor voluminos. Aproape optzeci de litri. Mi-am vârât degetul sub trăgaciul pistolului pompei, în așa fel încât să nu pompeze la debit maxim. Țineam pistolul lejer, cu mâna orientată invers, și stăteam rezemat de mașină în timp ce benzina curgea în rezervor. Mă întrebam dacă n-ar fi bine să încep să fluier. Picard și cei doi latino-americieni își pierdură interesul. Bătea vântul și cei trei se zgribuleau în răcoarea serii. Am scos din buzunar tacâmurile de la Eno și am înfipt vârful cuțitului în primul șanț al cauciucului de lângă genunchiul meu drept. Apoi am luat furculița și i-am îndoit unul dintre dinți în afară. Am îndesat dintele în tăietura pe care o făcusem și apoi l-am rupt.

Am lăsat cam un centimetru să atârne înăuntrul cauciucului. Apoi am terminat de alimentat cu benzină și am prins la loc pistolul de pompă.

— Plătești tu benzina? am strigat către Picard.

Acesta se uită în jur și săltă din umeri. Extrase o bancnotă din sul și-l trimise pe tipul în trenchi să plătească. După care ne-am urcat în mașină.

— Așteaptă, zise Picard.

Am așteptat până când sedanul cel simplu porni motorul și semnaliza de două ori cu farurile. Abia atunci am ieșit încet din benzinărie și am accelerat ușor pe autostradă până am ajuns la aceeași viteză de croazieră. Am mers ce-am mers până când indicatoarele au început să treacă fulgerător pe lângă noi. Augusta, o sută zece kilometri. Augusta nouăzeci de kilometri. Augusta, șaizeci de kilometri. Bătrânul Bentley zumzăia de zor, cu o ținută de drum de invidiat. Cei doi tipi se țineau de noi. Soarele care apunea în spatele meu se vedea roșu în oglindă. În fața noastră, orizontul era negru. Departe, deasupra Atlanticului, era deja noapte. Ne-am continuat drumul.

Cauciucul din spate s-a dezumflat cam la treizeci și cinci de kilometri de Augusta. Trecuse de șapte și jumătate și se întunecase. Am simțit amândoi hurducăiala provocată de roată, iar mașina refuza să mai țină linia dreaptă.

— Dar-ar dracii! am spus. Avem pană.

— Trage pe dreapta, spuse Picard.

Am cotit pe banda de avarie de la marginea autostrăzii și am oprit. Sedanul trase și el pe dreapta și opri în spatele nostru. Ne-am dat jos din mașini toți patru. Vânticelul se întetise și acum era un vânt rece în toată regula, suflând dinspre est. Am început să tremur și am deschis portbagajul. Mi-am luat geaca și mi-am pus-o pe mine, arătându-mă recunoscător pentru căldura veșmântului.

— Roata de rezervă e sub podeaua portbagajului, i-am spus lui Picard. Mă ajuți să scot cutia asta afară?

Picard se apropie și se uită la cutia plină cu dolari.

— Am dat foc la altă casă, zise el râzând.

Am scos împreună cutia din mașină și am așezat-o pe marginea drumului. Apoi a scos pistolul și mi l-a arătat. Haina lui uriașă flutura în bătaia vântului.

— Să-i lăsăm pe ceilalți să schimbe roata, îmi spuse. Tu să stai acolo, nemișcat, lângă cutie.

Le făcu semn celor doi latino să se apropie și le ordonă să facă treaba. Cei doi găsiră cricul și cheia tubulară.

Săltară mașina pe cric și scoaseră roata dezumflată. Apoi aduseră roata de rezervă și o puseră în locul celeilalte. Strânseră piulițele cu atenție. Eu stăteam lângă cutia plină cu bani, tremurând în bătaia vântului, strângându-mi geaca pe lângă mine. Îmi vârâsem mâinile adânc în buzunare și țopăiam de pe un picior pe celălalt, încercând să las impresia unui tip pe care-l ia cu frig dacă stă pe loc și nu face nimic.

Am așteptat până când Picard s-a dus să verifice cât de bine erau strânse piulițele. S-a lăsat cu toată greutatea pe coarbă și am auzit metalul scrâșnind. Am scos cuțitul lui Morrison cu lama gata desfăcută și am tăiat unul din pereții laterali ai cutiei de aer condiționat. Apoi am despicat capacul de deasupra și celălalt perete lateral, înainte ca Picard să-și poată pregăti pistolul, cutia se desfăcu precum un cufăr de vapor, iar vântul luă o sută de mii de dolari și îi împrăstie înspre autostradă asemenea unui viscol.

În clipa aceea m-am aruncat peste parapetul din beton de la marginea drumului și m-am rostogolit pe taluzul lin. Am scos la iveală pistolul Desert Eagle. Am tras în tipul îmbrăcat în trenchi, care sărise parapetul după mine, dar n-am țintit bine și n-am reușit decât să-i fărâșm piciorul. Dincolo de el am văzut cum un camion cu parbrizul aproape acoperit de bancnotele care se lipiseră de el a ieșit de pe drum și s-a lovit de sedanul oprit în spatele Bentley-ului. Picard se lupta cu furtuna de bancnote și încerca să se

apropie de parapet. Auzeam scrâșnetele de pneuri când mașinile de pe autostradă frâneau și coteau brusc ca să evite camionul avariat. M-am rostogolit și, ținând spre susul taluzului, l-am împușcat pe al doilea latino-american. L-am nimerit drept în piept și s-a rostogolit spre mine. Tipul în trenchi se zvârcolea în partea de sus a pantei, zbierând și ținându-se de piciorul zdrobit și încercând să scoată din buzunar pistolul automat pe care mi-l arătase la New York. Am tras a treia oară și l-am nimerit în cap. Vedeam cum Picard ține îndreptat spre mine pistolul de calibru 38. În tot acest timp, vântul șuiera, iar mașinile derapau și se opreau pe autostradă. Vedeam șoferii care se dăduseră jos din mașini și acum alergau de colo-colo ca să prindă banii zburătăciți prin aer. Era un adevărat haos.

— Nu mă-mpușca, Picard, am țipat. N-o să pui mâna pe Hubble dacă mă-mpuști.

Știa asta. Și mai știa că se poate considera un om mort dacă nu-l aducea pe Hubble. Kliner n-ar fi tolerat un eșec. Stătea acolo cu pistolul ațintit spre capul meu. Dar n-a tras. Am urcat în goană taluzul și am dat ocol mașinii, forțându-l să se retragă spre trafic sub amenințarea Desert Eagle-ului.

— Nici tu nu poți să mă-mpuști, zbieră Picard. Telefonul meu e singurul mod în care-o poți salva pe femeia aia. Asta e sigur.

— Știu, Picard, am strigat și eu către el. N-am să te împușc. Dar tu o să mă-mpuști?

Clătină din cap și zise:

— N-o să te-mpușc, Reacher.

Se părea că ajunsesem într-o situație de remiză. Dădeam ocol Bentley-ului, cu degetele albite apăsând trăgaciul pistoalelor și spunându-ne unul celuilalt că nu o să tragem.

El spunea adevărul. Dar eu mințeam. Am așteptat până când a ajuns pe aceeași linie cu camionul avariat, iar eu eram lângă Bentley. Atunci am apăsât pe trăgaci. Glonțul de calibrul 44 l-a nimerit în plin și i-a împins trupul mătăhălos în spate, în metalul contorsionat. N-am mai așteptat să trag a doua oară. Am trântit capacul portbagajului și am sărit pe scaunul șoferului. Am pornit mașina, cu scrâșnet de cauciucuri. Am ieșit de pe banda de siguranță și am ocolit oamenii care alergau după dolari. Am trântit piciorul pe pedala de accelerație și am pornit cu toată viteza spre est.

Cei treizeci și doi de kilometri rămași i-am parcurs în douăzeci de minute. Adrenalina revărsată în organism mă făcea să gem și să tremur. Mi-am forțat inima să bată mai rar și am tras aer adânc în piept. Apoi am scos un ținț de triumf. Am zbierat cât am putut de tare. Picard dispăruse.

TREIZECI ȘI UNU

Se făcuse întuneric când am ajuns la suburbiile Augustei. Am ieșit de pe autostradă de îndată ce blocurile mai înalte au început să se îndesească. Am mers pe străzile orașului și am oprit la primul motel întâlnit în cale. Am încuiat Bentley-ul și am intrat la recepție. M-am apropiat de birou. Funcționarul se uită la mine.

— Ai o cameră liberă? I-am întrebat.

— Treizeci și șase de dolari, mi-a zis tipul.

— Ai și telefon în cameră? I-am întrebat.

— Sigur că da. Avem și aer condiționat și televizor.

— Ai și Pagini Aurii în cameră? I-am întrebat.

Individul încuviință din cap.

— Ai o hartă a Augustei? am spus.

Arată cu degetul spre un raft din apropierea automatului pentru țigări. Era îndesat cu hărți și broșuri turistice. Am scos treizeci și șase de dolari din sulul pe care-l țineam în buzunarul pantalonilor. Am lăsat banii pe birou. Am completat registrul. M-am semnat sub numele de Roscoe Finlay.

— Camera doișpe, spuse tipul, întinzându-mi cheia. M-am oprit să iau o hartă și m-am grăbit să ies. Am alergat de-a lungul șirului de căsuțe și am găsit-o pe cea cu numărul 12. Am intrat și-am încuiat ușa. Nici nu m-am uitat să văd cum e camera. Am căutat din priviri Pagini Aurii și telefonul. M-am întins pe pat și-am desfăcut harta. Am deschis Pagini Aurii la litera H, pentru hoteluri.

Lista era uriașă. În Augusta erau sute de locuri unde puteai să te cazezi. Literalmente sute de locuri. Pagini în șir acoperite cu ele. Așa că m-am uitat pe hartă. M-am concentrat pe câte o felie lungă de vreo opt sute de metri și lată cât patru intersecții, de o parte și alta a drumului principal care venea dinspre vest. Asta urma să constituie zona mea țintă. Am eliminat locurile situate chiar pe drumul principal. Am adăugat locurile situate mai sus cu o intersecție sau două. Am dat prioritate locurilor situate între patru sute și opt sute de metri. Mă uitam la ceva ce aducea cu un pătrat, lung de patru sute de metri și lat de patru sute de metri. Am pus harta și telefonul, alături și am întocmit o listă de atac. Optsprezece hoteluri. Unul dintre ele era locul unde mă cazasem eu. Așa că am luat telefonul și am format zero, pentru recepție. Mi-a răspuns funcționarul de serviciu.

— Aveți cazat aici pe cineva sub numele de Paul Lennon? I-am întrebat eu.

A urmat o pauză în care omul își verifica registrul.

— Lennon? Nu, domnule.

— Mulțumesc, am spus și-am pus telefonul în furcă.

Am tras aer în piept și-am început cu partea de sus a listei. Am format primul număr.

— Aveți printre clienți un tip numit Paul Lennon? I-am întrebat pe cel care mi-a răspuns.

A urmat o pauză.

— Nu, domnule, mi-a zis tipul.

Am mers mai departe cu lista. Am format număr după număr.

— Aveți printre clienți un tip numit Paul Lennon? îi întrebam eu pe receptioneri.

Urma întotdeauna câte o pauză în care cei întrebați își verificau registrele. Uneori, auzeam cum erau întoarse paginile. Unii dintre ei aveau computere. Auzeam zgomotul tastelor.

— Nu, domnule, îmi spuneau cu toții.

Stăteam întins pe pat și țineam telefonul pe piept. Ajunsesem la hotelul numărul treisprezece din optsprezece.

— Aveți printre clienți un tip numit Paul Lennon? am întrebat.

A urmat o pauză. Auzeam zgomotul paginilor întoarse.

— Nu, domnule, mi-a spus al treisprezecelea recepționar.

— Mulțumesc, am spus, și-am pus telefonul jos.

L-am ridicat din nou și-am format al paisprezecelea număr. Suna ocupat. Așa că am apăsat pe furcă și am format al cincisprezecelea număr de pe listă.

— Aveți printre clienți un tip numit Paul Lennon?

A urmat o pauză.

— Camera 120, mi-a spus al cincisprezecelea recepționar.

— Vă mulțumesc, am zis și-am pus receptorul jos.

Am rămas întins, cu ochii închiși. Am răsuflat adânc.

Am pus telefonul înapoi pe noptieră și m-am uitat pe hartă. Al cincisprezecelea hotel se afla la trei intersecții distanță. La nord de drumul principal. Am lăsat cheia de la cameră pe pat și m-am întors la mașină. Motorul era cald încă. Șederea mea durase douăzeci și cinci de minute.

A trebuit să merg cale de trei intersecții spre est înainte să pot coti la stânga. Apoi alte trei intersecții spre nord până să pot coti din nou la stânga. Am parcurs un fel de spirală neregulată. Am găsit cel de-al cincisprezecelea hotel și am parcat la ușă. Am intrat în foaier. Era un stabiliment cam păraginit. Nici curat, nici bine luminat. Arăta ca o peșteră.

— Cu ce vă pot ajuta? întrebă recepționarul.

— Cu nimic, i-am spus.

M-am luat după o săgeată și am intrat într-un labirint de coridoare. Am găsit camera 120. Am bătut la ușă. Am auzit zgomotul lanțului tras. Am rămas pe loc. Ușa s-a întredeschis.

— Salut, Reacher.

— Salut, Hubble.

S-a năpustit cu întrebări asupra mea, dar l-am împins afară spre mașină. Aveam patru ore de mers pentru toate poveștile alea. Trebuia să pornim la drum. Aveam un avans de două ore față de program și voiam să mențin lucrurile așa. Mi-am zis că s-ar putea să am nevoie de ele mai târziu.

Omul părea în regulă. Nu ajunsese o epavă. Se ascundea de șase zile și asta-i făcuse bine. Îi îndepărtase aerul ăla mulțumit de sine pe care-l avusese. Acum părea ceva mai voinic și mai ager. Un pic mai dur. Mai pe placul meu. Era îmbrăcat în haine ieftine de magazin universal și purta ciorapi. Își pusese o pereche mai veche de ochelari, făcuți din oțel inoxidabil. Un ceas de șapte dolari acoperea dunga de piele palidă unde fusese Rolex-ul. Arăta ca un instalator sau ca tipul care a preluat franciza locală de tobe de eșapament.

N-avea nici o geantă. Călătorea fără bagaje. A aruncat doar o privire prin cameră și a ieșit cu mine. Ca și cum nu i-ar fi venit să creadă că viața lui de fugar se sfârșise. Ca și cum avea să-i ducă dorul, până la un punct. Am trecut prin holul întunecat și am ieșit în noapte. Se opri când văzu mașina parcată la ușă.

— Ai venit cu mașina lui Charlie? întrebă el.

— Era îngrijorată din pricina ta, i-am spus eu. M-a rugat să te găsesc.

El încuviință din cap, cu o privire lipsită de expresie.

— Și de ce are geamurile fumurii?

Am rânjit către el și am ridicat din umeri.

— Nu mă-ntreba, i-am spus. E o poveste mai lungă.

Am pornit mașina și am plecat de lângă hotel. Ar fi trebuit să mă întrebe din prima clipă ce fac nevasta și copiii lui, dar îl deranja ceva. Văzusem, în momentul când crăpase ușa camerei de la hotel, că îl cuprinsese un val de ușurare. Dar mândria îl făcea să aibă o

ușoară reținere. Fugise și se ascunsese. Crezuse că se descurcă bine. Dar nu era așa, pentru că eu îl descoperisem. Se gândea la chestia asta. Era ușurat și dezamăgit în același timp.

— Cum naiba de m-ai găsit? m-a întrebat el.

I-am răspuns mai întâi printr-o ridicare de umeri.

— Simplu, am spus. Am antrenament din belșug. Am găsit o mulțime de tipi. Am petrecut ani în șir descoperind dezertori din armată.

Treceam prin rețeaua de intersecții, încercând să-mi găsesc drumul spre autostradă. Vedeam șirul de lumini care se îndrepta spre vest, dar rampa de acces era ca premiul din centrul unui labirint. Parcurgeam în sens invers aceeași spirală neregulată pe care fusesem obligat s-o străbat la venire.

— Dar cum de-ai reușit? Puteam să fiu oriunde.

— Nu, nu puteai. De-asta a și fost simplu. N-aveai nici o carte de credit, nici permisul de conducere, nici un act de identitate. Nu aveai la tine decât bani gheață. Așa că n-aveai cum să folosești avioane sau mașini închiriate. Trebuia să iei autobuzul.

Am găsit rampa de acces. M-am concentrat asupra schimbărilor de bandă și am tras de volan. Am accelerat pe rampă și m-am contopit cu traficul care mergea înapoi spre Atlanta.

— Asta mi-a oferit un punct de plecare, i-am spus. După care am încercat să mă pun în pielea ta. Erai îngrozit din pricina familiei. Așa că mi-am zis că vei rămâne pe lângă Margrave, la o oarecare distanță. Conștient sau inconștient, doreai să simți că ești în continuare conectat. Ai luat taxiul până la autogara din Atlanta, așa e?

— Așa e, spuse el. Primul autobuz care pleca de acolo mergea la Memphis, dar l-am așteptat pe următorul. Memphis era prea departe. Nu voiam să mă duc chiar până acolo.

— Asta mi-a simplificat sarcina, am spus. Ai rămas undeva în jurul orașelului tău, Margrave. Nici prea aproape, nici prea departe. Și în sens invers acelor de ceasornic. Dacă au posibilitatea să aleagă liber, oamenii merg întotdeauna în sens invers acelor de ceasornic. E un adevăr universal, Hubble. Tot ce-am avut de făcut a fost să număr zilele, să studiez harta și să ghicesc saltul pe care l-ai făcut de fiecare dată. Cred că luni ai fost în Birmingham, Alabama. Marți ai fost în Montgomery, miercuri, în Columbus. Am avut o problemă cu ziua de joi. Am pariat pe Macon, dar mi-am zis că poate erai prea aproape de Margrave.

Hubble încuviință din cap.

— Joi a fost un coșmar, într-adevăr, spuse el. Am fost în Macon, într-un hotel înfiorător, n-am pus geană pe geană toată noaptea.

— Așadar, vineri dimineața ai venit aici, în Augusta, am spus. Al doilea mare pariu pe care l-am făcut a fost că ai rămas aici două nopți. Mi-am zis că erai zdruncinat după Macon, poate că-ți terminaseși rezervele de energie, dar nu puteam să fiu sigur. N-a lipsit mult să mă duc la Greenville în noaptea asta, în Carolina de Sud. Dar am ghicit corect.

Hubble rămase tăcut. Crezuse că fusese invizibil, dar dăduse ocol Margrave-ului ca o baliză luminoasă care clipește pe cerul nopții.

— Dar am folosit un nume fals, spuse el sfidător.

— Ai folosit cinci nume false, am spus. Cinci nopți, cinci hoteluri, cinci nume. Al cincilea nume a fost identic cu primul, așa e?

Era uluit. S-a gândit un pic și a încuviințat din cap.

— De unde naiba ai știut-o și pe-asta?

— Am vânat o mulțime de indivizi, am spus. Și știam câte ceva despre tine.

— Ce știi?

— Că ești fan Beatles. Mi-ai spus că ai vizitat clădirea Dakota și că te-ai dus la Liverpool, în Anglia. Ai acasă aproape toate materialele înregistrate vreodată de Beatles.

Așa că în prima noapte ai ajuns la o recepție de hotel și ai semnat ca Paul Lennon, așa-i?

— Da, așa-i, spuse el.

— Nu John Lennon, am spus. Oamenii își păstrează de obicei numele mic. Nu știu de ce, dar de regulă așa se întâmplă. Așadar, ai fost Paul Lennon. Marți ai fost Paul McCartney. Miercuri, ai fost Paul Harrison. Joi, ai fost Paul Starr. Vineri, în Augusta, ai luat-o de la capăt cu Paul Lennon, nu-i așa?

— Ba da, spuse el. Dar sunt milioane de hoteluri în Augusta. Convenții, reuniuni de golf. Cum naiba ai știut unde să cauți?

— Păi, m-am gândit, am spus. Ai ajuns acolo vineri, spre sfârșitul dimineții, venind dinspre vest. Oamenii ca tine preferă să meargă pe drumurile bătătorite deja. Se simt mai în siguranță așa. Ai mers cu autobuzul patru ore, erai sătul de aglomerație, aveai nevoie de aer, așa că ai mers pe jos puțin, cam vreo patru sute de metri. După care ai intrat în panică și te-ai abătut de la drumul principal, poate o intersecție, două. Așa că am avut o zonă de căutare destul de redusă. Optsprezece hoteluri. Te-am găsit în al cincisprezecelea.

Confuz, Hubble clătină din cap. Mergeam cu viteză prin întuneric. Bentley-ul masiv și bătrân gonea voinicește, cu puțin peste viteza legală.

— Care-i situația acum în Margrave? mă întrebă el.

Asta era marea întrebare. A formulat-o ezitant, ca și cum ar fi avut neliniști în privința subiectului. Eu eram neliniștit în privința răspunsului. Am ridicat puțin piciorul de pe accelerație și am micșorat viteza. Pentru eventualitatea că s-ar fi supărat atât de tare încât ar fi sărit pe mine. Nu voiam să distrug mașina. N-aveam timp pentru așa ceva.

— Suntem în rahat până la gât, i-am spus. Mai avem vreo șapte ore ca să aranjăm lucrurile.

Am lăsat pentru la urmă ce era mai rău. I-am spus că Charlie și copiii plecaseră cu un agent FBI încă de luni. Din cauza pericolului. Apoi i-am spus că agentul FBI era Picard.

În mașină s-a lăsat liniștea. Am mers așa, în tăcere, vreo cinci-șase kilometri. Era mai mult decât tăcere. Era un vid zdrobitor de liniște absolută. Ca și cum toată atmosfera fusese eliminată din jurul planetei. Era o liniște care-mi zumzăia și-mi țiuia în urechi.

Începu să-și frământă mâinile. Apoi, începu să se legene înainte și înapoi în scaunul mare din piele de lângă mine. Dar deodată se domoli. Reacția lui nu s-a mai produs. N-a mai avut loc. Creierul lui s-a blocat și a refuzat să mai reacționeze. Ca și cum ar fi avut un întrerupător de circuit care se activase. Era ceva prea mare și prea îngrozitor încât să poată reacționa. S-a mulțumit să se uite la mine.

— În regulă, spuse el. Atunci va trebui să-i aduci înapoi, nu-i așa?

Am accelerat din nou, gonind cu toată viteza spre Atlanta.

— O să-i aduc înapoi, am spus. Dar o să am nevoie de ajutorul tău. De-aia am și venit să te iau.

Încuviință din nou din cap. Trecuse de barieră. Încetase să-și mai facă griji și începuse să se relaxeze. Ajunsese pe acel platou unde faci ceea ce e nevoie să faci. Știam locul ăla. Fusesem acolo.

La treizeci și trei de kilometri de Augusta am văzut înaintea noastră pâlpâind niște girofaruri și indivizi care agitau niște lumini de avertizare. Pe celălalt sens de mers avusese loc un accident. Un camion se lovise de un sedan parcat pe banda de siguranță. Pe o bună distanță erau oprite tot soiul de alte vehicule. Peste tot vedeai împrăștiate pe șosea grămezi de resturi pe care se grăbeau să le adune de pe jos o mare mulțime de oameni. Am trecut pe lângă accident cu viteză redusă. Hubble se uita pe geamul mașinii.

— Îmi pare tare rău pentru fratele tău. Habar n-am avut. Cred că a murit din cauza mea.

Zicând acestea, s-a prăbușit în scaun. Dar eu voiam să-l fac să vorbească în

continuare. Trebuia să rămână în stare de alertă. Așa că i-am pus întrebarea pe care așteptasem o săptămână să i-o pun.

— Cum naiba ai intrat în toată mizeria asta? I-am întrebat.

Ridică din umeri. Oftă din adâncul sufletului, privind prin parbriz. Ca și cum ar fi fost imposibil să-ți imaginezi o cale de a intra în acest joc. Ca și cum ar fi fost imposibil să-ți imaginezi vreo cale de a rămâne în afara jocului.

— Mi-am pierdut slujba, spuse el, ca pe o simplă declarație. Eram distrus. Eram furios și dezorientat. Și speriat, Reacher. Trăiserăm într-un vis, știi? Un vis frumos. Duceam o viață perfectă, idilică. Câștigam o avere și cheltuiam o avere. Era totalmente fabulos. Dar la un moment dat am început să aud niște zvonuri. Că operațiunile cu clienți persoane fizice erau în pericol. Că activitatea departamentului meu era analizată. Mi-am dat seama dintr-odată că mă mai despărțea o chenzină de dezastru. Și, deodată, departamentul meu a fost închis. Eu am fost concediat. Iar odată cu asta a dispărut salariul.

— Și? am spus.

— Îmi ieșisem din minți. Eram foarte supărat. Mă spetisem muncind pentru ticăloșii ăia. Eram bun pe postul ăla. I-am făcut să câștige o avere. Și m-au aruncat deodată ca pe o măsea stricată. Și m-am speriat. Urma să pierd totul, nu? Și eram obosit. Nu puteam s-o iau de la zero în altă parte. Eram prea bătrân și nu mai aveam energie. Pur și simplu nu știam ce să fac.

— Și în momentul ăla și-a făcut apariția Kliner?

Hubble încuviință din cap. Arăta palid la față.

— Auzise ce mi se întâmplase, spuse el. Cred că Teale îi spusese. Teale știe totul despre toată lumea. Kliner m-a sunat după vreo două zile. Nici n-apucasem să-i spun lui Charlie. Nu găsisem curajul. M-a sunat și m-a rugat să ne întâlnim la aeroport. Era într-un avion particular, la întoarcerea din Venezuela. Am zburat împreună în Bahamas, să luăm prânzul, și am stat de vorbă. Ca să fiu sincer, m-am simțit flatat.

— Și?

— M-a îmbrobodit, zise Hubble. Mi-a zis să o privesc ca pe o ocazie să ies din situația în care mă aflam. Zicea că trebuie să renunț la activitatea corporatistă și să vin să-mi fac meseria cu adevărat, să câștig bani adevărați, cu el. Nu știam prea multe despre el. Știam câte ceva despre averea familiei și despre fundație, bineînțeles, dar niciodată nu-l întâlnisem față în față. Dar era în mod evident un om foarte bogat și prosper. Și foarte, foarte deștept. Și iată-ne pe amândoi în avionul lui particular, iar el îmi cerea să lucrez cu el. Nu pentru el, ci cu el. Am fost măgulit și eram disperat și îngrijorat, așa că am spus da.

— Și pe urmă? am spus.

— M-a sunat din nou a doua zi, spuse Hubble. Trimitea avionul după mine. Trebuia să zbor la uzina lui Kliner din Venezuela ca să mă întâlnesc cu el. Așa am și făcut. Am fost acolo o singură zi. N-am apucat să văd nimic. Pe urmă m-a trimis cu avionul la Jacksonville. Am stat în biroul avocatului o săptămână. După asta, a fost prea târziu. N-am mai putut să ies.

— De ce? I-am întrebat.

— A fost o săptămână teribilă. Pare un interval de timp scurt, nu? Doar o săptămână. Dar m-a lucrat ca la carte. În prima zi, numai lingușeli. Numai tentații. Am semnat un contract cu un salariu uriaș, bonusuri, tot ce-am cerut. Am mers în cluburi și hoteluri și arunca cu banii în dreapta și-n stânga de parcă dolarii curgeau de la robinet. Marți, am început munca. Misiunea propriu-zisă a fost o provocare. A fost foarte greu după ce făcusem la bancă. Era mult mai specializată. El voia numerar, firește, dar voia numai dolari. Numai bancnote de un dolar. Habar n-aveam de ce. Și voia evidențe. Niște evidențe foarte stricte. Dar puteam să mă descurc. Iar el era un șef foarte relaxat. Fără

presiuni, fără probleme. Problemele au început miercuri.

— Cum așa? am spus.

— Miercuri l-am întrebat ce se întâmplă. Și mi-a spus. Mi-a spus exact ce anume făcea. Dar a mai zis că acum făceam și eu același lucru. Eram implicat, adică. Trebuia să-mi țin gura. Joi am fost foarte nefericit. Nu-mi venea să cred. L-am spus că vreau să ies din joc. Așa că m-a dus într-un loc oribil. Acolo era fiul său, împreună cu doi latino-americieni. Mai era un tip legat cu lanțuri într-o cameră din spate. Kliner mi-a zis că era vorba de un om care ieșise din formație. Mi-a spus să mă uit cu atenție. Fiul lui l-a terciuit pur și simplu lovindu-l cu picioarele. Prin toată încăperea, chiar în fața mea. Pe urmă, cei doi latino-americieni au scos cuțitele și l-au hăcuit pe amărâtul ăla. Era sânge peste tot. A fost îngrozitor. Nu-mi venea să cred. Am vomitat peste tot.

— Zi mai departe, am spus.

— A fost un coșmar. N-am putut să dorm în noaptea aia. Am crezut că n-am să mai pot să dorm niciodată. Vineri dimineața, am zburat cu avionul acasă. Am stat împreună în avion și mi-a povestit ce urma să se întâmple. Mi-a zis că nu doar eu voi fi hăcuit. Aceeași soartă o va avea și Charlie. Discuta lucrurile astea cu mine. Care dintre sfârcuri să i-l retez mai întâi? Pe cel drept sau pe cel stâng? Apoi, după ce noi doi vom fi murit, cu care din copii să începă? Cu Lucy sau cu Ben? A fost un coșmar. Mi-a zis c-or să mă bată în cuie pe un perete. Mă căcasem pe mine. Apoi am aterizat și a sunat-o pe Charlie, insistând să luăm cina cu el. L-a spus că facem afaceri împreună. Charlie a fost încântată fiindcă domnul Kliner e o mare personalitate în acest district. A fost un adevărat coșmar pentru că eu a trebuit să mă prefac că nu era nimic în neregulă. Nici măcar nu-i spusesem lui Charlie că rămăsesem fără slujbă. A trebuit să mă prefac că mai lucram încă la bancă. Și toată seara ticălosul a vorbit cu Charlie despre copii, zâmbindu-mi.

Am tăcut amândoi. Am ocolit colțul sud-estic al Atlantei din nou, căutând autostrada ce ducea spre sud. Luminile marelui oraș străluceau și scânteiau pe partea dreaptă. La stânga se întindea spațiul pustiu și întunecos al sud-estului rural. Am găsit autostrada și am accelerat spre sud, către un punctuleț aflat în acel nenorocit spațiu pustiu.

— Și pe urmă ce s-a întâmplat? l-am întrebat.

— Am început să lucrez la depozit. Acolo avea nevoie de mine.

— Ca să faci ce?

— Să administrez proviziile. Aveam un mic birou acolo și trebuia să mă ocup de obținerea dolarilor, după care supravegheam încărcarea și expedierea.

— Sherman Stoller era șoferul? l-am întrebat.

— Exact. I s-a încredințat ruta Florida. Îl trimiteam cu câte un milion de dolari pe săptămână. Dacă se-ntâmpla să-și ia o zi liberă, îi mai ținea locul paznicul. Dar, de obicei, se ducea Sherman. Mă ajuta cu umplerea cutiilor și cu încărcatul. Trebuia să muncim ca niște nebuni. Un milion de dolari în bancnote de un dolar e o privesc de coșmar. Nu poți să-ți imaginezi. Era ca și cum ai încerca să golești o piscină cu lopata.

— Dar Sherman fura, nu-i așa? am spus.

Hubble a încuviințat din cap. Am văzut licărirea ramelor de oțel în lumina difuză a bordului mașinii.

— Banii erau numărați cum se cuvine în Venezuela, mi-a spus. Primeam totalurile exacte de acolo cam după o lună. Le foloseam ca să-mi verific formula de cântărire. De multe ori, ieșeau mai puțin cu o sută de mii. Era exclus ca eu să fi făcut o asemenea eroare. Era o cantitate neînsemnată, fiindcă, la celălalt capăt, se generau falsuri excelente în valoare de patru miliarde, așa că nimănui nu-i păsa. Dar de fiecare dată lipsea cam cantitatea care intra într-o cutie. Asta ar fi însemnat o marjă de eroare prea mare, așa că mi-am dat seama că, din când în când, Sherman mai șterpelea câte o cutie.

— Și?

— L-am avertizat. Bineînțeles că n-aveam de gând să m-apuc să vorbesc despre asta.

I-am spus doar să fie cu băgare de seamă, fiindcă, dacă l-ar fi descoperit, Kliner l-ar fi ucis. Și, cu ocazia asta, era posibil să mă bage și pe mine în belea. Eram și-așa destul de îngrijorat de ceea ce făceam. Întreaga operațiune era o nebunie. Kliner importa o bună parte din banii falsificați. N-a rezistat tentației. Mie mi se părea că, în felul ăsta, totul devenea mult prea vizibil. Teale cheltuia falsurile ca pe *confetti*, înfrumusețând orașul.

— Și ce s-a-ntâmplat în ultimele douăsprezece luni? I-am întrebat.

A ridicat din umeri și a clătinat din cap.

— A trebuit să oprim expedițiile, a spus el. Garda de Coastă ne venise de hac. Kliner a decis să acumulăm rezerve. S-a gândit că interdicția nu putea să dureze. Dar a durat mult mai mult decât s-a crezut. A fost un an de coșmar. Tensiunea a fost îngrozitoare. Iar acum, când Garda de Coastă s-a retras în sfârșit, ne-a surprins nepregătiți. Kliner își făcuse socoteala că, dacă a durat atât, o să dureze până după alegerile din noiembrie. Nu suntem gata să expediem. Nu suntem deloc pregătiți. Totul e depozitat la grămadă acolo. Încă nu e ambalat în cutii.

— Când l-ai contactat pe Joe? I-am întrebat.

— Joe? Așa îl chema pe fratele tău? Eu îl știam ca Polo. Am încuviințat din cap.

— Palo, am spus. Acolo s-a născut. E un oraș pe Leyte, în Filipine. Spitalul a fost construit într-o catedrală veche. Când aveam șapte ani, acolo am fost vaccinat contra malariei.

A tăcut o vreme, ca și cum ar fi păstrat un moment de reculegere.

— Am sunat la Trezorerie în urmă cu un an. Nu știam pe cine altcineva să sun. Nu puteam să sun la poliție, din cauza lui Morrison, și nici la FBI nu puteam să sun, din cauza lui Picard. Așa că am sunat la Washington și i-am dat informația unui tip care-și zicea Polo. Era un tip inteligent. Mi-am zis c-o să reușească să se descurce. Știam că șansele cele mai mari le avea dacă-i ataca atunci când acumulau rezervele în depozit. Cât timp dovezile erau încă acolo.

Am văzut o benzinărie și am luat în ultima clipă decizia să alimentez. Hubble a făcut plinul. Am găsit o sticlă din plastic într-un tomberon și i-am spus s-o umple și pe aia.

— Asta pentru ce e? m-a întrebat.

Am ridicat din umeri către el.

— Pentru urgențe, am spus.

N-a insistat asupra acestui subiect. Am plătit la ghișeu și am revenit pe autostradă, continuându-ne drumul spre sud. Mai aveam o jumătate de oră până la Margrave. Se apropia de miezul nopții.

— Și ia zi, de ce ți-ai luat tălpășița luni? I-am întrebat.

— Kliner m-a sunat. Mi-a spus să rămân acasă. A mai zis că or să vină pe la mine doi tipi. L-am întrebat de ce și mi-a spus că a apărut o problemă în Florida și că trebuie să merg acolo s-o rezolv.

— Și?

— Nu l-am crezut. De cum a pomenit de doi tipi, mi-am și adus aminte de cele întâmplate în Jacksonville în prima săptămână. Am intrat în panică. Am chemat un taxi și am fugit.

— Ai făcut bine, Hubble. Ți-ai salvat viața.

— Știi ceva?

I-am aruncat o privire întrebătoare.

— Dacă ar fi spus „un tip”, nu m-aș fi prins. Adică, dacă ar fi zis, stai acasă c-o să treacă un tip pe la tine, aș fi mușcat momeala. Dar a spus „doi tipi”.

— A făcut o greșeală, am spus.

— Știu, spuse Hubble. Nu-mi vine să cred. El nu face niciodată greșeli.

Am clătinat din cap, zâmbind în întuneric.

— A făcut o greșeală joia trecută.

Ceasul cromat de pe bordul Bentley-ului arăta miezul nopții. Trebuia să termin tot ce aveam de făcut până la cinci dimineața. Aveam la dispoziție cinci ore. Dacă totul mergea bine, era cu mult mai mult decât era nevoie. Dacă o feșteam, nu mai conta dacă aveam cinci ore, cinci zile sau cinci ani. Aveam dreptul la o singură încercare. O dată și gata. În armată, umbla o vorbă: fă-o o dată și bine. În seara asta, aveam să adaug o precizare: „și repede”.

— Hubble, am spus, am nevoie de ajutorul tău.

Se ridică în scaun și se uită la mine.

— Cum? întrebă el.

Am petrecut ultimele zece minute ale călătoriei pe autostradă explicându-i despre ce era vorba. O dată și încă o dată, până când a băgat bine la cap. Am ieșit de pe autostradă în locul unde intersecta drumul regional. Am trecut ca fulgerul pe lângă depozite și am parcurs rapid cei douăzeci și doi de kilometri până în oraș. Am încetinit când am trecut de sediul secției de poliție. Clădirea era liniștită, cu luminile stinse. În parcare nu se vedea nici o mașină. Sediul pompierilor, aflat în clădirea vecină, părea să fie în regulă. Orașul era tăcut și pustiu. Singura lumină care se vedea în zonă era cea de la frizerie.

Am făcut la dreapta pe Beckman Drive și am urcat panta care ducea la casa lui Hubble. Am cotit în dreptul familiare cutii poștale albe și am manevrat volanul pe aleea sinuoasă. Am oprit la ușă.

— Cheile de la mașina mea sunt în casă, zise Hubble.

— E deschis, am spus.

Se duse să verifice. Împinse ușa făcută țandări cu mare grijă, ca și cum s-ar fi temut să nu fie conectată la vreo bombă. L-am văzut intrând. Un minut mai târziu, ieșea. Luase cheile, dar nu s-a dus la garaj. A venit la mine și s-a aplecat pe geamul mașinii.

— E mizerie ca la balamuc în casă. Ce s-a întâmplat?

— Ți-am folosit casa pentru o ambuscadă. Patru indivizi au răscolit totul căutându-mă. Ploua.

S-a aplecat și mai mult și s-a uitat la mine.

— Ția erau? Ția pe care Kliner i-ar fi trimis dacă s-ar fi vorbit?

Am încuviințat din cap, zicând:

— Aveau tot echipamentul cu ei.

Îi vedeam fața în lumina slabă a cadranelor de la bordul mașinii. Avea ochii larg deschiși, dar nu mă vedea. Vedea ceea ce văzuse în coșmarurile lui. Dădu încet din cap. Apoi își puse mâna pe brațul meu și îl strânse. Fără să spună nimic. După care, scoase capul din mașină și plecă. Am rămas întrebându-mă cum naiba putusem să-l detest pe omul ăsta în urmă cu o săptămână.

Am folosit răgazul ca să-mi încarc pistolul. Am înlocuit cele patru gloanțe pe care le folosisem pe autostradă, aproape de Augusta. Apoi l-am văzut pe Hubble scoțându-și din garaj Bentley-ul cel verde. Motorul era rece, așa că mașina era învăluită într-un nor de aburi. Pe când trecea pe lângă mine, mi-a făcut semnul de OK cu degetul mare ridicat, iar eu am urmat norul alb pe alee și apoi pe Beckman. Am trecut de biserică și am cotit la stânga pe Strada Principală într-o procesiune impozantă. Două mașini vechi minunate, mergând bară la bară prin orașul adormit, gata să pornească la luptă.

Hubble a oprit la vreo patruzeci de metri de secția de poliție. A parcat lângă bordură, chiar în locul indicat de mine. A stins luminile și a început să aștepte, cu motorul pornit. Am trecut pe lângă el și am intrat în parcare de secție. Am parcat în ultimul interval și m-am dat jos. Am lăsat toate cele patru uși descuiate. Am scos din buzunar pistolul automat. Aerul nopții era rece, iar liniștea era copleșitoare. Auzeam motorul lui Hubble mergând în ralanti de la patruzeci de metri. Am deblocat siguranța pistolului Desert Eagle și declicul a răsunat asurzitor în acea liniște absolută.

Am alergat până la zidul secției de poliție și m-am aruncat la sol. M-am furișat înainte până când am putut să văd prin partea de jos a ușilor masive din sticlă. Priveam și ascultam. Îmi țineam respirația. Am privit și-am ascultat îndeajuns de mult ca să fiu sigur. M-am ridicat și am pus din nou siguranța. Mi-am pus pistolul înapoi în buzunar. Am făcut un calcul mental. Stația de pompieri și secția de poliție se aflau una lângă cealaltă la trei sute de metri de capătul nordic al Străzii Principale. Mai departe, la vreo opt sute de metri, era localul lui Eno. Mi-am zis că timpul cel mai scurt în care cineva ar putea să ajungă la noi era cam de trei minute. Două minute ca să reacționeze și un minut pentru o alergare rapidă dinspre Strada Principală. Așadar, aveam la dispoziție trei minute. Reducând intervalul acela la jumătate din motive de siguranță, rămâneam cu vreo nouăzeci de secunde, de la început până la sfârșit. Am alergat până-n mijlocul drumului regional și i-am făcut cu mâna lui Hubble. I-am văzut mașina îndepărtându-se de bordură și m-am dus degrabă la intrarea în stația de pompieri. M-am postat lângă ușa roșie și am așteptat.

Hubble a cotit Bentley-ul într-o curbă strânsă, de-a curmezișul drumului. A sfârșit manevra la un unghi drept, cam paralel cu intrarea în stația de pompieri, cu spatele spre mine. Am văzut mașina legănându-se când a trecut în marșarier. Apoi a apăsât pe accelerație și sedanul a țâșnit cu spatele spre mine.

A accelerat și s-a izbit cu spatele în ușa stației de pompieri. Bătrânul Bentley cântărea probabil vreo două tone și a smuls din țâțâni ușa metalică. A urmat o hărmălaie asurzitoare de metal lovit și contorsionat și am auzit luminile din spate zdrobindu-se și clămpănitul barei de protecție pe betonul pardoselii. Am trecut prin spărtură înainte ca Hubble să schimbe viteza și să se desprindă dintre dărâmături. Era întuneric acolo, dar am găsit ceea ce căutam. Era prins în partea laterală a unei mașini de pompieri, orizontal, la înălțimea capului. Un clește de tăiat bolțuri, o unealtă uriașă, lungă de un metru și douăzeci de centimetri. Am smuls-o din suport și am alergat la ușă.

De cum m-a văzut ieșind, Hubble a descris cu mașina un cerc larg pe drum. Spatele Bentley-ului era distrus. Capacul portbagajului se bălăbănea, iar tabla era boțită și scrâșnea.

Dar și-a îndeplinit misiunea. După acea manevră de întoarcere largă, a aliniat mașina cu intrarea în secția de poliție. A oprit preț de o secundă și a apăsât accelerația până la podea. Apoi a accelerat direct către ușile masive din sticlă, de data asta cu botul înainte.

Vechiul Bentley a străpuns ușile într-o ploaie de cioburi și a demolat biroul de recepție, după care a ajuns în sala comună și s-a oprit. Am alergat imediat în spatele lui. Finlay se afla în celula din mijloc. Șocul îl încremenise. Era legat cu cătușele de mâna stângă și de gratiile dinspre ultima celulă. În partea din spate a celulei. Nici că s-ar fi putut mai bine.

Am dat la o parte resturile biroului de recepție și am curățat drumul din spatele lui Hubble. I-am făcut semn să dea în spate. A rotit de volan și a dat înapoi în spațiul pe care-l eliberasem. Am tras și am împins birourile din sala comună ca să-i eliberez calea în față. M-am întors și i-am dat semnalul.

Botul mașinii era la fel de distrus ca și spatele. Capota era încrețită, iar radiatorul, zdrobit. Un lichid verzui se scurgea din partea de jos a acestuia, în vreme ce aburul ieșea șuierând pe sus. Farurile se făcuseră zob, iar bara de protecție se freca de cauciuc. Dar Hubble își îndeplinea misiunea. Cu frâna de mână trasă, ambala motorul. Exact așa cum îi spusese.

Vedeam cum vibrează mașina încercând să învingă forța de frânare. Apoi vehiculul greoi țâșni și porni către celula din mijloc. Se izbi pieziș de barele din titan și le desfăcu asemenea unei securi care lovește un gărduleț din țăruși. Capota Bentley-ului fu proiectată în sus, iar parbrizul explodează. Metalul rupt clănțăni și scrâșni. Hubble frână și opri la un metru de locul în care se afla Finlay. Mașina distrusă rămase pe loc într-un

șuierat asurzitor de aburi. Praful îngroșase aerul.

M-am aruncat prin spărtură și am fixat cleștele de tăiat pe lanțul care-l ținea legat pe Finlay de gratii. Am apăsat pe mânerele lungi de un metru douăzeci până când cătușele au cedat. I-am dat lui Finlay cleștele și l-am împins prin spărtură, afară din celulă. Hubble se chinuia să iasă prin geamul mașinii. Impactul deformase ușa, care nu mai voia să se deschidă. L-am tras afară, apoi m-am aplecat pe geam și am scos cheile din contact. După care toți trei am fugit prin sala comună distrusă și am călcat peste cioburile ușilor de la intrare. Ne-am aruncat în mașină, am pornit și am ieșit cu spatele din parcare. Am schimbat vitezele și am pornit de-a lungul drumului ce ducea în oraș.

Eliberarea lui Finlay durase nouăzeci de secunde, de la început până la sfârșit.

TREIZECI SI DOI

Am încetinit când am ajuns la capătul nordic al Străzii Principale și am străbătut cu viteză redusă orașul adormit. Nimeni nu scotea o vorbă. Hubble stătea întins pe bancheta din spate, zdruncinat. Finlay ședea alături de mine, pe bancheta din dreapta. Stătea acolo încremenit, privind prin parbriz. Cu toții respiram cu greutate. Ne aflam cu toții în acea perioadă de calm care urmează unei situații de pericol intens.

Ceasul de pe bord arăta ora unu dimineața. Voiam să stăm undeva ascunși până la orele patru. Aveam o superstiție legată de orele patru dimineața. O numeam ora KGB. Umbla vorba că asta era ora foarte prielnică pentru kaghebiști. La ora patru, vigilența victimelor scade. Fazele misiunii se desfășurau mai ușor. Și noi verificaserăm, când și când, această oră. Mie-mi mersese întotdeauna bine la ora aceea. Așa că voiam să așteptăm până la patru, pentru ultima oară. Am cotit mașina la stânga și la dreapta de-a lungul aleilor de acces din spatele ultimului șir de magazine. Am stins luminile și am parcat în întuneric, în spatele frizeriei. Am oprit motorul. Finlay se uită în jur și ridică din umeri. În fond, să te duci la frizerie la ora unu dimineața nu era o chestie mai trăsniță decât să intri cu un Bentley de o sută de mii de dolari într-o clădire. La fel cum nu era mai trăsniță decât să fii încuiat într-o celulă timp de zece ore de către un nebun. După douăzeci de ani la Boston și șase luni la Margrave, nu mai rămăseseră multe lucruri care să-l mire pe Finlay.

Hubble se aplecă înainte de pe bancheta din spate. Era destul de zdruncinat. Provocase în mod deliberat trei ciocniri cu mașina. Cele trei impacturi îl lăsaseră dărâmat și epuizat. Nu-i fusese deloc ușor să țină piciorul pe accelerație și să se îndrepte spre cele trei corpuri solide, unul după altul. Dar o făcuse. Nu oricine ar fi fost în stare. Numai că acum suferea din pricina asta. M-am dat jos din mașină și i-am făcut semn lui Hubble să coboare și el. Mi s-a alăturat în întuneric; stătea acolo, ușor nesigur pe picioare.

— Te simți bine? I-am întrebat.

El ridică din umeri.

— Cred că da. M-am lovit la genunchi, iar gâtul mă doare îngrozitor.

— Fă puțină mișcare, i-am spus. Nu lăsa articulația să-nțepenească.

L-am ajutat să meargă un pic încolo și-ncoace pe alee. Zece pași înainte, zece pași înapoi, de două ori. Șchiopăta cu piciorul stâng. Probabil că ușa se îndoise și îi lovise genunchiul. Își rotea capul încercând să-și detensioneze mușchii încordați de la ceafă.

— E mai bine acum? I-am întrebat.

Zâmbi, apoi zâmbetul i se schimbă în grimasă când un cartilagiu scrâșni.

— Las' că nu mor din asta, spuse el.

Finlay se dădu jos și el și ni se alătură pe alee. Dădu ocol mașinii, întinzându-se de parcă tocmai se trezise, începea să se lase copleșit de emoții. Zâmbi la mine în întuneric.

— Bine lucrat, Reacher, spuse el. Tocmai mă-ntrebam cum naiba o să mă scoți de acolo. Ce s-a-ntâmplat cu Picard?

Am închipuit cu degetele un pistol, ca-ntr-o pantomimă copilărească. A dat din cap aprobator către mine, asemenea unui vechi partener. Era prea rezervat ca să ceară și alte detalii. I-am strâns mâna. Mi s-a părut un lucru potrivit. Apoi m-am întors și am bătut ușor la ușa de serviciu din spatele frizeriei. S-a deschis de îndată. Tipul mai vârstnic stătea acolo de parcă ar fi așteptat ca noi să batem în ușă. Ținea ușa asemenea unui valet de pe vremuri. Ne-a făcut semn să intrăm. Am intrat în șir indian într-un fel de magazie. Am așteptat lângă rafturile pline cu ustensile și articole de bărbierit. Bătrânul cocârjat ne-a prins din urmă.

— Avem nevoie de ajutorul vostru, am spus.

Bătrânul ridică din umeri. Ridică palma ca de mahon într-un gest care solicita răbdare. Se duse târșându-și pașii până-n față și se întoarse însoțit de tovarășul lui. Bătrânul mai tânăr. Discutară cererea mea în șoapte șuierătoare și aspre.

— Sus, zise cel mai tânăr.

Am urcat o scară îngustă. Am ajuns într-un apartament situat deasupra frizeriei. Cei doi bărbieri bătrâni ne-au condus până-n camera de zi. Au tras storurile și au aprins două veioze chioare. Ne-au făcut semn să ne așezăm. Încăperea era mică și jerpelită, dar curată. Te simțeai confortabil acolo. Mi-am zis că dac-ar fi să am o încăpere a mea, mi-aș dori să arate ca asta. Ne-am așezat. Tipul mai tânăr s-a așezat împreună cu noi, în vreme ce cel mai vârstnic a ieșit din nou afară. A închis ușa. Am rămas să ne uităm unul la celălalt. Apoi bărbierul s-a aplecat în față.

— Voi, băieți, nu sunteți primii pe care-i ajutam să se ascundă, spuse el.

Finlay se uită în jur și, numindu-se cu de la sine putere purtătorul nostru de cuvânt, zise:

— Nu suntem?

— Nu, dom'le, nu sunteți, zise bărbierul. Am avut o mulțime de băieți care se ascundeau cu noi. Și fete, la drept vorbind.

— Cum ar fi? întrebă Finlay.

— Păi am avut o grămadă, zise bătrânul. Am avut băieți din sindicatul lucrătorilor agricoli de la fermele de arahide. Am avut băieți din sindicatul lucrătorilor agricoli de la livezile de piersici. Am avut fete de la organizații pentru drepturile civile pe vremea când tocmai li se dăduse negrilor dreptul de vot. Am avut și băieți care nu voiau să fie trimiși în Vietnam. Tot ce vrei și ce nu vrei, noi am avut aici.

Finlay dădu din cap.

— Iar acum ne aveți pe noi, spuse el.

— Necazuri cu cei de prin părțile locului? întrebă bărbierul.

Finlay dădu din nou din cap.

— Necazuri mari de tot, spuse el. Or să vină schimbări mari.

— Ne așteptam la așa ceva, zise bătrânul. Ne așteptam de ani de zile.

— Serios? spuse Finlay.

Bărbierul încuviință din cap și se ridică în picioare. Se duse la un șifonier mare. Deschise ușa și ne făcu semn să venim și să aruncăm o privire. Era un șifonier mare, cu rafturi adânci. Rafturile erau înțesate cu bani. Cărămizi peste cărămizi de bancnote ținute laolaltă cu benzi elastice. Dulapul era plin de bani de jos până sus. Trebuie să fi fost vreo două sute de mii de dolari acolo.

— Banii Fundației Kliner, zise bătrânul. Tot aruncau cu mălaiul ăsta-n noi. Ceva era în neregulă cu ei. Am șaptezeci și patru de ani. De șaptezeci de ani, oamenii se pișă pe mine. Iar acum, dintr-odată, mă pomenesc că aruncă în mine cu bani. Ceva e în neregulă în povestea asta, nu?

Închise ușa șifonierului.

— Nu i-am cheltuit, zise el. N-am cheltuit nici un cent nemuncit. I-am pus în șifonier. Voi, băieți, vă răfuiți cu Fundația Kliner?

— Măine nu va mai exista nici o Fundație Kliner, am spus.

Bătrânul se mulțumi să dea din cap. Aruncă o privire către ușa șifonierului în timp ce trecea pe lângă ea și clătină din cap. Închise ușa și ne lăsă singuri în încăperea mică și confortabilă.

— N-o să fie ușor, zise Finlay. Suntem trei contra trei. Ei au patru ostatici. Iar doi dintre ostatici sunt copii. Nici măcar nu știm sigur unde-i țin.

— Sunt la depozit, am spus. Asta e sigur. Unde-ar putea să fie? Nu mai au oameni care să-i supravegheze în altă parte. Și ai auzit caseta aia. Ecoul ăla răsunător. ăla a fost depozitul, cu siguranță.

— Ce casetă? se interesă Hubble.

Finlay se uită la el.

— Au pus-o pe Roscoe să înregistreze o casetă pentru Reacher, zise el. Un mesaj. Ca o dovadă că le e prizonieră.

— Roscoe? zise Hubble. Ce știți de Charlie?

Finlay clătină din cap.

— Numai Roscoe, minți el. Nimic de la Charlie.

Hubble încuviință din cap. Inteligentă manevră, absolventule de Harvard, mi-am zis. Imaginea cu Charlie ținută în dreptul microfonului cu un cuțit ascuțit la beregată l-ar fi dezechilibrat pe Hubble, împingându-l înapoi peste barieră, înapoi la starea în care panica l-ar fi făcut inutilizabil.

— La depozit sunt toți, am spus din nou. Fără îndoială.

Hubble cunoștea bine depozitul. Lucrase acolo vreme de un an și jumătate, aproape zilnic. Așa că l-am pus să ne descrie amplasamentul clădirilor. Am găsit un creion și câteva foi de hârtie și l-am pus să deseneze planurile. Am analizat în mod repetat planurile, punând la locul lor toate ușile, scările, distanțele și alte detalii. Am obținut un desen de care până și un arhitect ar fi fost mândru.

Depozitul se ridica la capătul șirului de patru depozite. Era foarte apropiat ca aliniere cu cel de-al treilea, care adăpostea produse agricole. Între cele două depozite era un gard depărtat la doar un pas de pereții laterali metalici ai clădirilor. Celelalte trei laturi erau înconjurate de gardul principal care înconjura întreg complexul. Gardul acela era apropiat de depozit în spate și în capătul opus, dar în față era destul spațiu ca să poată întoarce camioanele.

O ușă mare ocupa aproape în întregime peretele frontal. Imediat după colțul îndepărtat se afla o mică ușă pentru personal, ușă care dădea spre nivelul principal. Imediat după ușa pentru personal era o cușcă în care era situat vinciul ușii de la intrare. Dacă făceai la stânga, dădeai de o scară metalică ce urca până la un birou. Biroul acela era cocoțat în colțul de sus și din spatele halei uriașe, suspendat la vreo doisprezece metri deasupra nivelului principal. Biroul avea ferestre mari și un balcon cu balustradă de unde putea fi supravegheată activitatea din hală. În spate, biroul avea o ușă ce dădea spre o scară de incendiu exterioară, care era o altă scară metalică prinsă de peretele exterior din spatele clădirii.

— Bun, am spus. E îndeajuns de clar, nu?

Finlay ridică din umeri.

— Mă îngrijorează întăririle, spuse el. Gărzile de la exterior.

Am ridicat și eu din umeri.

— N-or să fie întăriri, am spus. Pe mine mă-ngrijorează mai mult puștile. E un spațiu mare. Și mai sunt și doi copii acolo.

Finlay încuviință din cap. Părea posomorât. Știa la ce mă refeream. Puștile și copiii nu se prea potrivesc. Am tăcut. Se apropiase de două dimineața. Mai aveam o oră și jumătate de așteptat. Urma să plecăm la trei și jumătate. Să fim acolo la patru. Ora mea de atac preferată.

Perioada de așteptare. Ca soldații în tranșee. Ca piloții înainte de raid. Se așternuse liniștea. Finlay moțăia. Mai făcuse asta înainte. Probabil de multe ori. Stătea întins în fotoliu. Brațul lui stâng stătea atârnat peste cotieră. Jumătate din cătușa ruptă stătea atârnată de încheietură. Ca o brățară din argint.

Hubble, în schimb, stătea drept în scaun. El nu mai trecuse prin așa ceva. Se tot foia, irosindu-și energia. Nu puteam să-l condamn. Se tot uita în direcția mea. Avea semne de întrebare în priviri. Iar eu îi tot răspundeam prin ridicări de umeri.

La două și jumătate, se auzi o bătaie ușoară în ușă. Ușa se întredeschise. Cel mai vârstnic dintre cei doi bărbieri era acolo. Arăta cu un deget noduros și tremurător în

cameră, exact în direcția mea.

— Ai un musafir, fiule, spuse el.

Finlay se îndreptă de spate, iar Hubble se arătă speriat. Le-am făcut semn amândurora să stea liniștiți. M-am ridicat și am scos din buzunar pistolul automat. Am deblocat siguranța. Bătrânul flutură din mâini și se agită.

— N-ai nevoie de ăla, fiule, zise el. N-ai nevoie deloc de așa ceva.

Era nerăbdător și mă îndemna prin gesturi să-l însoțesc afară. Mi-am pus pistolul la loc. Am ridicat din umeri către ceilalți doi și m-am dus cu bărbierul cel bătrân. M-a condus într-o bucătărioară. Acolo, așezată pe un taburet, se afla o bătrânică. Avea tenul de aceeași nuanță, ca de mahon, ca și bătrânul, și era la fel de slabă. Arăta ca un copac bătrân iarna.

— Ea e sora mea, zise bătrânul bărbier. Ați trezit-o cu sporovăială voastră.

Apoi se apropie de ea, se aplecă și-i vorbi chiar în ureche.

— ăsta e băiatul de care ți-am vorbit, zise el.

Bătrânică ridică privirea și îmi zâmbi. Era ca și cum răsărise soarele. Am întrezărit o umbră din frumusețea pe care trebuie s-o fi avut cândva. A întins mâna și i-am strâns-o. Parc-aș fi strâns niște fire subțiri îmbrăcate într-o mânășă din piele uscată. Bătrânul bărbier ne lăsă singuri în bucătărie, oprindu-se în dreptul meu, pe când ieșea.

— Întreab-o despre el, zise.

Apoi, bătrânul ieși din încăpere. Încă o mai țineam pe bătrânică de mână. M-am lăsat pe vine lângă ea. N-a încercat să-și tragă mâna. A lăsat-o cuibărită acolo, ca o rămurică maronie în palma mea uriașă.

— Nu aud prea bine, mi-a spus. Trebuie să te dai aproape de mine.

I-am vorbit în ureche. Mirosea ca o floare bătrână. Ca o floare veștejită.

— E bine așa? am spus.

— E bine, fiule, zise ea. Te aud foarte bine.

— L-am întrebat pe fratele dumitale despre Blind Blake, am spus.

— Știu asta, fiule, zise ea. Mi-a spus toată povestea.

— El mi-a zis că l-ai cunoscut, i-am spus, în ureche.

— Sigur că l-am cunoscut. L-am cunoscut chiar foarte bine.

— Vrei să-mi vorbești despre el? am întrebat-o.

Și-a întors capul și m-a privit cu tristețe.

— Ce-ar fi de povestit? S-a prăpădit de multă vreme.

— Cum era? am spus.

Continua să se uite spre mine. Ochii ei se înceteșau pe măsură ce se întorcea în timp cu șaizeci, șaptezeci de ani.

— Era orb, spuse ea.

N-a mai spus nimic altceva o vreme. Buzele i se mișcau fără sunet și simțeam un puls puternic în încheietura uscată. Și-a mișcat capul ca și cum ar fi încercat să audă ceva de departe.

— Era orb, spuse ea din nou. Și era un băiat tare simpatic.

Bătrânică avea peste nouăzeci de ani. Se născuse odată cu secolul. Așa că-și amintea lucruri petrecute pe când avea douăzeci sau treizeci de ani. Nu se întorsese în timp în copilărie sau adolescență. Își rememora tinerețea. Și spunea despre Blake că fusese un băiat simpatic.

— Eu eram cântăreață, iar el cânta la chitară. Știi vorba aia de demult, că știe să cântă la chitară de parc-ar suna din clopoțel? Așa ziceam eu despre Blake. Își lua chitara aia veche și notele se rostogoleau una după alta, mai repede decât ai fi putut să le cânți din gură. Dar fiecare notă era ca un clopoțel din argint, care se înălța plutind în aer. Cântam împreună cât era noaptea de lungă, iar dimineața mergeam pe o pajiște și ne așezam la umbra vreunui copac bătrân și acolo mai trăgeam o porție de cântat. Doar

aşa, de dragul cântatului. Doar pentru că eu ştiam să cânt din gură, iar el ştia să cânte la chitară.

Fredona câteva măsuri numai pentru ea. Vocea ei era cam cu o cvintă mai jos faţă de cum ar fi trebuit să fie. Era atât de firavă şi de fragilă încât te-ai fi aşteptat la o voce piţigăiată şi tremurătoare de soprană. Dar ea cânta într-un registru jos şi răguşit de contralto. M-am întors în timp odată cu ea şi mi i-am imaginat pe amândoi pe o pajişte din Georgia. Mirosul greu al florilor sălbatice, zumzetul leneş al insectelor la amiază, ei doi rezemaţi de trunchiul unui arbore, cântând de dragul cântarului. Dând glas cântecelor ironice şi sfidătoare compuse de Blake şi pe care eu le îndrăgisem atât de mult.

— Ce s-a-ntâmplat cu el? am întrebat-o. Ştii?

Ea încuviinţă din cap.

— Doi oameni de pe pământ ştiu asta, spuse ea în şoaptă. Eu sunt unul dintre ei...

— Şi vrei să-mi spui şi mie? am zis. Într-un fel, am venit până aici ca să aflu asta.

— Şaizeci şi doi de ani, spuse ea. N-am spus nimănui în toţi aceşti şaizeci şi doi de ani.

— Dar mie o să-mi spui? am întrebat-o.

Ea încuviinţă din cap. Cu tristeţe. Cu lacrimi în ochii ei bătrâni şi înceţoşaţi.

— Şaizeci şi doi de ani, spuse ea. Eşti prima persoană care m-a întrebat.

Mi-am ținut respirația. Buzele ei se zbăteau şi mâna ei îmi râcăi palma.

— Era orb, zise ea. Dar era un tip spilcuit. Ştii cuvântul? Spilcuit? Înseamnă că era puțin cam încrezut. Un tip încrezut şi cu un zâmbet larg pe buze e un spilcuit. Blake era spilcuit. Era plin de vioiciune. Mergea iute şi vorbea repede, nu stătea o clipă locului şi întotdeauna era cu zâmbetul pe buze. Dar odată am ieşit dintr-un local aici, în oraş, şi mergeam pe trotuar, râzând. Nimeni nu se mai vedea prin preajmă în afară de doi albi care veneau către noi pe trotuar. Un bărbat şi un băieţel. I-am văzut şi m-am dat jos de pe trotuar, aşa cum trebuia să facem. Am stat în colbul drumului ca să-i las să treacă. Dar bietul Blake era orb. Nu i-a văzut. S-a izbit de băiatul alb. Băiatul să fi avut zece ani, poate doisprezece. Blake l-a trântit pe băiat în ţărână. Băiatul s-a lovit cu capul de o piatră şi s-a pus pe nişte urlete cum n-ai mai auzit. Tăticul băiatului era acolo, cu el. Îl cunoşteam. Era un om important în oraşelul ăsta. Băiatul lui plângea de mama focului. Țipa la taică-său să-l pedepsească pe negrotei. Aşa că tatăl şi-a pierdut cumpătul şi a început să-l lovească pe Blake cu bastonul. Avea o măciulie mare din argint. L-a bătut pe bietul Blake cu bastonul ăla până când căpăţâna i-a plesnit ca un pepene. L-a omorât pe loc. L-a ridicat pe băiat de jos şi s-a întors către mine. M-a trimis până la troaca pentru adăpatul cailor ca să-i spăl măciulia bastonului de firele de păr şi de bucăţile de creier. Mi-a zis că nu suflu o vorbă nimănui despre asta, că altfel mă omoară şi pe mine. Aşa că m-am ascuns şi am aşteptat până când altcineva l-a găsit pe bietul Blake zăcând pe trotuar. Atunci am ieşit şi eu tipând şi jelindu-mă odată cu ceilalţi. Până-n ziua de azi, n-am suflat nici o vorbuliţă nimănui despre asta.

Lacrimi mari îi izvorau din ochi şi i se rostogoleau încet pe obraji ca pergamentul. Am ținut mâna şi i-am şters ochii cu spatele degetului. I-am luat şi cealaltă mână într-a mea.

— Cine era băiatul? am întrebat-o.

— Cineva pe care l-am văzut mereu de atunci, spuse ea. Cineva pe care l-am văzut uitându-se în jur batjocoritor în fiecare zi de atunci, doar ca să-mi aduc aminte de bietul meu Blake cum zăcea acolo cu capul spart.

— Cine a fost? am spus.

— A fost un accident, zise ea. Oricine şi-ar fi dat seama de asta. Bietul Blake era orb. Băiatul n-ar fi trebuit să facă atâta zarvă din asta. Nici n-a fost rănit aşa de tare. Era destul de mare ca să se ferească şi el. Numai el a fost de vină pentru toată zarva şi

scandalul pe care le-a stârnit.

— Cine a fost băiatul? am întrebat-o din nou.

S-a întors către mine și s-a uitat drept în ochii mei. Mi-a destăinuit secretul ei vechi de șaizeci și doi de ani.

— Grover Teale. A ajuns primar, când s-a făcut mare, taman ca tăticul lui. Crede că e împăratul lumii, dar nu-i decât un mucos răsfățat din pricina căruia bietul meu Blake a fost omorât, fără să fie vinovat de nimic, decât că era orb și, pe deasupra, negru.

TREIZECI SI TREI

Ne-am îngrămădit în Bentley-ul negru al lui Charlie de pe aleea din spatele frizeriei. Nimeni n-a scos o vorbă. Am pornit motorul și, ieșind pe șosea, am rulat spre nord. Țineam luminile stinse și mergeam cu viteză redusă. Sedanul mare și negru se deplasa spre nord prin noapte ca un animal de pradă care-și părăsește bârlogul. Ca un submarin mare și negru care se desprinde de debarcader și se aventurează în apele înghețate. Am străbătut orașul și am oprit la mică distanță de secția de poliție. Domnea o liniște mormântală.

— Vreau să-mi iau o armă, spuse Finlay.

Ne-am croit drum printre rămășițele sfărâmate ale ușii de la intrare. Bentley-ul lui Hubble stătea nemișcat în întunericul din sala comună. Pneurile din față explodaseră, așa că mașina stătea cu botul lăsat în jos, îngropat în dărâmăturile celulelor. Duhnea a benzină. Probabil că se spărsese rezervorul. Capacul portbagajului stătea ridicat din pricina felului în care se deformase spatele mașinii. Hubble nici măcar nu aruncă vreo privire către mașină. Finlay se strecură pe lângă mașină în biroul spațios din spate. Dispăru înăuntru. L-am așteptat împreună cu Hubble pe grămada de cioburi care fusese ușa de la intrare. Finlay se întoarse din întuneric cu un revolver din oțel inoxidabil și o cutie de chibrituri. Și un rânjet pe față. Ne făcu semn să ieșim afară la mașină și aprinse un băț de chibrit. Îl aruncă sub partea din spate a Bentley-ului verde distrus și ieși afară.

— O mică diversiune, nu? zise el.

Am văzut incendiul declanșându-se pe când ieșeam din parcare. Flăcări albastre strălucitoare se rostogoleau pe mochetă ca un val pe plajă. Incendiul cuprinse așchiile din lemn și ieși în exterior, hrănindu-se din imensa pată de benzină. Flăcările își schimbă culoarea în galben și oranj, iar aerul începu să fie absorbit prin gaura unde fusese intrarea. În nici un minut, întreaga clădire era cuprinsă de flăcări. Am zâmbit și mi-am continuat drumul.

Am mers cu farurile aprinse aproape pe toată distanța de douăzeci și doi de kilometri. Viteza mare mi-a permis să parcurg distanța cam în douăsprezece minute. Am stins luminile și am parcat la circa patru sute de metri de țintă. Am întors mașina în drum și am dat puțin înapoi. Am lăsat mașina cu fața spre sud, către oraș. Cu portierele descuiate. Cu cheia în contact.

Hubble căra cleștele de tăiat bolțuri. Finlay își controla revolverul luat din birou. Am băgat mâna sub scaun și am scos de acolo sticla din plastic pe care o umplusem cu benzină. Mi-am vârât-o în buzunar împreună cu bastonul învelit cu piele. Era greu. Mi-am tras geaca în jos pe partea dreaptă și am adus pistolul Desert Eagle în dreptul pieptului. Finlay mi-a dat chibriturile, pe care le-am pus în celălalt buzunar.

Am stat împreună pe întuneric, în țărâna de la marginea drumului. Am dat din cap scurt unul către celălalt și am pornit peste câmp, spre copacul trăsnet. Conturul arborelui se profila pe fundalul luminos al lunii. Ne-a luat cam două minute să ajungem acolo. Pășeam greu pe pământul reavăn. Ne-am oprit lângă trunchiul deformat. Am luat cleștele de la Hubble și, după ce ne-am înțeleș din priviri, ne-am îndreptat spre gardul împrejmuitoare, în locul în care ocolea la mică distanță zidul din spate al depozitului. Era patru fără zece dimineața.

Nimeni nu vorbise de când părăsiserăm secția de poliție incendiată.

De la copac până la gard erau cam șaptezeci de metri. Ne-a luat un minut ca să-i parcurgem. Am continuat să mergem până am ajuns în dreptul părții de jos a scării de incendiu. Exact în locul unde era prinsă cu bolțuri de poteca din beton care înconjura întreaga clădire. Finlay și Hubble au apucat de plasa din sârmă ca să o întindă puțin, iar

eu am început s-o tai cu cleștele. Unealta mea trecea prin sârmă ca prin brânză. Am decupat o bucată mare de doi metri înălțime, chiar până-n locul unde începea sârma ghimpată, și de aproape doi metri și jumătate lățime.

Am intrat prin spărtură și ne-am dus până la baza scării. Am așteptat. Dinăuntru se auzeau niște zgomote. Mișcări și hârșăituri, atenuate până la un vuiet profund în spațiul imens. Am tras aer în piept. Le-am făcut semn celorlalți să se lipească de peretele metalic. Încă nu eram sigur în privința paznicilor din exteriorul clădirii. Instinctul îmi spunea că nu vor fi întăriri. Dar Finlay era îngrijorat din pricina asta. Iar eu învățasem de multă vreme să țin cont de ceea ce îi îngrijora pe tipii ca Finlay.

Așa că le-am făcut semn celorlalți să stea nemișcați și m-am furișat pe după colțul clădirii masive. M-am ghemuit și am dat drumul cleștelui de tăiat pe aleea din beton cam de la vreo treizeci de centimetri. A făcut exact atâta zgomot cât trebuia, ca și cum cineva ar fi încercat să pătrundă pe ascuns în complex. M-am lipit de perete și am așteptat cu bulanul pregătit în mână dreaptă. Finlay avusese dreptate. Există un paznic în exterior. Dar și eu avusesem dreptate. Nu existau întăriri. Paznicul de la exterior era sergentul Baker. Era la datorie, efectuându-și rondul din jurul depozitului. L-am auzit înainte să-l văd. L-am auzit respirația agitată și pașii pe beton. Apăru pe după colțul clădirii și se opri la un pas de mine. Se uită la cleștele de tăiat. Avea în mână revolverul de calibru 38. De la clește, privirea i se mută de-a lungul gardului, până la panoul lipsă. Deodată începu să alerge către el. După care muri. Ridicasem bulanul și îl lovisem. Dar n-a căzut. Revolverul i-a scăpat din mână. Cu picioarele înmuiate, se bălăbănea într-un cerc. Finlay apăru din spatele meu și-l apucă de berbec. Ai fi zis că-i un băiat de la țară care sucește gătlejul unei orătănii. A făcut o treabă excelentă. Baker mai avea încă prins deasupra buzunarului de la uniformă ecusonul de plastic având imprimat pe el numele lui. Fusesse primul lucru pe care-l remarcasem în urmă cu nouă zile. L-am lăsat cadavrul pe potecă. Am așteptat cinci minute. Am ascultat cu mare atenție. Nimeni altcineva n-a mai apărut.

Ne-am întors în locul unde ne aștepta Hubble. Am tras din nou aer în piept. Am început să urcăm pe scara de incendiu. La fiecare pas, puneam cu mare grijă piciorul pe treaptă, ca să nu fac vreun zgomot. Scara era de oțel. Călcai direct pe metal și, dacă nu erai atent, puteai să faci o hărmălaie teribilă. Finlay urca în spatele meu, strângând balustrada cu dreapta și ținând pistolul în stânga. În urma lui venea Hubble, prea speriat ca să mai respire. Am continuat să urcăm. Ne-a luat câteva minute ca să urcăm doisprezece metri. Eram foarte precauți. Ne-am oprit pe mica platformă din vârf. Mi-am lipit urechea de ușă. Liniște. Nici un sunet. Hubble a scos la iveală cheile de la biroul lui. Le-a strâns în palmă ca să le împiedice să zăngăne. A ales-o pe cea potrivită încet, cu mare băgare de seamă. A introdus-o treptat în broască. Ne-am ținut respirația. A răsucit cheia. Încuietoarea a țcănit. Ușa s-a întredeschis încet. Ne-am ținut respirația. Nici un sunet. Nici o reacție. Tăcere. Cu mare încetineală și atenție, Hubble a deschis și mai mult ușa. Finlay a preluat-o și a împins-o și mai mult, apoi mi-a predat-o mie. Eu am lipit-o de perete, proptind-o cu sticla de benzină pe care o pusesem în buzunar.

Lumina se revărsa din birou peste scara de incendiu, formând un cilindru strălucitor care ajungea la gardul și terenul aflate la doisprezece metri mai jos. Reflectoarele din interiorul depozitului erau aprinse și inundau cu lumină biroul prin ferestrele mari. Vedeam totul în birou. Iar ceea ce am văzut m-a făcut să-mi stea inima-n loc.

N-am crezut niciodată în noroc. Nici n-am avut motive. Nu m-am bazat niciodată pe noroc fiindcă n-a fost cazul. Dar acum eram norocos în stil mare. Treizeci și șase de ani de ghinioane și necazuri erau șterși dintr-odată de o singură priveliște minunată. Zeii ședeau pe umărul meu, chiuind și călăuzindu-mă. Imaginea luminoasă pe care-am văzut-o mi-a dat de înțeles că mă puteam considera învingător.

Și asta deoarece copiii dormeau pe podeaua biroului. Copiii lui Hubble. Ben și Lucy.

Întinși pe niște saci de iută. Dormeau duși, relaxați și inocenți cum numai niște copii adormiți pot să fie. Erau jengoși și cu hainele zdrențuite. Aveau pe ei tot hainele de școală, de luni. Arătau ca niște pui de bogdaproste din fotografiile sepia ale New Yorkului de altădată. Dormeau duși, întinși pe spate. Patru dimineața: ora mea norocoasă.

Cele mai mari griji mi le făcusem din pricina copiilor. Ei constituiau elementul care putea să transforme toată povestea într-o încercare imposibilă. Mă gândisem la asta de o mie de ori. Derulasem în minte tot felul de strategii de război, încercând să o găsesc pe cea ideală. Nu găsisem nici una care să funcționeze. De fiecare dată ajungeam la câte un rezultat nefericit. Ceea ce camarazii din armată numeau rezultate nesatisfăcătoare. De fiecare dată ajungeam la situația în care trupurile copilașilor erau sfărțecate de gloanțele puștilor de mare calibru. Copiii și puștile nu se potrivesc. Și de fiecare dată îi vedeam pe cei patru ostatici în același loc cu cele două pușcoace. Și îi vedeam pe copiii cuprinși de panică și pe Charlie țipând, pe când cele două arme lthaca bubuiau. Toate în același loc. Nu reușisem să găsesc nici o soluție. Dacă aș fi putut să dau ceva din ce aveam sau din ce urma să am vreodată, aș fi dat cu dragă inimă numai să-i găsesc pe copilași adormiți undeva, singuri. Și chiar așa se întâmplase. Chiar se întâmplase. Exaltarea îmi vuia în urechi asemenea unei mulțimi de oameni isterici pe un stadion imens.

M-am întors către ceilalți doi. Le-am petrecut câte o mână pe după ceafă și i-am tras aproape de mine. Le-am vorbit în cea mai slabă dintre șoapte.

— Hubble, tu iei fetița. Finlay, iei băiatul. Puneți-le mâna la gură. Să nu scoată absolut nici un sunet. Duceți-i în brațe până la copac. Hubble, după aia îi duci la mașină. Rămâi acolo și aștepți. Finlay, tu te întorci. Hai, la treabă. Și fără gălăgie.

Mi-am scos pistolul Desert Eagle și i-am deblocat siguranța. Mi-am lipit încheietura de cadrul ușii și am țintit în cealaltă parte a biroului, spre ușa interioară. Finlay și Hubble s-au furișat în birou. Au făcut-o cum trebuie. Liniștit, fără zgomot. Și-au pus palmele peste gurile copiilor. I-au luat în brațe. S-au furișat înapoi. S-au îndreptat de spate și au trecut pe lângă țeava pistolului meu de calibru 44. Copiii s-au trezit și-au început să se zbată. Ochii lor măriți se holbau la mine. Hubble și Finlay i-au dus în capul scării lungi. Au început să coboare în liniște. M-am retras din cadrul ușii spre capătul celălalt al platformei metalice. Am găsit un unghi din care să-i pot acoperi pe tot drumul până-n jos. I-am urmărit cum au coborât încet scara, continuându-și apoi drumul spre gard, trecând prin spărtură și îndepărtându-se.

Au traversat fasciculul luminos care se întindea pe câmp, la doisprezece metri sub mine, și au dispărut în noapte.

M-am relaxat. Am lăsat pistolul. Am ascultat cu urechile ciulite. N-am auzit nimic în afară de răcâitul slab ce se ridica din interiorul halei metalice. M-am furișat în birou. M-am târât pe podea până la ferestre. Mi-am ridicat capul încet și m-am uitat jos. Am avut în fața ochilor o priveliște pe care n-o voi uita niciodată. Pe partea interioară a acoperișului atârnav o sută de reflectoare. Acestea iluminau incinta cu o intensitate mai mare decât lumina zilei. Era un spațiu mare. Trebuie să fi avut vreo treizeci de metri lungime și cam douăzeci și patru lățime. Și vreo optsprezece metri înălțime. Și spațiul ăsta era plin cu bancnote de un dolar. O dună gigantică de bani umplea întregul depozit. În colțul din spate, se înălța până pe la vreo cincisprezece metri. Cobora spre podea ca o coastă de munte. Era un munte de bani. Se înălța asemenea unui aisberg verde. Era uriaș.

L-am văzut pe Teale la capătul îndepărtat al magaziei. Stătea în partea de jos a pantei, cam la trei metri înălțime. Cu pușca pe genunchi. Grămada imensă de bancnote verzi care i se înălța în spate îl făcea să pară minuscul. La cincisprezece metri mai încoace, l-am văzut pe bătrânul Kliner. Ședea în partea de sus a pantei. Ședea pe patruzeci de tone de bani. Cu pușca pe genunchi. Cele două puști le erau destinate lui Roscoe și Charlie Hubble. Acestea se vedeau ca niște siluete liliputane la doisprezece

metri sub mine. Fuseseră puse la muncă. Roscoe avea în dotare o lopată de zăpadă. Una din uneltele acelea curbate folosite la curățarea aleilor în statele în care ninge iarna. Roscoe împingea troienele de bani către Charlie. Aceasta îi băga în cutii pentru instalații de aer condiționat și îi îndesa cu o greblă de grădină. În spatele celor două femei se vedea un șir de cutii sigilate. În fața lor era uriașa grămadă de bani. Roscoe și Charlie trudeau de zor ca niște furnici la poalele muntelui de dolari. Aproape că mi s-a tăiat răsuflarea. Eram încremenit. Era o imagine pur și simplu incredibilă. Am văzut camioneta neagră a lui Kliner, lângă ușa-rulou, cu spatele spre interiorul magaziei. Alături se vedea Cadillac-ul alb al lui Teale. Amândouă erau niște mașini mari. Dar, prin comparație cu muntele de bani, nu însemnau nimic. Erau ca niște jucării de plajă. Era copleșitor. O scenă fantastică, desprinsă parcă dintr-un basm. Ca o peșteră imensă dintr-o mină de smarald descrisă într-un basm cu pitici și spiriduși. Totul luminat feeric de o sută de reflectoare. Niște siluete minuscule undeva, jos. Nu-mi venea să cred. Hubble spusese că un milion de dolari în bancnote de un dolar era o imagine teribilă. Eu aveam în fața ochilor patruzeci de milioane, înălțimea muntelui a fost cea care m-a dat gata. Acesta se ridica până sus de tot. De zece ori mai sus decât cele două siluete liliputane care trudeau la nivelul solului. Mai sus decât o casă. Mai sus decât două case. Era incredibil. Depozitul era imens și plin cu o masă compactă de bani. Fusesse umplut cu patruzeci de milioane de bancnote veritabile de un dolar.

Cele două femei se mișcau cu lânzezeala pe care ți-o dă oboseala extremă, ca doi soldați istoviți la finalul unei manevre pline de cruzime. Dormeau de-a-n picioarele, mișcându-se ca niște roboți în vreme ce mintea lor implora odihnă. Umpleau cutiile una după alta cu banii smulși din grămada gigantică. Era o sarcină fără speranțe. Retragera Gărzii de Coastă îl luase prin surprindere pe Kliner. Nu fusese pregătit. Depozitul era înțesat cu bani. Roscoe și Charlie erau muncite ca niște sclavi extenuați. Teale și Kliner le supravegheau ca niște vătafi apatici, ca și cum ar fi știut că se aflau la capătul drumului. Muntele uriaș de bani avea să-i îngroape. Avea să-i înghită și să-i sufocă.

Am auzit clinchetul ușor al pașilor lui Finlay pe scara de incendiu. M-am târât înapoi, spre ieșirea din birou, ca să-l întâmpin pe platforma de afară.

— Au ajuns la mașină, mi-a spus în șoaptă. Care-i situația aici?

— Două puști gata să tragă, i-am răspuns tot în șoaptă. Roscoe și Charlie par a fi tefere.

A aruncat și el o privire către lumina puternică și a ascultat zgomotele slabe.

— Ce fac aici? m-a întrebat șoptit.

— Vino să vezi, i-am zis. Dar să-ți ții respirația.

Am traversat târâș podeaua biroului până la ferestre. Ne-am ridicat încet capetele. Finlay privea în jos la acea scenă fantastică. A rămas multă vreme cu privirea ațintită acolo. Ochii îi fugeau în toate părțile. A sfârșit prin a se uita la mine. Ținându-și respirația.

— Dumnezeule, șopti el.

I-am răspuns printr-o mișcare din cap. Ne-am târât înapoi spre platforma scării de incendiu.

— Dumnezeule! șopti el din nou. Îți vine să crezi una ca asta?

Am clătinat din cap.

— Nu, i-am răspuns în șoaptă. Nu-mi vine să cred.

— Și ce-o să facem acum? m-a întrebat.

Am ținut palma ridicată ca să-i dau de înțeles să rămână pe platformă. M-am târât iar în birou și m-am uitat pe fereastră. M-am uitat peste tot. M-am uitat la locul unde stătea Teale, apoi la ușa interioară a biroului, am verificat bătaia puștii lui Kliner, am evaluat unde ar putea să ajungă Roscoe și Charlie. Am calculat unghiuri și am estimat distanțe. Am ajuns la o singură concluzie, și anume că problema era deosebit de dificilă.

Kliner cel bătrân era cea mai apropiată persoană de noi. Roscoe și Charlie munceau între el și Teale. Teale era cel periculos, pentru că se afla la capătul îndepărtat al depozitului. Când aveam să apar în capul scării interioare, toți patru aveau să se uite în sus la mine. Kliner avea să-și ridice pușca. Teale avea să-și ridice și el pușca. Amândoi urmau să tragă în direcția mea. Kliner avea o linie de tragere la șaiszeci de grade în sus, ca un vânător de rațe. Dar Roscoe și Charlie se aflau acolo, jos, între Teale și mine. Teale urma să tragă la un unghi mult mai mic. Era deja cocoțat la trei metri în susul pantei. Ținta lui avea să se afle mai sus cu vreo zece metri, la o distanță de circa treizeci de metri. Un unghi mic. Undeva între cincisprezece și douăzeci de grade. Pușca Ithaca pe care o avea la el era făcută să acoperi un unghi mult mai mare. Ploaia de alicie ucigașe avea să se abată și asupra celor două femei. Focurile sale de armă aveau să le ucidă. Când Teale avea să se uite la mine și să tragă, Roscoe și Charlie urmau să fie condamnate la moarte.

M-am târât înapoi către scara de incendiu. M-am aplecat și-am luat sticla din plastic plină cu benzină. I-am dat-o lui Finlay, împreună cu cutia cu chibrituri. M-am dat aproape de el și i-am spus ce să facă. După ce ne-am înțeles prin șoapte, Finlay a început să coboare încet lungul șir de trepte. M-am târât către birou și am lăsat pistolul Desert Eagle cu grijă pe podea, lângă ușa interioară. Cu siguranța deblocată. Apoi, m-am târât sub fereastră. Mi-am ridicat ușor capul și am așteptat.

Au trecut trei minute. Priveam fix la capătul îndepărtat al ușii-rulou. Priveam și așteptam.

Nu scăpăm din ochi crăpătura dintre partea de jos a ușii și podeaua din beton, chiar în celălalt capăt, în diagonală față de mine. Priveam și așteptam. Au trecut patru minute. Siluetele minuscule de jos își continuau truda. Roscoe și Charlie umpleau cutiile, sub atenta supraveghere a lui Teale. Kliner se cățăraseră mai sus pe coasta muntelui ca să prăvălească un nou șuvoi de bancnote către cele două femei. Au trecut cinci minute. Kliner își pusese pușca jos. Se afla la nouă metri de ea, scormonind în grămadă, declanșând o mică avalanșă care se rostogoli la picioarele lui Roscoe. Șase minute. Șapte.

Deodată am văzut pata întunecată de benzină strecurându-se pe sub ușa-rulou. Se întindea într-o băltoacă semicirculară. Ajunse la baza dunei uriașe de dolari, la trei metri mai jos de locul unde se afla cățărat Teale. Și continua să se răspândească. O pată întunecată pe beton. Kliner continua să lucreze, la doisprezece metri de Teale și tot la circa nouă metri de pușcă.

M-am târât înapoi la ușa interioară. Am apăsat clanța și ușa s-a deschis. Mi-am luat pistolul. Am deschis ușa pe jumătate. M-am târât înapoi la fereastră. Priveam băltoaca de benzină care-și mărea tot mai mult suprafața. Mă temusem că Teale o să simtă mirosul încă din primele momente. Asta era partea slabă a planului. Dar nu s-a întâmplat așa. Pentru că întreg depozitul era plin de o duhoare puternică, înfiorătoare. Mă izbise cu forța unui baros de îndată ce deschisesem ușa. Un miros greu, stătut și scârbos. Mirosul banilor. Milioane și milioane de bancnote de un dolar mototolite și soioase emanau duhoarea mâinilor transpirate și a buzunarelor murdare. Mirosul plutea în aer. Era același miros pe care-l remarcasem și în cutiile goale din garajul lui Sherman Stoller. Mirosul acru al banilor folosiți.

Atunci am văzut flacăra izbucnind de sub ușă. Finlay lăsase să cadă chibritul aprins. Era o flăcără joasă, de culoare albastră. Pătrunsese fulgerător pe sub ușă și înflorea peste pata de benzină ca o floare care se deschide. Ajunse la baza uriașului munte verde. L-am văzut pe Teale întorcând brusc capul și holbându-se la ea îngrozit.

M-am dus către ușă și am ieșit din birou. Mi-am rezemat încheietura pe balustrada balconului și, îndreptând pistolul în jos, am apăsat pe trăgaci și am tras în capul lui Teale, aflat la treizeci de metri distanță. Glonțul mare i-a intrat în tâmplă și i-a făcut să-i

explodeze craniul, împrăștiindu-l pe peretele metalic din spatele lui.

Pe urmă, totul s-a petrecut aiurea. Imaginile se derulau prin fața ochilor mei cu acea lentoare îngrozitoare dată de faptul că mintea ta gonește mai repede decât poți tu să te miști. Mâna în care țineam pistolul se deplasa spre stânga, ca să-l urmărească pe Kliner în încercarea sa de a ajunge la pușca pe care o lăsase mai încolo. Dar Kliner s-a aruncat în dreapta, lansându-se într-un salt disperat pe coasta muntelui de bani spre punctul în care își lăsase Teale pușca. Nu încerca să reintre în posesia puștii sale, ci avea de gând să folosească arma lui Teale. Avea de gând să folosească aceeași geometrie letală pe care ar fi folosit-o Teale. Am văzut cum mâna mea își schimbă direcția mișcării. Descria grațios un arc de cerc prin aer imediat în spatele lui Kliner, care se rostogolea și aluneca însoțit de o zburătăceală de bancnote verzi. Atunci am auzit zgomotul puternic al ușii pentru angajați deschizându-se brusc sub mine. Zgomotul provocat de deschiderea ușii concura cu ecourile bubuiturii care provocase moartea lui Teale; l-am văzut pe Picard împleticindu-se pe podeaua depozitului. Nu mai avea haină pe el și sângele îi îmbibase cămașa albă imensă. L-am văzut cum se îndreaptă cu pași de uriaș spre cele două femei. Capul lui se întorcea, iar brațul lui drept se rotea în sus, către mine. Am văzut pistolul 38 mic, pierdut în palma sa uriașă. La treizeci de metri de el l-am văzut pe Kliner ajungând la pușca lui Teale, acolo unde căzuse și se îngropase în grămada de bani.

Am văzut flăcările albastre cuprinzând și urcând pe poalele uriașei dune de dolari. Am văzut-o pe Roscoe rotindu-se lent și ca să se uite în sus la mine. Am văzut-o pe Charlie Hubble rotindu-se încet în cealaltă parte ca să se uite la Teale. Am văzut-o cum începe să țipe. Măinile ei se ridicau încet către față, gura i se deschidea, iar ochii i se închideau. Sunetul țipăturii ei s-a ridicat ușor către mine, încercând să răzbată prin ecoul muribund al împușcăturii și zgomotul ușii doborâte.

Am apucat balustrada balconului din fața mea și m-am tras cu o mână către ea. Am îndreptat în jos mâna în care aveam pistolul și am tras în Picard, lovindu-l în umărul drept cu o fracțiune de secundă înainte ca arma lui să ajungă pe linia dreaptă dintre mine și el. L-am văzut cum se prăbușește la podea într-o explozie de sânge în timp ce-mi întorceam deja pistolul înapoi către Kliner.

Mintea mea era detașată. Trata situația ca pe o problemă de mecanică pură. Mi-am blocat umărul în așa fel încât reculul pistolului meu să-l împingă în sus. Asta m-a făcut să câștig o fracțiune de secundă în timp ce îndreptam cătarea armei către celălalt capăt al depozitului. Am simțit în palmă izbitura în momentul în care gazele arse au aruncat cartușul gol afară, introducând pe țeava următorul cartuș. Kliner tocmai îndrepta pușca Ithaca în sus, într-o mișcare lentă însoțită de un roi de bancnote, și tocmai acționa mecanismul de introducere a cartușului pe țeava. Am auzit clănțănitul mecanismului peste vuietul împușcăturii care-l doborâse pe Picard.

Mintea mea detașată a calculat că bătrânul va trage doar cu puțin deasupra orizontalei ca să mă lovească cu partea de sus a ploii de alice și că partea de jos a acesteia le va decapita pe Roscoe și pe Charlie. Apoi mi-a comunicat că glonțul meu va avea nevoie doar de o idee peste șapte sutimi de secundă ca să parcurgă lungimea depozitului și că ar trebui să-l lovească pe Kliner în partea din dreapta sus a corpului, ca să rotească arma departe de femei.

După asta, creierul meu și-a încetat funcționarea. Mi-a transmis toate informațiile acelea și s-a dat la o parte ca să facă mișto de încercarea mea de a-mi mișca brațul mai iute decât putea Kliner să ridice țeava puștii Ithaca. Era o cursă desfășurată într-o chinuitoare mișcare cu încetinitorul. Stăteam aplecat de la mijloc peste balustrada balconului ridicându-mi încet brațul de parcă aș fi ridicat o greutate imensă. La treizeci de metri depărtare, Kliner își ridica lent țeava puștii, de parcă s-ar fi mișcat într-un bazin plin cu melasă. Cele două arme se ridicau împreună, lent, centimetru după centimetru, grad după grad. Sus, tot mai sus. A durat o veșnicie. A durat cât toată viața mea.

Flăcările se dezlănțuiau la poalele muntelui de bancnote. Urcau, de neoprit, și se răspândeau în toată grămada de bani. Dinții gălbejiți ai lui Kliner sticleau într-un rânjet ca de lup. Charlie țipa. Roscoe plutea lent în jos, spre podeaua din beton, asemenea unui funigel. Brațul meu și pușca lui Kliner își continuau lent chinuitoarea ascensiune.

Dar brațul meu a ajuns acolo primul. Am tras și l-am nimerit pe Kliner sub umărul drept, iar forța de impact a uriașului glonț de calibru 44 l-a făcut să se prăbușească. Țeava puștii Ithaca s-a deplasat în lateral în momentul în care a apăsât pe trăgaci. Pușca a bubuit și a trimis cartușul direct în grămada de bani. Aerul s-a umplut instantaneu cu fâșii și fâșiute din hârtie. Peste tot pluteau fragmente și bucățele de bancnote, împrăștiate ca de un viscol puternic și aprinzându-se de îndată ce cădeau peste flăcările incendiului.

Apoi timpul și-a reluat scurgerea normală și am coborât în goană treptele spre podeaua depozitului. Flăcările cuprindeau muntele soios mai rapid decât putea să alerge un om. Mi-am croit drum prin fumul gros și le-am cuprins pe Roscoe sub un braț și pe Charlie sub celălalt. Le-am ridicat în picioare și le-am dus către scară. Simțeam cum un curent puternic de oxigen pătrundea pe sub ușa-rulou și întetea focul. Întregul depozit era cuprins de flăcări. Uriașa dună de bani urma să explodeze, iar eu alergam spre treptele salvatoare, trăgându-le pe cele două femei după mine.

M-am ciocnit de Picard. S-a ridicat de la podea chiar în fața mea și impactul m-a dezechilibrat și am căzut. Stătea acolo ca un uriaș rănit și urla de furie. Avea umărul drept zdrobit și sângele țâșnea. Cămașa era îmbibată și căpătase o înfiorătoare culoare purpurie. M-am ridicat împleticindu-mă de la podea, iar el m-a lovit cu mâna stângă. Impactul a fost cutremurător și m-a împins în spate. A urmat o nouă lovitură de stânga, care m-a izbit în braț și m-a făcut să scap din mână pistolul Desert Eagle. Flăcările începeau să ne înconjoare din toate părțile, plămânii mă usturau și o auzeam pe Charlie Hubble țipând isteric.

Picard rămăsese și el fără revolver. Stătea nesigur pe picioare în fața mea, legănându-se înainte și înapoi, pregătindu-și brațul stâng pentru o nouă lovitură. M-am aruncat în față și l-am izbit cu cotul în gât. L-am lovit mai tare decât lovisem vreodată pe cineva în viața mea. Dar el s-a scuturat și s-a mai apropiat cu un pas. Și-a rotit uriașul pumn stâng și m-a lovit cu o forță care m-a făcut să mă prăbușesc în direcția incendiului. Simțeam că respir numai fum. Picard s-a apropiat și mai mult. Stătea în picioare, înconjurat de un vârtej de bancnote aprinse. S-a aplecat în față și m-a izbit cu piciorul în piept. Ca și cum m-ar fi izbit un camion. Geaca mea a luat foc. Am dezbrăcat-o repede și am aruncat-o înspre el. Dar el a dat-o la o parte cu mâna și a dat piciorul în spate ca să-mi aplice lovitura ce trebuia să-mi fie fatală. Deodată, corpul lui începu să se smucească spasmodic, ca și cum în spatele lui s-ar fi aflat cineva care-l izbea cu un ciocan. L-am văzut apoi pe Finlay trăgând în Picard cu pistolul pe care-l luase de la secție. A tras șase gloanțe în spinarea lui Picard. Acesta s-a întors și s-a uitat la el. A făcut un pas către el. Rămas fără gloanțe, pistolul lui Finlay nu mai scoase decât un zgomot sec. M-am repezit la pistolul automat israelian. L-am înșfăcat de pe betonul înfierbântat și l-am împușcat pe Picard în ceafă. Craniul i-a explodat sub impactul glonțului imens. Picioarele i s-au înmuiat și a început să cadă. Am tras în el ultimele patru gloanțe, până să se prăbușească la podea.

Finlay a luat-o pe Charlie și a fugit afară trecând prin flăcări. Eu am săltat-o pe Roscoe de la podea și m-am aruncat către scară, trăgând-o și pe ea după mine, afară din birou. Am început să coborâm treptele scării de incendiu exact în clipa în care flăcările năvăleau afară pe ușa biroului. Am alergat cât de repede am putut și-am ieșit prin spărtura din gard. Am luat-o pe Roscoe în brațe și am fugit așa până la copac.

În spatele nostru, aerul încins a săltat acoperișul depozitului ca pe un capac de oală, iar flăcările s-au înălțat pe cerul nopții până la treizeci de metri. Peste tot în jurul nostru

pluteau fragmente de bancnote care ardeau încă. Depozitul ardea cu forța unui furnal. Simțeam în spate fierbințeala teribilă, iar Roscoe încerca să îndepărteze cu palmele bucățele de hârtie cuprinse de flăcări. Ajunși la copac, nu ne-am oprit, ci ne-am continuat cursa spre drum. Încă două sute de metri. O sută de metri. În spatele meu auzeam scrâșnetele și pârâitul construcției metalice care se dezintegra. În fața noastră, Hubble ne aștepta lângă Bentley. A deschis portierele din spate și a alergat spre scaunul șoferului.

Toți patru ne-am înghesuit în spate și Hubble a călcat accelerația. Mașina a țâșnit în fața și portierele s-au închis. Copiii erau în față. Amândoi țipau. Charlie țipa. Roscoe țipa. Am remarcat, cu un soi de curiozitate detașată, că și eu țipam.

Hubble a parcurs în mare viteză cam un kilometru și jumătate, moment în care a oprit mașina, iar noi ne-am dat jos din mașină. Abia ținându-ne pe picioare, ne-am îmbrățișat, ne-am sărutat plângând, împleticindu-ne prin țărâna de la marginea vechiului drum regional. Cei patru membri ai familiei Hubble stăteau adunați laolaltă. Roscoe, Finlay și cu mine stăteam adunați laolaltă. Deodată, Finlay începu să țopăie, zbierând și râzând ca un nebun. Toată rezerva lui bostoniană dispăruse. Roscoe se cuibărise în brațele mele. Eu mă uitam la incendiul aflat la un kilometru și jumătate depărtare. Flăcările deveneau tot mai intense, tot mai înalte. Se întindeau către depozitele pentru fermieri din apropiere. Sacii cu azotat de amoniu și butoaiile cu motorină explodau ca niște bombe.

Ne-am întors cu toții ca să privim infernul și exploziile. Toți șapte. De la un kilometru și jumătate distanță, priveam incendiul mistuitor. Limbile de foc se înălțau până la trei sute de metri. Butoaiile cu motorină explodau ca niște obuze de mortiere. Bancnotele aprinse umpluseră cerul nopții ca un milion de stele oranj. Părea iadul pe pământ.

— Dumnezeule! exclamă Finlay. Noi am făcut asta?

— Tu ai făcut-o, Finlay, am spus. Tu ai scăpărat chibritul.

Am râs și ne-am îmbrățișat. Am dansat, am râs și ne-am bătut cu palma pe spate. Am ridicat copiii, i-am îmbrățișat și i-am sărutat. Hubble m-a îmbrățișat și m-a lovit cu palma pe spate. Charlie m-a îmbrățișat și m-a sărutat. Am luat-o pe Roscoe în brațe și am sărutat-o lung și apăsător. Un sărut care nu se mai termina. Și-a petrecut picioarele pe după mijlocul meu și și-a prins brațele la ceafa mea. Ne-am sărutat ca și cum de asta depindea viața noastră.

Apoi am condus încet și liniștit mașina înapoi în oraș. Finlay și Roscoe s-au înghesuit lângă mine, în față. Cei patru Hubble ședeau pe bancheta din spate. De îndată ce n-am mai zărit incendiul din spatele nostru, am văzut lumina de la secția de poliție cuprinsă de flăcări, din fața noastră. Am încetinit în timp ce treceam pe lângă clădire. Flăcările ardeau cu sălbăticie. Clădirea avea să ardă până-n temelii. Sute de oameni se strânseseră să caște gura. Nimeni nu se sinchisea să-l stingă. Am mărit din nou viteza și am continuat să rulăm prin orașul liniștit. Am făcut la dreapta pe Beckman Drive, vizavi de statuia bătrânului Caspar Teale. Am dat ocol bisericii albe. Am parcurs distanța de un kilometru și jumătate până la cutia poștală familiară de la numărul 25. Am cotit și am luat-o pe alee. Am staționat la ușă doar atât cât să poată coborî membrii familiei Hubble. Am cotit mașina și am coborât pe alee. Am făcut cale-ntoarsă pe Beckman Drive și m-am oprit la capătul străzii.

— Dă-te jos, Finlay.

Finlay a rânjit și-a coborât, depărtându-se apoi în noapte. Am mers până la capătul Străzii Principale și, de acolo, până la locuința lui Roscoe. Am parcat pe aleea ei. Am intrat în casă împleticindu-ne. Am tras un scrin din hol și l-am proptit în ușa spartă, izolându-ne astfel față de restul lumii.

TREIZECI ȘI PATRU

Legătura dintre mine și Roscoe n-a mers. De fapt, n-a avut nici o șansă. Erau prea multe probleme. A durat ceva mai mult de douăzeci și patru de ore, după care s-a terminat. Eram din nou pe drum.

Era ora cinci, duminică dimineața, când am tras scrinul acela și l-am proptit în ușa spartă. Amândoi eram epuizați. Dar adrenalina încă mai fierbea în sângele nostru. Motiv pentru care n-am putut dormi. În schimb, am discutat. Și, cu cât discutam mai mult, cu atât mai rău stăteau lucrurile.

În cea mai mare parte a ultimelor trei zile, Roscoe fusese prizonieră. Nu fusese maltrată. Mi-a spus că nu s-au atins de ea. Fusese îngrozită, dar nu făcuseră decât s-o muncească până la epuizare. Joi, Picard o luase cu mașina lui. I-am văzut când au plecat. Le-am făcut cu mâna. Ea l-a pus la curent cu tot ce reușiserăm să descoperim. După ce-au străbătut cam un kilometru și jumătate pe drumul regional, individul a scos pistolul și l-a îndreptat asupra ei. A dezarmat-o, i-a pus cătușe și a dus-o la depozit. A dus-o direct prin ușa-rulou și imediat a fost pusă la muncă alături de Charlie Hubble. Cele două femei truseră în depozit în tot timpul cât eu stătusem ascuns sub autostrada suspendată, supraveghind zona. Chiar Roscoe descărcase camionul roșu adus de tânărul Kliner. După care l-am urmărit până la popasul acela pentru camioane din apropiere de Memphis și mă întrebam de ce naiba era gol. Charlie Hubble se afla deja acolo și lucra de cinci zile și jumătate. Din seara zilei de luni, Kliner începuse deja să intre în panică. Retragera Gărzii de Coastă se producea prea repede pentru el. Știa că trebuie să acționeze rapid ca să facă să dispară grămada de bani din magazie. Așa că Picard i-a adus pe Charlie și pe copii direct la depozit. Kliner i-a pus pe ostatici la muncă. Dormeau doar câteva ore pe noapte, lungiți pe duna de dolari, legați cu cătușele de piciorul scării ce ducea la birouri.

Sâmbătă dimineața, când a văzut că fiul său și cei doi paznici nu s-au mai întors, Kliner a înnebunit. Acum nu mai avea deloc oameni. Așa că i-a pus pe ostatici la muncă non-stop. Sâmbătă noaptea n-au dormit deloc. Au trudit întruna în încercarea deznădăjduită de a ambala în cutii imensa grămadă de bancnote. Rămâneau din ce în ce mai mult în urmă. Cu fiecare camion care-și bascula încărcătura pe podeaua depozitului, Kliner își ieșea tot mai mult din minți.

Așa că, timp de aproape trei zile, Roscoe fusese o sclavă. Temându-se pentru viața ei, în pericol, epuizată și umilită vreme de trei zile lungi. Și fusese vina mea. I-am spus lucrul ăsta. Cu cât îi spuneam mai mult, cu atât susținea ea mai înverșunat că nu am nici o vină. A fost vina mea, îi spuneam. N-a fost vina ta, replica ea. Iartă-mă, spuneam. Nu am de ce, îmi spunea ea.

Ne-am ascultat unul pe celălalt. Fiecare accepta ceea ce spunea celălalt. Dar eu am rămas cu convingerea că vina îmi aparținea. Și nici nu eram sută la sută sigur că ea nu gândea la fel. În pofida a ceea ce spunea. Nu ne-am certat din pricina asta. Dar a fost primul indiciu abia sesizabil că relația noastră avea probleme. Am făcut duș împreună. Am rămas în cabina de duș aproape o oră. Ne săpuneam cu sârg ca să scăpăm de duhoarea banilor, a transpirației și a incendiului. Și vorbeam. I-am povestit despre noaptea de vineri. Despre ambuscada pusă la cale pe furtună la locuința lui Hubble. I-am povestit totul. I-am spus despre gențile în care se aflau cuțite, cuie și ciocane. I-am spus ce le făcusem celor cinci indivizi. Am crezut c-o să fie fericită când o s-audă.

Iar asta a fost a doua problemă. Nu părea să fie mare lucru când stăteam acolo sub jetul de apă fierbinte. Dar am sesizat ceva în vocea ei. Doar un tremur ușor. Nu șoc sau dezaprobare. Doar un semn de întrebare. Că poate mersesem prea departe. Auzeam asta în vocea ei. Eu simțeam că făcusem totul pentru ea și pentru Joe. N-o făcusem

pentru că așa dorisem să fac. Era treaba lui Joe, iar orașul și oamenii erau ai ei. O făcusem pentru că o văzusem lipindu-se de peretele bucătăriei sale, plângând cu inima zdrobită. O făcusem pentru Joe și Molly. Deși simțeam că nu am nevoie de nici un fel de justificare, mă justificam.

Nu am perceput-o ca pe o problemă atunci. Dușul ne relaxase, readucându-ne în suflet puțină căldură. Ne-am dus în dormitor. Am lăsat draperiile desfăcute. Era o zi minunată. Soarele se înălțase pe cerul albastru senin și aerul părea proaspăt și curat. Arăta așa cum ar fi trebuit. Ca o nouă zi.

Am făcut dragoste cu multă tandrețe, multă energie și multă bucurie. Dacă mi-ar fi spus cineva atunci că în dimineața următoare voi pleca din nou la drum, i-aș fi spus că e nebun. Îmi spuneam că nu există nici un fel de problemă. Că problemele existau doar în închipuirea mea. Și că, dacă existau, motivele lor erau întemeiate. Poate că erau efectele stresului și ale adrenalinei. Poate că era oboseala teribilă. Poate pentru că Roscoe fusese ostatică. Poate că reacționa așa cum reacționează foarte mulți ostatici. Aceștia simt o ușoară invidie față de oricine nu a fost ostatic alături de ei. Un fel de resentiment slab. Poate că asta alimenta și sentimentul de vinovăție pe care-l aveam pentru că îngăduisem să fie capturată. Poate că... o mulțime de lucruri. Am adormit convins că ne vom trezi fericiți și că voi rămâne acolo pentru totdeauna.

Și, într-adevăr, ne-am trezit fericiți. Am dormit, cu pauze, până spre după-amiază. Apoi am petrecut două ore minunate; soarele după-amiezii se furișă pe fereastră, iar noi moțăiam și ne întindeam, ne sărutam și râdeam. Am făcut din nou dragoste. Bucuria de a fi din nou împreună, de a fi vii și în siguranță ne dădea aripi. A fost cea mai bună partidă de sex pe care am avut-o. Totodată, a fost și ultima. Dar atunci nu știam acest lucru.

Roscoe s-a dus cu Bentley-ul până la Eno după niște mâncare. După o oră, s-a întors cu vești. Se văzuse cu Finlay. A început să vorbească despre ce are să se întâmple în continuare. Asta era marea problemă. Prin comparație, celelalte mici probleme păleau.

— Ar trebui să vezi secția, mi-a spus ea. N-a mai rămas nimic mai înalt de genunchi.

A pus mâncarea pe o tavă și am mâncat șezând pe pat. Era pui fript.

— Toate cele patru depozite au ars până la pământ, a continuat ea. Resturile aruncate de explozii au ajuns până pe autostradă. S-a implicat poliția statului. A trebuit să fie aduse mașini de pompieri tocmai de la Atlanta și Macon.

— Zici că s-a implicat și poliția statului? am întrebat.

Râzând, mi-a răspuns:

— Toată lumea s-a implicat. Toată povestea s-a amplificat ca un bulgăre de zăpadă. Din cauza exploziilor, pompierii din Atlanta au chemat echipele de dezamorsare a bombelor, iarăștia nu pot să facă nici o mișcare fără să-i anunțe pe cei de la FBI, în caz că e vorba de un act de terorism, așa că și Biroul s-a implicat. După care, azi-dimineață a apărut și Garda Națională.

— Garda Națională? am spus. De ce?

— Aici vine partea cea mai faină, a zis ea. Finlay spune că în momentul când acoperișul a zburat de pe depozit curentul brusc de aer a împrăștiat banii peste tot. Mai ții minte bucățile alea aprinse care tot cădeau pe noi? Sunt milioane de dolari împrăștiați peste tot, pe o rază de câțiva kilometri. Vântul a risipit bancnotele pe câmp, pe autostradă, unde vrei și unde nu vrei. Cele mai multe sunt parțial arse, desigur, dar unele au rămas întregi. De îndată ce-a răsărit soarele, mii de oameni au apărut ca din pământ și-au început să forfotească peste tot, adunând banii de pe jos. Așa că Garda Națională a primit ordinul să disperseze mulțimea.

Mâncam și reflectam la situație.

— Vasăzică guvernatorul a chemat Garda? am întrebat-o.

Cu gura plină de carne de pui, ea încuviință din cap.

— S-a implicat și guvernatorul, a spus. Chiar acum, e în oraș. Iar Finlay a sunat la Departamentul Trezoreriei, din cauza lui Joe. Aia au zis c-or să trimită o echipă aici. Cum îți ziceam, ca un bulgăre de zăpadă rostogolit la vale.

— Și altceva, ce naiba s-a mai întâmplat?

— Aici sunt probleme mari, bineînțeles. Zvonuri peste zvonuri. Toată lumea pare să știe că, gata, s-a terminat cu Fundația Kliner. Finlay zice că jumătate dintre ei pretind că n-au știut nici o clipă ce se întâmplă, iar cealaltă jumătate sunt furioși la culme că n-or să-și mai primească mia de dolari pe săptămână. Să-l fi văzut pe bătrânul Eno, când am fost să iau mâncarea. Părea foarte furios.

— Finlay era îngrijorat? am spus.

— E în regulă. Ocupat, firește. Am rămas patru persoane la departamentul de poliție. Finlay, Stevenson, eu și omul de la recepție. Finlay zice că e jumătate din efectivul necesar, din cauza situației de criză, dar de două ori mai mult decât ne putem permite, pentru că subvențiile Fundației vor înceta. Dar, în orice caz, nimeni nu poate să angajeze sau să concedieze oameni fără aprobarea primarului, iar noi, deocamdată, nu mai avem primar, nu-i așa?

Ședeam în pat și mâncam. Problemele începeau să mă apese. Până atunci, nu le văzusem limpede. Un uriaș semn de întrebare se forma în mintea mea. Era o întrebare pentru Roscoe. Voiam să o întreb imediat și să obțin de la ea un răspuns sincer și spontan. Nu voiam să-i ofer răgaz să se gândească la răspuns.

— Roscoe? am spus.

S-a uitat la mine.

— Ce-ai de gând să faci? am întrebat-o.

— Cred c-o să muncesc de-or să-mi sară capacele. O să fie mult de lucru. Va trebui să reconstruim întregul oraș. Poate că vom reuși să facem ceva mai bun din el, să creăm ceva valoros. Iar eu pot să am un rol important în toată povestea asta. O să mai urc câteva trepte în ierarhie. Am emoții. Abia aștept să se întâmple. E orașul meu și am de gând să mă implic cât mai mult. Poate c-o să ajung în consiliul orășenesc. Poate c-o să candidez chiar pentru postul de primar. Ar fi o chestie nemaipomenită, nu? După toți anii ăștia, să candidez la primărie o Roscoe, nu un Teale?

M-am uitat la ea. Era un răspuns minunat, dar nu era răspunsul potrivit. Nu pentru mine. N-am vrut s-o fac să se răzgândească. N-am vrut să exercit nici un pic de presiune asupra ei. De-aia îi pusesem întrebarea pe nepusă masă, înainte să-i fi spus ce aveam să fiu eu nevoit să fac. Voisem de la ea un răspuns sincer și firesc. Și-l obținusem. Era potrivit pentru ea. Acesta era orașul ei. Ea putea să-l aducă pe calea cea bună. Ea era cea care trebuia să rămână acolo ca să muncească până-i sar capacele.

Dar nu era răspunsul potrivit pentru mine. Pentru că eu deja știam că va trebui să plec. Știam că trebuie s-o șterg rapid. Problema era ce avea să se întâmple în continuare, întreaga poveste scăpase de sub control. Înainte, totul era legat de Joe. Fusesse o chestiune personală. Acum, devenise publică. Era ca bancnotele pe jumătate arse. Se împrăștiase în toate direcțiile.

Roscoe vorbise despre guvernator, Departamentul Trezoreriei, Garda Națională, poliția statului, FBI, anchetatorii Departamentului de Pompieri din Atlanta. Cinci-șase agenții competente, toate cercetând ce se întâmplase în Margrave. Și aveau să cerceteze cu mare atenție. Aveau să-l numească pe Kliner falsificatorul secolului și să afle că primarul dispăruse. Plus că fuseseră implicați patru polițiști. FBI-ul o să-l caute pe Picard. O să-și bage nasul și Interpolul, din pricina filierei venezuelene. Presiunea o să fie imensă. Șase agenții vor concura pe viață și pe moarte ca să obțină un rezultat. Și locul va fi răscolit și întors pe toate fețele.

Și, la un moment dat, unii sau alții or să se ciocnească de mine. Eram un străin aflat la locul nepotrivit într-un moment nepotrivit. O să dureze cam un minut și jumătate până

să-și dea seama ca sunt fratele investigatorului guvernamental mort și ca eu am declanșat totul. Or să-mi analizeze situația și cineva o să-și spună: o răfuială. Or să mă ridice și or să înceapă să mă prelucreze.

Nu voi fi condamnat. Nici vorbă. Nu rămăsese nici o dovadă în preajma. Fusesem cât se poate de atent. Și mă pricepeam să-i aburesc. Puteau să-mi vorbească până-mi creștea o barbă lungă și albă și tot n-aveau să scoată nimic de la mine. Asta era sigur. Dar știam că or să încerce. Or să încerce la greu. Or să mă țină doi ani la Warburton. Doi ani acolo, la arest preventiv. Doi ani din viața mea. Asta era problema. Era exclus să stau pe loc pentru așa ceva. De-abia-mi recăpătasem viața. Avusesem șase luni de libertate în treizeci și șase de ani. Acele șase luni fuseseră cele mai fericite luni de care avusesem parte vreodată.

Așa că trebuia să-mi iau tălpășița. Înainte ca vreunul dintre ei să afle că trecusem pe acolo. Luasem deja hotărârea. Trebuia să mă fac din nou invizibil. Trebuia să ajung cât mai departe de locul fierbinte numit Margrave, undeva unde forțele legii n-or să mă caute niciodată. Asta însemna că visurile mele legate de un viitor alături de Roscoe aveau să fie înăbușite în fașă. Însemna că trebuia să-i spun lui Roscoe că nu merita să-mi risc doi ani din viață pentru ea. Trebuia să-i spun acest lucru. Am vorbit despre asta toată noaptea. Nu ne-am certat. Doar am discutat. Știa că lucrul pe care voiam să-l fac era potrivit pentru mine. Iar eu știam că lucrul pe care urma ea să-l facă era potrivit pentru ea. M-a rugat să rămân. M-am gândit îndelung, dar am spus nu. Am rugat-o să vină cu mine. S-a gândit îndelung, dar a spus nu. Nu mai rămăsese nimic de spus.

Apoi am discutat despre alte lucruri. Am discutat despre ce urma să fac eu și despre ce urma să facă ea.

Și, încetul cu încetul, mi-am dat seama că, dacă aș fi rămas acolo, aș fi suferit la fel de mult cât aveam să sufăr pentru că plecam. Și asta pentru că mie nu-mi trebuiau lucrurile despre care vorbea ea. Nu voiam nici alegeri, nici primari, nici voturi și nici comitete și comisii. Nu voiam impozite pe proprietate și nici camere de comerț sau strategii. Nu voiam să stau acolo degeaba, să mă plictisesc și să mă enervez. Așteptând ca micile resentimente, vinovății și dezaprobări să crească tot mai mult și să ne sufoce. Eu voiam lucrurile de care vorbisem. Voiam drumul deschis și câte un loc nou în fiecare zi. Voiam distanțe pe care să le străbat și să nu am habar unde mă îndrept. Voiam să hoinăresc. Gându-mi stătea la hoinăreală¹.

Am stat și-am discutat, nefericiți, până-n zori. Am rugat-o să facă un ultim lucru pentru mine. Am rugat-o să se ocupe de înmormântarea lui Joe. I-am spus că voiam să fie de față Finlay, soții Hubble, cei doi frizeri și ea. I-am spus s-o roage pe sora bătrânului bărbier să vină acolo și să cânte un cântec de jale pentru Joe. I-am spus s-o întrebe pe bătrânică unde era pajiștea unde cântase acompaniată de chitara lui Blind Blake, cu șaizeci și doi de ani în urmă. Am rugat-o să împrășteie cenușa lui Joe pe iarba de pe pajiște.

Roscoe m-a dus cu Bentley-ul până în Macon. La orele șapte dimineața. Nu dormiserăm deloc. Am făcut o oră pe drum. Am stat pe bancheta din spate, îndărătul noilor geamuri negre. Nu voiam să mă vadă careva. Am urcat pe alea care pornea de la casa ei și ne-am croit drum prin trafic. Orașul era în fierbere. Înainte să ajungem pe Strada Principală, am văzut ce agitație puneă stăpânire pe liniștita așezare. Zeci de mașini fuseseră parcate peste tot, la nimereală. Erau acolo care de reportaj ale tuturor rețelelor de televiziune, ba chiar și de la CNN. M-am ghemuit pe banchetă. Oamenii se buluceau peste tot, chiar dacă era doar șapte dimineața. Peste tot se vedeau șiruri de mașini oficiale, de culoare bleumarin. Am întors la colțul unde se afla cafeneaua.

¹ Aluzie la titlul unui blues, *Rambling On My Mind*, atribuit, conform unor surse, lui Robert Johnson, care l-a înregistrat în toamna anului 1936.

Oamenii se buluceau pe trotuar, așteptând să intre pentru micul dejun.

Mergeam cu mașina prin orașul însorit. Strada Principală era înțesată de mașini. Până și pe trotuar fuseseră parcate vehicule. Am văzut mașini ale pompierilor și mașini de patrulare de la poliție. Am aruncat o privire în frizerie, când am trecut prin dreptul ei, dar bătrânii nu erau acolo. Avea să-mi fie dor de ei. Avea să-mi fie dor și de Finlay. Întotdeauna o să mă întreb ce întorsătură a luat soarta pentru el. Succes, absolventule de Harvard, i-am urat în gând. Așa cum le-am urat și celor doi Hubble. Dimineața asta era începutul unui drum lung pentru ei. Aveau nevoie de mult noroc. Mult succes și lui Roscoe. Stăteam acolo și-i uram, în tăcere, toate cele bune. Merita. Merita din plin.

M-a dus până la Macon. A găsit autogara. A parcat. Mi-a dat un plic mic. Mi-a spus să nu-l deschid imediat. L-am pus în buzunar. Am sărutat-o de despărțire. M-am dat jos din mașină. Nu m-am uitat în urmă. Am auzit zgomotul cauciucurilor mari pe asfalt și am știut că plecase. Am intrat în autogara. Mi-am cumpărat bilet. Apoi m-am dus peste stradă, la un magazin ieftin, și mi-am cumpărat haine noi. M-am schimbat în cabina lor de probă, iar hainele vechi le-am lăsat în tomberon. După care m-am dus înapoi în autogară și m-am urcat în autobuzul care ducea în California.

Am avut lacrimi în ochi cale de vreo sută cincizeci de kilometri. Apoi, vechiul autobuz a trecut hurducăind peste granița dintre state. M-am uitat pe geam la colțul de sud-est al statului Alabama. Am desfăcut plicul primit de la Roscoe. Era fotografia lui Joe. O luase din valiza lui Molly Beth. O scosese din ramă. O tăiasse cu foarfecă pe margini ca să-mi încapă în buzunar. Pe spate, își scrisese numărul de telefon. Dar nu aveam nevoie de el. Îl memorasem deja.

Sfârșit